

Ellen G. White

Moj život
DANAS

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
My Life Today
by Ellen G. White
ISBN 0828015171

Urednik
Josip Perišić

Prijevod
Lidija Đidara i Milan Šušljic

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
TIPOMAT
Zagreb 2009.

Ellen G. White

MOJ ŽIVOT DANAS

*Biblijski tekstovi s izabranim navodima
iz spisa Ellen G. White*

*Ako nije drukčije naznačeno, svi su biblijski tekstovi
navedeni iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti.*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 718471

ISBN 978-953-183-156-7

“Svako djelo poslušnosti Kristu, svako djelo samoodricanja Njega radi, svaka nevolja hrabro podnesena, svaka pobjeda nad kušnjom, sve su to koraci na putu prema slavi i konačnoj pobjedi.” (*Misli s gore blagoslova*, str. 173)

Pripremajte se za vječnost s takvim žarom kakav dosad niste pokazali. Odgajajte svoj um da voli Bibliju, da voli molitvene sastanke, da voli trenutke razmišljanja i, iznad svega, vrijeme kad je duša u zajednici s Bogom. Postanite nebeski istomišljenik ako se želite ujediniti s nebeskim zborom u nebeskim dvorovima. (2T, str. 268)

Predgovor

Odabrani tekstovi kao odgovarajući komentar biblijskih redaka za svaki dan u ovoj knjizi izvađeni su iz opsežnih spisa Ellen G. White koja je sedamdeset godina služila duhovnim potrebama ljudima oko sebe. Pravila kršćanskog življenja nisu za nju bila samo tema spisa i javnih govora, nego ih je pokazivala i u svojem životu od tinejdžerskog doba do mlade žene, majke i susretljive susjede te istaknute osobe u društvu i svjetske putnice. Značajka ove knjige koja zaslužuje posebno poštovanje jest pojavljivanje mnogih odabranih izjava iz pera Ellen G. White koje nisu bile dostupne u njezinim sadašnjim tiskanim djelima. Sadržaj ove knjige velikim je dijelom izvađen iz tisuća njezinih članaka objavljenih u tjednim i mjesečnim izdanjima časopisa *Youth Instructor*, *Review and Herald*, *Signs of the Times* i sličnih, te iz njezinih rukopisa.

Zbog ograničenosti prostora za svaki dan na samo jednu stranicu, izostavljeno je mnogo izvrsnog materijala, a morali su biti izostavljeni i neki dijelovi unutar pojedinih navoda. Svi izostavljeni dijelovi naznačeni su na uobičajeni način. U nekim slučajevima tekst za jedan dan sastoji se od nekoliko odabranih dijelova spojenih u cjelinu kao skupni citat. Pojedinačni izvori nalaze se na kraju knjige.

Neke riječi ukora navedene u ovoj knjizi izvorno su upućene cijeloj obitelji, neke roditeljima, a neke djeci ili mladeži. Mnogi navodi imaju općenitu namjenu. U svakom slučaju poruka govori srcu čitatelja bez obzira na dob, položaj ili poziv.

Knjiga *Moj život danas* kompilacija je načinjena po uputi Povjerenstva za pisanu ostavštinu Ellen G. White, koje nosi odgovornost za skrb i objavljivanje njezinih djela. Posao je obavljen u skladu s uputama koje je Ellen G. White dala ovom Povjerenstvu za izdavanje kompilacija njezinih djela.

Da vam kratke svakodnevne poruke koje se tiču vašega života danas posluže kao vodič i ohrabrenje na kršćanskom putu, iskrena je želja izdavača i Povjerenstva za izdavanje djela Ellen G. White.

TEME PO MJESECIMA

Siječanj	Posvećen život
Veljača	Život ispunjen Duhom
Ožujak	Život pun izazova
Travanj	Napredan život
Svibanj	Zdrav život
Lipanj	Sretan život
Srpanj	Društveni život
Kolovoz	Život službe
Rujan	Posvećen život
Listopad	Smjieran život
Studeni	Pobjedonosni život
Prosinac	Vječni život

Siječanj POSVEĆEN ŽIVOT

1. siječnja

Moje posvećenje danas

Staza pravednosti je život

“Na stazi pravice stoji život, i na njezinu putu nema smrti.” (Izreke 12,28)

Još jedna godina otvara pred vama svoje svijetle, neispisane stranice. Anđeo zapisničar stoji spreman za pisanje. Vaš smjer djelovanja odredit će što će on bilježiti. Svoj budući život možete učiniti dobrim ili zlim i to će odrediti hoće li godina u koju ste upravo ušli biti za vas sretna. U vašoj je moći učiniti je sretnom za sebe i za one koji vas okružuju. (YI, 5. siječnja 1881.)

Neka strpljivost, dugo podnošenje, ljubaznost i ljubav postanu dio tvojeg bića, a onda će sve što je čisto, ljupko i na dobru glasu biti tvoje iskustvo. (*Signs*, 4. siječnja 1883.)

Božji anđeli čekaju kako bi ti pokazali put života. ... Odluči sada, na početku nove godine, da ćeš izabrati put pravednosti, da ćeš biti marljiv, iskrena srca i da se život s tobom neće pokazati pogreškom. Idi naprijed vođen nebeskim anđelima, budi hrabar i poduzetan, neka tvoja svjetlost svijetli i neka se na tebe odnose nadahnute riječi: “Mladići, pišem vama jer ste jaki ... i jer ste pobijedili Zloga.” (YI, 5. siječnja 1881.)

Ako ste se ... predali Kristu, postali ste članovi Božje obitelji, pa vam stoji na raspolaganju sve što se nalazi u Očevoj kući. Sve Božje riznice su vam otvorene, i u sadašnjem i u budućem svijetu. Služba anđela, dar Njegova Duha, rad Njegovih slugu — sve vam je na raspolaganju. Svijet, sa svim onim što je u njemu, vaš je, sve dotle dok vam to može služiti na dobro. Čak će se i neprijateljstvo zlih pretvoriti u blagoslov, usavršavajući vas za Nebo. Ako “ste Kristovi”, onda “je sve vaše” (1. Korinćanima 3,23.21). (*Misli s gore blagoslova*, str. 140)

Posvećujem cijeloga sebe

“Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu — kao svoje duhovno bogoštovlje.” (Rimljanima 12,1)

Bog poziva na posvećenost cijele duše Njegovim putovima. Svoje najuzvišenije snage treba brižljivo njegovati. Bog nam posuđuje talente na uporabu, a ne na izopačenje ili zlorabu. Uporabom ih je potrebno poboljšavati kako bismo njima mogli obaviti posao za Boga. (YI, 30. lipnja 1898.)

Mi se trebamo predati u službi Bogu i nastojati primijeti što savršeniju žrtvu. Bog se neće zadovoljiti ničim manjim od onog najboljega što Mu možemo ponuditi. Oni koji Ga ljube cijelim srcem željet će Mu posvetiti najbolji dio svog života te će neprekidno nastojati uskladiti sve sile svog bića sa zakonima koji će izgrađivati naše sposobnosti da činimo Njegovu volju. (*Patrijarsi i proroci*, str. 287)

Osobno posvećenje je potrebno, ali ne možemo ga imati ako ne njegovujemo i ne čuvamo svetost srca. (R&H, 2. listopada 1900.)

Neka naša molitva bude: “Uzmi me, o, Gospodine, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrijebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se cijelo moje djelo obavlja u Tebi!” Tako treba biti svakog dana. (*Put Kristu*, str. 73; izdanje 2005.)

Predaja svih naših snaga Bogu uvelike pojednostavljuje život. Ona slabi i prekida tisuće bitaka strasti tjelesnog srca. Vjera je poput zlatne niti koja povezuje duše mladih i starih s Kristom. One koji su spremni i poslušni, ona će sigurno voditi kroz tamu i zamršene putove do Božjega grada. ...

Koliko su se puta pred nama otvorile Božje dubine i koliko bismo trebali cijeniti ove dragocjene prednosti. ... Sjajne zrake nebeske svjetlosti osvjetljavaju tvoj put. ... Primi i čuvaj svaku zraku poslanu s Neba i tvoj će put postajati sve svjetliji i svjetliji sve do potpunog dana. (YI, 2. veljače 1893.)

Dajem svoje srce

“Daj mi, sine moj, srce svoje, i neka oči tvoje raduju putovi moji.” (Izreke 23,26)

Gospodin kaže svakome od nas: “Daj mi, sine moj, srce svoje.” On vidi tvoje nedostatke. On zna da je tvoja duša zaražena grijehom i želi ti reći: “Oprošteni su ti grijesi.” Veliki Liječnik ima lijek za svaku bolest. On razumije tvoj slučaj. Kakve god bile tvoje pogreške, On zna što s njima treba činiti. Hoćeš li Mu se povjeriti? (YI, 13. veljače 1902.)

Božji blagoslovi bit će nad svakom dušom koja Mu se u potpunosti posveti. Kada Boga potražimo svim svojim srcem, naći ćemo Ga. Bog misli na nas i želi da se pripremimo za vječnost. Cijelo Nebo je izlio na nas u jednome jedinome daru tako da nema razloga za sumnju u Njegovu ljubav. Pogledaj na Golgotu. ...

Bog te poziva da Mu predaš svoje srce. Svoje snage, svoje talente, svoje osjećaje, sve trebaš prepustiti Njemu kako bi mogao učiniti da želiš i činiš što je Njemu ugodno, da bi te pripremio za vječni život. (R&H, 5. svibnja 1891.)

Kad u srcu bude boravio Krist, duša će biti tako ispunjena Njegovom ljubavlju i tako radosna u zajednici s Njime, da će prionuti uz Njega; i gledajući Njega, zaboravit će sebe. Ljubav prema Kristu bit će izvor djelovanja. Oni koji osjećaju silu Božje ljubavi, ne pitaju kako bi sa što manje truda zadovoljili Božje zahtjeve. Ne traže najniža mjerila, već im je cilj da budu u savršenom skladu s voljom svojega Otkupitelja. S iskrenom čežnjom oni žrtvuju sve i pokazuju zanimanje primjereno vriednosti cilja za kojim teže. (Put Kristu, str. 45; 2005.)

Bog hoće poslušan i poučljiv duh. Molitva ima nadmoćnu snagu kad je izrečena iz poslušnog srca ispunjenog ljubavlju. (TM, str. 419)

Ištite s vjerom

“Ali neka ište s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskom valovlju koje vjetar podiže i tamo-amo goni.” (Jakov 1,6)

Naša je prednost i dužnost primati svjetlost s Neba kako bismo mogli uočiti Sotonina zla i dobiti snagu da se odupremo njegovoj sili. Za nas su obavljene sve pripreme kako bismo mogli doći u prisnu zajednicu s Kristom i uživati stalnu zaštitu Božjih anđela. Naša vjera mora ići iza zavjese, kamo je Isus ušao za nas. Moramo se čvrsto držati Božjih neprolaznih obećanja. Moramo imati vjeru koja neće iznevjeriti, vjeru koja se čvrsto drži onoga što se ne vidi, vjeru koja je snažna, nepokolebljiva. Takva će vjera donijeti nebeski blagoslov u naše duše. Svjetlost Božje slave koja obasjava Kristovo lice može obasjati i nas i odsajivati na sve oko nas, kako bi se za nas moglo reći: “Vi ste svjetlo svijetu.” I takva povezanost duše s Kristom, samo takva, može donijeti svjetlo svijetu. Da nije ove povezanosti, Zemlja bi bila u krajnjoj tami. ... Što je dublja tama koja nas okružuje, to sjajnije treba sjati svjetlo kršćanske vjere i kršćanskog uzora.

Činjenica da prevladava nevjerstvo i zlo se povećava svuda oko nas, ne treba biti uzrokom da naša vjera slabi ili da nam ponestane hrabrosti. ... Ako budemo tražili Boga svim srcem, ako budemo radili s istim odlučnim žarom i nepokolebljivo vjerovali, obasjat će nas svjetlo s Neba kao što je obasjalo posvećenog Henoka. (*R&H*, 23. listopada 1888.)

O, kada bih mogla svima prenijeti koliko je važno imati vjeru iz trenutka u trenutak i iz sata u sat! Trebamo živjeti životom vjere; jer je Bogu “bez vjere nemoguće ugoditi”. Naša duhovna snaga ovisi o našoj vjeri. (*HS*, str. 130,131)

Sve je moguće

“Sve je moguće onomu koji vjeruje.” (Marko 9,23)

Vjera nas povezuje s Nebom i daje nam snagu da se suprotstavimo silama zla. Bog je u Kristu predvidio sredstvo kojim možemo spriječiti svaku zlu osobinu i usprotiviti se svakoj kušnji ma kako jakoj. (*Put u bolji život*, str. 32)

Pravednici su uvijek dobivali pomoć odozgo. Koliko su puta Božji neprijatelji sjedinjavali svoje snage i mudrost da bi uništili karakter i utjecaj nekolicine skromnih ljudi koji su se oslanjali na Boga! Ali budući da je Gospodin bio uz njih, nitko ih nije mogao pobijediti. ... Neka se odvoje od svojih idola i od svijeta, i svijet ih neće moći odvojiti od Boga. Krist je naš sadašnji i jedini Spasitelj. U Njemu prebiva sva punina. Prednost je kršćana što mogu biti sigurni da je Krist uistinu s njima. “A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera.” Sve je moguće onome koji vjeruje, i što god tražimo u svojim molitvama, dobit ćemo ako u to vjerujemo. Takva vjera odagnat će i najgušću tamu i donijeti zrake svjetlosti i nade uznemirenoj i očajnoj duši. Nedostatak ove vjere i povjerenja donosi zbunjenostrah, mučne strahove i zle slutnje. Bog će učiniti velika djela za svoj narod ako se u Njega potpuno pouzda. (*2T*, str. 139,140)

Vjerom Božja djeca “osvojiše kraljevstva, obaviše pravdu, postigoše obećanja, zatvoriše usta lavovima, ugasiše žestinu ognja, izbjegoše oštrici mača, ozdraviše od bolesti, biše junaci u boju, nagnaše u bijeg tuđe bojne redove.” (Hebrejima 11,33.34) Danas mi vjerom trebamo dostići visine koje nam je odredila Božja namjera. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 101)

Imajte vjeru u Boga

“Uzdajte se u Jahvu do vijeka, jer Jahve je stijena vječna.” (Izaija 26,4)

On je veličina, snaga, slava, pobjeda i dostojanstvo. Ne ograničujmo Sveca Izraelova. ...

Kakvog li izvora u koji možemo gledati u svako vrijeme nevolje; srce nam ne moraju mučiti zle slutnje! Čovjek je pogrešiv, tvrdoglav, buntovan i prkosan prema Bogu, ali je Gospodin ljubazan, strpljiv i pun nježnog suosjećanja. On ima vlast nad Nebom i Zemljom i zna što trebamo prije nego što svoje potrebe i želje iznesemo pred Njega.

Mi možemo vidjeti samo malo ispred sebe, ali “sve je golo i otkriveno očima Onoga komu moramo dati račun”. On nikada nije zbunjen. On stoluje iznad zbrke i smetnji na Zemlji i sve su stvari izložene Njegovu božanskom pogledu; iz svoje velike i mirne vječnosti može narediti ono što Njegova providnost smatra najboljim.

Kada bismo bili prepušteni sebi u planiranju, pravili bismo pogreške. Naše predrasude, slabosti, samozavaravanje i neznanje došli bi do izražaja na mnogo načina. Ali djelo je Božje, razlog je Njegov; On nikada ne ostavlja svoje suradnike bez božanskih uputa. ...

Kakvi vas god tereti pritiskali, bacite ih na Gospodina. Čuvar Izraelov ne drijema i ne spava. Odmarajte se u Bogu. Tko se uzda u Boga, imat će savršeni mir.

Ponekad će ti izgledati kako ne možeš učiniti više nijedan korak. Zato čekaj i znaj da “sam ja Bog”. “Odvaži se i budi hrabar. Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god podeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.” ... Trebamo njegovati vjeru. (*Letter* 19e, 1892.)

Moraš naučiti jednostavnu vještinu kako držati Boga za riječ; tada ćeš imati čvrsto tlo pod nogama. (*YI*, 18. kolovoza 1886.)

Jedno s Bogom vjerom

“Da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno.” (Ivan 17,21)

“Ja sam trs, vi ste mladice.” Možemo li zamisliti bliskiji odnos s Kristom od ovoga? Vlakna u mladicama gotovo su identična onima u trsu. Protok života, snage i plodnosti od stabla prema granama stalan je i bez zapreka. Korijen šalje hranu prema granama. Takav je odnos između pravog vjernika i Krista. On prebiva u Kristu i od Njega prima hranu.

Ovaj se duhovni odnos može uspostaviti samo osobnom vjerom. Ova vjera mora s naše strane izražavati uzvišene sklonosti, savršeno oslanjanje i potpuno posvećenje. Naša se volja mora u potpunosti pokoriti božanskoj volji, a naši osjećaji, želje, interesi i čast poistovjetiti s napretkom Kristova kraljevstva i dostojanstvom Njegove zadaće. Mi ćemo od Njega stalno primati milost, a Krist će od nas prihvaćati zahvalnost.

Kada se uspostavi ova bliskost i zajedništvo, Krist uzima naše grijeha, a daje nam svoju pravednost. On je umjesto nas učinjen grijehom, da bismo mi mogli u Njemu biti učinjeni pravednošću Božjom. Po Njemu imamo pristup Bogu i prihvaćeni smo u Ljubljenome. Tko god riječju ili djelom rani vjernika, ranjava Isusa. Tko god dadne čašu hladne vode jednome od učenika zato što je Božje dijete, Krist će smatrati kako je dao Njemu.

Neposredno prije nego što je otišao od svojih učenika, Isus im je dao divan znak svoga odnosa prema vjernicima. ... Zajedništvo s Kristom preko žive vjere je trajno, a svaka druga zajednica mora nestati. ... Pravi vjernik izabire Krista za prvog i posljednjeg i najboljeg u svemu. (*R&H*, 13. prosinca 1887.)

Ne sumnjaj

“Malovjerni, zašto si posumnjao?” (Matej 14,31)

Život se ne sastoji samo od zelenih pašnjaka i osvježavajućih potoka. Katkad nas obuzmu kušnje i razočaranja; dođe oskudica i mi smo na kušnji. Pod pritiskom savjesti zaključujemo da smo odlutali daleko od Boga i da ne bismo toliko trpjeli da smo hodili s Njim. Sumnja i malodušje ispune naše srce i mi govorimo: “Gospodin nas je iznevjerio i zato trpimo zlostavljanje. Zašto bi inače dopuštao da toliko patimo? Ne voli nas, jer kad bi nas volio, uklonio bi poteškoće s našega puta.”

...

On nas ne vodi uvijek na ugodna mjesta. Kada bi to činio, u svojoj bismo samodovoljnosti zaboravili da je On naš pomoćnik. On nam želi otkriti obilje koje nam je na raspolaganju, ali dopušta kušnji i razočaranju da na nas dođu kako bismo shvatili svoju bespomoćnost i naučili pozvati Njega u pomoć. On može učiniti da osvježavajući potoci poteku iz tvrde stijene.

Sve dok ne budemo s Bogom licem u lice, sve dok ne budemo vidjeli kao što smo viđeni i poznali kao što smo spoznati, nećemo saznati koliko je tereta On ponio za nas i koliko bi ih još bio voljan ponijeti kad bismo ih s djetinjim povjerenjem donijeli Njemu. ...

Božja je ljubav otkrivena u svim Njegovim postupcima prema Njegovu narodu; i s jasnim i nezamućenim pogledom, u nevolji, u bolesti, u razočaranju i kušnji trebamo gledati svjetlost Njegove slave na Kristovu licu i vjerovati Njegovoj ruci koja vodi. Ali prečesto žalostimo Njegovo srce svojom nevjerom. ...

Bog voli svoju djecu i želi vidjeti kako svladavaju obeshrabrenje kojim ih Sotona pokušava nadjačati. Ne dajte se nevjeri. Ne preuveličavajte svoje nevolje. Sjetite se ljubavi i sile koju je Bog pokazao u prošlosti. (*Signs*, 12. prosinca 1906.)

Dodir vjere

“Pomislila je: ‘Ozdravit ću ako se samo dotaknem Njegove haljine.’ A Isus se okrenu, opazi je i reče joj: ‘Ohrabri se, kćeri! Tvoja te vjera ozdravila!’ I žena ozdravi istog časa.” (Matej 9,21.22)

Govoriti o vjerskim stvarima na površan način, moliti za duhovne blagoslove bez stvarne gladi duše i žive vjere, ne vrijedi ništa. Začudeno mnoštvo koje se tiskalo oko Krista nije osjetilo životnu silu u toj vezi. No kada je siromašna, napaćena žena u svojoj velikoj potrebi pružila svoju ruku i dodirнула rub Isusove haljine, osjetila je ozdravljujuću moć. Njezin je dodir bio dodir vjere. Krist je prepoznao taj dodir i odlučio poučiti sve svoje sljedbenike do kraja vremena. Znao je da je sila izišla iz Njega i okrenuvši se mnoštvu, pitao je: “Tko mi se dotače haljina?” Iznenadeni ovakvim pitanjem, Njegovi su učenici odgovorili: “Vidiš narod što se tiska oko Tebe ... i pitaš: Tko me se dotače?”

Isus je svoj pogled usmjerio na ženu koja je to učinila. Ona je bila ispunjena strahom. Bila je radosna, no nije li pretjerala u svojoj slobodi? Znajući što se u njoj dogodilo, došla je drhteći, pala do Njegovih nogu i rekla Mu istinu. Krist je nije ukorio. Nježno joj je rekao: “Hajde u miru i budi iscijeljena od svoje bolesti!”

Ovdje se vidi razlika između običnog dodira i dodira vjere. Molitva i propovijedanje bez žive vjere u Boga bit će uzaludno. Dodir vjere otvara nam božansku riznicu blaga sile i mudrosti i tako preko glinenih posuda Bog postiže svoja čuda milosti.

Potreba za ovakvom vjerom naša je velika potreba danas. Moramo znati da je Isus doista naš, da Njegov Duh pročišćava i oplemenjuje naša srca. Kada bi Kristovi sljedbenici imali pravu vjeru s poniznošću i ljubavlju, kakav bi posao mogli izvršiti! Kakav bi se plod vidio na slavu Bogu! (*R&H*, 13. prosinca 1887.)

Bog će ispuniti moje potrebe

“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.” (Filipljanima 4,19)

Teško je iskusiti živu vjeru kada smo u tami i obeshrabrenju. No upravo je to vrijeme, više nego ijedno drugo, kada trebamo pokazati vjeru. Netko će reći: “Ali ja se u takvim trenucima ne mogu moliti s vjerom.” Pa zar ćeš onda dopustiti Sotoni da pobijedi samo zato što osjećaš da mu se ne možeš oduprijeti? Kad vidi da ti je božanska pomoć najviše potrebna, najsnažnije će te pokušati odvojiti od Boga. Ako te može držati daleko od Izvora snage, znat će da ćeš hoditi u tami i grijehu. Nema većega grijeha od nevjere. A gdje u srcu postoji nevjera, postoji i opasnost da će ona doći do izražaja. Usta trebaš držati zatvorena uzdama i žvalama kako izgovaranjem nevjere ne bi izvršio štetan utjecaj ne samo na druge, već i samog sebe doveo na neprijateljsko tlo.

Ako vjerujemo u Boga, naoružani smo Kristovom pravednošću, uhvatili smo se za Njegovu silu. ... Razgovaramo s našim Spasiteljem kao da je tu pokraj nas. ...

Naša je prednost da nosimo potvrdu naše vjere — ljubav, radost i mir. Kada to činimo, bit ćemo sposobni dati moćne dokaze Kristova križa. Kad naučimo hoditi s vjerom a ne s osjećajima, imat ćemo Božju pomoć upravo kada nam je potrebna i Njegov će mir ući u naša srca. Upravo je ovakvim životom povjerenja i poslušnosti živio Henok. Ako naučimo tu lekciju jednostavnog povjerenja, dobit ćemo svjedočanstvo kao i on — da smo ugodili Bogu.

Ako Bogu predamo svoju dušu u iskustvu žive vjere, Njegova nas obećanja neće iznevjeriti jer ona nemaju drugih ograničenja osim naše vjere. (*Signs*, 14. studenoga 1906.)

Moli se ujutro

“Jahve, zorom glas mi već čuješ, zorom ti već lijem molitve u nadi čekajuć.” (Psalam 5,4)

Prvi udisaj duše ujutro trebao bi biti molitva za Isusovu prisutnost. “Bez mene”, kaže On, “ne možete činiti ništa.” Nama je potreban Isus. Njegova svjetlost, Njegov život, Njegov Duh mora stalno biti s nama. Trebamo Ga u svakom trenutku. Ujutro se trebamo moliti da poput sunca koje osvjetljava krajolik ispunjavajući svijet svjetlom, Sunce Pravednosti zasja u odajama uma i srca i sve nas učini svjetlom u Gospodinu. Nijedan trenutak ne možemo biti bez Njegove nazočnosti. Neprijatelj zna kada mi počinjemo živjeti bez Gospodina i on je odmah tu, spreman ispuniti naše umove svojim zlim namjerama kako bismo popustili u svojoj čvrstini, ali Gospodnja je želja da iz trenutka u trenutak budemo u Njemu. ...

Bog želi da svatko od nas bude savršen u Njemu kako bi svijetu mogao pokazati savršenost Njegova karaktera. On želi da budemo slobodni od grijeha kako ne bismo razočarali Nebo i ožalostili našega božanskog Otkupitelja. On ne želi da ispo-vijedamo kršćanstvo a da se ne okoristimo milošću koja nas može učiniti savršenima da nam ništa ne manjka. (*BE*, 15. siječnja 1892.)

Molitva udružena s vjerom učinit će ono što ne može postići nijedna sila na Zemlji. Rijetko se događa da se dva puta nađemo u situaciji koja je identična u svakome pogledu. Pred nama su uvijek novi događaji i nove kušnje kroz koje trebamo proći i kod kojih prethodna iskustva ne mogu biti dostatno dobar vodič. Mi trebamo imati stalno svjetlost od Božjeg prijestolja. Krist stalno šalje poruke onima koji očekuju i slušaju Njegov glas. (*Put u bolji život*, str. 327)

Dio je Božjeg plana da nam kao odgovor na molitvu vjere dade ono što nam ne bi dao da Ga nismo molili. (*Velika borba*, str. 451)

Molitvu nikad ne izostavljaj

“U molitvi ustrajte; u njoj bdijte sa zahvaljivanjem!” (Kološanima 4,2)

Nema vremena niti mjesta koje ne bi bilo prikladno za upućivanje molitve Bogu. Ne postoji ništa što bi nas moglo spriječiti da podignemo svoje srce u duhu iskrene molitve. U mnoštvu na ulici, zaokupljeni poslovnim obvezama, možemo uputiti molitvu Bogu i zatražiti božansko vodstvo. (*Put Kristu*, str. 104; 2005.)

S Isusom možemo razgovarati dok hodamo putem; On nam kaže: “Ja sam ti s desne strane.” S Bogom možemo imati zajednicu u svojem srcu; možemo hoditi u društvu s Isusom. Dok smo zaokupljeni svakodnevnim poslovima, možemo izraziti želje našega srca nečujne za ijedno ljudsko uho, ali te riječi neće nestati u tišini niti će biti izgubljene. Ništa ne može potopiti čežnju ljudskoga srca. Ona se diže iznad ulične vreve, iznad buke strojeva. Bog je taj kojemu govorimo i On čuje našu molitvu. (*GW* 258)

Svaka usrdna molitva za milost i snagu bit će uslišana. ... Tražite da Bog za vas učini ono što sami ne možete učiniti za sebe. Recite Isusu sve. Otvorite pred Njim tajne svojeg srca jer Njegovo oko istražuje najdublje skrovitosti duše i On čita vaše misli poput otvorene knjige. Kada tražite ono što je nužno za dobrobit vaše duše, vjerujte da ćete to dobiti i dobiti ćete. Prihvatite Njegove darove cijelim svojim srcem jer je Isus umro da biste vi mogli imati dragocjenosti Neba i konačno naći dom s nebeskim anđelima u Božjem kraljevstvu. (*YI*, 7. srpnja 1892.)

Ako vi nadete vremena za molitvu, i Bog će naći vremena kako bi vam odgovorio. (*R&H*, 1. travnja 1890.)

Molite se uvijek

“Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.” (Luka 21,36)

Sjetite se da je On često bio na molitvi i Njegov je život bio stalno održavan svježim nadahnućem Svetoga Duha. Neka vaše misli i vaš unutarnji život budu takvi da se ne morate postidjeti kad se suočite sa zapisima o tome na dan Božji.

Nebo nije zatvoreno za gorljive molitve pravednih. Ilija je bio podložan sličnim sklonostima kao i mi, pa ipak ga je Gospodin čuo i na najdojmljiviji način odgovorio na njegove molitve. Jedinu razlog za nedostatak Božje sile pronaći ćemo u nama samima. Kad bi mnogima koji ispovijedaju istinu bio predočen njihov unutarnji život, oni se više ne bi usudili nazivati kršćanima. Oni ne rastu u milosti. Tu i tamo izmole žurnu molitvu, ali nema prave zajednice s Bogom.

Moramo provoditi puno vremena na molitvi ako želimo napredovati u pobožnom životu. Koliko smo se više molili kad je vijest istine prvi put doprla do nas. Kako se često čuo glas posredničke molitve u sobi, u sjeniku, u voćnjaku ili u nekom šumarku. Često smo provodili sate u usrdnoj molitvi, dvoje ili troje zajedno, pozivajući se na obećanja; često se čuo glas plača, kao i glas zahvalnosti u pjesmi hvale. Sada je dan Gospodnji bliže nego kada smo povjerovali i moramo biti usrdniji, predaniji i gorljiviji nego u onim ranim danima. Opasnosti koje nam prijete sada su mnogo veće nego tada. Ljudi su još tvrdokorniji. Sada je potrebno da budemo prožeti Kristovim Duhom i ne trebamo se smiriti dok Ga ne primimo. (5T, str. 161,162)

Razvijajte naviku da razgovarate sa Spasiteljem. ... Neka se vaše srce uvijek diže u tihoj molitvi za pomoć, za svjetlost, za snagu, za mudrost. Neka svaki vaš dah bude molitva. (*Put u bolji život*, str. 328)

Moć molitve

“I što god zamolite u moje ime, učinit ću.” (Ivan 14,13)

Molbe ponizna srca i skrušena duha On neće prezreti. Otvaranje srca našem nebeskom Ocu, priznavanje naše potpune ovisnosti, izražavanje naših želja i iskazivanje zahvalne ljubavi — to je prava molitva. (*Signs*, 1. srpnja 1886.)

Anđeli zapisuju svaku ozbiljnu i iskrenu molitvu. Bolje je odreći se sebičnih zadovoljstava nego zanemariti zajednicu s Bogom. Najveće siromaštvo i samoodricanje uz Njegovo odobravanje bolji su od bogatstva, časti, udobnosti i prijateljstva bez njega. Moramo izdvojiti vrijeme za molitvu. Ako svojim mislima dopustimo da ih zaokupe svjetovni interesi, Gospodin nam može dati vremena oduzimajući naše idole od zlata, kuća ili plodne zemlje.

Mladež ne bi bila namamljena u grijeh kad bi odbila stupiti na bilo koji put osim onoga za koji može zatražiti Božji blagoslov. Kad bi se glasnici koji svijetu objavljuju posljednje svečano upozorenje molili za Božji blagoslov — ne hladno, nehajno i lijeno, već gorljivo i s vjerom kao Jakov — imali bi na mnogim mjestima priliku da kažu: “Vidjeh Boga licem u lice, i na životu ostadoh.” (Postanak 32,31) Nebo bi ih ubrojilo među knezove budući da imaju snage nadvladati u borbi s Bogom i s ljudima. (*Velika borba*, str. 535,536)

Prava molitva iznesena u vjeri, za molitelja je sila. Bilo da je moljena na javnom skupu, na obiteljskom oltaru ili u tajnosti, molitva dovodi molitelja u izravnu Božju prisutnost. Stalnom molitvom mladež može steći tako čvrsta načela da ih ni najsnažnije kušnje neće odvući od zajedništva s Bogom. (*YI*, 15. veljače 1900.)

Najveće pobjede Kristove crkve ili pojedinačnih kršćana ... su pobjede ostvarene u razgovoru u prijemnoj dvorani s Bogom, kad se gorljiva, usrdna vjera drži moćne ruke. (*Patrijarsi i proroci*, str. 162)

Pronađi Boga u molitvi

“Tada ćete me zazivati, dolaziti k meni, moliti mi se i ja ću vas uslišati. Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim.” (Jeremija 29,12,13)

Postoje dvije vrste molitve — formalna molitva i molitva vjere. Ponavljanje uobičajenih fraza kad srce ne osjeća potrebu za Bogom formalna je molitva. ...Trebali bismo izuzetno paziti da u svakoj svojoj molitvi iznesemo potrebe srca i da kažemo samo ono što mislimo. Sve kitnjaste riječi u našem moljenju nisu ravne jednoj svetoj želji. I najljepše izgovorena molitva samo je uzaludno ponavljanje ako ne izražava prave osjećaje srca. Molitva koja dolazi iz ozbiljnog srca, kad se jednostavne želje duše izgovore onako kako bismo zamolili zemaljskog prijatelja za uslugu očekujući da ćemo je dobiti — to je molitva vjere. Carinik koji se molio u hramu dobar je primjer iskrenog i odanog vjernika. On je osjećao da je grešnik i njegova velika potreba potaknula ga je na izražavanje vatrene čežnje: “Bože, smiluj se meni grešniku!” ...

Nakon što iznesemo svoje molbe, na njih trebamo odgovoriti sami koliko god je to moguće i ne čekati na Boga da učini za nas ono što možemo sami. Božja pomoć čeka u pričuvi za sve koji je traže. Božja pomoć treba se udružiti s ljudskim naporima, težnjama i energijom. Ne možemo dostići bedeme Neba ako se sami ne penjemo. Ne mogu nas uzdići molitve drugih ako sami zanemarujemo molitvu, jer Bog to nije predvidio za nas. ... Nepoželjne osobine našega karaktera ne uklanjaju se i ne zamjenjuju čistim i ljubaznim osobinama bez napora s naše strane. ...

U našem nastojanju da slijedimo primjer koji nam je Gospodin ostavio, mi ćemo krivudati. ... Ipak nemojmo odustati. Povremene pogreške trebaju nas natjerati da se još više oslonimo na Krista. (BE, listopad 1887.)

Primjeri života molitve

“Ako ostanete u meni i ako moje riječi ostanu u vama, tražite što god hoćete, i bit će vam.” (Ivan 15,7)

Patrijarsi su bili ljudi molitve i Bog je za njih učinio velike stvari. Kada je Jakov napustio očev dom i pošao u stranu zemlju, molio se u poniznom kajanju i Gospodin mu je u noći odgovorio u viđenju. ... Gospodin je utješio usamljenog lualicu dragocjenim obećanjima i bili su mu dodijeljeni anđeli čuvari i postavljeni na svaku stranu njegova puta. ...

Josip se molio i bio je zaštićen od grijeha usred utjecaja koji su bili sračunati da ga odvedu od Boga. Kad je bio kušan da napusti put čistoće i ispravnosti, odbio je poziv riječima: “Pa kako bih ja mogao učiniti takvu veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!”

Mojsije koji se puno molio, poznat je kao najkrotkiji čovjek na licu zemlje. ... Dok je vodio djecu Izraelovu kroz puštinju, stalno se činilo da će biti istrijebljeni zbog svojega gunđanja i pobune. Ali Mojsije je išao k pravome Izvoru sile; iznio slučaj pred Gospodina. ... I Gospodin je rekao: “Opraštam po riječi tvojoj.” ...

Daniel je bio čovjek molitve i Bog mu je dao mudrost i čvrstoću kako bi se odupro svakom utjecaju koji se urotio da ga odvuče u stupicu neumjerenosti. Čak je i u svojoj mladosti bio moralni div u snazi Svemoćnoga. ...

U zatvoru u Filipima, dok su trpjeli okrutne udarce bičem a noge su im bile u kladama, Pavao i Sila su molili i pjevali hvalospjeve Bogu; anđeli su bili poslani s Neba kako bi ih izbacili. Zemlja se zatresla pod koracima nebeskih vjesnika, a zatvorska se vrata naglo otvorila oslobađajući zatvorenike. (BE, studeni 1887.)

Molitva dopire do Svemogućega i donosi nam pobjedu. (BE, 1. listopada 1889.)

Majčine molitve

“S onima koji se s tobom spore ja ću se sporiti, tvoju djecu ja ću izbaviti.” (Izaija 49,25)

Oni koji drže Božji zakon, gledaju na svoju djecu s neograničenim osjećajima nade i straha pitajući se koju će ulogu ona odigrati u velikom sukobu koji je upravo pred njima. Brižna majka pita: “Koji će stav ona zauzeti? Što ja mogu činiti kako bih ih pripremila da uspješno izvrše svoju ulogu i budu primatelji vječne slave?”

Na vama počiva velika odgovornost, majke. ... Vi im možete pomoći da razviju karakter koji neće biti kolebljiv ili pod utjecajem zla, već da utječu i djeluju na druge da čine dobro. Svojim ustrajnim molitvama vjere možete pokrenuti ruku koja drži svijet. ...

Otac svih ljudi neće odbaciti molitve kršćanskih majki. ... On neće odbiti vaše molbe i prepustiti vas i vašu djecu udarcima Sotone u veliki dan konačnog sukoba. Vi trebate raditi s jednostavnošću i vjerom, a Bog će utvrditi djelo vaših ruku. (*R&H*, 23. travnja 1889.)

Životno djelo učinjeno na Zemlji priznato je na nebeskom sudu kao dobro učinjen posao. S neizrecivom radošću roditelji vide krunu, odore i harfe koje primaju njihova djeca. ... Sjeme posijano sa suzama i molitvama možda je izgledalo uzalud posijano, ali njihova žetva na kraju je požnjevena s radošću. Njihova su djeca otkupljena. (*Signs*, 1. srpnja 1886.)

Kad veliki Sudac bude izgovorio riječi: “Dobro, slugo dobri i vjerni”, i stavio krunu slave na čelo pobjednika, mnogi će uzeti svoju krunu pred zborom cijelog svemira, i pokazujući na majku, reći će: “Ovo što jesam kroz Božju milost, dugujem njoj. Njeni savjeti, njene molitve doprinijele su mome vječnom spasenju.” (*Poruka mladim kršćanima*, str. 231, 1968.)

Istražujte Sveto pismo

“O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučive njegove odluke i kako neistraživi njegovi putovi!” (Rimljanima 11,33)

Tisuće dragulja istine leži skriveno u Svetome pismu od površnog istraživača. Rudnik istine je neiscrpan. Dok Sveto pismo istražujete ponizna srca, vaše zanimanje postaje sve veće i vi ćete se osjećati pokrenutima da uskliknete s Pavlom: “O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega!” ...

Svakog dana trebali biste naučiti nešto novo iz Svetoga pisma. Istražujte ga poput skrivenog blaga jer ono sadrži riječi vječnoga života. Molite za mudrost i razumijevanje kako biste mogli shvatiti ove svete spise. Ako tako budete činili, pronaći ćete novu slavu u Božjoj riječi i osjetit ćete kako ste primili novu i dragocjenu svjetlost o predmetima povezanim sa sadašnjom istinom, a Sveto pismo će u vašoj prosudbi stalno dobivati novu vrijednost. (*5T*, str. 266)

Velike istine koje su potrebne za spasenje jasne su kao podne. ... Jedan tekst koji se u prošlosti dokazao kao ugodan miris na život mnogim dušama, dokazat će se i u budućnosti. Dok ljudi vrijedno istražuju Bibliju, ona otvara nove riznice istina koje su umu poput blještavih dragulja. (*Signs*, 11. srpnja 1906.)

Moraš kopati duboko u rudniku istine ako želiš pronaći njezina najbogatija blaga. Uspoređujući tekst s tekstom, moći ćeš naći njegovo pravo značenje, no ne učiniš li sveta učenja Božje riječi pravilom i vodičem u svojem životu, istina ti ništa neće značiti. ... Ako neki dio Božje riječi osuđuje neku naviku koju njeguješ, osjećaj kojemu si popustio ili duh koji pokazuješ, nemoj se okrenuti od Božje riječi, već odbaci svoja zla djela i dopusti Isusu da očisti i posveti tvoje srce. (*YI*, 28. srpnja 1892.)

Biblija je neusporediva

“Zazovi me i odazvat ću ti se i objavit ću ti velike i nedokučive tajne o kojima ništa ne znaš.” (Jeremija 33,3)

Nijedno drugo izučavanje neće tako oplemeniti svaku misao, osjećaj i težnju kao proučavanje Svetoga pisma. Nijedna druga knjiga ne može zadovoljiti pitanja uma niti čežnje srca. Pridavanjem pozornosti Božjoj riječi i stjecanjem znanja iz nje, ljudi se mogu uzdići iz najdubljih dubina neznanja i poniženja i postati sinovi Božji, suradnici bezgrešnih anđela. ...

Kao odgojna sila, Biblija je bez premca. Ništa neće dati toliku snagu svim sposobnostima kao napor da se razumiju čudesne istine otkrivenja. Um se postupno prilagođava temama kojima se bavi. Ako se bavi samo svakidašnjim temama, zakrčljat će i oslabjeti. ...

Svojim širokim spektrom stilova i tema Biblija ima nešto što će zanimati svaki um i privući svako srce. ... U njenim najjednostavnije izrečenim istinama nalaze se načela koja su visoka kao nebo i koja obuhvaćaju vječnost. (*Signs*, 11. travnja 1906.)

Nema situacije u životu niti faze ljudskog iskustva za koje Biblija nema vrijedne upute. Vladar i podređeni, gospodar i sluga, kupac i prodavač, zajmodavac i zajmoprimac, roditelj i dijete, nastavnik i učenik — svi ovdje mogu naći pouke nemjerljive vrijednosti.

Ali iznad svega, Riječ Božja iznosi plan spasenja — pokazuje grešnom čovjeku kako se može pomiriti s Bogom, podastire velika načela istine i dužnosti koji trebaju upravljati našim životom i obećava nam božansku pomoć u njihovom držanju. Seže iza ovog prolaznog života, iza kratke i mučne povijesti ljudskog roda. Otvara našem pogledu široki vidik vječnoga doba — vječnosti koja nije potamnijela od grijeha i koja nije zamagljena tugom. (*R&H*, 22. kolovoza 1912.)

Biblija rađa novi život

**“Jer ste ponovo rođeni ... riječju živoga i vječnog Boga.”
(1. Petrova 1,23)**

Biblija otkriva Božju volju. Istine Božje riječi govor su Najvišega. Tko ove istine učini dijelom svojega života, postaje u svakom smislu novo stvorenje. Nisu mu dane nove snage uma, već tama koja je zbog preziranja i grijeha zamagljivala razumijevanje, biva uklonjena. Riječi: “I dat ću vam novo srce,” znače: “I dat ću vam novi um.” Promjena srca uvijek je praćena jasnim osvjedočenjem o kršćanskoj dužnosti i razumijevanjem istine. Tko Svetom pismu pridaje veliku pozornost uz molitvu, steći će jasno razumijevanje i zdravu prosudbu, i kad se okrene Bogu, dostići će višu razinu mudrosti.

Biblija sadrži načela koja leže u temelju istinske veličine, svakog istinskog napretka bilo za pojedinca, bilo za narod. Narod koji daje slobodu promicanju i širenju Svetoga pisma, otvara put umovima ljudi da se razvijaju i nadograđuju. Čitanje Svetoga pisma čini da svjetlost zasja u tami. Kad istražujemo Riječ Božju, nalazimo životvorne istine. U životu onih koji paze na njezin nauk bit će nevidljiv utjecaj sreće i blagoslov svima s kojima dođu u dodir. (*R&H*, 18. prosinca 1913.)

Tisuće ljudi uzimale su vodu iz ovog izvora života, a zalihe se ne smanjuju. Tisuće su Gospodina stavile ispred sebe i gledajući Ga promijenile se u isto obličje. Njihov duh gori u njima dok govore o Njegovu karakteru, o tome što je Krist njima i što su oni Kristu. ... Tisuće će se još uključiti u posao traženja tajni spasenja. ... Svaka nova potraga otkrit će nešto još dublje i zanimljivije od onoga što je već bilo otkriveno. (*Sigs*, 18. travnja 1906.)

Moj Savjetnik i Vodič

“Vodit ćeš me po naumu svojem da me zatim uzmeš u slavu svoju.” (Psalam 73,24)

Kršćanski dokaz koji nam je potreban nije moguće pronaći u ljudskom iskustvu, već u našoj Bibliji. Riječ Božja je tvrđa našeg uma jer iz stoljeća u stoljeće prenosi svjedočanstvo o nepromjenjivosti istine. Nijedna drevna utvrda Božje riječi, iako prilagođena za posebna vremena, nije istrošena. Nijedan dio Biblije nije umro od starosti. Cjelokupnu povijest Božjeg naroda trebamo proučavati i mi danas da bismo imali koristi iz zapisanih iskustava. (*Letter* 117, 1897.)

Ljudi prekrše svoju riječ i pokazuju da su nepouzdana, ali Bog se ne mijenja. Njegova će Riječ zauvijek ostati ista. (*R&H*, 6. veljača 1900.)

Dajte Riječi Božjoj počasno mjesto vodiča u svojem domu. Neka se na nju gleda kao na Savjetnika u svakoj teškoći, mjerilo svakog načina postupanja. ... Nikada neće biti istinskog napretka bilo kojeg člana u obiteljskom krugu ako njime ne upravlja Božja istina i mudrost pravednosti. (*Letter* 107, 1898.)

Svima nam je potreban vodič i kroz mnoga ravna mjesta u životu, kao što je mornaru potreban pilot preko pješćanih sprudova ili između podvodnih stijena u rijekama. ...

Mornar koji ima kartu i kompas, a ne upotrijebi ih, odgovoran je za ugrožavanje života onih što su na palubi njegova broda. Brod može biti izgubljen zbog njegova nemara. Mi imamo Vodič, Riječ Božju, i nemamo izgovora ako promašimo put u Nebo jer smo dobili jasne upute. (*Signs*, 21. ožujka 1906.)

Biblija je savršeno mjerilo karaktera, ona je nepogrešivi vodič u svim okolnostima sve do kraja životnog puta. (*Signs*, 21. ožujka 1906.)

Hrana za moju dušu

“Kad mi dođoše riječi tvoje, ja sam ih gutao: riječi tvoje ushitiše i obradovaše srce moje.” (Jeremija 15,16)

Nemoguće je ikojem ljudskom umu iscrpiti jednu istinu ili obećanje iz Biblije. Jedan vidi slavu s jedne točke gledišta, drugi s druge; sada možemo vidjeti samo odsjaj. Puna svjetlost izvan je našeg vidnog polja. Dok razmišljamo o velikim temama Božje riječi, gledamo u izvor koji se proširuje i produbljuje pred našim pogledom. Njegova širina i dubina nadilaze naše znanje. Dok promatramo, vizija se širi; prostire se pred nama, vidimo bezgranično more bez obala. Ovakvo proučavanje ima oživljavajuću silu. Um i srce dobivaju novu snagu i novi život.

Ovo iskustvo najveći je dokaz božanskog autorstva Biblije. Božju riječ primamo kao hranu za dušu po istoj logici po kojoj primamo kruh kao hranu za tijelo. Kruh zadovoljava potrebe našeg tijela i po iskustvu znamo da proizvodi krv, kosti i mozak. Primijenimo isti test na Bibliju: kada njezina načela postanu elementi karaktera, što je rezultat? Kakve se promjene događaju u životu? “Staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.” Njezinom snagom muškarci i žene kidaju lance grešnih navika. Odbacuju svaku sebičnost. Svjetovno postaje časno, pijano trijezno, a razuzdano čisto. Oni koji su rođeni na sliku Sotone, preobraženi su u Božje obličje. Ta je promjena sama po sebi čudo nad čudima. Promjena koju donosi Riječ jedna je od najdubljih tajni Riječi. Mi to ne možemo razumjeti, možemo samo vjerovati da je, kako objavljuje Sveto pismo, “Krist, nada slave, među vama”. Spoznaja o ovoj tajni pribavlja ključ za svaku drugu tajnu. Ona otvara duši nebeska blaga i mogućnosti beskrajnog razvoja. (*Signs*, 25. travnja 1906.)

Moje svjetlo

“Objava Riječi tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.” (Psalam 119,130)

U Božjoj riječi je svjetlo koje svijetli u tamnome mjestu. Dok istražujemo njezine stranice, svjetlo ulazi u srce osvjetljavajući um. Ovom svjetlošću vidimo kakvi trebamo biti.

U Riječi vidimo upozorenja i obećanja koja upućuje Bog. Pozvani smo da istražujemo ovu Riječ kao pomoć u teškim trenucima. Ako na svakom koraku ne tražimo savjet u Vodiču, pitajući se je li to Gospodnji put, naše će riječi i djela biti umrljani sebičnošću. Zaboravit ćemo na Boga i hodati putovima koje On nije izabrao za nas.

Božja je riječ puna dragocjenih obećanja i korisnih savjeta. Ona je nepogrešiva, jer Bog ne može pogriješiti. Ona pruža pomoć u svim okolnostima i životnim uvjetima i Bog s tugom gleda kad se Njegova djeca okreću od nje tražeći ljudsku pomoć.

Onaj koji preko Svetog pisma održava zajednicu s Bogom, bit će oplemenjen i posvećen. Dok čita nadahnute izvještaje o Spasiteljevoj ljubavi, njegovo će srce omekšati u nježnosti i kajanju. Bit će ispunjen čežnjom da postane poput svoga Učitelja i živi životom službe iz ljubavi. ... On je svojom čudesnom silom sačuvao svoju pisanu Riječ kroz vjekove. (*Signs*, 28. ožujka 1906.)

Ova je knjiga Božji veliki vodič. ... Ona svijetli pred nama da možemo vidjeti put kojim putujemo, a njezine zrake obasjavaju povijest iza nas pokazujući najsavršeniji sklad u onome što pomračenom umu izgleda kao greška i nesklad. U onome što svjetovnoj osobi izgleda neobjašnjivom tajnom, Božja djeca vide svjetlost i ljepotu. (*R&H*, 6. veljače 1900.)

Sretan je čovjek koji je otkrio da je Riječ Božja svjetlo njegovim stopama i svjetiljka njegovu putu — svjetlo koje svijetli u tamnome mjestu. Ona je ljudima nebeski vodič. (*Letter* 207, 1904.)

Blago u mojem srcu

“Ded prihvati Zakon iz njegovih usta, u srce svoje riječ njegovu usadi.” (Job 22,22)

Od najvećeg je značenja da stalno istražujemo Sveto pismo pohranjujući u um Božje istine. Možda ćemo biti odvojeni od društva drugih kršćana i naći se na mjestu gdje nećemo imati priliku susretati Božju djecu. Potrebna su nam blaga Božje riječi skrivena u našem srcu. (*BE*, 15. listopada 1892.)

Širom polja otkrivenja rasuta su zrnca zlata — mudre Božje izreke. Ako si mudar, skupljat ćeš ova dragocjena zrnca istine. Učini Božja obećanja svojim. I kada dođe ispit i kušnja, ova obećanja će ti biti dragi izvor nebeske utjehe. (*Letter* 25, 1903.)

Kušnje često izgledaju neodoljive jer se zbog zanemarivanja molitve i proučavanja Biblije čovjek izložen kušnji ne može odmah sjetiti Božjih obećanja i dočekati Sotonu oružjem Svetoga pisma. Ali anđeli se nalaze oko onih koji žele biti poučeni u božanskim predmetima; i u trenutku velike potrebe oni će ih podsjetiti upravo na one istine koje su im potrebne. Pa “kada neprijatelj navali kao rijeka, Duh će Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu”. (Izaija 59,19) (*Velika borba*, str. 516)

Srce u kojemu su pohranjene dragocjene istine Božje riječi utvrđeno je protiv Sotoninih kušnji, protiv nečistih misli i nesvetih djela. (*YI*, 28. srpnja 1892.)

Držite se Svetoga pisma. Što više istražujete i tumačite Riječ, to više će vaš um i srce biti utvrđeni blagoslovljenim riječima ohrabrenja i obećanja. (*Letter* 76, 1901.)

Usadimo njezina dragocjena obećanja u pamćenje tako da, kad nam naše Biblije budu oduzete, još uvijek možemo posjedovati Riječ Božju. (*R&H*, 6. siječnja 1910.)

Jutarnje i večernje bogoslužje

“Dodite, prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Jahvi koji nas stvorio!” (Psalam 95,6)

Gospodin pokazuje posebno zanimanje za obitelji svoje djece ovdje na Zemlji. Anđeli nose dim mirisnog tamjana za svete koji mole. Neka se u svakoj obitelji uzdiže molitva k Nebu, i ujutro i kad zađe sunce i zahladi, polažući pred Boga Spasiteljeve zasluge. Ujutro i uvečer svemir zapaža svaki dom u kojemu se moli. (MS 19, 1900.)

Dodite u poniznosti sa srcem punim nježnosti i sviješću o kušnjama i opasnostima koje su pred vama i vašom djecom, vjerom ih vežite za oltar predajući ih Gospodinu na brigu. Službujući anđeli čuvat će djecu koja su tako posvećena Bogu. (IT, str. 397,398)

Obiteljsko bogoslužje ne treba biti vođeno okolnostima. Nemojte se moliti povremeno niti zanemarujte molitvu kad ste prezaposleni. Ako tako činite, vaša djeca će zaključiti da molitva nije posebno važna. Božjoj djeci molitva puno znači i žrtve zahvalnice trebaju dolaziti pred Boga ujutro i uvečer. Psalmist kaže: “Dodite, kličimo Jahvi, uzvikujmo Hridi, Spasitelju svome!” (MS 12, 1898.)

Trebao bi nam biti užitak služiti Gospodinu. ... On želi da oni koji dolaze na bogoslužje odnesu sa sobom dragocjene misli o Njegovoj skrbi i ljubavi, kako bi bili puni radosti u svakodnevnom životu i imali razloga da u svemu postupaju pošteno i vjerno. (Put Kristu, str. 110; 2005.)

U domu je moguće imati malu crkvu koja će proslavljati i častiti Otkupitelja. (MS 102, 1901.)

Kad imamo dobru obiteljsku religiju, imat ćemo i izvrsne vjerske sastanke. (MS 70, nedatirano)

Marljivo ih poučavajte

“Riječi ove što ti ih danas naređujem, neka ti se urežu u srce. Napominji ih svojim sinovima.” (Ponovljeni zakon 6,6.7)

Josip je u djetinjstvu naučio ljubiti Boga i bojati Ga se. Često je u očevom šatoru, pod zvjezdanim sirijskim nebom, slušao priču o noćnoj viziji kod Betela, o ljestvama od neba do zemlje, o anđelima koji su se spuštali i uspinjali i o Onome koji se s prijestolja na visini otkrio Jakovu. Slušao je i priču o borbi kod Jaboka kada je, odrekavši se svojih omiljenih grijeha, Jakov izašao kao pobjednik i dobio titulu “Božji knez”.

Dok je Josip još kao dječak čuvao stada svoga oca, njegov čist i jednostavan život povoljno je utjecao na razvoj njegovih fizičkih i duševnih sposobnosti. Dolazeći u vezu s Bogom preko prirode i proučavajući velike istine koje su prelazile kao sveti zalog s oca na sina, stekao je snagu uma i nepokolebljivost u načelima. (*Odgoj*, str. 45)

Mojsije je bio mlađi od Josipa i Daniela kad je bio lišen brižne zaštite doma svog djetinjstva; međutim, isti utjecaji koji su formirali njihov život, formirali su i njegov. Samo dvanaest godina je proveo sa svojim hebrejskim srođnicima; ali tijekom ovih godina bio je postavljen temelj njegove veličine, postavljen rukom osobe o kojoj se malo govori. ...

Ali nijedna druga žena, osim Marije iz Nazareta, nije svijetu donijela veći blagoslov. Znajući da se uskoro više neće moći brinuti o svom djetetu ... trudila se da u njegovo srce usadi ljubav i vjernost prema Bogu. To djelo je bilo vjerno obavljeno. (*Odgoj*, str. 53)

Buđenje i jačanje ljubavi za proučavanje Biblije umnogome zavisi od vremena koje odvajamo za bogoslužje. Trenuci jutarnjeg i večernjeg bogoslužja trebaju biti najsladši i od najveće pomoći tijekom dana. Potrebno je razumjeti da ove trenutke ne smiju prekidati uznemirujuće i neljubazne misli zato što se roditelji i djeca okupljaju na sastanak s Isusom i pozivaju svete anđele u svoj dom. (*Signs*, 26. rujna 1906.)

Poklonite se pred Bogom

“Ponizite se pred Gospodinom, i on će vas uzvisiti!” (Jakov 4,10)

Ako je ikada bilo vrijeme kad svaki dom treba biti dom molitve, onda je to sada. Prevladavaju nevjerstvo i skepticizam. Bezakonje buja. Pokvarenost teče životnim tokovima duše i pobuna protiv Boga provaljuje u život. Zarobljene grijehom, moralne su snage pod sotonskom tiranijom. Duša je postala predmetom njegove kušnje i ako se neka moćna ruka ne pruži da ga spasi, čovjek ide tamo kamo ga vodi stari buntovnik.

Ali u ovo vrijeme strašne opasnosti ima onih koji kažu da su kršćani, ali nemaju obiteljsku molitvu. ...

Misao da molitva nije važna jedno je od sotonskih najuspješnijih oruđa za uništavanje duša. Molitva je zajednica s Bogom, izvor mudrosti, izvor snage, mira i sreće. Isus se molio Ocu “s plačem i suzama”. ... Jakov kaže: “Molite jedan za drugoga ... jer mnogo može molitva pravednika ako je žarka.”

Iskrenom, ozbiljnom molitvom roditelji trebaju napraviti ogradu oko svoje djece. Trebaju moliti u punini vjere da Bog prebiva u njima i da sveti anđeli čuvaju njih i njihovu djecu od sotonske okrutne sile. ...

Roditelji su odgovorni da okupe svoju djecu oko sebe prije obroka i usmjere ih na nebeskog Oca koji im tako veliku dušu daje obilje svoje skrbi. Kako bi bilo dobro za njih da Mu zahvale za zaštitu tijekom noći, zamole Ga za pomoć i milost i zaštitu Njegovih anđela tijekom tog dana! I kada dođe večer, da se još jedanput okupe pred Njim i proslavljaju Ga za milosrđe i blagoslove proteklog dana! (*PUR*, 22. svibnja 1902.)

Ispovijedajte grijehe jedan drugomu

“Prema tome, ispovijedajte grijehe jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite! Mnogo može molitva pravednika ako je žarka.” (Jakov 5,16)

Dobila sam uputu da ozbiljno potaknem naše ljude na potrebu religije u domu. Među članovima obitelji uvijek treba biti ljubaznog, promišljenog uvažavanja. Ujutro i uvečer neka sva srca budu ujedinjena u smjernom obožavanju. U vrijeme večernjeg bogoslužja neka svaki član obitelji dobro preispita svoje srce. Neka svako učinjeno zlo bude ispravljeno. Ako je netko tijekom dana drugome skrivio ili neljubazno govorio, neka traži oprost od povrijeđenoga. Često se u umu gaje uvrede i nastaje nerazumijevanje i bol u srcu do koje nije trebalo doći. Ako se onome za koga se misli da je pogriješio daje prilika, on će možda dati objašnjenja koja će donijeti olakšanje ostalim članovima obitelji.

“Ispovijedajte grijehe jedan drugomu i molite jedan za drugoga” da biste mogli biti iscijeljeni od svih duhovnih slabosti i da se promijene grešne sklonosti. Marljivo radite za vječnost. Molite se Gospodinu ustrajno i čvrsto se držite vjere. Ne uzdajte se u tijelo, već imajte bezuvjetno pouzdanje u Gospodnje vodstvo. Neka svatko sada kaže: “A ja ću izići i odvojiti se od svijeta. Služit ću Gospodinu s punom odlučnošću u srcu.”...

Gospodin će pokazati ljubaznu milost onima koji drže Njegove zapovijedi. Ta Riječ, ta živa Riječ, primljena i izvršena, bit će miris života na život. Primanje te istine obnovit će i očistiti grešno srce.

Ovo djelo osobnog čišćenja karaktera ne može biti sa sigurnošću odgođeno. ... S priznanjem i molitvom donesite odluku da ćete biti u potpunosti Gospodnji, odsad i zauvijek. ... Ne možemo si dopustiti odgađanje ovog djela priznavanja i poniznosti duše, da bi naši darovi postali Bogu prihvatljivi. Puninu radosti nalazimo u potpunoj predaji Bogu. (R&H, 8. studenoga 1906.)

Obožavaj Boga i budi u miru

“Sva su djeca tvoja učenici Gospodnji, i velik je mir djece tvoje.” (Izaija 54,13 — Šarić)

Vaš je dom sam po sebi jedan mali svijet. ...Vi morate odlučiti hoće li vaša djeca služiti Bogu ili novcu, hoće li izabrati vječni život ili vječnu smrt. ...

Kao patrijarsi u stara vremena, oni koji tvrde da ljube Boga, trebaju podići oltar Njemu gdje god postave svoj šator. ... Neka otac, svećenik u obitelji, prinosi na njega jutarnje i večernje žrtve, dok se žena i djeca udružuju u molitvi i slavljenju. U takvom će domu Isus rado prebivati.

Iz svakog kršćanskog doma treba svijetliti sveto svjetlo. Ljubav treba pokazati u svakom djelu. Ona treba teći iz svakog međusobnog odnosa pokazujući se u promišljenoj ljubaznosti i nježnoj, nesebičnoj učtivosti. Ima domova u kojima se ovo načelo provodi — to su domovi gdje se obožava Bog i vlada najiskrenija ljubav. Iz ovih se domova jutarnje i večernje molitve uzdižu Bogu kao slatki miris i Njegovo milosrđe i blagoslovi padaju na molitelje poput jutarnje rose. (*R&H*, 23. prosinca 1902.)

Uzdignimo oči prema otvorenim vratima nebeskog Svetišta u kojemu svjetlost Božje slave obasjava lice Isusa Krista “koji može zauvijek spasavati one koji po Njemu dolaze k Bogu.” ...

Duša se može približiti Nebu na krilima hvalospjeva. U nebeskim dvorima Boga slave pjesmom i glazbom; dok izražavamo svoju zahvalnost, i mi usklađujemo svoje bogoslužje s bogoslužjem nebeskih četa. “Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu” — kaže Bog. Pred svojega Stvoritelja dođimo radosno i sa štovanjem, sa “zahvalnicama i glasom hvalospjeva”! (*Put Kristu*, str. 109—111; 2005.)

Timotejev život kao rezultat vjere u obitelji

“A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio jer znaš od kojih si to naučio i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa.” (2. Timoteju 3,14.15)

Oni koji priznaju Kristovo ime, ne bi trebali zanemariti obiteljski oltar gdje mogu svakodnevno tražiti Boga sa svom ozbiljnošću, tražeći Ga u pobožnoj zajednici. (*R&H*, 22. listopada 1889.)

U ovom smislu možemo naučiti dragocjene pouke iz Timotejeva života i karaktera. Timotej je od djetinjstva poznao Sveto pismo. U domu je vladalo pobožno ozračje. Svetost života u domu bila je ... čista, osjećajna i neiskvarena pogrešnom osjećajnošću. ... Božja riječ bila je pravilo koje je vodilo Timoteja. Primaio je pouke, redak po redak, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje. Duhovna snaga ovih pouka držala ga je čistim u govoru i neokaljanim od svih pokvarenih osjećaja. Njegovi učitelji u domu surađivali su s Bogom u odgajanju ovog mladića za nošenje tereta koji će pasti na njega u njegovoj ranoj mladosti. ...

Pouke iz Biblije imaju moralni i vjerski utjecaj na karakter kad se primijene u praktičnom životu. Timotej je naučio i u praksu provodio naučeno. Nije bio posebno nadaren, ali je njegov posao bio vrijedan jer je uporabio Bogom dane sposobnosti kao posvećene darove u službi Bogu. Njegovo pronicljivo poznavanje istine i praktična svetost dali su mu poseban utjecaj. Sveti Duh je u Timoteju pronašao um koji je mogao biti oblikovan i usmjeravan da postane hram za boravak Svetoga Duha. ...

Mladež treba dopustiti da na nju utječe nauk Svetoga pisma i utkati ga u svakidašnje misli i praktičan život. Tada će posjedovati osobine koje se najviše cijene u nebeskim dvorovima. Sakrit će se u Bogu i njihov će životi svjedočiti o Njegovoj slavi. (*YI*, 5. svibnja 1898.)

Abraham je podignuo oltar gdje god je boravio

“Jahve se javi Abrahamu pa mu reče: ‘Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju.’ Abraham tu podigne žrtvenik Jahvi koji mu se objavio. Odatle prijeđe u brdoviti kraj na istok od Betela. Svoj šator postavi ... Ondje podigne žrtvenik Jahvi i zazva ime Jahvino.” (Postanak 12,7.8)

Život Abrahama, Božjeg prijatelja, bio je život molitve. Gdje je god postavio svoj šator, u blizini bi sagradio oltar na kojemu je prinosiso jutarnju i večernju žrtvu. Kad je šator bio uklonjen, oltar je ostajao. Kad bi Kanaanac lutajući naišao na taj oltar, znao bi tko je tu bio, pa kad bi podigao svoj šator, obnovio bi oltar i obožavao živoga Boga.

Tako kršćanski domovi trebaju biti svjetla svijetu. ... Očevi i majke, svakoga jutra i večeri okupite svoju djecu oko sebe i u poniznoj molitvi uzdignite svoja srca Bogu za pomoć. Vaši dragi izloženi su kušnjama i probama. Mladi i stari na svojem putu svakodnevno nailaze na smetnje. Oni koji žele živjeti strpljivim i radosnim životom ispunjenim ljubavlju, moraju se moliti. Pobjeda se može postići samo odlučnom i nepokolebljivom namjerom, stalnim bdjenjem i Božjom pomoći.

Roditelji, svakoga jutra posvetite sebe i svoju obitelj Bogu za taj dan. Nemojte računati na mjesece i godine, oni nisu vaši. Vaš je samo jedan kratki dan. Kao da vam je zadnji na zemlji, radite sve dane za Gospodara. Predajte u Njegove ruke sve svoje planove da se po Njegovoj božanskoj mudrosti izvrše ili ne izvrše. Prihvatite Njegove planove umjesto svojih čak i kada to zahtijeva odbacivanje vaših željenih planova. Tako ćete svoj život oblikovati sve više i više prema božanskom Uzoru. (PUR, 22. svibnja 1902.)

Tek će vječnost otkriti dobre rezultate koje je donijelo ovo vrijeme provedeno na bogoslužju. (PUR, 22. svibnja 1902.)

Veljača

ŽIVOT ISPUNJEN DUHOM

1. veljače

Darovi Svetoga Duha

Božji dar Duha

“Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama.” (Ivan 14,16.17)

Utjecaj Svetoga Duha u židovskoj povijesti bio je zamjetljivo prisutan, iako ne u potpunosti. Stoljećima su bile upućivane molitve za ispunjenje Božjeg obećanja o izlivanju Njegovog Duha, i nijedna od ovih ozbiljnih molbi nije bila zaboravljena.

Krist je bio odlučan u namjeri da nakon svojeg uznesenja sa Zemlje daruje one koji vjeruju u Njega kao i one koji će tek uzvjerovati. Koji dar bi bio dovoljno dragocjen da najavi i proslavi Njegovo uznesenje na posredničko prijestolje? Morao bi biti dostojan Njegove veličine i uzvišenosti. Odlučio je dati svog zamjenika, treću Osobu Božanstva. Ovaj dar nije mogao biti uzvišeniji. On će dati sve darove u jednome i zato će božanski Duh koji obraća, prosvjetljuje i posvećuje, biti Njegov dar. ... Došao je sa svom puninom i moći, kao da je vjekovima bio zadržavan, ali se sada snažno izlio na Crkvu. ...

Vjernici su bili ponovno obraćeni. Grešnici su bili ujedinjeni s kršćanima u potrazi za najvrednijim biserom. ... Svaki kršćanin vidio je u svojem bratu dobrotu i ljubav nalik na božansku. Prevladavao je samo jedan cilj. Jedan cilj obuhvatio je sve druge. Sva srca kucala su kao jedno. Jedino nastojanje vjernika bilo je kako najbolje otkriti sličnost Kristovom karakteru, tko će učiniti najviše za širenje Njegova kraljevstva. (BE, 27. veljače 1899.)

Sveti Duh poslan je ljudima kao neprocjenjivo blago koje je čovjek mogao primiti. (BE, 22. svibnja 1899.)

Svakome je dan dar

“A svakom pojedincu od nas dana je milost po onoj mjeri po kojoj je Krist htio dati svoj dar.” (Efežanima 4,7)

Talenti koje je Krist povjerio svojoj Crkvi posebno prikazuju darove i blagoslove koje donosi Sveti Duh. “Jednomu se po Duhu daje mudrost, drugomu znanje — po istom Duhu; jednome se daje vjera u istom Duhu, drugomu dar ozdravljanja u ovom jedinom Duhu; jednomu moć čudesa, drugomu dar proricanja; jednomu sposobnost razlikovanja duhova, drugomu različiti jezici, a trećemu dar tumačenja jezika. A sve to čini jedan te isti Duh koji to razdjeljuje svakomu kako hoće.” (1. Korinćanima 12,8-11) Ne primaju svi ljudi isti dar, ali je svakom Učiteljevom služi obećan neki dar Duha.

Prije nego što je napustio svoje učenike, Krist “dahne u njih i reče im: ‘Primate Duha Svetoga!’” (Ivan 20,22) I ponovno im je rekao: “Evo, ja ću poslati na vas ono što je Otac moj obećao.” (Luka 24,49) ... “U svakom pojedincu od nas dana je milost po onoj mjeri po kojoj je Krist htio dati svoj dar.” (Efežanima 4,8.7) ... “Duh koji to razdjeljuje svakomu kako hoće.” (1. Korinćanima 12,11) Darovi su već naši u Isusu Kristu, ali njihovo stvarno dobivanje zavisi od našeg primanja Božjega Duha. (*Isusove usporedbe*, str. 219,220)

Bog ne traži od nas da u svojoj vlastitoj snazi izvršimo zadatak koji je pred nama. On nam je osigurao božansku pomoć kada je ljudska snaga nedovoljna. On nam daje Svetoga Duha da bi nam pomogao u svakoj nevolji, da bi ojačao našu nadu i sigurnost, da bi prosvijetlio naš um i očistio naše srce. ... Nema granice korisnosti za onog tko se odrekao vlastitog “ja” i dopustio da Sveti Duh djeluje na njegovo srce, i tko živi životom potpune posvećenosti Bogu. ... Krist je izjavio da će božanski utjecaj Duha biti do kraja s Njegovim sljedbenicima. (8T, str. 19—21)

Za usavršavanje svetih

“On ‘dade’ jedne kao apostole, druge kao proroke, jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje, da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova Tijela, dok svi zajedno ne dođemo k jedinstvu u vjeri i u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku, k mjeri punine veličine Kristove.” (Efežanima 4,11-13)

Sve ove darove trebalo je koristiti. Svaki vjerni radnik zalagat će se za usavršavanje svetih. ... Postoji za svakoga neki posao. Svaka duša koja vjeruje u istinu treba zauzeti svoje mjesto govoreći: “Evo me, mene pošalji!” (Izaija 6,8) ... Neka svatko učini nešto za druge. Svi trebaju uvidjeti da su kao primatelji Kristove milosti dužni raditi za Njega. Poučite ih kako trebaju raditi. One koji su nedavno prihvatili vjeru, treba poučavati kako da postanu Božji suradnici. Kad budu poslani na rad, malodušni će vrlo brzo zaboraviti svoju malodušnost, slabi će postati jaki, neuki urazumljeni i svi će biti spremni prikazati istinu kakva je u Isusu. Oni će naći pouzdanog pomoćnika u Onome koji je obećao da će spasiti sve koji dođu k Njemu. (6T, str. 48—50)

Potrebna je utjecaj Svetoga Duha da bi djelo bilo uravnoteženo i da bi stalno napredovalo u svim granama. (6T, str. 291)

Istina za ovo vrijeme obuhvaća cijelo Evanđelje. Ako bude pravilno prikazana, ona će u čovjeku izvršiti istinske promjene koje će dokazati snagu Božje milosti u srcu. Ona će dovršiti djelo i razviti kompletnog čovjeka. (6T, str. 291)

On nam kaže da budemo savršeni kao što je On sam, na isti način. U svom malom krugu mi moramo biti središta svjetlosti i blagoslova, kao što je On u svemiru. Mi nemamo ništa u sebi, ali svjetlost Njegove ljubavi pada na nas i mi trebamo odražavati njezin sjaj. ... Možemo biti savršeni u svom krugu kao što je Bog savršen u svom. (*Misli s gore blagoslova*, str. 98,99)

Za jedinstvo svetih

“Zato vas molim ja, sužanj u Gospodinu, da živite dostojno poziva kojim ste pozvani: sa svakom vrstom poniznosti i krotkosti, sa strpljenjem podnosite jedni druge s ljubavlju! Nastojte sačuvati jedinstvo Duha, povezani mirom.” (Efežanima 4,1-3)

Nebeske zvijezde funkcioniraju prema zakonima, svaka djelujući na onu drugu da ispunjava Božju volju, pokazujući zajedničku poslušnost tom istom zakonu koji njima upravlja. Stoga, da bi Božje djelo moglo zdravo i snažno napredovati, Božji narod mora djelovati skladno.

Grčeviti, nekontrolirani pokreti nekih koji za sebe tvrde da su kršćani dobro su prikazani radom snažnih ali neuvježbanih konja. Dok jedan vuče naprijed, drugi vuče natrag, a na glas svoga gospodara jedan snažno povuče, a drugi stoji nepokretan. Ako ljudi ne budu djelovali složno u velikom i slavnom djelu za ovo vrijeme, nastat će pometnja. ... Ako nose Kristov jaram, ne mogu vući svaki za sebe, već će vući zajedno s Kristom. ...

Pojava kotača u kotaču i živih stvorenja povezanih s njima, proroku se činila zamršenom i neobjašnjivom. Ali među ovim kotačima primjećivala se ruka beskonačne mudrosti i savršeni red rezultat je njezinog djelovanja. Svaki kotač kojim upravlja ruka Božja, djeluje u savršenom skladu sa svim drugim kotačima. (GCB, 31. svibnja 1909.)

Pod utjecajem Svetoga Duha, čak i najneskladniji mogu biti dovedeni u sklad. Bog nesebično povezuje svoju djecu međusobno čvrstim, a opet nježnim sponama. Crkva obiluje nepresušnom snagom kad je energija njezinih vjernika pod utjecajem Svetoga Duha, kad crpe dobro iz izvora svakog obrazovanja, poučavanja i discipliniranja. Tada će pred Bogom stajati kao moćna organizacija preko koje On može djelovati na obraćenje grešnika. Na taj način su povezani Nebo i Zemlja, i svi božanski predstavnici surađuju s ljudskim oruđima. (Signs, 19. prosinca 1906.)

Božji proroci otkrili su istinu

“Ništa ne čini Jahve Gospod a da osnove svoje ne otkrije slugama svojim prorocima.” (Amos 3,7)

Prije no što se na svijetu pojavio grijeh, Adam je uživao u osobnoj zajednici sa svojim Stvoriteljem. Ali od trenutka kad se čovjek prijestupom odvojio od Boga, ta mu je uzvišena prednost uskraćena. Međutim, planom spasenja otvoren je put kojim stanovnici Zemlje još uvijek mogu biti povezani s Nebom. Bog je s pomoću svog Duha komunicirao s ljudima i, preko objava što ih je dao svojim izabranim slugama, slao božansku svjetlost svijetu. “Nego su ljudi govorili potaknuti od Duha Svetoga.” (2. Petrova 1,21) ...

Beskonačni je svojim Svetim Duhom prosvijetlio umove i srca svojih slugu. On im je dao snove i viđenja, simbole i slike, a oni kojima je istina bila tako otkrivena sami su misao izrazili ljudskim jezikom. (*Velika borba*, str. 7)

“Ništa ne čini Jahve Gospod a da osnove svoje ne otkrije slugama svojim prorocima.” (Amos 3,7)

U svojoj providnosti Bog je našao za dobro da pripadnike svojeg naroda poučava i opominje na različite načine. Spoznaju svoje volje On im otkriva neposrednom zapovijedi, preko Svetih spisa i Duha proroštva. (*4T*, str. 12,13)

U stara vremena Bog je ljudima govorio preko prorokâ i apostolâ. U ove dane On im govori preko svjedočanstava pisanih Njegovim Duhom. Nikad nije postojalo vrijeme kada je Bog tako ozbiljno poučavao svoj narod kao što ga poučava sada u pogledu svoje volje i puta kojim želi da ide. (*4T*, str. 147,148)

Posebnu vrijednost za Božju crkvu na Zemlji danas — za radnike u Njegovu vinogradu — imaju poruke, savjeti i opomene preko proroka koji su objavljivali Njegovu vječnu namjeru za dobrobit čovječanstva. U naučavanju Božjih proroka jasno se otkriva Njegova ljubav prema izgubljenom rodu i Njegov plan spasenja. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 11)

Duh proroštva — dar za mene

“Proročki je duh, zapravo, svjedočanstvo Isusovo.” (Otkrivenje 19,10)

Bog je svoju istinu htio priopćiti svijetu preko ljudskih oruđa i On ih je sam, svojim Svetim Duhom, opremio i pripremio da izvrše to djelo. On je upravljao umom u izboru onoga što trebaju reći i onoga što će napisati. To je blago povjereno “zemljanim posudama”, ali je ipak nebeskog podrijetla. Svjedočanstvo je preneseno nesavršenim izrazom ljudskog jezika, pa ipak je to Božje svjedočanstvo, a ponizno Božje dijete ispunjeno vjerom vidi u njemu slavu božanske snage, punu milosti i istine.

Bog je u svojoj Riječi predao ljudima znanje potrebno za spasenje. Sveta pisma treba primiti kao pouzdanu i nepogrešivu objavu Njegove volje. (*Velika borba*, str. 8)

Budući da su je prikazali različiti pojedinci, istina je prikazana i iz različitih motrišta. Jedan je pisac više pod snažnim dojmom jedne faze predmeta, te obrađuje one točke koje se slažu s njegovim iskustvom i s njegovom sposobnošću shvaćanja i uvažavanja. Drugi, međutim, promatra predmet s drugoga gledišta. I svaki, vođen Svetim Duhom, iznosi ono što je na njegov um ostavilo najsnažniji dojam — različit vid istine u svakoga, ali u svih savršeni sklad. Tako otkrivene istine čine savršenu cjelinu, koja je prilagođena da ispuni potrebe ljudi u svim okolnostima i životnim zbivanjima.

Ali činjenica da je Bog čovjeku otkrio svoju volju u pisanoj Riječi nije isključila potrebu za stalnom prisutnošću i vodstvom Svetoga Duha. Naprotiv, naš je Spasitelj obećao svojim učenicima Svetoga Duha, koji će Njegovu Riječ otkriti svojim slugama, rasvijetliti i primijeniti njezino učenje. Budući da je Božji Duh nadahnuo Bibliju, nemoguće je da Njegovo učenje proturječi pisanoj Riječi. (*Velika borba*, str. 8,9)

Vjeruj i napreduj

“Pouzđajte se u Gospoda, Boga svojega, pa ćete biti sigurni! Pouzđajte se u proroke svoje, pa ćete uspjeti!” (2. Ljetopisa 20,20 — Šarić)

Proročko svjetlo i dalje gori vodeći duše i govoreći im: “Ovo je put, idite njime.” Ono svijetli na stazi pravednika kao pohvala, kao i na putu nepravednika kao smjernica k pokajanju i obraćenju. Njegovim djelovanjem grijeh će biti ukoren i nepravda razotkrivena. Ono napreduje u obavljanju svoje dužnosti obasjavajući prošlost, sadašnjost i budućnost. (MS 17,1908.)

Ako oni koji su primili svjetlo budu cijenili i poštivali Gospodnja svjedočanstva, gledat će religijski život u novom svjetlu. Biti će osvjedočeni. Vidjet će ključ koji razjašnjava tajne koje nikad nisu razumjeli. Dobit će u posjed dragocjenosti koje im je Bog dao da bi napredovali i bit će preneseni iz kraljevstva tame u Božje čudesno svjetlo. (Letter 71, 1903.)

Oni koji preziru opomene bit će ostavljeni u svojem sljepilu i samoobmani. Ali oni koji poslušaju u gorljivom nastojanju da odbace svoje grijehe i prime potrebnu milost, otvorit će vrata svojega srca kako bi dragi Spasitelj mogao ući i boraviti u njima. (3T, str. 257)

On (Bog) se pobrinuo za to da svi koji budu htjeli, postanu sveti i sretni. Ovom naraštaju bilo je dano dovoljno svjetlosti, tako da smo u stanju shvatiti svoje dužnosti i prednosti i uživati u dragocjenim i uzvišenim istinama i njihovoj jednostavnosti i sili.

Odgovorni smo samo za svjetlost koja nas obasjava. Naš ispit je držanje Deset Božjih zapovijedi i Isusovo svjedočanstvo. Ako smo vjerni i poslušni, Bog će nam se radovati i blagoslovit će nas kao svoj izabrani, poseban narod. Kada savršena vjera i savršena ljubav i poslušnost obiluju i djeluju u srcu onih koji kažu da su Kristovi sljedbenici, njihov će utjecaj na druge biti snažan. (2T, str. 693,694)

Dokazat će mi da sam grešan

“On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud. S obzirom na grijeh, ukoliko ne vjeruju u me.” (Ivan 16,8,9)

Služba Svetoga Duha jasno je opisana u Kristovim riječima: “On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud.” (Ivan 16,8) Upravo Sveti Duh osvjeđuje o grijehu. Ako odgovori na oživljujući utjecaj Duha, grešnik će se pokajati i razumjeti važnost poslušnosti božanskim zahtjevima. (*Djela apostolska*, str. 33)

Kad se Savao potpuno prepustio osvjeđivanju Svetoga Duha, vidio je pogreške u svojem životu i prepoznao dalekosežne zahtjeve Božjeg zakona. Ovaj nekad oholi farizej, uvjeren da se opravdao svojim dobrim djelima, sada se pognuo pred Bogom s poniznošću i jednostavnošću malog djeteta priznajući svoju nedostojnost i moleći za zasluge razapetog i uskrslog Spasitelja. Savao je čeznuo za potpunim skladom i zajednicom s Ocem i Sinom, i u silnoj želji za oprostom i prihvaćanjem, upućivao je žarke molbe prijestolju milosti.

Molitve ovog farizeja koji se kajao nisu bile uzaludne. Božanska milost preobrazila je najdublje misli i osjeća je njegovog srca i njegove su plemenitije sposobnosti bile usklađene s vječnim Božjim namjerama. Krist i Njegova pravednost postali su Savlu važniji od cijelog svijeta. Savlovo obraćenje snažan je dokaz čudotvorne snage Svetoga Duha da osvjeđoči ljude o grijehu. (*Djela apostolska*, str. 75,76)

Moćnim djelovanjem Svetoga Duha bit će obuzdana i pokorena vlast Sotone. Sveti Duh nas osvjeđuje o grijehu i izbacuje ga iz naše duše ako damo svoj pristanak. ... Kristovim zaslugama čovjek će biti u mogućnosti uporabiti ove plemenite snage u svomemu biću i izbaciti grijeh iz svoje duše. (*R&H*, 25. travnja 1893.)

Prosvijetlit će moje razumijevanje

“Da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, dadne duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate: da vam dadne prosvijetljene oči vašeg srca da uvidite koliko nadu pruža njegov poziv, koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima.” (Efežanima 1,17.18)

Umu koji je obnovljen Svetim Duhom, s posvećenih stranica svijetli božanska ljepota i nebeska svjetlost. Ono što se zemaljskom umu čini kao pusta divljina, duhovnom umu postaje zemlja nepresušnih izvora. (*Signs*, 10. listopada 1906.)

Jedino nas Sveti Duh može sačuvati od iskrivljavanja teško razumljivih istina. Zadaća je svetih anđela da pripreme srce za razumijevanje Božje riječi kako bi nas njena ljepota oduševila, njena upozorenja opomenula, a njena obećanja ohrabrila i ojačala. Trebali bismo prihvatiti molbu psalmista: “Otvori oči moje, da gledam divote tvoga Zakona.” (Psalam 119,18) (*Velika borba*, str. 515,516)

U Božjoj riječi je Njegov Sveti Duh koji prosvjećuje. Svjetlo, novo dragocjeno svjetlo, svijetli sa svake stranice. Ovdje je otkrivena istina, a riječi i rečenice su jasne i odgovaraju trenutku kada Bog preko njih progovara.

Mi trebamo prepoznati Svetoga Duha kao našega prosvjetitelja. On se rado obraća djeci i otkriva im blaga i ljepote Riječi. Obećanja koja je izgovorio naš Veliki Učitelj osvojiti će njihova osjetila i pokrenuti dušu djeteta duhovnom snagom božanskog podrijetla. Ona će se tako, poučljivog uma, u odrastanju upoznavati s božanskim stvarima koje će im poslužiti kao zaštita protiv neprijateljevih kušnji. ... Iskrene nebeske ljubavi past će na srca djece kao nadahnuće. (*CPT*, 171,172)

Podsjetit će me na sve

“A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh.” (Ivan 14,26)

Krist je ustao iz mrtvih objavivši kraj otvorenog groba: “Ja sam uskrsnuće i život.” Poslao je svoga Duha na naš svijet da nas na sve to podsjeća. Čudom svoje moći sačuvao je svoju pisanu Riječ tijekom mnogih stoljeća. Hoće li, onda, ova Riječ postati stalnim predmetom našeg proučavanja otkrivajući iz nje što je Božja namjera za nas? (*Signs*, 28. ožujka 1906.)

Kristove sluge nisu trebale pripremati posebno sastavljene govore koje će iznijeti kad ih izvedu na suđenje. Njihova priprema trebala se obavljati iz dana u dan sakupljanjem dragocjenih istina Božje riječi i jačanjem vjere molitvom. Kad budu izvedeni pred sud, Sveti Duh će ih podsjećati na svaku istinu koja će biti potrebna.

Svakodnevna, ozbiljna težnja da se upozna Bog i Isus Krist koga je On poslao, dat će snagu i sposobnost duši. Znanje stečeno marljivim istraživanjem Pisma, bljesnut će kroz sjećanje u pravo vrijeme. Međutim, ako je tko zanemario upoznati se s Kristovim riječima, ako nikada u nevolji nije iskusio silu Njegove milosti, takav ne može očekivati da će ga Sveti Duh podsjetiti na Njegove riječi. (*Isusov život*, str. 285,286)

Krist nam je pružio svaku mogućnost da budemo snažni. Poslao nam je svojega Svetog Duha čija je dužnost da nas podsjeća na obećanja koja nam je Krist dao kako bismo mogli imati mir i slatki osjećaj oprosta. Ako usmjerimo svoj pogled na Spasitelja i budemo imali povjerenja u Njegovu moć, bit ćemo ispunjeni osjećajem sigurnosti i Kristova pravednost postat će naša pravednost. (*R&H*, 1. listopada 1908.)

Preobražava moj karakter

“A mi svi koji otkrivena lica odrazujemo kao ogledalo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.” (2. Korinćanima 3,18)

Pod djelovanjem Duha srce postaje čisto. Zahvaljujući Njemu, vjernik postaje sudionikom u božanskoj naravi. Krist je dao svoga Duha kao božansku snagu da nadjačamo svaku naslijeđenu i stečenu sklonost k zlu i da odražavamo Njegov karakter u Njegovoj crkvi. ...

Kada Duh Božji obuzme srce, On mijenja život. Grešne misli nestaju, zlih djela se odričemo; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto ljutnje, zavisti i sukoba. Sreća preuzima mjesto tuge, a izraz lica odražava radost Neba. Nitko ne vidi ruku koja podiže teret ili zadržava svjetlost koja dolazi s nebeskih dvorova. Blagoslov dolazi kada se duša vjerom predaje Bogu. Tada ta sila koju nijedno ljudsko oko ne može vidjeti, stvara novo biće po uzoru na Božju sliku.

Sveti Duh je disanje duhovnog života duše. Tko dobiva Duha, dobiva Kristov život. On prožima primatelja Kristovim odlikama. ...

Religija koja dolazi od Boga jedina je koja vodi k Njemu. Da bismo Mu ispravno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. On će pročititi srce i obnoviti um dajući nam novu sposobnost za upoznavanje Boga i ljubav prema Njemu. To će nam dati volju za poslušnost svim Njegovim zahtjevima. To je istinsko obožavanje. To je plod djelovanja Svetoga Duha. Pomoću Svetoga Duha svaka iskrena molitva dolazi iz srca, a takva molitva ugodna je Bogu. Kad god duša zavapi Bogu u molitvi, djelovanje Duha je jasno vidljivo i Bog se otkriva toj duši. On traži takve molitelje. On ih spremno prima i želi ih učiniti svojim sinovima i kćerima. (R&H, 19. listopada 1908.)

Obdaruje me snagom odozgo

“Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti siđe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje.” (Djela 1,8)

Sveti Duh će se izliti na one koji ljube Krista. Na ovaj način oni će biti u potpunosti osposobljeni da prime svaki dar koji im je potreban za ispunjenje njihove misije, da proslave Onoga koji je Glava. Darivatelj života u svojoj ruci ima ne samo ključeve života i smrti, već i cijelog Neba prepunog bogatih blagoslova. Dana Mu je sva moć na Nebu i na Zemlji i zauzevši svoje mjesto u nebeskim dvorima, On može podijeliti ove blagoslove s onima koji Ga prihvaćaju. Crkva je krštena silom Duha. Učenici su bili osposobljeni da idu i objavljuju Krista, prvo u Jeruzalemu, gdje je počinjeno sramno djelo obećaćenja zakonitog Kralja, a onda u najudaljenije krajeve Zemlje. Dan je dokaz svrgavanja Krista s trona Njegovog posredničkog kraljevstva. (*BE*, 22. svibnja 1899.)

Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svjedoci njezine moći. On rado prihvaća one čiji Ga je život najviše vrijedao; kad se pokaju, daje im božanskog Duha, postavlja ih na najpovjerljivije položaje i šalje ih nevjernima da objave Njegovu bezgraničnu milost. (*Isusov život*, str. 683,684)

Sam Bog je odredio da svaka duša koja se okrene Gospodinu dobije Njegovu trenutačnu suradnju. Sveti Duh postaje Njegov provoditelj. (*R&H*, 22. ožujka 1898.)

Nama je potrebna sila Duha. Ona može za nas više učiniti u jednoj minuti, nego što mi ikad možemo postići razgovorom. (*MS* 71, 1903.)

Sila Svetoga Duha dana je samo onima koji ponizno očekuju Boga, koji traže Njegovu vodstvo i milost. Božja moć očekuje njihov odgovor i prihvaćanje. Ovaj obećani blagoslov, zatražen vjerom, sa sobom donosi i druge blagoslove. (*R&H* 19. studenoga 1908.)

Podignut će zastavu nasuprot neprijatelju

“Jer će neprijatelj navaliti kao rijeka, a duh će Gospodinov podignuti zastavu suprot njemu.” (Izaija 59,19 — DK)

Isus daje Svetoga Duha obilato, u velikim količinama, da pomogne u našim slabostima i pruži nam snažnu utjehu. (*R&H*, 26. srpnja 1894.)

Ali oni koji neprekidno uče u Kristovoj školi, bit će u stanju nastaviti ići svojim putem i svi Sotonini napori da ih izbací iz njihove ravnoteže bit će osujećeni. Kušnja nije grijeh. Isus je bio svet i čist; pa ipak je bio kušan u svemu kao i mi, ali s takvom upornošću i žestinom kakvom nitko od ljudi nikada neće biti kušan. Svojim uspješnim otporom On nam je ostavio svijetli primjer koji trebamo slijediti. Ako smo samopouzđani i samopravedni, bit ćemo prepušteni sami sebi i past ćemo pod silom kušnje; ali ako gledamo na Isusa i imamo povjerenja u Njega, prizivamo u pomoć silu koja je pokorila neprijatelja na bojnóm polju i On će učiniti da iz svake kušnje izidemo kao pobjednici. Kad Sotona navali kao rijeka, moramo mu se suprotstaviti mačem Duha, a Isus će biti naš pomoćnik i podići će svoj stijeg protiv njega. (*5T*, str. 426)

Sveti Duh bio je obećan onima koji se bore za pobjedu pokazujući svemoć, obdarujući ljudska bića nadnaravnim moćima i poučavajući prezrene tajnama Božjeg kraljevstva. Sama činjenica da će Sveti Duh biti veliki pomagač predivno je obećanje. ... Dar Svetoga Duha omogućio je Njegovim učenicima, apostolima, da čvrsto stoje protiv svake vrste idolatrije i da uzvisuju samo Gospodina i samo Njega. (*MS* 1, 1892.)

On je svuda prisutan svojim Duhom. Uz suradnju svoga Duha i svojih anđela, On stoji na službi čovječanstvu. (*Put u bolji život*, str. 261)

Proslavit će Krista u meni

“On će mene proslaviti, jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama.” (Ivan 16,14)

Ovim riječima Krist objavljuje krunsko djelo Svetoga Duha. Duh proslavlja Krista čineći Ga predmetom najvišeg štovanja i Spasitelj postaje oduševljen, radujući se što je ljudsko biće u svojem srcu doživjelo ovu promjenu. ...

Pokajanje Bogu i vjera u Isusa Krista rodovi su obnoviteljske sile milosti Duha. Pokajanje je proces pomoću kojeg duša želi odsajivati Kristov lik svijetu. (*Letter* 155, 1902.)

Krist im daje dah svoga Duha, život svoga života. Sveti Duh daje svoje najbolje snage da rade u srcu i umu. Božja milost proširuje i umnaža njihove sposobnosti i sve savršenstvo božanske naravi pridružuje im se u djelu spašavanja ljudskih bića. Suradnjom s Kristom savršeni su u Njemu i osposobljeni da u svojoj ljudskoj slabosti čine djela svemogućega. (*Isusov život*, str. 685)

Životno djelo jednog kršćanina treba biti da se ugleda na Krista i da bude što sličniji Kristu. Božji sinovi i kćeri trebaju iz dana u dan nalikovati na Krista, svoj Uzor. Svakodnevno trebaju promatrati Njegovu slavu i razmišljati o Njegovu neusporedivom savršenstvu. (*TM*, str. 122)

O, neka se krštenje Svetim Duhom spusti na vas da možete biti prožeti Duhom Božjim! Tada ćete iz dana u dan postajati sve sličniji Kristovom obličju, i u svakoj situaciji svojeg života postaviti ćete si pitanje: “Je li to na slavu mojega Gospodara?” Strpljivim nastojanjem u činjenju dobra, vi ćete tražiti slavu i čast i primiti ćete dar besmrtnosti. (*R&H*, 10. svibnja 1892.)

Ljubav

“Naprotiv, plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost. Protiv ovih ne postoji zakon.” (Galaćanima 5,22.23)

Za sve one koji vjeruju, On je kao drvo života u Božjem Edenskom vrtu. Njegove grane šire se nad ovim svijetom kako bi blagoslovi koje je pripremio za nas mogli doprijeti i do onih izvan našeg dosega. ... Dao nam je Utješitelja, Svetoga Duha, koji će nam dati dragocjeno voće s drveta života. S ovog drveta možemo ubrati i jesti, a možemo i druge dovesti tako da i oni mogu jesti. (*Signs*, 22. listopada 1896.)

Čovjek koji voli Boga, razmišlja o Njegovom Zakonu dan i noć. On je spreman u vrijeme i u nevrjeme. On donosi rod jer je njegova loza životno povezana s Trsom. Kad god mu se pruži prilika, čini dobro; i svugdje, u svako vrijeme i na svakom mjestu, on pronalazi mogućnost da radi za Boga. On je Božje zimzeleno drvo; širi miris oko sebe kamo god ide. Njegova duša okružena je zdravim ozračjem. Ljepota njegovog srećom ispunjenog života i bogobojazni razgovori potiču vjeru, nadu i hrabrost u drugima. To je kršćanstvo na djelu. Čeznite za tim da postanete zimzeleno drvo. Ukrasite se krotkim i poniznim duhom koji ima veliku važnost u Božjim očima. Njegovajte milost iz ljubavi, radost, mir, strpljivost i ljubaznost. Ovo je rod kršćanskog drveta. Zasađeno kraj rijeke tekućice, uvijek donosi rod u svojoj vrijeme. (*R&H*, 24. kolovoza 1897.)

Ako u svojoj duši imamo Kristovu ljubav, prirodna posljedica bit će posjedovanje i ostalih milosti — radosti, mira, strpljivosti, blagosti, dobrote, vjere, krotkosti, umjerenosti. ...

Kada je u našem srcu Kristova ljubav ... osjećat će se Njegova prisutnost. (*R&H*, 23. listopada 1900.)

Radost i mir

“A Bog, izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri da napredujete u nadi snagom Duha Svetoga.” (Rimljanima 15,13)

Gospodin je odlučan u svojoj namjeri da svakoj duši koja izvršava Njegovu Riječ podari svoju radost, svoj mir, svoju snagu. Takvi muškarci i žene su stalno blizu Njega, ne samo kad kleče pred Njim u molitvi, već i dok obavljaju svoje svakodnevne dužnosti. On im je pripremio trajno mjesto pokraj sebe, gdje je život očišćen od svih grubosti i neljubaznosti. Ovom nesalomljivom zajednicom s Njim, On ih je učinio svojim suradnicima u ispunjenju njihovog životnog djela. (*R&H*, 23. listopada 1900.)

Riječi ne mogu opisati mir i radost koja obuzima onoga koji vjeruje u Boga i Njegovu Riječ. Nevolje ga ne uznemiruju, uvrede ga ne uzrujavaju. Njegovo “ja” je razapeto. Dan za danom njegove dužnosti mogu postajati još teže, kušnje mogu ojačati, nevolje mogu postati još okrutnije, ali on se neće pokolebati jer prima onoliko snage koliko mu je potrebno. (*YI*, 26. lipnja 1902.)

Oni koji uče kod Isusovih nogu zasigurno će svojim ponašanjem i riječima pokazivati Kristov karakter. ... Njihov život neće biti obilježen jurnjavom i uzbuđenjem, već krotkom i smjernom radošću. Njihova ljubav prema Kristu je tiha, mirna snaga koja sve drži pod nadzorom. Svjetlost i ljubav sveprisutnog Spasitelja otkrivaju se u svakoj riječi i u svakom postupku. (*R&H*, 30. svibnja 1882.)

Bilo je trenutaka kada je Božji blagoslov došao kao odgovor na molitvu, tako da su oni koji su ušli u molitveni prostor, čak i prije nego što su prešli prag, mogli izjaviti: “Gospodin je ovdje!” Nijedna riječ nije bila izrečena, a blagoslovljeno djelovanje Božje svete prisutnosti snažno se osjećalo. Radost koja dolazi po Isusu Kristu bila je ovdje; i u tom smislu je Gospodin bio prisutan u prostoriji jednako vjerodostojno kao što je hodao ulicama Jeruzalema, ili se pojavio pred svojim učenicima kad su bili u gornjoj sobi i rekao: “Mir vama.” (*R&H*, 4. siječnja 1887.)

Strpljivost

“Da se, ojačani svakovrsnom snagom kako to odgovara moći njegova božanstva, osposobite za savršenu postojanost i strpljivost.” (Kološanima 1,11)

Ljubav je zakon Kristovog kraljevstva. Gospodin poziva svakoga da dosegne najveću moguću razinu. Njegov narod treba u svojem životu pokazati ljubav, krotkost i strpljivost. Strpljivost podrazumijeva rješavanje mnogih situacija bez osвете riječima ili djelom. (*Letter* 185, 1905.)

“Strpljivost” je otpornost na uvrede, dugo podnošenje. Ako ste strpljivi, nećete otkrivati drugima svoju navodnu spoznaju o zabludama i pogreškama vašeg brata. Tražit ćete način da mu pomognete i spasite ga jer je kupljen Kristovom krvlju. “Ako li ti brat sagriješi, pođi te ga ukori nasamo. Ako te poslušaj, dobio si svoga brata.” “Braćo, ako i upadne tko u kakav prekršaj, takvog vi duhovni ispravljajte u duhu blagosti! I pazi na samoga sebe da i ti ne budeš iskušani!” Biti strpljiv ne znači biti sumoran i tužan, ogorčen i grub, već upravo suprotno. (*R&H*, 16. studenoga 1886.)

Nastojte živjeti u miru sa svim ljudima i neka ozračje koje okružuje vašu dušu bude slatko i mirisno. Gospodin čuje svaku nerazumno izgovorenu riječ. Ako se budete borili protiv sebične ljudske naravi, stalno ćete napredovati u nastojanju da pobijedite naslijeđene i stečene sklonosti k zlu. Strpljivošću, dugim podnošenjem i suzdržavanjem mnogo ćete postići. Sjetite se da vas ne može poniziti nečiji nepromišljeni govor, već vaš nepromišljeni odgovor kojim gubite pobjedu koju ste mogli postići. Budite vrlo oprezni pri izboru riječi koje koristite. (*Letter* 2, 1903.)

Suzdržavanje i nesebičnost obilježavaju riječi i djela onih koji su nanovo rođeni i žive novi život u Isusu Kristu. (*YI*, 9. travnja 1903.)

Blagost

“Daješ mi štiti svoj koji spasava, tvoja me brižljivost uzvisi.” (2. Samuelova 22,36)

Vi trebate predstavljati Krista u Njegovoj krotkosti i blagosti. (GW 372)

Istinska blagost je dragulj od velike vrijednosti u Božjim očima. (3T, str. 536)

Nama je potreban duh blagosti. Bez njega ne možemo živjeti ispravno u obiteljskom krugu. Da bismo mogli vršiti ispravan utjecaj na svoju djecu, moramo sami pokazati duh blagosti, krotkosti i dugog podnošenja. Ne smijemo njegovati prigovarački, razdražljiv i svadljiv duh. Ako ih poučavamo da razvijaju duh blagosti, i sami ga moramo razvijati ... želimo li da prema nama pokazuju duh ljubavi, i sami moramo pokazivati nježni duh ljubavi prema njima. Ali roditelji u isto vrijeme ne smiju biti slabići i nepromišljeno popuštati. Majka mora posjedovati čvrstoću i odlučnost. Mora biti čvrsta kao stijena i ne smije iskrivljavati pravdu. Njezini zakoni i pravila moraju se poštivati u svako vrijeme, čak ako to donosi određene rizike, a ona ih treba provoditi s blagošću i krotkošću. ... Na taj će se način djeca razviti u bogobojazne muškarce i žene. (R&H, 21. prosinca 1886.)

Nijedan član obitelji ne može se otuđiti od ostalih i povući u sebe tamo gdje ostali članovi obitelji neće osjećati njegov utjecaj i njegov duh. Čak i sam izraz lica ima utjecaj na dobro ili zlo. Njegov duh, njegove riječi, njegova djela, njegov način ponašanja prema drugima odaju nepogrešiv dojam. ... Ako je ispunjen Kristovom ljubavlju, pokazivat će pristojnost, ljubavnost, nježnu brigu za osjećaje svojih bližnjih i na svoje će suradnike djelima ljubavi prenositi nježne, sretne osjećaje pune zahvalnosti. Bit će to pravi pokazatelj da živi za Isusa. ... I tada će moći reći Gospodinu: “Tvoja me brižljivost uzvisi.” (YI, 22. lipnja 1893.)

Dobrota

“Dobar dobiva milost od Jahve.” (Izreke 12,2)

Na Nebu se istinska dobrota računa kao jedina prava veličina. Vrijednost čovjeka određuje se prema njegovim moralnim osjećajima. Osoba može posjedovati bogatstvo i intelekt a da ipak bude bezvrijedna, jer blistavi plamen dobrote nije nikad gorio na oltaru njezina srca. (2T, str. 305)

Dobrota je rezultat božanske moći koja preobražava ljudsku narav. Vjerujući u Krista, pali ljudski rod kojeg je On otkupio može primiti tu vjeru koja djeluje preko ljubavi i čisti dušu od svakog oskvrnuća. Tada se u njima pojavljuju kristolike odlike: jer gledanjem u Krista ljudi se mijenjaju u tu istu sliku iz slave u slavu, iz karaktera u karakter. Donesen je dobar rod. U grešnom rodu otkriva se karakter koji je oblikovan prema božanskoj slici — čestitost, uzvišenost, i istinska dobrota. (MS 42, 1900.)

Gospodin je svako ljudsko biće izložio ispitu i kušnji. Želi nas iskušati da vidi hoćemo li biti dobri i činiti dobro u ovom životu, može li nam povjeriti vječne dragocjenosti i učiniti nas članovima kraljevske obitelji, djecom nebeskog Kralja. (Letter 15, 1899.)

Vi možete učiniti neizmjereno mnogo dobra. Uspjeh će okruniti vaše napore ako podčinite svoj život pravilu Božje riječi prilagodivši svoja djela njenim uputama, trudeći se svim sredstvima da budete na blagoslov, a ne na prokletstvo. Vi ste stupili u vezu s Bogom. Vi ste postali sredstvo preko kojeg Bog daje svoju svjetlost drugima. Za vas je čast da ste Isusovi suradnici. Ne možete primiti veću čast nego da čujete Spasiteljeve riječi: “Dobro, valjani i vjerni slugo!” (Poruka mladim kršćanima, str. 82)

Vjera

“A pravednik živi od svoje vjere.” (Habakuk 2,4)

Jednom drugom prigodom, dok je razmišljao o budućnosti, izrekao je sljedeće riječi: “Stat ću na stražu svoju, postaviti se na bedem, paziti što će mi reći.” Gospodin mu je milostivo odgovorio. “Zapiši viđenje, ureži ga na pločice, da ga čitač lako čita. ... *A pravednik živi od svoje vjere.*”

Vjera koja je jačala Habakuka i sve svete i pravedne koji su živjeli u to teško vrijeme bila je ona ista vjera koja danas održava Božji narod. U najmračnijim trenucima, u najtežim okolnostima, kršćanin se može osloniti na izvor svekolikog svjetla i snage. Iz dana u dan, vjerom u Boga, on može obavljati svoju nadu i hrabrost. “A pravednik živi od svoje vjere.” U službi Bogu ne smije biti malodušnosti, kolebanja ni straha. Gospodin će više nego ispuniti najsmjelija očekivanja onih koji se uzdaju u Njega. On će im dati mudrosti u skladu s različitim okolnostima u kojima će se naći. ...

Mi moramo gajiti i njegovati vjeru o kojoj su svjedočili proroci i apostoli — vjeru koja se oslanja na Božja obećanja i koja čeka na izbavljenje u vrijeme koje je Bog odredio i onako kako je to On zamislio. Pouzdana proročka riječ konačno će se ispuniti slavnom dolaskom našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista kao Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima. Vrijeme čekanja možda izgleda dugačko, možda dušu pritiskuju obeshrabrujuće okolnosti, mnogi u koje smo se uzdali možda će pasti na putu; međutim, zajedno s prorokom koji je hrabrio Judu u vrijeme nezapamćenog otpada, uzviknimo puni povjerenja: “Ali je Jahve u svojem svetom Hramu: nek sva zemlja zašuti pred Njime!” (Habakuk 2,20) Neka nam uvijek bude u sjećanju radosna poruka: “Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti. ... *A pravednik živi od svoje vjere.*” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 246,247)

Krotkost

**“On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.”
(Psalam 25,9)**

Isus voli mlade. ... On želi da od Njega uče o krotkosti i poniznosti srca. Ova dragocjena milost rijetko se viđa među današnjim mladima, čak i među onima koji se nazivaju kršćanima. Njihovi osobni putovi čine se ispravnima u njihovim očima. Prihvaćanjem Kristovog imena oni ne prihvaćaju Njegov karakter ni Njegov jaram; stoga ne poznaju radost i mir koji proizlazi iz službe Bogu. (YI, 21. studenoga 1883.)

Krotkost je dragocjena vrlina; to je spremnost da se mirno podnose patnje, spremnost da se podnesu kušnje. Krotkost je strpljivo nastojanje da budemo sretni u svim okolnostima. Krotkost je uvijek zahvalna i sama sklada svoje pjesme o sreći, koje čine ugodnu melodiju u Božjem srcu. Krotkost će podnositi razočaranje i nepravdu i neće se osvećivati. (3T, str. 335)

Krotak i miran duh nikad neće tragati za osobnom srećom, nego će potpuno zaboraviti na sebe i naći slatko zadovoljstvo u nastojanju da usreći druge. (3T, str. 536)

Neće vas težnja da se uspnete na visinu učiniti velikima u Božjim očima, već će vas ponizan život ispunjen dobrotom i vjernošću učiniti objektom posebne zaštite nebeskih anđela. Uzor čovječanstvu ... živio je skoro trideset godina u nepoznatom galilejskom mjestu, sakrivenom među brdima. Anđeli su se pojavljivali na Njegovu zapovijed, a On za sebe nije tvrdio da je nešto veliko ili uzvišen. ... Bio je stolar, radio je za nadnicu kao sluga pokazujući koliko nam Nebo može biti blizu u svakidašnjem životu i da anđeli iz nebeskih dvorova vode korake onih koji dolaze i odlaze na Božju zapovijed. (NL, br. 24, str. 1,2)

Savršeni rod vjere, krotkost i ljubav, često najbolje sazrijevaju usred olujnih oblaka i tame. (Isusove usporedbe, str. 33)

Obećana Sila

“Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršteni Duhom Svetim.” (Djela 1,5)

Razlog što se bogatstva Božje milosti ne izlijevaju na ljude nije Njegova zabrana. Njegov dar je božanski. Dao im je slobodu izbora koju ljudi ne cijene jer ne vole primati. Kada bi svi bili spremni primiti, svi bismo bili puni Duha. ... Odviše nas je lako zadovoljiti mreškanjem na površini unatoč prednosti da očekujemo snažno djelovanje Božjeg Duha. (*R&H*, 10. lipnja 1902.)

Prihvaćanjem ovog dara, dobili bismo i sve ostale darove; on nam je na raspolaganju zahvaljujući velikodušnosti bogate Kristove milosti i Krist je njime spreman opskrbiti svaku dušu ovisno o tome koliko ona može primiti. Nemojmo se zadovoljavati samo malom količinom ovog blagoslova, samo s onoliko koliko je potrebno da nas sačuva od smrtnog drijemeža, već gorljivo tražimo obilje Božje milosti. (*R&H*, 29. ožujka 1892.)

Dano nam je obećanje za obećanjem uvjeravajući nas u obilje Božje sile, a unatoč tomu mi smo toliko slabi u vjeri da se ne držimo čvrsto te sile. O, koliko nam je potrebna živa, ozbiljna vjera iz istina Božje riječi! Ova velika potreba Božjeg naroda neprekidno je preda mnom. ... Kako da ih potaknemo da uvide kako živimo u samo predvečerje ovozemaljske povijesti? ... Moramo tražiti vjeru koja će čvrsto počivati u ruci Jahvinjoj! (*R&H*, 1. travnja 1909.)

Duh se daje samo onima koji ponizno čekaju Boga, koji očekuju Njegovo vodstvo i milost. Božja sila očekuje njihov zahtjev i prihvaćanje. Ovaj obećani blagoslov, koji tražimo vjerom, donosi sa sobom sve druge blagoslove. On se daje prema bogatstvu Kristove milosti, i On Ga je spreman dati svakome prema mjeri u kojoj Ga može primiti. (*Isusov život*, str. 558)

Pripremanje za silu

“Činite onda pokajanje i obratite se da se unište grijesi vaši da dođu vremena okrepe od lica Gospodnjega.” (Djela 3,19)

Umjesto da dopuste Svetome Duhu da na njih djeluje, mnogi, čak i među onima koji su se obvezali raditi uzvišeno Božje djelo, ograđuju se od Njegovih svetih, životodavnih utjecaja. Oni bez sustezanja kritiziraju i osuđuju svoju braću, a opet ne shvaćaju svoju potrebu da se ozbiljno pogledaju u božansko ogledalo kako bi uvidjeli kakav duh pokazuju. Svoje karakterne mane prikazuju kao vrline i ne ostavljaju ih. ...

Započnimo s obnovom i pokajanjem. Tražimo izlijevanje Svetoga Duha. Kao kod apostola nakon Kristovog uznesenja, možda će i nama biti potrebno da nekoliko dana iskreno tražimo Boga i odupiremo se grijehu.

Kada Sveti Duh bude djelovao na Božji narod, on će pokazati revnost sukladno svojoj spoznaji. Oni će odsjajivati svjetlost koju im je Bog godinama davao. Nestat će duh criticizma. Ispunjeni duhom poniznosti, oni će postati jedan um, ujedinjeni jedan s drugim i s Kristom. (MS 107, 1903.)

Kada je netko ispunjen Duhom, što je jače izložen pro- vjerama i kušnjama, jasnije pokazuje da je Kristov predstavnik. Mir koji prebiva u njegovoj duši još se više očituje u njegovom ponašanju. Njegove riječi i djela izražavaju Spasiteljevu ljubav. Ne pokazuje težnju za uzvišenjem. On se odriče svojeg “ja”. U svemu što kaže i čini napisano je Isusovo ime. (R&H, 10. lipnja 1902.)

Kad se istina bude živjela u svojoj jednostavnosti na svakom mjestu, tada će Bog djelovati preko svojih anđela kao što je djelovao na Pedeseticu i srca će biti promijenjena s takvom odlučnošću i pokazat će se utjecaj prave istine kao u vrijeme izlijevanja Svetoga Duha. (Sp. T., Series B, br. 7, str. 64)

Čekanje na silu

**“A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!”
(Luka 24,49)**

Svaka istinski obraćena duša silno će željeti privući druge iz tame grijeha u prekrasno svjetlo pravednosti Isusa Krista. Do velikog izlijevanja Božjega Duha koji će obasjati cijelu Zemlju svojom slavom, neće doći dok se među nama ne pojave prosvjetljeni ljudi koji iz iskustva znaju što znači raditi zajedno s Bogom. Kad se u potpunosti i iskreno predamo službi za Krista, Bog će to prepoznati izlijevanjem Svetoga Duha bez mjere, ali to se neće dogoditi dok veći dio crkve ne bude surađivao s Bogom. Bog ne može izliti svojega Duha dok god su sebičnost i ugađanje sebi tako očiti; kad prevladava takav duh, izraženo riječima, odgovor bi bio kao Kajinov: “Zar sam ja čuvar brata svoga?”...

Dok su srca vjernika zagrijana ljubavlju prema Bogu, oni će neprekidno raditi za Isusa. Izražavat će Kristovu krotkost i postaviti čvrsti cilj koji neće propasti. Bog će za svoje djelo upotrijebiti ponizne ljude, jer je vinograd velik i potrebno je mnogo radnika. (*R&H*, 21. srpnja 1896.)

Obećanje Svetoga Duha nije ograničeno ni na jednu dob ni rasu. Krist je objavio da će božanski utjecaj Njegovog Duha biti s Njegovim sljedbenicima do kraja. Branitelj od Pedesetnice do današnjeg dana pomaže svakome tko se potpuno pokori Gospodinu i posveti Njegovoj službi. ... Što tješnje žive s Bogom, vjernici jasnije i snažnije svjedoče o ljubavi svojeg Otkupitelja i Njegovoj spasiteljskoj milosti. Muškarci i žene, koji su tijekom dugih stoljeća progonstava i nevolja uživali veliku mjeru prisutnosti Duha u svojem životu, stajali su kao znaci i čudo pred svijetom. (*Djela apostolska*, str. 31)

Primanje sile

“Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. ... Svi se oni napuniše Duha Svetoga.” (Djela 2,2-4)

Na učenike koji su čekali i molili, Duh je sišao u punini koja je doprla do svakog srca. Beskonačni se u sili objavio svojoj Crkvi. Činilo se da je ovaj utjecaj bio vjekovima zadržavan i sada se Nebo raduje što na Crkvu može izliti bogatstvo milosti Duha. (*Djela apostolska*, str. 24)

Izlijevanje Duha u apostolske dane bila je “rana kiša”, i rezultati su bili slavni. No kasna kiša bit će još obilnija. (*Signs*, 17. veljače 1914.)

Duh će ostati s pravom Crkvom do svršetka vremena.

Ali pri svršetku zemaljske žetve obećano je posebno izlijevanje duhovne milosti da pripravi Crkvu za dolazak Sina Čovječjega. Ovo je izlijevanje Duha uspoređeno s kasnom kišom, i kršćani trebaju moliti Gospodara od žetve za ovu dodatnu silu “u vrijeme kasnoga dažda”. A kao odgovor “Gospod tvori oblake i daje im dažd”. ...

Samo oni koji stalno primaju nove zalihe milosti imat će snagu koja odgovara njihovim svakidašnjim potrebama i sposobnost da je uporabe. Umjesto da očekuju neko buduće vrijeme kad će posebnim izlijevanjem duhovne snage biti čudom osposobljeni za zadobivanje duša, oni se svakodnevno pokoravaju Bogu da od njih načini posude za svoju uporabu. Oni svakodnevno koriste prigode za službu koja im je nadohvat ruke. Svakodnevno svjedoče za Učitelja gdje god se nalazili, bilo nekim skromnim radom kod kuće, bilo na poslu. (*Djela apostolska*, str. 34,35)

Svjedočenje u sili

“Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa, i velika je milost bila nad njima svima.” (Djela 4,33)

Koji je bio rezultat izlijevanja Duha? Tisuće ljudi bile su obraćene u jednom danu. Mač Duha, nanovo naoštren silom i okupan nebeskim munjama, prokrčio je put kroz nevjerstvo pobjeđujući predstavnike Sotone i veličajući Gospodina koji posjeduje vrhovnu moć.

Evandjelje je posvuda objavljivano. Oni koji su ga objavljivali, nisu se žalili. Srca učenika bila su toliko ispunjena dobrotom, koja je bila tako duboka i dalekosežna, da ih je gonila do krajeva zemaljskih. Ne dao Bog da sebe uzvisujemo svjedočeći da smo spašeni na križu našeg Gospodina Isusa Krista. Dok su objavljivali Evandjelje kao silu Božju koja spašava, srca su se pokoravala sili Svetoga Duha. Crkvi su se svakog dana pripajala nova područja. U svakom mjestu obraćenici su priznavali Krista. Oni koji su nekad bili najogorčeniji protivnici istine, postali su njezini zaštitnici. ...

Učenici ... su nosili teret odgovornosti za spasenje duša. Evandjelje je trebalo odnijeti do najudaljenijih krajeva Zemlje, a zauzvrat su tražili dar sile koju im je Krist obećao. Tada je uslijedilo izlijevanje Svetoga Duha i tisuće su se obraćale u jednom danu.

Tako može biti i sada. Umjesto ljudskih nagađanja, neka se propovijeda Riječ Božja. Neka kršćani ostave svoje nesuglasice i predaju se Bogu za spasenje izgubljenih. Neka vjedom traže blagoslov i on će doći. (*Letter* 213, 1903.)

Revnost za Boga pokrenula je učenike da daju svjedočanstvo s velikom silom. Nije li vrijeme da ova revnost zapali naša srca odlučnošću i da svjedočimo o otkupiteljskoj ljubavi, o Kristu i to raspetome? (*Watchman*, 22. svibnja 1906.)

Želim tu silu

“Poslije ovoga izlit ću Duha svoga na svako tijelo, i proricat će vaši sinovi i kćeri, vaši će starci sanjati sne, a vaši mladići gledati viđenja.” (Joel 3,1.2)

Živimo u posljednjim danima, u vrijeme kada puno toga možemo očekivati od Gospodina. Ove riječi trebale bi nas uzdići do prijestolja milosti da objavimo velike stvari o Njemu. Obećanje koje je ovdje dano kaže da će Sveti Duh doći na muškarce i žene i na naše sinove i kćeri; i “tkogod prizove ime Gospodnje biti će spašen”. Ove riječi daju nam uvid u prekrasno djelo koje treba obaviti, a za koje nam je svakodnevno potrebna Božja sila obraćenja u našim srcima. Naša je prednost da to možemo iskusiti. Nebo je prepuno blagoslova i naša je prednost da možemo tražiti ispunjenje bogatih Božjih obećanja. Gospodina trebamo tražiti dan i noć da spoznamo koje korake trebamo činiti i koju zadaću izvršiti.

Za svakoga od nas Bog ima posebnu zadaću. Dok uvidamo kako se zlo na ovom svijetu otvoreno promovira u sudnicama i u dnevnim novinama, približimo se Bogu i uhvatimo se živom vjerom čvrsto za Njegova obećanja kako bi se Kristova milost mogla očitovati u nama. Mi možemo izvršiti silan utjecaj u svijetu. Ako je u nama Božja sila koja osvjedočuje, moći ćemo voditi duše iz grijeha u obraćenje. (*R&H*, 1. travnja 1909.)

U završnim prizorima zemaljske povijesti, mnoga ... djeca i mladež (koji imaju istinsko kršćansko obrazovanje) zadiviti će narod svojim svjedočanstvom istine, rođenim u jednostavnosti, a opet punim duha i sile. Oni su naučeni strahu Gospodnjem i njihova srca su omekšana pomnim proučavanjem Biblije uz molitvu. U bliskoj budućnosti mnoga će djeca dobiti Božjeg Duha i ona će objavljivati istinu svijetu. ... Ona će obavljati djelo u svijetu kojemu se ni sve sila zla neće moći suprotstaviti. (*CPT*, str. 166,167)

Cijela Zemlja bit će rasvijetljena

“Poslije toga opazih nekoga drugog anđela gdje silazi s neba. Imao je veliku moć, i zemlja se rasvijetli od njegova sjaja.” (Otkrivenje 18,1)

Približio se kraj svemu. Bog djeluje na svaki um koji je otvoren za vodstvo Njegovog Svetog Duha. On šalje glasnike u svaki kutak Zemlje da upozoravaju. Bog kuša odanost svojih crkava i njihovu spremnost da iskažu poslušnost vodstvu Duha. Znanje će se umnožiti. Glasnici Neba viđeni su kako trče uzduž i poprijeko cijele Zemlje, želeći na svaki mogući način upozoriti ljude na nadolazeći sudove i objavljujući Radostnu vijest o spasenju po našem Gospodinu Isusu Kristu. Treba uzvisiti mjerilo pravednosti. Božji Duh djeluje na ljudska srca i oni koji odgovore na Njegov poziv, postat će svjetla ovom svijetu. Oni su viđeni posvuda kako objavljuju drugima svjetlo koje su i sami primili kao i apostoli nakon izlijevanja Svetoga Duha na Pedeseticu. I dok njihovo svjetlo svijetli, oni primaju sve više i više sile Duha. Zemlja je obasjana slavom Božjom. (*R&H*, 16. srpnja 1895.)

Vidjela sam da će ova vijest završiti djelo sa silom i snagom koja će daleko nadmašiti ponoćni poklik. Božji sluge, naružani silom odozgo i ozarenih lica koja odsjajuju svetom odaošću, izišli su da objave vijest s Neba. (*Rani spisi*, str. 225)

Mnogi su hvalili Boga. Bolesni su bili izliječeni, a bilo je i drugih čuda. Vidio se duh posredovanja kakav se očitovao prije velikog dana Pedesetnice. Stotine i tisuće vjernika posjećivale su obitelji i s njima otvarale Riječ Božju. Srca su bila osvjedočena silom Svetoga Duha i svuda se osjećao duh istinskog obraćenja. Na sve strane vrata su bila širom otvorena za objavljivanje istine. Izgledalo je da je cijeli svijet obasjan nebeskim utjecajem. (*9T*, str. 126)

O ž u j a k

ŽIVOT PUN IZAZOVA

1. ožujka

Božji junaci

Estera

“Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?” (Estera 4,14)

Bio je određen poseban dan kad će Hebreji biti pobijeni, a njihova imovina oduzeta. Kralj nije imao ni pojma o daleko-sežnim posljedicama koje bi izazvalo potpuno ostvarenje ovoga proglašenja. Sam Sotona, prikriveni začetnik cijeloga plana, pokušavao je očistiti Zemlju od onih koji su čuvali spoznaju o pravome Bogu. ... Međutim, zavjere neprijatelja bile su onemogućene Silom koja vlada nad sinovima čovječjim. Po Božjoj providnosti, Estera, Hebrejka koja se bojala Višnjega, postala je kraljica medoperzijskoga kraljevstva. Mordokaj je bio njezin bliski rođak. Pritisnuti nevoljom, odlučili su obratiti se Kserksu i moliti za svoj narod. Estera se trebala nepozvana pojaviti u njegovoj blizini kao posrednik. Mordokaj je rekao: “Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?” (Estera 4,14) Kriza s kojom se Estera suočila zahtijevala je brzu i ozbiljnu akciju; ali oboje, i ona i Mordokaj, dobro su shvaćali da će svi njihovi napori biti uzaludni ako Bog ne bude moćno djelovao u njihovu korist. I zato je Estera uzela vremena za razgovor s Bogom, izvorom svoje snage. Kazala je Mordokaju: “Hajde, sakupi sve Židove koji se nalaze u Suzi. Postite za me; tri dana i tri noći ne jedite niti pijte. I ja ću tako postiti sa svojim djevojkama. Tako pripremljena ući ću kralju i unatoč zakonu, pa treba li da poginem, poginut ću.” (Estera 4,16) (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 382,383)

Svakom domaćinstvu i svakoj školi, svakom roditelju, nastavniku i djetetu koje je obasjala svjetlost Evanđelja, upućeno je u ovom sudbonosnom času pitanje postavljeno kraljici Esteri u onom značajnom trenutku izraelske povijesti: “Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj?” (*Odgoj*, str. 234)

Pavao

“Za prve moje obrane nitko mi nije pritekao u pomoć; štoviše, svi su me ostavili. ... Ali mi je Gospodin pritekao u pomoć i jačao me da se mojim posredstvom propovijedanje potpuno izvrši i da ga čuju svi pogani.” (2. Timoteju 4,16.17)

Pavao pred Neronom — kakav kontrast! ... Neporaženi Neron stoji u svojoj moći i veličini. ... Bez novca, bez prijatelja, bez branitelja, Pavao je doveden iz tamnice da mu se sudi za njegov život. ...

Vladarev izraz lica nosi odraz sramotnog sjećanja na strasti koje su bješnjele u njemu; izraz na zatvorenikovom licu priča priču o srcu koje ima mir s Bogom i čovjekom. Rezultati suprotnog načina odgoja našli su se na istom mjestu tog dana — život bezgraničnog ugađanja samom sebi i život potpunog odričanja i žrtvovanja. Jedan nasuprot drugome stajali su predstavnici dviju teorija o životu — sveobuhvatne sebičnosti, za koju ništa nema takvu vrijednost da se ne bi moglo žrtvovati za trenutačni osjećaj zadovoljstva, i samozatajna ustrajnost, spremna odreći se samog života za dobrobit drugih. ...

Narod i suci ... bili su prisutni na mnogim suđenjima i vidjeli su mnoge kriminalce; no nikad nisu vidjeli čovjeka s takvom svetom smirenošću na licu. ... Njegove riječi pogodile su žicu koja je zatitrala u najtvrdim srcima. Čista i uvjerljiva istina srušila je zabludu. Svjetlo je obasjalo umove mnogih koji su poslije dragovoljno slijedili njegove zrake. ... On je uputio svoje slušatelje na žrtvu koja je prinesena za pali rod. ...

Promatramo branitelja istine; vjeran među nevjernima, lojalan među nelojalnim, on stoji kao Božji predstavnik čiji glas je kao glas s Neba. Nema straha ni tuge, niti obeshrabrenja u riječi ili pogledu. ... Njegove riječi su kao pobjednički povik koji nadvisuje žestinu bitke. (*Signs*, 5. prosinca 1906.)

Dopustimo ovom heroju vjere da svjedoči sam za sebe. On kaže: “Zato uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama koje podnosim za Krista.” (2. Korinćanima 12,10) (*R&H*, 20. svibnja 1884.)

Josip

“Zato faraon reče svojim službenicima: ‘Zar bismo mogli naći drugoga kao što je on, čovjeka koji bi bio tako obdaren duhom Božjim?’ A onda faraon reče Josipu: ‘Otkako je sve to Bog tebi otkrio, nikoga nema sposobna i mudra kao što si ti. Ti ćeš biti upravitelj moga dvora: sav će se moj narod pokoravati tvojim naredbama. Jedino prijestoljem ja ću biti veći od tebe.’” (Postanak 4,38-40)

Josip je iz tamnice doveden na mjesto vladara cijele zemlje egipatske. Bio je to položaj od visoke časti, ali i opterećen teškoćama i opasnostima. Nitko ne može stajati na visokom položaju bez opasnosti. Kao što oluja ostavlja netaknutim mali cvijet u dolini, dok iz korijena čupa visoko stablo na vrhu planine, tako i oni koji su očuvali čestitost u životu poniznosti, mogu zbog kušnji koje prate svjetovni uspjeh i čast pasti u dubok ponor. Ali Josipov karakter je izdržao ispit nevolja i uspona. On je u faraonovoj palači pokazao istu vjernost Bogu kao i u zatvoreničkoj samici. On je još uvijek bio stranac u neznabožačkoj zemlji, odvojen od svog roda, obožavatelja Boga, ali on je u cijelosti vjerovao da božanska ruka vodi njegove korake, i neprekidnim oslanjanjem na Boga on je vjerno vršio dužnosti na svom položaju. Josip je pozornost kralja i velikih ljudi u Egiptu usmjerio na istinitog Boga i ... oni su naučili poštovati načela otkrivena u životu i karakteru obožavatelja Jahve.

Kako je Josip uspio postići takvu čvrstoću karaktera, pravednost i mudrost? On je u svojim ranim godinama slijedio dužnost radije nego sklonosti, a čestitost, jednostavno povjerenje i plemenita narav u mladosti donose plodove u djelima zrelog čovjeka. ... Savjestan i vjeran dužnosti na svakom položaju, od najniže do najuzvišenije, vježbao je sve svoje sposobnosti za najveću dužnost. Onaj koji živi u skladu sa Stvoriteljevom voljom, osigurava sebi najčistiji i najplemenitiji razvitak karaktera. (*Patrijarsi i proroci*, str. 177,178)

Stjepan, prvi mučenik

“Dok su bacali kamenje na njega, Stjepan je ovako molio: ‘Gospodine Isuse, primi moj duh!’ A onda je pao na koljena i iz svega glasa povikao: ‘Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!’ Nakon što je izgovorio te riječi, izdahnuo je. (Djela 7,59.60 — suvremeni prijevod, Zagreb 2006.)

Stjepan, čovjek kojeg je Bog ljubio, koji je radio na zado-bivanju duša za Krista, izgubio je svoj život jer je širio pobje-donosno svjedočanstvo o raspetom i uskrsnom Spasitelju. ... Mržnju koju su neprijatelji istine pokazali prema Sinu Bož-jem, otkrili su u mržnji prema Njegovim sljedbenicima. Nisu mogli podnijeti da slušaju o Onom kojeg su razapeli i Stjepanovo hrabro svjedočanstvo o tome ispunjavalo ih je bijesom. ...

U svjetlu koje su vidjeli na Stjepanovom licu, ovi ljudi od autoriteta prepoznali su dokaz od Boga. No, oni su prezreli taj dokaz. O, da su bar bili obazrivi! O, da su se bar pokajali! Ali nisu to učinili. (MS 11, 1900.)

Kada je Stjepanu bio upućen poziv za mučeništvo radi Kri-sta, nije se pokolebao. Pročitao je svoju sudbinu na okrutnim licima svojih progonitelja i nije oklijevao da im po posljednji put posvjedoči vijest koju je svakodnevno objavljivao. Uzdig-nuo je svoj pogled k Nebu i rekao: “Evo, gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane.” (Djela 7,56) Cijelo je Nebo sa zanimanjem pratilo ovaj slučaj. Ustavši s prijestolja svoga Oca, Isus se naginjao promatrajući lice svojeg sluge odražavajući na njegovo lice zrake svoje slave, i ljudi su bili zaprepašteni vidjevši da Stjepanovo lice sja kao lice anđela. Slava Božja sjala je odozgo na njega i dok je gledao lice svojega Gospodina, Kristovi neprijatelji kamenovali su ga do smrti. Nije li to bila teška smrt? No strah od smrti je nestao, i svojim umirućim dahom on je molio Gospodina da oprostí njegovim progoniteljima.

Isus je svojoj djeci olakšao koliko god je mogao i On želi da slijedimo Njegove korake; ako to učinimo, bit ćemo sudionici s Kristom u Njegovoj slavi. (R&H, 29. travnja 1890.)

Tri cijenjena Hebreja

“Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao.”
(Daniel 3,17.18)

Teška kušnja došla je na ... ove mladiće kad je Nabukodonor objavio proglas pozivajući sve službenike kraljevstva da se ujedine u posvećenju velikog kipa i da na znak glazbenih instrumenata padnu ničice na koljena i obožavaju ga. Odbije li netko od njih to učiniti, bit će bačen istog trenutka u ognjenu peć. Obožavanje ovog kipa predložili su babilonski mudraci kako bi prisilili mlade Hebreje da se pridruže njihovom idolopokloničkom bogoslužju. Oni su bili dobri pjevači, a Kaldejci su htjeli da zaborave svojega Boga i prihvate obožavanje babilonskih idola.

Došao je određeni dan i na prvi zvuk glazbe beskrajno more ljudi na kraljevu je zapovijed “palo ničice i obožavalo zlatni lik”. Ali ovi vjerni mladići nisu se željeli pokloniti. ...

Vidjevši to, kralj je naredio da se peć ugrije sedam puta jače nego inače; kada je to bilo učinjeno, u nju su bila bačena tri Hebreja. Oganj peći bio je toliko snažan da su ljudi koji su ih bacili u nju izgorjeli do smrti.

Iznenada je kraljevo lice problijedjelo od straha. ... Glasom drhtavim od uzbuđenja, vladar je uzviknuo: “Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri i ništa im se zlo ne događa; četvrti je sličan sinu Božjemu.” (YI, 7. travnja 1908.)

Iz stoljeća u stoljeće junaci vjere isticali su se svojom vjernošću Bogu i svojim su svjetlom sjajili onima koji su u mraku. Daniel i njegova tri prijatelja slikovit su primjer kršćanskog junaštva. ... Iz njihovog iskustva s babilonskog dvora možemo vidjeti što će Bog učiniti za one koji Mu služe cijelim srcem. (YI, 29. listopada 1907.)

Mladež danas

“Bdijte, čvrsto stojte u vjeri, muževno se držite, budite jaki!” (1. Korinćanima 16,13)

Isus je rekao svojim učenicima da će imati nevolja u svijetu. Bit će izvedeni pred kraljeve i vladare zbog Njega; protiv njih bit će izrečene sve vrste laži, a oni koji su uništili njihov život bit će uvjereni da su činili službu Bogu. I svi koji su živjeli bogobojaznim životom u svim vjekovima, bili su progonjeni na neki način. ... Pretrpjeli su sva poniženja, nasilja i okrutnosti na koje Sotona može potaknuti um da ih izmisli.

Svijet se danas protivi izvornoj vjeri kao nikada dosad.

...

Duh progona ... bit će potaknut protiv vjernih koji ne sklapaju kompromise sa svijetom i koje neće pokolebati njegova uvjerenja, pogodnosti ili njegovo protivljenje. Vjera koja donosi živo svjedočanstvo svetosti i ukorava ponos, sebičnost, pohlepu i pomodne oblike grijeha, bit će omražena u cijelome svijetu i među površnim kršćanima. Ne čudite se onda, moji mladi kršćanski prijatelji, ako vas svijet mrzi jer je mrzio i Gospodara prije vas. Kad patite u poniženju i progona, u izvrsnom ste društvu; jer Isus je sve to pretrpio, i još mnogo više. Ako ste vjerni Božji stražari, takve situacije su pohvala za vas. Samo će junačke duše, koje će stajati uz istinu pa makar bile i jedine, dobiti pobjedničku neraspadljivu krunu. ...

Put u vječni život ravan je i uzak i suočit ćete se s mnogim poteškoćama; ali ustrajnim naporom možete zadobiti vječni život — budućnost, besmrtnu baštinu. A ostalo — mir, slava i završetak puta — tisuću puta će nagraditi svaki napor i žrtvu koju ste morali učiniti. (YI, 28. svibnja 1884.)

Suvremeni junaci

“Tko se teško srđi, bolji je od junaka, i tko nad sobom vlada, bolji je od osvajatelja grada.” (Izreke 16,32)

On je pobijedio sebe — najjačeg neprijatelja s kojim se čovjek može suočiti. Najveći dokaz kršćanske poniznosti je samokontrola. Onaj tko čvrsto stoji usred oluje zlostavljanja jedan je od Božjih junaka. ...

Onaj tko je naučio vladati svojim duhom, uzdignut će se iznad omalovažavanja, odbacivanja i neprilika kojima smo svakodnevno izloženi i one će prestati bacati sjenu potištenosti na njegov duh.

Božja je namjera da kraljevska sila posvećenog prosuđivanja, kojom upravlja božanska milost, prevagne u životima ljudskih bića. Onaj tko vlada svojim duhom nalazi se pod utjecajem ove sile. (*Signs*, 25. svibnja 1904.)

Muškarac ili žena koji sačuvaju uravnotežen um i ne popuste strasti kad su u kušnji, veći su u Božjim očima i očima nebeskih anđela od većine glasovitih vojskovođa koji su ikad povelili vojsku u bitku do pobjede. (*GH*, studeni 1880.)

Mladim muškarcima i ženama potrebno je kršćansko junaštvo. U Božjoj riječi stoji da je onaj tko vlada svojim duhom bolji od osvajača grada. Vladati duhom znači vladati svojim ponašanjem. ... Oni trebaju ozbiljno moliti za savršenstvo koje je u životu pokazao Spasitelj tako da kad Krist ponovno dođe, mogu ući kroz vrata u nebeski grad. Božja obilna ljubav i prebivanje u njihovom srcu dat će im moć samokontrole i oblikovati njihov um i karakter. Prisutnost Kristove milosti u životu kanalizirat će ciljeve, namjere i sposobnosti u stvaranje moralne i duhovne snage koju mladež neće morati ostaviti na ovom svijetu, nego će je ponijeti u budući život i zadržati kroz vječnost. (*YI*, 12. studenoga 1907.)

Ne ljubite svijet

“Nemojte ljubiti svijeta ni onoga što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, u njemu nema ljubavi Očeve, jer ništa od onoga što je u svijetu — požuda tijela, požuda očiju, oholost zbog imetka — ne dolazi od Oca, nego dolazi od svijeta.” (1. Ivanova 2,15.16)

Mladež koja živi u današnje vrijeme mora voditi odlučnu bitku želi li ispravna načela učiniti pravilom svojeg postupanja. Velik dio društva ulaže velike napore da čini ono što čine i drugi, da uskladi svoje ponašanje s mjerilima ovoga svijeta. Poput praznog mjehurića ili bezvrijednog korova, prepušteni su matici. Oni nemaju osobnost niti moralnu neovisnost. Odobravanje svijeta od veće im je važnosti nego Božje odobravanje, važnije od poštovanja onih koje On cijeni. Njihova jedina pobuda ili pravilo postupanja je lukavstvo. Budući da ne cijene istinu i ne ponašaju se po načelima, ne može im se nametnuti nikakva ovisnost. Oni su igračka Sotoninih kušnji. Nemaju pravog samopoštovanja niti istinske sreće u životu. Takve ljude treba žaliti zbog njihove slabosti i ludosti, a oni koji žele postati istinski vrijedni poštovanja, trebaju izbjegavati njihov primjer. Ali, umjesto toga, njihovo društvo je najčešće privlačno i čini se kao da posjeduju očaravajuću moć koju je gotovo nemoguće razbiti. ...

Neka razum i strahopoštovanje prema Bogu budu vaš vodič u oblikovanju stavova i odabiru onih s kojima se družite. Budite nepokolebljivi u svojoj namjeri bez obzira na stavove koje drugi pokazuju prema vama. Kada vas Božji zahtjevi vode u suprotnom smjeru od onog kojim idu oni s kojima se družite, idite odlučno naprijed bez obzira na to slijedite li većinu ili manjinu. Sve što Božja riječ osuđuje odbacite, čak i ako cijeli svijet to prihvaća i zastupa. ...

Oni koji plutaju nošeni plimom, koji vole užitak i zadovoljstva i koji biraju lakši put bez obzira na načela, samo da udovolje svojim željama — nikad neće stajati s pobjednicima oko velikog bijelog prijestolja. (YI, 10. listopada 1883.)

Čistoća u ovom pokvarenom vijeku

“Tko će uzići na Goru Jahvinu, tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke čiste i srce nedužno: duša mu se ne predaje ispraznosti, i ne kune se varavo.” (Psalam 24,3.4)

Budnost i molitva moraju postati čuvarima naše čistoće. (R&H, 22. veljače 1906.)

Živimo u okruženju sotonskog čaranja. Taj neprijatelj će isplesti čaroliju razuzdanosti oko svake duše koja nije ograđena Kristovom milošću. Kušnje će doći; no budemo li na oprezu od tog neprijatelja i zadržimo li ravnotežu samokontrole i čistoće, zavodljivi duhovi neće nad nama imati utjecaja. Oni koji ne izazivaju kušnje, imat će im se snage oduprijeti kada dođe vrijeme. (CPT, str. 257)

Ako oni (mladež) svojevolumno ne srljaju u opasnost i nepotrebno ne idu na put kušnji, ako izbjegavaju zle utjecaje i pokvareno društvo, a ipak se nađu u opasnom društvu koje ne mogu izbjeći, imat će snagu karaktera i stat će na stranu dobra, očuvati načela i krenuti dalje Božjom pomoću neoskvrnutog morala. Ako mladež koja je pravilno odgojena bude u Bogu imala svoj oslonac, njihove moralne snage izdržat će i najveće kušnje. (CPT, str. 85)

U posljednjim danima, usred pokvarenosti koja vrvi oko njih, Božji odabranici moraju ostati neokaljani. ... Božji Duh treba imati savršenu vlast nad njima utječući na svako djelo. (CH, str. 20)

Oni koji ulaze u svakidašnji život s čvrstim načelima, bit će pripremljeni da neokaljani stoje usred moralnog zagađenja ovog iskvarenog vijeka. (CTBH, str. 75)

“Tko će, o Gospodine, opstati kad se pojaviš?” Jedino oni koji imaju čiste ruke i čisto srce opstat će u dan Njegovog dolaska. ... Ako želite jednog dana biti uzvišeni i pridružiti se društvu bezgrešnih anđela i živjeti u okruženju bez ijedne mrlje grijeha, tražite čistoću; jer ništa drugo neće preživjeti ispit dana Božjeg i biti primljeno u čisto i sveto Nebo. (CTBH, str. 130,131)

Izaberi put istine

“Put istine ja sam odabrao, pred oči sam stavio odluke tvoje. Uz propise tvoje ja čvrsto prijanjam, o Jahve, ne-moj me postidjeti!” (Psalam 119,30.31)

Postoje dva velika načela, načelo vjernosti i načelo nevjernosti. Svima nam je potrebna veća kršćanska snaga kako bismo uzdigli barjak na kojem su ispisane zapovijedi Božje i vjera Isusova. ... Crta razgraničenja između poslušnih i neposlušnih mora biti jasna i određena. Trebamo biti čvrsti u odluci da činimo Gospodnju volju u svako vrijeme i na svakom mjestu. ...

Kršćanska snaga se obnavlja vjernim služenjem Gospodinu. Mladi muškarci i žene trebaju shvatiti da postati jedno s Kristom znači najveću čast koju mogu postići. Najstrožom vjernošću trebali bi težiti moralnoj neovisnosti, i tu bi neovisnost trebali zadržati protiv svakog utjecaja koji ih pokušava odvratiti od ispravnih načela. Jači umovi mogu davati dokaze koji se ne temelje na istini. Neka nebeski melem za oči pomaže oči vašeg razumijevanja da možete razlikovati istinu od zablude. Istražujte Riječ; i kad naidete na “tako kaže Gospodin”, zauzmite svoj stav. ...

U knjizi *Hodočasnikovo putovanje* opisuje se lik zvan Povodljivost. Mladi, klonite se ovog lika. On prikazuje vrlo uslužne ljude, ali oni su kao trska što se povija na vjetru. Oni ne posjeduju snagu volje. Mladi trebaju izgrađivati odlučnost. Razdijeljeno stanje volje zamka je koja će odvesti u propast mnoge mlade. Budite čvrsti, inače će vam kuća, vaš karakter, biti sagrađena na pjeskovitom tlu. (*R&H*, 9. svibnja 1899.)

Gospodnja filozofija je pravilo kršćanskog života. Cjelokupno biće treba biti prožeto životodavnim načelima Neba. Bavljenje sitnicama koje mnogima oduzima vrijeme, smanjuje se na razumnu mjeru pred zdravom, posvećenom biblijskom pobožnošću. (*Signs*, 10. listopada 1906.)

Kristovo držanje načela

“U svitku knjige piše za mene: Milje mi je, Bože moj, vršit volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.” (Psalam 40,8.9)

Kristov život razlikovao se od života većine djece. Njegova snaga moralnog karaktera i Njegova čvrstina činile su da uvijek ostane vjeran svojem osjećaju dužnosti i da se drži načela istine od kojih Ga nijedan motiv, koliko god bio snažan, nije mogao odvratiti. Ni novac ni užitak ni odobravanje ni ukor nisu Ga mogli potkupiti niti laskanjem navesti da pristane na pogrešan korak. Čvrsto se odupirao kušnji, mudar da otkrije zlo i odlučan da ustraje u vjernosti svojim uvjerenjima.

Zli ljudi bez načela mogli su Mu se ulagivati i prikazivati zadovoljstva u grešnim užicima, ali On se snagom svojih načela odupirao Sotoninom napastovanju. Njegova pronicljivost bila je tako razvijena da je mogao prepoznati glas svojega kušača. On nikad ne bi prodao svoja načela za ljudsku slavu ili da izbjegne poniženje, zavist ili mržnju onih koji su bili neprijatelji pravednosti i istinske dobrote. (*YI*, travanj 1872.)

Uživao je u vršenju svojih obveza prema roditeljima i društvu ne popuštajući u svojim načelima, ne dopuštajući da Ga zatruje nečisti utjecaj onih koji su Ga okruživali u Nazaretu. (*YI*, rujana 1873.)

Krist nije nikada skrenuo od vjernosti načelima Božjeg zakona. Nikada nije učinio ništa suprotno volji svoga Oca. (*8T* 208)

Nakon što nam da opće smjernice, Isus nas ne ostavlja da pogađamo stazu među sporednim putovima i opasnim prolazima. On nas vodi na pravi put i dok Ga slijedimo, nećemo se poskliznuti. (*Signs*, 7. listopada 1906.)

Svaka duša mora živjeti u stalnom zajedništvu s Kristom, jer On kaže: “Bez mene ne možete činiti ništa.” Njegova načela trebaju postati naša načela jer su ta načela vječna istina objavljena u pravednosti, dobroti, milosti i ljubavi. (*Letter* 21, 1901.)

Njegova načela jedina su trajna dobra koja naš svijet poznaje. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 347)

Daniel je živio po načelima

“Tada pročelnici i satrapi stadoše tražiti povod, štogod oko državne uprave, zbog čega bi mogli optužiti Daniela; ali ne mogoše na njemu naći ništa takvo, ništa zbog čega bi ga prekorili, jer bijaše vjeran, na njemu ni nemara ni ogrešenja.” (Daniel 6,5)

Daniel je bio podvrgnut najtežim kušnjama koje mogu napasti današnju mladež, a ipak je ostao odan vjerskom odgoju koji je primio u djetinjstvu. Iako je bio okružen utjecajima sračunatim da sruše one koji se kolebaju između načela i sklonosti, Božja riječ ga opisuje kao čovjeka bez mane. Daniel nije vjerovao svojoj moralnoj snazi. Molitva je za njega bila prijeka potreba. Odabrao je Boga kao svoju snagu, a strah Božji bio je stalno prisutan u svemu što je činio u životu. ... Nastojao je živjeti u miru sa svima, ostavši nesavitljiv kao uzvišeni cedar kad je u pitanju bilo načelo. Što god je činio, nije se protivilo njegovoj odanosti Bogu, bio je poslušan i pun poštovanja prema svojim nadređenima. ...

U slučaju Daniela i njegovih prijatelja načela su odnijela pobjedu nad kušnjom udovoljenja apetitu. Ovo nam pokazuje da zahvaljujući vjerskim načelima, mladići mogu pobijediti želje tijela i ostati vjerni Božjim zahtjevima. ... Što bi se dogodilo da su Daniel i njegovi prijatelji napravili kompromis s onim neznabožackim službenicima, popustili pritisku trenutka, i jeli i pili kao što je bio običaj Babilonaca? Taj jedini primjer odstupanja od načela oslabio bi njihov osjećaj za ono što je ispravno i njihovo gađenje prema zlu. Udovoljavanje apetitu uključivalo bi žrtvu fizičke energije, bistrine uma i duhovne snage. Jedan pogrešan korak vjerojatno bi vodio k još mnogima, dok njihova veza s Nebom ne bi bila prekinuta i dok ih kušnja ne bi pomela. (*Signs*, 28. rujna 1882.)

Josip, čovjek načela

“Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!” (Postanak 39,9)

Josipova blagost i vjernost osvojila je srce zapovjednika faraonove tjelesne straže, koji se prema njemu odnosio kao prema sinu, a ne kao prema robu. ... Ali Josipova vjera i poštenje trebali su biti provjereni u vatri kušnje. Žena njegova gospodara pokušala je navesti mladića da prestupi Božji zakon. On je dotada ostao neuprljan pokvarenošću koja je vrvjela u toj poganskoj zemlji, ali kako se suprotstaviti ovoj kušnji, tako iznenadnoj, tako snažnoj, tako zavodljivoj? Josip je dobro znao kakve će biti posljedice suprotstavljanja. S jedne su strane bili prikrivanje, milost i nagrade, a s druge nemilost, zatvor, a možda i smrt. Njegov je cijeli budući život ovisio o trenutačnoj odluci. Hoće li načela pobijediti? Hoće li Josip i dalje ostati vjeran Bogu? Anđeli su s neopisivom brigom promatrali ovaj prizor.

Josipov odgovor otkriva silu vjerskih načela. On nije želio iznevjeriti povjerenje svog zemaljskog gospodara, a bez obzira na posljedice, želio je ostati vjeran svom Gospodaru na Nebu.

...

Josip je patio zbog svoje čestitosti, jer se zavodnica osvetila optužujući ga za gnusni zločin, zbog čega je bačen u zatvor. Da je Potifar vjerovao optužbi svoje žene, mladić bi izgubio svoj život, ali skromnost i pravednost koja je dosljedno obilježila njegovo ponašanje bili su dokaz njegove nevinosti, ali ipak, da bi se spasio ugled gospodareve kuće, on je dospio u nemilost i bačen je u zatvor. ...

Međutim, Josipova je stvarna narav svijetlila čak i u mraku tamnice. On se čvrsto držao svoje vjere i strpljenja, i premda mu je okrutno uzvraćeno za godine vjerne službe, njega to ipak nije razočaralo niti je izgubio vjeru. Imao je mir koji dolazi kao posljedica nevinosti, i on je svoj slučaj povjerio Bogu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 173,174)

Načela ne treba žrtvovati radi mira

“Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!” (Ivan 14,27)

Na zemlji su postojale i postojat će do kraja vremena dvije skupine ljudi — oni koji vjeruju u Isusa i oni koji Ga odbacuju. Djelovanjem Njegove Riječi grešnici će, bez obzira na svoju zloću, gnusnost i pokvarenost, vjerom u Njega biti pročišćeni, oprani od grijeha. ... Oni koji odbacuju Krista i ne uzvjeruju u istinu, bit će ispunjeni gorčinom prema onima koji prihvataju Isusa kao svojeg Spasitelja. Ali oni koji prihvate Krista bit će omekšani i pokoreni očitovanjem Njegove ljubavi i Njegovog poniženja, patnje i smrti radi nas. ...

Mir koji je Krist dao svojim učenicima i za koji se molimo, rođen je iz istine i neće biti prekinut zbog podjela. Bez njega dolaze ratovi i stradanje, ljubomora, zavist, mržnja, razdori; ali Kristov mir svijet ne može dati niti oduzeti. On će preživjeti usred progona od strane uhoda i najžešćeg protivljenja Njegovih neprijatelja. ... Krist nije pokušao ni u jednom trenutku kupiti mir izdajom svetog povjerenja. Mir ne može nastati popuštanjem u načelima. ... Smrtni je grijeh one Božje djece koja popuštanjem u načelima žele premostiti bezdan koji odvađa djecu svjetla od djece tame kompromitirajući pritom istinu. Bila bi to izdaja Kristovog mira za volju mira ili bratstva sa svijetom. Preskupa bi bila žrtva Božje djece postići mir sa svijetom odustajući od načela istine. ... Neka Kristovi sljedbenici odluče da nikad neće činiti kompromis kada je u pitanju istina, da nikad neće ustupiti nijednu jotu načela zbog naklonosti prema svijetu. Neka zadrže mir Kristov. (*R&H*, 24. srpnja 1894.)

Držat ću svoje tijelo u podložnosti

“Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sâm ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao.” (1. Korinćanima 9,27)

Um i duša se jedino kroz tijelo razvijaju k savršenstvu karaktera. Iz tog razloga neprijatelj duše upravlja tako svoje kušnje da oslabi i degradira tjelesne snage. Ako u ovome uspije, cijelo biće pada pod vlast zla. Sklonosti naše tjelesne naravi, ako nisu pod upravom jedne uzvišenije sile, sigurno će nas voditi k propasti i smrti.

Stoga trebamo svoje tijelo pokoriti plemenitim silama u našem biću, i sklonosti podrediti volji, kojom međutim treba vladati Bog. ...

Naša se savjest mora upoznati s Božjim zahtjevima. Muškarce i žene valja potaknuti na dužnost da vladaju sobom; neka shvate da su im čistoća i sloboda od svake štetne želje i navike nužne. Oni ne smiju zaboraviti da su sve njihove umne i tjelesne sposobnosti dar od Boga i da ih trebaju sačuvati u što je moguće boljem stanju za Njegovu službu. ...

Ljudska obrana od urođenih i stečenih sklonosti je kao pješčani sprud pod naletom orkanske bure. Sve dok Kristov život ne postane životvornom silom u našim životima, mi se nećemo moći suprotstaviti kušnjama koje nas okružuju. ... Dok postaje jedno s Kristom, čovjek stječe slobodu. Pokoravanje Kristovoj volji znači ponovnu uspostavu savršene muževnosti.

Poslušnost Bogu znači slobodu od ropstva grijehu, spase-nje od ljudskih strasti i pobuda. Tada čovjek može stajati kao pobjednik nad samim sobom, nad vlastitim sklonostima, nad “Poglavarstvima i Vlasti” i nad “Vrhovnicima ovoga mračnog svijeta”, i “duhovima pakosti ispod neba” (Efežanima 6,12). (*Put u bolji život*, str. 71,72)

Živim po Božjim pravilima

“Uputi me stazom svojih zapovijedi, jer ja u njoj uživam. Prikloni mi srce propisima svojim, a ne k pohlepi!” (Psalam 119,35.36)

Mladost je vrijeme skupljanja znanja u onim područjima koja se mogu primijeniti u svakidašnjem životu. To je vrijeme razvijanja dobrih navika, ispravljanja pogrešnih, stjecanja i razvijanja samokontrole kako bi se pripremili da upravljaju svojim životom po Božjoj volji i na dobrobit svih stvorenja. Mladost je vrijeme sijanja koje određuje žetvu ovog života i života nakon groba. Navike stvorene u djetinjstvu i mladosti, razvijeni ukusi i stečena samokontrola gotovo sa sigurnošću određuju budućnost muškarca ili žene. (CPT, str. 294,295)

Svaka sebična misao koju njegujemo, svaka zanemarena dužnost priprema put za sljedeće još gore korake. Ono što smo se jednom usudili učiniti, drugi put ćemo učiniti još lakše. Navike umjerenosti, samosvladavanja, štedljivosti, marljivosti, razboritog i besprijekornog govora, strpljenja i istinske ugladenosti ne stječu se bez stalnog i budnog bdjenja nad samim sobom. Mnogo je lakše postati izopačen i pokvaren nego pobjeđivati svoje nedostatke, vladati sobom i razvijati u sebi istinske vrline. Da bismo kršćanske vrline stalno usavršavali u svom životu, moramo biti spremni na ustrajne napore. (4T, str. 452)

Neka se vrlo rano stekne navika vladanja sobom. Mlade mora prožeti misao da moraju biti gospodari, a ne robovi. Bog ih je učinio vladarima kraljevstva koje je u njima, i oni se moraju služiti kraljevskom vlašću koju im je Nebo dalo. Ako se ovakve pouke budu savjesno davale, posljedice će se osjetiti daleko izvan samog kruga mladih. Tim će utjecajem biti obuhvaćene i spašene tisuće muškaraca i žena koji se nalaze na samom rubu propasti. (Odgoj, str. 182,183)

Voljet ću kao što je Krist volio

“Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” (Ivan 13,35)

Želimo li biti istinsko svjetlo svijetu, moramo pokazivati Kristov duh ljubavi i milosrđa.

Voljeti onako kako je Krist volio znači vježbati samokontrolu. To znači da moramo pokazati nesebičnost u svako doba i na svakome mjestu. To znači da se moramo okružiti ljubaznim riječima i ugodnim pogledima. Oni ništa ne koštaju onog koji daje, a iza njih ostaje skupocjen miomiris. Njihov utjecaj na dobro ne može se procijeniti. Ne samo za primatelja, već i za davatelja, oni su blagoslov i djeluju na njega. Izvorna ljubav je dragocjena odlika nebeskog podrijetla čiji se miomiris sve više pojačava što je više dijelimo s drugima. ...

Bog želi da Njegova djeca zapamte da, žele li Ga proslaviti, moraju pokazivati svoju naklonost onima kojima je najpotrebnija. Nijedna osoba s kojom dođemo u kontakt ne smije biti zanemarena. Ni traga sebičnosti u našem pogledu, riječi ili djelu ne smije se očitovati prema ljudima bez obzira na njihov položaj, bez obzira kotiraju li visoko ili nisko u društvu, jesu li bogati ili siromašni. Ljubav koja ima ljubazne riječi samo za odabrane a prema ostalima se odnosi s hladnoćom i nezainteresiranošću, nije ljubav, već sebičnost. To ni u kojem slučaju neće biti na dobro dušama ili na slavu Bogu. Nemamo pravo ograničiti svoju ljubav na samo jedan ili dva objekta.

Oni koji ubiru zrake Kristove pravednosti, a ne odsjajuju ih u životima svojih bližnjih, uskoro će izgubiti ugodne, sjajne zrake nebeske milosti, sebično zadržane da obasjaju nekolicinu. ... Ne smijemo si dopustiti da oko sebe okupljamo nekolicinu odabranih ne pružajući ništa onima kojima je pomoć najpotrebnija. Svoju ljubav ne možemo zapečatiti samo za posebne. Razbijte bočicu i njezin će miomiris ispuniti cijelu kuću. (*Signs*, 7. listopada 1906.)

Postavit ću stražu na vrata svojih usana

“Na usta mi Jahve stražu postavi, i stražare na vrata usana mojih!” (Psalam 141,3)

Kad je riječ o načinu izražavanja, možda je jedna od najvećih pogrešaka koju čine i stari i mladi, spremnost na olako prelaženje preko nepromišljenog i nestrpljivog načina govora. Smatraju kako je isprika sama po sebi dovoljna: “Nisam pazio, nisam mislio to što sam rekao.” No, Božja riječ to ne shvaća olako. ...

Razlog najvećeg dijela životnih neprilika, boli u srcu i ljutnje potječe od nekontroliranja naravi. U jednom trenutku prenačljene, žestoke, nepažljive riječi mogu nanijeti zlo koje ni kajanje cijelog života ne bi poništilo. O, koliko ima slomljenih srca, prijatelja koji su se udaljili i uništenih života zbog okrutnih, nepromišljenih riječi onih koji su mogli pružiti pomoć i ozdravljenje! ... Čovjek nije u stanju vladati svojim duhom služeći se samo svojom snagom. Ali uz Kristovu pomoć može postići samokontrolu. (*Signs*, 25. svibnja 1904.)

Dosljedna čvrstina i nepristrana kontrola nužne su u discipliniranju svake obitelji. Kaži mirno ono što želiš, budi obzirna i ispuni bez odstupanja ono što si rekla. ... Ne budi nikad namrštena čela i neka preko tvojih usana nikad ne pobjegne gruba riječ. Sve takve riječi Bog zapisuje u svoju knjigu. (*3T*, str. 532)

Prekovremeni rad ponekad uzrokuje gubitak samokontrole. Ali Gospodin nas nikada ne primorava na ishitrene, nepromišljene poteze. Mnogi na sebe stavljaju terete koje im milosrdni Otac nije namijenio. Dužnosti koje im nikad nije odredio, nekontrolirano sustižu jedna drugu. Bog želi da shvatimo da ne proslavljamo Njegovo ime kad preuzimamo na sebe toliko mnogo tereta da postanemo preopterećeni, umornog srca i iscrpljenog uma, povrijeđeni, razdražljivi i svadljivi. Trebamo nositi samo onoliko odgovornosti koliko nam Gospodin daje, imajući u Njega povjerenja, čuvajući svoje srce čistim, ugodnim i suosjećajnim. (*Signs*, 25. svibnja 1904.)

Kontrolirat ću se u prehrani

“Blago tebi, zemljo, kad ... knezovi ti u svoje vrijeme blaguju da se okrijepe, a ne da se opiju.” (Propovjednik 10,17)

Umjerenost i redovitost u svemu imaju divnu silu. Više nego okolnosti ili urođena darovitost, one će doprinijeti razvijanju ugodnog i vedrog raspoloženja koje toliko vrijedi u uljepšavanju naše životne staze. Istodobno, tako stečena sposobnost samosvladavanja pokazat će se kao najdragocjenije oruđe za uspješno suočavanje s neugodnim dužnostima i činjenicama na koje nailazi svako ljudsko biće. (*Odgovj*, str. 185)

Pozivamo vas da načela umjerenosti primjenjujete u svim područjima u svojem domu; svoju djecu trebate učiti samoodricanju i samokontroli i dosljedno ih primjenjivati na njima još od najranijeg djetinjstva. (*PHJ*, travanj 1890.)

Djecu trebaju naučiti da ne provode svoju volju, već da prihvate volju svojih roditelja kao vodilju. Jedna od najvažnijih pouka u vezi s tim jest vladanje apetitom. Trebaju naučiti objedovati uvijek u isto vrijeme i njihove usne ne smiju ništa taknuti između ovih određenih obroka. ...

Djecom odgajanom na ovaj način lakše je vladati od djece kojoj je udovoljavano da jedu sve što je njihov apetit poželio i u svako doba. Ona su najčešće vesela, zadovoljna i zdrava. Čak su i najtvrdoglavija, gnjevna i ćudljiva djeca postala pokorna, strpljiva i posjeduju samokontrolu ako se dosljedno pridržavaju ovakvog načina prehrane, vođena čvrsto i ljubazno i u ostalim područjima. (*PHJ*, svibanj 1890.)

Neka svaki mladić u našoj zemlji, kome se pruža prilika da postigne više nego okrunjeni kraljevi, razmišlja o pouci koju kriju riječi mudrog čovjeka: “Blago tebi, zemljo, kad ... knezovi ti u svoje vrijeme blaguju da se okrijepe, a ne da se opiju!” (Propovjednik 10,17) (*Odgovj*, str. 185)

Bit ću gospodar svoga uma

“Zato opašite svoje bokove, to jest svoj um, budite trijezni, potpuno stavite svoju nadu u milost koja će vam se donijeti u času kad se objavi Isus Krist.” (1. Petrova 1,13)

Svatko od nas ima osobit posao koji treba obaviti, opasati svoj um, ostati trijezan, bdjeti i moliti. Um treba čvrsto kontrolirati da se bavi predmetima koji će ojačati njegove moralne snage. ... Misli trebaju biti čiste, razmišljanja srca trebaju biti neokaljana, a riječi koje izlaze iz usta prihvatljive Nebu i od pomoći vašim suradnicima. (*R&H*, 12. lipnja 1888.)

Nad umom bi trebalo pozorno bdjeti. U nj ne bi smjelo ući ništa što bi moglo oštetiti ili uništiti njegovu zdravu snagu. Da bismo to spriječili, on treba biti zasijan dobrim sjemenom koje će, donoseći život, rezultirati granama punim plodova. ... Polje koje je ostavljeno neobrađeno ubrzo donosi rod čička i divlje loze, koji iscrpljuje zemljište i potpuno je bezvrijedno vlasniku. Zemljište obiluje sjemenjem koje je vjetar donio sa svih strana; ako ostane neobrađeno, sjemenje spontano nikne gušeći svaku dragocjenu plemenitu biljku koja se bori za opstanak. Kad bi polje bilo poorano i posijano, bezvrijedni korov bi bio uništen i ne bi više cvjetao. (*R&H*, 9. studenoga 1886.)

Mladi koji sreću i radost nalaze u čitanju Riječi Božje i trenucima molitve, stalno se osvježavaju na Izvoru života. Oni dostižu visinu moralne uzvišenosti i širinu misli koju drugi i ne naslućuju. Stalno održavanje zajednice s Bogom potiče dobre misli, plemenite namjere, jasnu sliku o istini i uzvišene ciljeve djelovanja. One koji se u duši tako povezuju s Njim, Bog priznaje kao svoje sinove i kćeri. Oni se stalno uzdižu sve više i više stječući sve jasniju predodžbu o Bogu i vječnosti, sve dok ih Gospodin ne učini provodnicima svjetla i mudrosti za ovaj svijet. (*4T*, str. 624)

Bit ću kršćanin u domu

“(Ljubav) nije nepristojna, ne traži svoje, ne razdražuje se, zaboravlja i prašta zlo.” (1. Korinćanima 13,5)

Mnogo možemo postići samodisciplinom u domu. ... Neka svatko učini život što je moguće ugodnijim za svoje bližnje. Njegovajmo poštovanje u govoru. Očuvajmo jedinstvo i ljubav. Sotona neće imati moć nad onima koji imaju potpunu kontrolu nad sobom u domu. (*MS*, str. 60, 1903.)

Moramo imati Duha Božjeg, inače nikad nećemo postići sklad u domu. ... Ne možemo njegovati odnose u domu ako smo preopterećeni brigom; jer dom u kojem prebiva Duh Gospodnji, postaje kutak Neba. ... Sve što bi moglo pokvariti mir i jedinstvo obiteljskog kruga, treba suzbiti. A ljubaznost i ljubav, duh blagosti i strpljivosti treba njegovati. Ako jedan pogriješi, drugi treba pokazati Kristovu strpljivost. (*Letter* 18b, 1891.)

Onaj tko pokazuje duh blagosti, strpljivosti i ljubavi, otkrit će da će se isti duh reflektirati i na Njega. ... Ako je Krist uistinu oblikovan u njemu, ta nada slave, u domu će vladati zajedništvo i ljubav. Srce žene u kojem Krist prebiva slagat će se sa srcem muža u kojem prebiva Krist. Oni će zajedno težiti stanovima koje je Krist otišao pripremiti za one koji Ga ljube. ... Uvijek treba njegovati nježnu privrženost između supružnika, roditelja i djece, braće i sestara. ... Dužnost je svih u obitelji da budu prijazni i da ljubazno govore. (*Signs*, 14. studenoga 1892.)

Kuća u kojoj vlada ljubav, u kojoj se ljubav izražava riječima i djelima, mjesto je u kojem anđeli vole prebivati i obasjati ga zrakama svjetla slave. ... Ljubav se treba vidjeti u svakoj riječi, u svakom postupku i čuti u boji glasa. (*2T*, str. 417)

Ako svaki član obitelji bude vladao sobom, njihov dom će postati raj. (*CE* 168)

Čuvat ću vrata svoga srca

**“A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.”
(Izreke 4,23)**

“A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život” — to savjetuje mudri čovjek. Čovjek je onakav kakve su misli koje njeguje u svojem srcu. Srce mora biti obnovljeno Božjom milošću, inače uzalud tražimo čistoću. Tko pokušava bez Kristove milosti izgraditi plemenit i besprijekoran karakter, zida svoju kuću na pijesku. Ona će sigurno biti porušena u strašnoj oluji kušnje. Svaka duša bi se trebala moliti kao David: “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!” I pošto smo postali sudionici u Božjoj naravi, sežemo k savršenstvu kako bi nas “sila Božja vjerom sačuvala za spasenje”.

Ali i mi trebamo nešto učiniti da bismo se oduprli kušnjici. Oni koji ne žele postati plijen sotonskih prijevара, moraju dobro čuvati sve prilaze koji vode duši. Oni moraju izbje-gavati čitati, gledati ili slušati ono što može izazvati nečiste misli. Ne smijemo svom umu dopustiti da luta i da se bavi svim predmetima koje nam neprijatelj stavlja pred oči. ... To zahtijeva ozbiljne molitve i stalnu budnost. Potrebna nam je stalna pomoć Svetoga Duha koji će privlačiti naš um prema gore i naviknuti ga da razmišlja o onome što je čisto i sveto. Moramo marljivo proučavati Riječ Božju. “Kako će mladić čistim sačuvati put svoj? Čuvajući riječi tvoje.” “U srce pohranih riječ tvoju”, kaže psalmist, “da protiv tebe ne sagriješim”. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 200, 1968.)

Ti moraš postati vjerni stražar nad svojim očima, ušima i svojim čulima ako želiš upravljati svojim umom i spriječiti taštinu i pokvarene misli da prljaju tvoju dušu. Ovo se može postići samo silom božanske milosti. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 46, 1968.)

Neću stavljati pred oči svoje ništa pokvareno

“Oči svoje neću nikada upravljati na, zle stvari, jer mrzim na djela bezbožna, neću za njima pristajati.” (Psalam 101,3 — Šarić)

Svi trebamo paziti na svoja osjetila da Sotona ne bi zagospodario njima, zato što su osjetila prilazi duši. (3T, str. 507)

Ne čitajte i ne gledajte ono što će izazvati nečiste misli. Razvijajte moralnu i intelektualnu snagu. (2T, str. 410)

Među najopasnija mjesta uživanja spada kazalište. Umjesto da bude škola morala i vrline, kako se to često tvrdi, ono je pravi rasadnik nemorala. Takvom razonodom jačaju se i utvrđuju poročne navike i grešne sklonosti. Proste pjesme, razuzdane geste, izrazi i pokreti koji potiču porok, izopačuju maštu i srozavaju moral. Svako mlado biće koje po navici prisustvuje takvim predstavama neizbježno će se iskvariti. U našoj zemlji* nema utjecaja koji bi jače mogao zatrovati dušu, uništi vjerske utjecaje i otupiti želju za neuzbudljivim zadovoljstvima i trijeznom stvarnošću života od kazališne zabave.

Ljubav prema ovakvim prizorima jača sa svakom predstavom, kao što uporabom jača i želja za opojnim pićem. Jedini siguran put jest kloniti se kazališta, cirkusa i svakog drugog sumnjivog mjesta za zabavu.

Ima rekreacija koje su doista vrlo korisne i za um i za tijelo. Prosvijetljen um, koji razlikuje dobro i zlo, pronaći će mnoge načine zabave i razonode iz izvora koji su ne samo bezazleni, nego i poučni. ... Veliki Bog, čija slava obasjava nebesa i koji svojom svemoćnom rukom održava milijune svjetova, naš je Otac. Trebamo Ga samo voljeti i oslanjati se na Njega kao mala djeca s vjerom i povjerenjem; i On će nas prigrliti kao svoje sinove i kćeri i učinit će nas baštinicima svekolike neizrecive slave vječnoga svijeta. (4T, str. 652,653)

* Spisateljica misli na Sjedinjene Američke Države.

Tražit ću Boga da bih živio

“Tražite dobro, a ne zlo, da biste živjeli, i da Jahve, Bog nad Vojskama, odista s vama bude kao što velite da jest.”
(Amos 5,14)

Sotona koristi sva oruđa da zločin i ponižavajuće poroke učini privlačnima. Mi ne možemo hodati ulicama naših gradova a da se ne suočimo s upadljivim tragovima zločina u novinama ili kazalištu. Um se odgojem privikava na grijeh. U novinama se pred ljude iznosi život zlih i poročnih, i sve što može uzbuditi strasti iznosi se pred njih u obliku uzbuđljivih priča. Oni slušaju i čitaju tako mnogo o ponižavajućim zločinima da nekad nježna savjest, koja bi pred takvim prizorima ustuknula u strahu, postaje tvrda i oni s požudnim zanimanjem razmišljaju o tim stvarima.

Mnoge popularne zabave u današnjem svijetu, čak i među onima koji tvrde da su kršćani, teže k istom cilju kao i nezna-božačke zabave. Među njima je doista malo onih koje Sotona ne koristi za uništavanje duša. On vjekovima djeluje kroz drame da bi uzбудio strasti i veličao porok. Sotona se služi operom, njenim veličanstvenim prikazom i očaravajućom glazbom, maskaradom, plesom, da sruši zid načela i otvori vrata tjelesnom popuštanju. Na svakom skupu organiziranom zbog zadovoljstva, gdje se potiče ponos i popušta apetitu, a ljudi se navode da zaborave Boga i iz vida izgube vječne interese, Sotona svojim lancima okiva duše. (*Patrijarsi i proroci*, str. 383)

Bit ćemo sigurni jedino ako Božja milost svakog trenutka bude naša zaštita i ne dopusti našem duhovnom vidu da zlo zovemo dobrom, a dobro zlom. Bez oklijevanja ili raspravljanja moramo zatvoriti i čuvati prilaze duši od svakog zla. (*3T*, str. 324)

Slušat ću glas s Neba

“I uši će tvoje čuti riječ gdje iza tebe govori: ‘To je put, njime idite’, bilo da vam je krenuti nadesno ili nalijevo.” (Izaija 30,21)

Mnogi govornici nadahnute Riječi poučavaju nas da je ljudska obitelj predmet posebne Božje brige i nebeskih bića. Čovjek nije prepušten Sotoni da postane predmetom njegovih kušnji. Cijelo Nebo je aktivno uključeno u djelo prenošenja svjetla stanovnicima ovog svijeta kako ne bi ostali u ponoćnoj tami bez duhovnog vodstva. Oko koje nikad ne drijema i ne spava, čuva Izraelov tabor. Deset tisuća puta deset tisuća i tisuće tisuća anđela služe potrebama ljudskog roda. Glasovi nadahnuti od Boga viču: “Ovo je put, idite njime.” (MS 8, 1900.)

Možemo odlučiti da ne gledamo mnoga zla kojih je sve više u ovim posljednjim danima. Možemo odlučiti da ne slušamo o postojećoj zloći i rastućem kriminalu. (NL, br. 25, str. 3.)

Prizori opisani u zamišljenim vizijama budućnosti su za vrlo aktivne umove djece i mladeži — stvarnost. Dok čitaju maštovite opise raznih revolucija, u kojima su — kao plod mašte pisca — opisane najraznovrsnije tehnike rušenja zakonskih prepreka, u kojima je samosvladavanje nešto nepoznato, mnogi postaju obuzeti duhom tih opisa. Oni postaju zavedeni da vrše zločine koji će, ako im se pruži prilika, biti još brutalniji nego u opisu zabavnih pisaca. Moral društva prožetog ovakvim utjecajima opada. Sjeme bezakonja sije se na širokom planu. Neka se stoga nitko ne čudi kad vidi da je rezultat toga prava žetva kriminalnih djela. (Put u bolji život, str. 280)

Odlučno kažite: “Zatvorit ću svoje oči za sve što je lakomisleno i grešno. Moje uši pripadaju Gospodinu i neću slušati neprijatelja koji me mami svojim lukavstvom. Moj glas ni na koji način neće biti podložan volji koja nije pod utjecajem Duha Božjeg. Moje tijelo je hram Svetoga Duha i svaka sila moga bića bit će posvećena dostojnim ciljevima.” (7T, str. 64)

Voljet ću dobre knjige

“Do mog dolaska posvećuj se čitanju, opominjanju i poučavanju.” (1. Timoteju 4,13)

Bog je svojem narodu dao najprobranije štivo za čitanje. Neka Božja riječ pronade svoje mjesto u svakoj prostoriji u domu. Držite Bibliju, taj kruh života, na vidnom mjestu. Umjesto da trošite na revijalne časopise, uložite taj novac u izdanja čiji sadržaj govori o sadašnjoj istini i dajte im istaknuto mjesto u svojem domu. S potpunom sigurnošću ih možete ostaviti nadohvat djeci i mladeži. Romanima ne bi smjelo biti mjesta u domovima onih koji vjeruju u Krista. Ne dajte mladeži drvo, slamu i strn jer će im pokvariti apetit za ono što je prikazano kao zlato, srebro i drago kamenje. Treba se ozbiljno boriti protiv sklonosti k lakom, bezvrijednom štivu.

Neka literatura koja uzdiže uvijek bude dostupna vašim članovima obitelji. Čitajte naše knjige i časopise. Proučavajte ih. Upoznajte istine koje sadrže. Dok to budete činili, osjećat ćete utjecaj Svetoga Duha. Svaki trenutak u životu je dragocjen i treba ga provesti u pripremi za buduću besmrtnu život. Ispunite svoj um temama iz Riječi Gospodnje koje uzdižu i oplemenjuju, tako da u određeno vrijeme budete pripravnici govoriti riječ onima koji dođu s vama u doticaj. Čitanje naših publikacija neće oslabiti naše umne snage. Nitko od nas neće biti na gubitku ako bude primao kruh života; čitanjem ovih knjiga opskrbit ćemo um onim što će izgraditi srce u istini. (MS 53, 1911.)

Moramo se pripremiti za najuzvišenije dužnosti. Svijet treba spasiti. ... Znajući veličinu ovog velikog djela koje treba obaviti, kako si itko može dopustiti da gubi dragocjeno vrijeme i Bogom dana sredstva da radi ono što nije za njegovo dobro ili na slavu Božju? (YI, 14. kolovoza 1906.)

Čuvat ću pjesmu u svom srcu

“Već se napunite Duhom! Govorite jedni drugima u psalmima, hvalospjevima i nadahnutim pjesmama! Pjevajte Gospodinu u svom srcu i slavite ga!” (Efežanima 5,18. 19)

Bog se slavi pjesmama zahvalnosti koje potječu iz čista srca ispunjena ljubavlju i odanošću prema Njemu. ... Zahvalnost koju osjećaju (kršćani) i mir Božji koji vlada u njima navodi ih da u srcu pjevaju Gospodinu i da odgovarajućim riječima izražavaju svoj dug ljubavi i zahvalnosti dragom Spasitelju, koji ih je toliko ljubio da je umro da bi oni imali život. (1T, str. 509,510)

Povijest pjesama u Bibliji puna je sugestija o uporabi i prednostima glazbe i pjesme. Glazba je često izopačena da služi namjerama zla, i ona tako postaje jedno od najzavodljivijih sredstava kušnje. Ali pravilno upotrijebljena, ona je dragocjeni dar od Boga određen da uznesu misli prema onome što je visoko i plemenito, da nadahne i uzdigne dušu.

Kao što su se djeca Izraelova, putujući pustinjom, hrabrila melodijama svetih pjesama, tako i Božja djeca danas, po Božjem nalogu, svoj kršćanski životni put trebaju učiniti radosnim. Jedan od najboljih načina da se Božje riječi urežu u sjećanje jest njihovo ponavljanje u pjesmi. Takva pjesma ima čudesnu moć. Ona ima silu da obuzda grubu i neotesanu narav; silu da oživi misli i probudi sućut, da potakne na složan rad i da odagna potištenost i zle slutnje koje oduzimaju hrabrost i snagu.

To je jedan od najuspješnijih načina da se duhovne istine utisnu u srce. Koliko se puta duša suočena s opasnošću i gotova da se preda očaju, sjeti neke Božje riječi — dugo zaboravljenog pripjeva pjesme iz djetinjstva — i kušnje gube svoju snagu, život dobiva novo značenje i novu svrhu, a hrabrost i radost prelaze i na druge duše! (Odgoj, str. 151,152)

Pjevat ću Gospodinu

“Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu: njemu ću pokazati spasenje svoje.” (Psalam 50,23)

Dođite k Isusu upravo takvi kakvi jeste, grešni, slabi i u potrebi, i On će vam dati vodu života. Potrebna vam je vjera koja prodire kroz paklenu sjenu koju Sotona baca na vaš put. On neumorno pronalazi zabave i načine koji će toliko zaokupiti ljudske umove da će im biti gotovo nemoguće odvojiti vrijeme za molitvu. Učite svoju djecu da slave Boga, a ne da ugađaju sama sebi. Ona su Njegova djeca — stvaranjem i otkupljenjem. Učite ih da se klone zabava i ludosti ovog pokvarenog vijeka. Gledajte da njihov um bude čist i neokaljan u Božjim očima. ... Slavite Boga. Neka vaši razgovori, vaša glazba, vaše pjesme — sve neka proslavlja Onoga koji je tako puno učinio za nas. Slavite Boga ovdje na Zemlji i bit ćete spremni pridružiti se nebeskom zboru kada uđete u Božji grad. Tada možete položiti svoje sjajne krune pred Isusove noge, uzeti zlatne harfe i ispuniti sva nebesa melodijom. Proslavljat ćemo ime Njegovo besmrtnim jezikom. (MS 16, 1895.)

Dok nas naš Otkupitelj vodi prema pragu vječnosti obasjanom Božjom slavom, možemo čuti riječi hvale i zahvaljivanja nebeskog zbora oko prijestolja; i kad se odjek anđeoske pjesme začuje u našim zemaljskim domovima, srca će biti privučena nebeskim pjevačima. Zajednica s Nebom počinje na Zemlji. Ovdje učimo osnovnu melodiju nebeskog slavopoja. (*Odgoj*, str. 152)

Hvalite Gospodina; govorite o Njegovoj dobroti; govorite o Njegovoj sili. Zasladite okruženje svoje duše. ... Slavite srcem i dušom i tijelom Onoga koji je zdravlje na vašem licu, svog Spasitelja i svog Boga. (YI, 27. prosinca 1900.)

Bog dopušta kušnje i bol da me očisti

“Ali tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj ljevačev i kao lužina bjeliočeva. I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročitit će ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti.” (Malahija 3,2.3)

U Božjem narodu odvija se proces prosijavanja i pročišćenja, i Gospodar svega stvorenog stavio je svoju ruku na ovaj posao. Ovaj proces je najnaporniji za dušu, ali je nužan zbog uklanjanja prljavštine. Kušnje su potrebne jer nas približavaju našem nebeskom Ocu i dovode u pokornost Njegovoj volji da bismo mogli prinijeti Gospodinu dar u pravednosti. ... Gospodin vodi svoju djecu preko istog tla uvijek iznova povećavajući pritisak sve dok savršena poniznost ne ispuni njihov um i karakter se promijeni; tada oni postaju pobjednici nad sobom i postižu sklad s Kristom i duhom Neba. Čišćenje Božjeg naroda ne može se postići bez patnje. ... Bog nas vodi iz jedne vatre u drugu kušajući našu pravu vrijednost. Istinska milost je voljna prihvatiti kušnju. Ako smo neskloni tome da nas Gospodin preispituje, nalazimo se u opasnosti. ...

Svojom milošću Gospodin otkriva čovjeku njegove sakrivene nedostatke. On će pomno promotriti složene osjećaje i motive njegovog srca i otkriti ono što je loše, te promijeniti njegove sklonosti i usavršiti njegovo ponašanje. Bog želi da Njegovi podanici upoznaju svoja srca.

Kako bi im predočio stvarnu istinu o njihovom stanju, On dopušta da ih snađe vatra nesreće da se mogu očistiti. Životne kušnje su Božji radnici koji uklanjaju nečistoću, slabosti i grubosti iz našega karaktera i pripremaju nas za društvo svetih, nebeskih anđela u slavi. ...

Vatra nas neće spaliti, već samo ukloniti nečistoću i izići ćemo sedam puta čišći odražavajući božanski lik. (*R&H*, 10. travnja 1894.)

Bog ima namjeru sa svakom patnjom

*“Prestanite se čuditi, ljubljeni — kao da vam se što neo-
bično događa — požaru koji bjesni među vama da vas
iskuša! Naprotiv, radujte se što ste dionici u Kristovim
patnjama, da se možete radovati i veseliti i u čas kad
se objavi njegova slava.” (1. Petrova 4,12.13)*

Dok je jedne večeri neki gospodin, vrlo utučen zbog svojih ozbiljnih problema, šetao vrtom, ugledao je drvo nara posječeno skoro do debla. Vrlo znatiželjan, upitao je vrtlara zašto je ovo drvo u takvom stanju; dobio je odgovor koji je na njegovo zadovoljstvo objasnio rane njegovog srca koje je krvarilo. “Gospodine,” rekao je vrtlar, “ovo drvo je izraslo s takvom snagom u visinu da na njemu nije raslo ništa osim lišća. Nisam imao izbora pa sam ga okresao na ovaj način; a kad je skoro bilo posječeno, počelo je donositi plodove.”

Naše boli ne niču iz zemlje. Svaku nevolju Bog želi okrenuti u našu korist. Svaki vjetar koji uništi idola, svaki potez providnosti koji oslabi naše čvrste veze sa svijetom, a učvrsti i poveća našu naklonost prema Bogu, jest blagoslov. Kresanje neko vrijeme može biti bolno, ali poslije “donosi miran rod pravde”. Trebamo sa zahvalnošću prihvaćati sve ono što će potaknuti svijest, uzdići misli i oplemeniti život. Nerodne grane se sijeku i bacaju u vatru. Budimo zahvalni što kroz bolno kresanje možemo oživjeti vezu sa živim Trsom; jer ako patimo s Kristom, zajedno ćemo s Njim i kraljevati. Svaka kušnja koja jako crpi našu vjeru i stvara osjećaj kao da nas je Bog napustio, treba nas odvesti bliže k Njemu da možemo odložiti svoj teret pred Kristove noge i iskusiti mir koji nam On u zamjenu daje. ... Bog voli i brine se za svoja najslabija stvorenja, i ne možemo Mu nanijeti veću sramotu nego da posumnjamo u Njegovu ljubav prema nama. O, njeđujmo tu živu vjeru koja će imati povjerenja u Njega u vrijeme tame i kušnje. (R&H, 10. travnja 1894.)

Bog daje snagu za podnošenje svake kušnje

“Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.” (1. Korinćanima 10,13)

Krist nikada neće napustiti dušu za koju je umro. Čovjek može ostaviti Njega i podleći kušnji, ali se Krist nikada ne može okrenuti od onoga za koga je platio otkupninu svojim životom. Kada bi naš duhovni vid bio izoštrljeniji, vidjeli bismo duše pognute pod teretom tjeskobe, shrvane tugom, opterećene kao kola puna snopova, blizu smrti zbog obeshrabrenja. Vidjeli bismo anđele, kako brzo lete u pomoć onima koji su u kušnji i koji stoje na samom rubu propasti. Nebeski anđeli potiskuju vojske zla koje opkoljavaju ove duše, i pomažu im da svoja stopala stave na siguran temelj. Bitke koje se vode između ove dvije vojske isto su tako stvarne kao i one koje se vode među vojskama ovoga svijeta, i o ishodu ovog duhovnog sukoba ovisi vječna sudbina.

I na nas se odnose riječi upućene Petru: “Sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše.” (Luka 22,31.32) Bogu hvala, mi nismo ostavljeni sami. (*Odgovj*, str. 149)

Približavamo se razdoblju krize. Prođimo ispit hrabro, čvrsto držeći ruku Beskonačne Sile. Bog će raditi za nas. Mi samo trebamo živjeti iz dana u dan, i ako upoznamo Boga, dobit ćemo snagu za ono što slijedi sutra, milost dovoljnu za svaki dan, i svaki dan će donositi svoje pobjede, baš kao i kušnje. S nama će biti sila Najvišeg jer ćemo biti opasani oklopom Kristove pravednosti. Imamo istog Boga koji je djelovao za svoj narod u prošlim vremenima. S Isusom koji stoji na našoj strani, hoćemo li se kolebati? — Ne, jer s nadolazećim kušnjama dolazi i sila Božja. Bog će nam pomoći da stojimo u vjeri Njegove Riječi, a nakon što se sjedinimo, On će djelovati s posebnom silom u našu korist. (*R&H*, 29. travnja 1890.)

Travanj

NAPREDAN ŽIVOT

1. travnja

Kršćanski rast

Ljestve kršćanskog napredovanja

“Zbog toga uložite svu revnost da sa svojom vjerom spojite poštenje, s poštenjem znanje, sa znanjem uzdržljivost, s uzdržljivošću postojanost, s postojanošću pobožnost, s pobožnošću bratsku ljubav, s bratskom ljubavi ljubav uopće! Ako, naime, posjedujete ove kreposti te ako napredujete u njima, one ne dopuštaju da ostanete ni besposleni ni бесплодни u pravoj spoznaji našega Gospodina Isusa Krista.” (2. Petrova 1,5-8)

Ove su riječi pune uputa i tvore osnovu za pobjedu. Apostol pred vjernike postavlja ljestve kršćanskog napredovanja u kojem svaka prečka predstavlja napredovanje u spoznaji Boga; u penjanju ovim ljestvama ne smije biti zastoja. Vjera, krepost, spoznaja, uzdržljivost, postojanost, pobožnost, bratoljublje i ljubav prečke su na ovim ljestvama. Mi se spašavamo penjanjem s prečke na prečku i dižemo se korak po korak do visine ideala koji nam je postavio Krist. Tako On postaje naša mudrost, pravednost, posvećenje i otkupljenje. (*Djela apostolska*, str. 333)

Ne trebate stalno imati na umu predstojeće korake niti ih brojiti kad počnete; usmjerite svoj pogled na Isusa, odaberite slavu Božju i vidjet ćete napredak. ... Penjući se korak po korak, možete se popeti na najvišu uzbrdicu i dosegnuti vrh najviše planine. Nemojte biti zabrinuti zbog goleme količine posla koji morate obaviti tijekom svojega života jer ne morate obaviti sve odjednom. Obavljajte posao svaki dan koristeći se svakim djelićem snage svoga bića, iskoristite svaku dragocjenu priliku, cijenite pomoć koju vam nudi Bog i napredujte ljestvama prema vrhu korak po korak. Sjetite se da trebate živjeti dan po dan, sjetite se da vam Bog iznova daruje još jedan novi dan, a samo će nebeske knjige pokazati koliko ste cijenili pružene prednosti i mogućnosti. Napredujte svaki dan koji vam Bog poklanja da možete na kraju čuti glas svoga Gospodara kako govori: “Dobro, valjani i vjerni slugo.” (*YL*, 5. siječnja 1893.)

Dodaj svojoj vjeri vrlinu, a vrlini znanje

“Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.” (2. Petrova 1,3)

Nakon što smo primili vjeru Evandelja, prva nam je dužnost da svojoj vjeri dodamo vrline i čista načela i da na taj način svoj um i srce očistimo za primanje istinskog znanja. (1T, str. 552)

Apostol nam je pojasnio važnost neprekidnog napretka u kršćanskom životu. Ne smije biti opravdanja za naš nedostatak duhovnog razumijevanja. ...

Vjera je prvi korak na ljestvama napretka. Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu. No, mnogi zastanu na ovom koraku i nikad ne napreduju dalje. Čini se kako smatraju da je javnim priznavanjem Krista i zapisivanjem njihovih imena u crkvenim knjigama, njihov rad završen. Vjera nam je prijeko potrebna; no nadahnuta Riječ kaže: “Dodaj svojoj vjeri vrlinu.” Oni koji traže vječni život i dom u kraljevstvu Božjem, moraju položiti temelj vrlini u zgradi svojega karaktera. Isus mora biti glavni ugaoni kamen. Sve što truje našu dušu trebamo izbaciti iz uma i života. Kada dođu kušnje, moramo im se oduprijeti snagom koju nam Krist daje. Vrlina bezgrešnog Božjeg Janjeta mora biti utkana u karakter da duša dosegne čestitost. ... Josip je primjer kako mladež može biti bez mane u svijetu punom zla, i kako svojoj vjeri može dodati vrlinu. ...

Svaki trenutak našeg života vrlo je stvaran i pun uzvišenih odgovornosti. Neupućenost nam neće moći poslužiti kao izgovor za nedostatak duhovnog razumijevanja i znanja jer smo opomenuti da dodamo vrlinu, znanje. ... Neuki ribari postali su daroviti i uglašeni ljudi; a pouke koje su oni naučili, zapisane su nama kao savjet i smjernica. Pozvani smo da postanemo učenici u Kristovoj školi. Od velike je važnosti da steknemo što više znanja. (R&H, 21. veljače 1888.)

Umjerenosti dodaj postojanost

“Samo neka ta postojanost urodi savršenim djelom da budete savršeni i neporočni: bez ikakva nedostatka!” (Jakov 1,4)

“A nakon znanja, umjerenost.” Ovo je treći korak na putu prema savršenom karakteru. Gdje god se okrenemo, nailazimo na popuštanje i gubitak volje, a rezultat je degeneracija i pokvarenost. Stanovnici ovog našeg planeta zakinuti su u umnoj, moralnoj i fizičkoj snazi zbog neumjerenih navika društva. Apetit, požuda i želja za pokazivanjem vode ljude u najveće pretjerivanje i neumjerenost. ... Božji narod mora ići suprotnim smjerom u odnosu na ovaj svijet. Mora se boriti protiv grešnih navika, pobijediti apetit i držati svoju nižu prirodu pod kontrolom. ... Potrebno je “istraživati Pisma” i uskladiti svoje navike s uputama iz Biblije. ...

“A nakon umjerenosti, strpljivost.” Potreba za umjerenošću pokazuje se kada pokušavamo svladati i ovaj korak. Skoro je nemoguće da neumjerena osoba postane strpljiva. (*R&H*, 21. veljače 1888.)

Neki od nas su nervoznog temperamenta i prirodno su brzi kao munja u mišljenju i djelovanju, ali neka nitko ne pomisli da ne može naučiti biti strpljiv. Strpljivost je biljka koja će rasti nevjerojatnom brzinom bude li njegovana s pažnjom. Spoznajom o nama samima i kombinacijom Božje milosti i naše čvrste odlučnosti, možemo postati pobjednici i dostići savršenstvo u svemu, ne oskudijevajući ni u čemu. (*HS*, str. 134)

Strpljivost izljuje svoj melem mira i ljubavi u iskustvo života u domu. ... Strpljivost će težiti jedinstvu u crkvi, obitelji i društvu. Naš život mora biti prožet ovom milošću. (*R&H*, 21. veljače 1888.)

Pobožnosti dodaj bratsku dobrotu i milosrđe

“Ali ti, o čovječe Božji ... teži svim silama za pravednošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, blagošću!” (1. Timoteju 6,11)

Naša zajednica s Nebom mora biti bliska i osobna želimo li postići milost pobožnosti. Isus mora postati gost u našim domovima, član našega domaćinstva želimo li odsjajivati Njegov lik i pokazivati da smo sinovi i kćeri Najuzvišenijeg. Vjera je prekrasna pojava u domu. Ako Gospodin prebiva u nama, osjećat ćemo da smo članovi Kristove nebeske obitelji. Shvatit ćemo da nas anđeli promatraju i naše ponašanje će postati ljubavno i snošljivo. Budemo li razvijali pristojnost i pobožnost, bit ćemo pripravnici za ulazak u nebeske dvorove. ...

Henok je hodio s Bogom. Proslavljao je Boga u svakom području svog života. U svojem domu i u poslu stalno je sebi postavljao pitanje: “Hoće li ovo biti ugodno Gospodinu?” Sjećajući se Boga i slijedeći Njegov savjet, preobrazio je svoj karakter i postao pobožan čovjek čiji su putovi bili ugodni Gospodinu. Nama je upućen poziv da pobožnosti dodamo i bratsku dobrotu. O, kako nam je potrebno da učinimo taj korak, da dodamo ovu kvalitetu svojem karakteru! ... Trebamo posjedovati tu ljubav prema drugima koju je Krist pokazao prema nama. Čovjekovu istinsku vrijednost procjenjuje Gospodar Neba. Ako je tko neljubazan u svojem zemaljskom domu, nije spreman za nebeski dom. Ako sve radi na svoj način, bez obzira na to hoće li koga ožalostiti, ne bi bio zadovoljan na Nebu kad ne bi mogao vladati i tamo. Našim srcima treba upravljati Kristova ljubav. ... Tražite Boga slomljenog i pokajničkog duha i omekšat će vas suosjećanje prema vašoj braći. Bit ćete spremni pridodati bratsku dobrotu, milosrđe i ljubav. ...

Ovo nam može približiti Nebo. Obavljanjem ovog djela možemo postići slatki mir i Božju utjehu. Ovi koraci odvest će nas u nebesko okruženje. (R&H, 21. veljače 1888.)

Božja milost je sa mnom

“Milošću sam Božjom ono što jesam. A milost koju mi je Bog dao nije bila bez uspjeha. Naprotiv, trudio sam se više nego oni svi; ne ja, nego milost Božja sa mnom.”
(1. Korinćanima 15,10)

Ima onih koji se pokušavaju uspeti ljestvama kršćanskog napredovanja, ali kad krenu, počnu se uzdati u ljudsku snagu i ubrzo iz vida gube Isusa, Začetnika i Završitelja svoje vjere. Posljedica je neuspjeh — gubitak svega što su postigli. Žalosno je stanje onih koji, umorni od puta, dopuštaju neprijatelju duša da im otme kršćanske kreposti koje su se razvijale u njihovom srcu i životu. (*Djela apostolska*, str. 335)

Božja ljubav u duši izvršit će izravan utjecaj na život i pozvati um i osjećaje na aktivnu, zdravu vježbu. Božje dijete neće mirovati dok ne bude obučeno u Kristovu pravednost i ispunjeno Njegovom životodavnom silom. Kada uoči slabosti u svojem karakteru, nije dovoljno da ih samo prizna; mora krenuti s odlučnošću i željom da nadvlada svoje mane izgrađujući pozitivne crte karaktera. On neće izbjegavati ovaj posao zato što je težak. Od kršćanina se zahtijeva neumorna energija; ali on ne mora obavljati posao svojom snagom; božanska sila čeka njegov poziv za pomoć. Svatko tko iskreno teži pobjedi nad samim sobom, prihvatit će obećanje: “Dosta ti je moja milost.”

Duša se izgrađuje zajedničkim djelovanjem osobnog napora i molitve vjere. Dan za danom karakter sve više nalikuje na Kristov. ... Iako svladavanje dugo njegovanih navika može izazvati ozbiljan sukob, milošću Kristovom mi možemo trijumfirati. ...

Ako se iskreno odazovemo na poticaje Božjeg Duha, rast ćemo iz milosti u milost, iz slave u slavu dok ne primimo konačni dodir besmrtnosti. (*R&H*, 10. lipnja 1884.)

Izvanredno bogatstvo Njegove milosti

“Ali Bog koji je bogat milosrdem — iz svoje velike ljubavi kojom nas je ljubio — nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, s Kristom oživi ... s njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima, u Kristu Isusu, da u vjekovima koji nadolaze pokaže izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu.” (Efežanima 2,4-7)

Nikad ne bismo naučili značenje riječi “milost” da nismo pali u grijeh. Bog voli bezgrešne anđele koji obavljaju Njegovu službu i poslušno izvršavaju sve Njegove zapovijedi, ali im ne pokazuje milost. Ova nebeska bića ne znaju ništa o milosti; nikad je nisu trebala jer nikad nisu ni sagriješila. Milost je Božja osobina koju pokazuje ljudskim bićima iako to ne zaslužuju. Mi je nismo tražili, ona je poslana da potraži nas. Bog radosno daruje ovu milost svakome tko žeda za njom, ne stoga što smo je dostojni, već upravo stoga što je uopće nismo dostojni. Naša potreba je uvjet koji nam daje jamstvo da ćemo primiti ovaj dar.

Ali Bog ne koristi ovu milost da učini svoj Zakon nevažećim ili da ga zamijeni. “Jahvi se svidjelo zbog njegove pravednosti da uzveliča i proslavi Zakon svoj.” Njegov Zakon je istina. ...

Božja milost i Zakon Njegovog kraljevstva u potpunom su skladu; oni idu ruku pod ruku. Njegova milost omogućuje nam da vjerom budemo privučeni u Njegovu blizinu. Prihvaćajući milost i dopuštajući da djeluje na naš život, dokazujemo neospornost Zakona; držanjem životnih načela uzvisujemo Zakon i činimo ga dostojnim. ...

Kako možemo svjedočiti za Boga? ... Ako iskreno i cijelim srcem iskazujemo poslušnost Njegovu Zakonu. Ako dopustimo, Bog će se očitovati u nama silom otkupljenja i mi ćemo postati svjedoci pred nebeskim svemirom i palim svijetom koji se udaljava od Božjeg zakona. (*Letter* 98b, 1896.)

Postoji samo jedna sila koja može učiniti da nalikujemo na Krista, koja nas može učiniti nepokolebljivima i postojanima. To je milost Božja koju primamo poslušnošću Božjem zakonu. (*Letter* 58, 1909.)

Moram rasti u milosti

“Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!” (2. Petrova 3,18)

Bog zahtijeva od svakog ljudskog bića da iskoristi milost koju Nebo pruža i postane što uspješnije u radu za Boga. Sve su zalihe kršćaninu stavljene na raspolaganje da može napredovati u pobožnosti, čistoći i ljubavi, da se njegovi talenti umnažaju i njegova sposobnost povećava u službi njegovog božanskog Gospodara. Iako je sve osigurano, mnogi koji ispovijedaju svoju vjeru u Isusa ne pokazuju rast kao posljedicu posvećene sile istine u njihovom životu i karakteru. Kad prvi put primimo Isusa u svoje srce, mi smo kao novorođenčad u vjeri; ali ne trebamo takvi i ostati u stjecanju iskustva. Trebamo rasti u milosti i spoznaji našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. Trebamo dostići punu veličinu rasta u Njemu kao muškarci i žene. Trebamo napredovati, stjecati vjerom nova i bogata iskustva napredujući u povjerenju, pouzdanju i ljubavi, upoznajući Boga i Isusa Krista kojeg je On poslao. (YI, 8. lipnja 1893.)

Djelo preobrazbe iz nesvetosti u svetost jest trajno. Bog iz dana u dan radi na čovjekovom posvećenju, a čovjek treba surađivati s Njim, ulagati ustrajne napore da njeguje ispravne navike. On treba milosti dodavati milost, i dok tako radi po načelu zbrajanja, Bog za njega djeluje prema načelu množenja. Naš je Spasitelj uvijek spreman čuti i odgovoriti na molitvu skrušenog srca i On svojim vjernima umnožava milost i mir. Rado im jamči blagoslove koji su im potrebni u borbi protiv zla koje ih opsjeda. ... Slavna je nada pred vjernikom koji vjerom napreduje prema visinama kršćanskog savršenstva.” (*Djela apostolska*, str. 335,336)

Rast u milosti počinje u domu

“Jahve, Bog, sunce je i štiti: on daje milost i slavu. Ne uskraćuje Jahve dobara onima koji idu u nedužnosti.”
(Psalam 84,12)

Velik je broj onih koji ne napreduju u milosti jer su propustili u svojem domu njegovati vjeru. (*Signs*, 17. veljače 1904.)

Članovi obitelji trebaju pokazati da su pod stalnim utjecajem sile koju su primili od Krista. U svakoj svojoj navici i poslu trebaju napredovati, pokazujući da su u svakom trenutku svjesni što znači biti kršćanin. (*MS* 140, 1897.)

Oni koji su kršćani u domu, bit će kršćani i u crkvi i u svijetu. (*Signs*, 17. veljače 1904.)

Milost može rasti jedino u srcu koje se ustrajno priprema za dragocjeno sjeme istine. Trnje grijeha može rasti na svakom tlu; njemu nije potrebna njega, ali milost se mora brižljivo njegovati. Čičak i trnje uvijek su gotovi da proključaju; i zato se djelo čišćenja mora stalno obavljati. (*Isusove usporedbe*, str. 25,26)

Ono što će učiniti karakter ljupkim u domu, isto je ono što će ga učiniti ljupkim i u nebeskim stanovima. (*Signs*, 14. studenoga 1892.) Želite li ... biti svjetlo svijetu, to svjetlo mora prvo sjati u vašem domu. Ovdje trebate pokazati primjerom kršćansku milost, ljupkost, strpljivost, ljubaznost, pa ipak ostati čvrsti. ... Trebate neprekidno težiti najvišem obrazovanju uma i duše. ... Kao ponizno Božje dijete, poučavajte se u Kristovoj školi; težite neprestanom usavršavanju svojih snaga da možete napredovati u savršenstvu u domu kao učitelj i kao primjer. ... Neka svjetlo nebeske milosti obasja vaš karakter da i u vašem domu bude sunčano. (*R&H*, 15. rujna 1891.)

Vrijednost vašeg kršćanstva mjeri se prema načinu vašeg življenja u domu. Kristova milost omogućuje onima koji je posjeduju da učine svoj dom sretnim mjestom, punim mira i odmora. (*Signs*, 14. listopada 1892.)

Kako rasti u milosti?

“A Bog može tako obilato izliti na vas svaku vrstu milosti, da možete imati uvijek i u svemu sasvim dovoljno svega i još imati viška za koje mu drago dobro djelo, kao što stoji pisano: ‘Razdijeli, dade siromasima; njegova dobrotvornost ostaje zauvijek.’” (2. Korinćanima 9,8.9)

Mnogi teže rastu u milosti; oni se mole za to i vrlo su iznenađeni što njihove molitve nisu uslišane. Gospodar im je dao posao pomoću kojega će napredovati u rastu. Vrijedi li se moliti kad postoji potreba za radom? Pravo pitanje je traže li oni spasenje duša za koje je Krist umro? Duhovni rast ovisi o dijeljenju svjetla drugima koje je Bog dao vama. Trebate upregnuti nabolje snage svoga uma u aktivnom činjenju dobra i samo dobra u svojoj obitelji, crkvi i susjedstvu.

Umjesto da se u vašem umu povećava zabrinutost da ne rastete u milosti, svakoga dana obavite dužnost koju trebate obaviti, nosite teret duša na svojem srcu i svim dostupnim sredstvima težite spašavanju izgubljenih. Budite ljubazni, pristojni, puni sažaljenja. Ponizno govorite o blagoslovljenoj nadi; govorite o Isusovoj ljubavi; govorite o Njegovoj dobroti, milosti i pravednosti i prestanite se brinuti da li rastete. Biljke ne rastu svjesnim naporom. ... Biljka nije neprekidno zabrinuta za svoj rast; ona samo raste pod Božjim nadzorom. (*YI*, 3. veljače 1898.)

Jedini način da rastemo u milosti jest da marljivo radimo posao koji nam je Krist zapovjedio — da upotrijebimo sve svoje sposobnosti za pomoć i blagoslov onima kojima je naša pomoć potrebna. ... Kršćani koji neprekidno rastu u ozbiljnosti, predanosti, revnosti i ljubavi — takvi kršćani se nikad ne vraćaju na staro. ... Raste njihova mudrost i njihova sposobnost za rad. Čini se da su razumjeli najveće planove. Oni su se spremni uključiti u najuzbudljivije pothvate, u njih nema mjesta za lijenost; u njih nema prostora za mrtvilo. (*R&H*, 7. lipnja 1887.)

Blaga milosti su potpuno neograničena. (*Letter* 71, 1893.)

Kršćaninov put vodi u Nebo

“A pravednička je staza kao svjetlost svanuća, koja je sve jasnija do potpunog dana.” (Izreke 4,18)

Mladež svakodnevno može primati Kristovu milost i dok budu slijedili put svetosti, njihova svjetlost bivat će sve sjajnija i sjajnija. ...

Rast u milosti neće vas učiniti ponosnima, samouvjerenima i oholima, već će vas učiniti svjesnijima vaše ništavnosti i činjenice da potpuno ovisite o Gospodinu. Onaj tko raste u milosti dosegnut će Nebo, imat će jasne poglede o pravim potrebama Evandelja.

U Kristu mladež može biti slobodna; mogu biti djeca svjetla, a ne tame. Bog poziva svakog mladića i djevojku da se odreknu svake zle navike, da budu marljivi u poslu i vatreni u duhu služeći Gospodinu. Isus će vam pomoći da ne ostanete ravnodušni i ne ulažete nikakav napor u ispravljanje pogrešaka i poboljšanje ponašanja. Iskrenost vaših molitava dokazat će se po jačini napora koje ulažete da budete poslušni svim Božjim zapovijedima. Možete svjesno napredovati odričući se svakim korakom zlih navika i pomisli, vjerujući da će Gospodin obnoviti vaše srce silom svoga Duha. ...

Ne opravdavajte mane svoga karaktera, već ih pobijedite Kristovom milošću. Othrvajte se zlim strastima koje Božja riječ osuđuje jer popuštanjem njima ponižavate sami sebe. Pokajte se od grijeha dok vas poziva slatki glas Milosti; to je prvi korak koji možete učiniti u najplemenitijem poslu. Borite se za prevlast nad grijehom svim snagama koje vam je Bog dao. (YI, 11. kolovoza 1892.)

Put istine je postupan, iz snage u snagu, iz milosti u milost, i iz slave u slavu. Božansko prosvjetljenje jačat će sve više usporedo s našim daljnjim potezima, čineći nas spremnima za suočavanje s odgovornostima i potrebama koje su pred nama. (R&H, 22. lipnja 1886.)

O Bože! Podigni me na višu razinu

“O Bože, vapaj mi poslušaj, budi pomnjev na molitvu moju! S kraja zemlje vapijem k tebi, jer mi srce klonu. Dignut ćeš me na liticu i pokoj mi dati, jer ti si moje sklonište, utvrda čvrsta protiv dušmana.” (Psalam 61,2-4)

Jeste li kada promatrali jastreba u lovu na plahu golubicu? Poučena svojim instinktom, golubica zna da jastreb, želi li uloviti svoj plijen, mora letjeti na većoj visini od svoje žrtve. Stoga ona leti sve više i više u plavi nebeski svod, čak i dok je jastreb progoni i želi postići prednost. Ali uzalud. Golubica je sigurna tako dugo dok ne dopusti da je išta omete u njezinom letu ili približi tlu; ali dovoljno je da samo jednom posustane i spusti se niže u letu, i njezin neprijatelj koji nikad ne spava obrušit će se na svoju žrtvu. Mnogo puta smo, gotovo bez daha, promatrali ovaj prizor suosjećajući s malom golubicom. Kako li smo bili žalosni kada je postala žrtvom okrutnog jastreba!

Mi se nalazimo u ratu — doživotnom sukobu protiv Sotone i njegovih primamljivih kušnji. Taj neprijatelj će upotrijebiti svaki argument, svaku prijevaru da namami dušu u zamku; ako želimo dobiti krunu života, moramo uložiti ozbiljan, ustrajan napor. Ne smijemo odbaciti oružje ili napustiti bojište dok ne postignemo pobjedu i pobijedimo u našem Otkupitelju.

Dokle god su naše oči uprte na Začetnika i Završitelja naše vjere, bit ćemo sigurni. Mi moramo težiti za onim što je gore, a ne za stvarima ovoga svijeta. U vjeri trebamo rasti sve više i više dok ne dostignemo Kristovu milost. Svakodnevnim promatranjem Njegove neusporedive privlačnosti, moramo sve više i više rasti u Njegovo slavno obličje. Dok živimo u ovakvoj zajednici s Nebom, Sotona će uzalud na nas bacati svoje mreže. (YI, 12. svibnja 1898.)

Početak mudrosti

“Gospodnji strah početak je mudrosti i razboritost je spoznaja Presvetog.” (Izreke 9,10)

Krist je bio najveći učitelj kojeg je svijet ikad vidio. Donio je ljudskom rodu znanje izravno s Neba. Pouke koje nam je ostavio upravo su ono što nam je potrebno sada i za budućnost. On pred nas postavlja istinske životne ciljeve i pokazuje nam način kako da ih ostvarimo.

U Kristovoj školi učenici nikad ne maturiraju. Među tim učenicima ima jednako i starih i mladih. Oni koji obraćaju pozornost na upute božanskog Učitelja, neprekidno napreduju u mudrosti, usavršavanju i plemenitosti duše i na taj način postaju spremni za prelazak u višu školu gdje će nastaviti napredovati kroz vječnost.

Bezgranična Mudrost uči nas velikim poukama iz života — poukama o dužnosti i sreći. Njih je često teško naučiti, no bez njih nema stvarnog napretka. Mogu nas stajati napora i suza, čak i patnje, ali ne smijemo se pokolebati ni popustiti umoru. U konačnici ćemo čuti Gospodarov poziv: “Dijete, popni se više.” ...

Svako znanje, svaku odliku kojom je Stvoritelj obdario ljudski rod treba upotrijebiti na slavu Njemu; u tome se nalazi najčišće, najsvetije i najsretnije iskustvo. Smatrajući duhovno načelo mjerodavnim, svaki idući korak koji poduzimamo na području stjecanja znanja ili kulture uma, korak je prema sjedinjenju ljudskog s božanskim, smrtnog s besmrtnim. (CPT 50-52)

Bude li mladež učila od nebeskog Učitelja ... sami će doći do spoznaje da je strah Gospodnji uistinu početak mudrosti. Imajući ovako čvrsto postavljen temelj, oni ... mogu iskoristiti svaku pogodnost i priliku na najbolji mogući način i mogu se uzdići na bilo koju visinu u intelektualnim postignućima. (YI, 24. studenoga 1903.)

Mudrost daje život

“A prednost je mudrosti u tome što izbavlja onoga tko je ima.” (Propovjednik 7,12b)

Pokazujući nam put spasenja, Biblija je naš vodič prema višem, boljem životu. (*Signs*, 13. lipnja 1906.)

Okretanjem leđa Božjoj riječi kako bi se nahranio književnim djelima nenadahnutih ljudi, um postaje patuljast i bezvrijedan. Više nije u kontaktu s ozbiljnim, jasnim načelima vječne istine. ...

Posao svakog učitelja i svakog roditelja treba biti usmjeren na vezivanje umova djece i mladeži za velike istine nadahnute Riječi. Ovo je obrazovanje od presudnog značenja za ovaj život i život koji će doći. Nemojte misliti da će ono spriječiti znanstveni razvoj ili rezultirati nižim stupnjem obrazovanja. Božje znanje je visoko kao nebo i prostrano kao svemir. Ništa toliko ne oplemenjuje i ne snaži kao proučavanje velikih tema koje se tiču našeg vječnog života. Neka se mladež čvrsto uhvati ovih Bogom danih istina, i njihovo će se znanje proširiti i ojačati. Ovo će svakog učenika koji je izvršitelj Riječi dovesti na šire područje razmišljanja i osigurati mu neprolazno bogatstvo znanja. (*Signs*, 6. lipnja 1906.)

Samo u Božjoj riječi nalazimo autentični dokaz o stvaranju. ... Samo u toj Riječi nalazimo povijest našeg roda neokaljano ljudskim predrasudama ili ljudskim ponosom. ... Ovdje možemo biti u zajedništvu s patrijarsima i prorocima i slušati glas Vječnog dok se obraća ljudima. Ovdje promatramo Nebesko Veličanstvo kako se ponizilo i postalo naša zamjena i jamstvo, i samo uhvatilo u koštac sa silama tame i postiglo pobjedu u našu korist. Dok s punim poštovanjem razmišljamo o ovakvim tema, one će nas omekšati, pročistiti i oplemeniti srce, istodobno nadahnjujući um novom snagom i poletom. (*GH*, kolovoz 1882.)

Kako pribaviti znanje

“Jest, ako prizoveš razum i zavapiš za razborom; ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom — tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje.” (Izreke 2,3-5)

Neka nitko od vas ne misli kako više nema znanja koje može usvojiti. Količina ljudskog intelekta može se izmjeriti; djela ljudskih ruku mogu se ocijeniti; ali čak ni najviša, najdublja i najšira mašta ne može dosegnuti Boga. Vječnost je još dalje od onog što smo mi u stanju shvatiti. Vidimo samo odsjaj božanske slave i beskonačnosti znanja i mudrosti; mi, kao što obično biva, kopamo na površini rudnika, dok se bogata, zlatna žila nalazi ispod površine kao nagrada onima koji kopaju u potrazi za njom. Okno se mora spuštati sve dublje i dublje u rudnik i rezultat će biti slavno bogatstvo. Ispravnim vjerovanjem, božansko znanje postat će ljudsko znanje.

Nitko ne može istraživati Pisma u Kristovom Duhu bez nagrade. Kad je čovjek spreman primati pouke kao malo dijete, kad se u cijelosti preda Kristu, pronaći će istinu u Njegovoj Riječi. Kada bi ljudi bili poslušni, razumjeli bi plan Božje vladavine. Nebeski svijet otvorio bi svoja bogatstva milosti i slave za istraživanje. Ljudska bića bila bi potpuno drugačija nego što su sada; istraživanje rudnika istine oplemenilo bi ih. Tajna otkupljenja, Kristovo utjelovljenje, Njegova žrtva pomirnice ne bi blijedjela u našim umovima kao sada. Bila bi ne samo bolje shvaćena, već i više cijenjena. ...

Spoznavanje Boga i Krista putem istraživanja preobražava čovjeka da sličí Božjem obličju. Ono daje čovjeku mogućnost da gospodari nad sobom, dovodeći svaki nagon i strast ... pod nadzor viših snaga uma. Ono čini svojeg vlasnika sinom Božjim i baštinikom Neba. Dovodi ga u zajednicu s umom Vječnog i otvara mu bogata blaga svemira. (*Signs*, 12. rujna 1906.)

Drži se prave mudrosti i razboritosti

“Sine moj ... čuvaj pravu mudrost i razboritost; i bit će život duši tvojoj i nakit grlu tvojemu. Tada ćeš ići bez brige putem svojim, i noga tvoja neće se spotaći.” (Izreke 3,21-23 — DV)

Kao mala djeca trebamo sjesti kraj Kristovih nogu i učiti od Njega kako da uspješno radimo. Trebamo tražiti od Boga jasno prosuđivanje i prosvjetljenje dok se obraćamo drugima. Postoji potreba za znanjem koje je plod iskustva. Ne smijemo dopustiti da nam prođe ijedan dan a da ne povećavamo znanje u prolaznim i duhovnim stvarima. Ne ograđujemo kolcima tlo koje nismo spremni obrađivati, već sadimo dalje, bliže visinama koje planiramo dosegnuti. Najveće obrazovanje može se postići vježbanjem uma da napreduje iz dana u dan. Svršetak svakog dana treba nas zateći dan hoda bliže pobjedničkoj nagradi. Iz dana u dan naše razumijevanje treba sazrijevati. Iz dana u dan trebamo raditi na zaključcima koji će nam donijeti bogatu nagradu u ovom životu i u životu koji će doći. Budemo li se svakodnevno obraćali Isusu umjesto da se bavimo onim čime smo trenutačno zaokupljeni, imat ćemo odlučujuću prednost u prolaznom kao i u duhovnom znanju.

Kraj svemu se približio. Ono što smo dosad postigli, ne smije označiti kraj našeg rada. Načelnik našeg spasenja poručuje: “Radite. Doći će noć kada nijedan čovjek neće moći raditi.” Neprekidno radimo na povećanju svoje korisnosti. Naš život treba uvijek biti pod utjecajem Kristove sile. Plamen naših svjetiljki treba održavati da jasno svijetle. ...

U svim razdobljima Bog je ljudskim bićima davao božanska otkrivenja kako bi mogao ispuniti svoju namjeru da umu postupno otkrije doktrine milosti. Njegov način priopćavanja istine ilustriran je riječima: “Njegovo napredovanje je sigurno kao što je sigurno da nakon noći dolazi jutro.” Onaj tko se nalazi tamo gdje ga Bog može prosvjetliti, napreduje od djelomične tame svitanja do pune svjetlosti podneva. (R&H, 28. siječnja 1984.)

Mudrost u mojem poslu

***“Napunio sam ga duhom Božjim koji mu je dao umješnost, razumijevanje i sposobnost za svakovrsne poslove.”
(Izlazak 31,3)***

Ne trebate ići na kraj svijeta da biste dobili mudrost jer je Bog blizu. ... On čezne da Ga vjerom potražite. On čezne da od Njega očekujete da učini velika djela. On vam želi pomoći da razumijete i zemaljska i duhovna pitanja. On može izoštriti vaš razbor. On vam može dati taktičnost i umješnost. Poslušite se svojim sposobnostima, tražite od Boga mudrost i dobit ćete ono što tražite. (*Isusove usporedbe*, str. 94)

Svakoga tko stalno pokorava svoju volju volji Vječnoga, Bog će voditi i poučavati, povećavat će se razvoj njegovih duhovnih vrijednosti. Bog ne postavlja granice napretku onih koji su “ispunjeni znanjem o Njegovoj volji i svom mudrošću i duhovnim razumijevanjem”. (*R&H*, 4. listopada 1906.)

Oni koji smatraju Boga izvorom svoje djelotvornosti, prihvaćaju svoje osobne slabosti i Gospodin ih obilato opskrbljuje svojom mudrošću. Iz dana u dan ovise o Bogu, izvršavaju Njegovu volju s poniznošću i svom srčanošću i potpunim poštanjem, napreduju u znanju i sposobnosti. Dragovoljnom poslušnošću oni iskazuju Bogu čast i poštovanje, i On to cijeni. (*R&H*, 22. veljače 1906.)

Danielov slučaj otkriva nam činjenicu da Gospodin uvijek sluša molitve pokajničke duše, i kada Ga tražimo svim svojim srcem, On će odgovoriti na naše molbe. Ovdje nam je otkriveno kako je Daniel dobio svoju vještinu i razumijevanje; kad bismo samo zatražili mudrost od Boga, mogli bismo biti blagoslovljeni rastućom sposobnošću i silom s Neba. (*Letter* 59, 1896.)

Mudrost vidljiva u mom razgovoru

“Je li tko mudar i razborit među vama? Neka dobrim življenjem pokaže svoja djela u mudroj blagosti.” (Jakov 3,13 — JB)

Koliko bi samo grijeha ovakvo dosljedno vladanje moglo spriječiti! Koliko bi se samo duša vratilo s pokvarenih staza na staze pravednosti! Dobro uređenim životom i bogobožnim načinom razgovora, Božji narod treba prikazati silu velikih istina koje nam je Bog dao. ...

Postoji razlika između onih koji sebe smatraju mudrima i onih koje je Bog obdario mudrošću jer neće iskoristiti njezine snage da rane ili unište. Čovjek može govoriti lijepe riječi, ali ako njegov život ne pokazuje dobra djela, njegova mudrost je ljudska. Istinska mudrost puna je ljubaznosti, milosti i ljubavi. Svjetovni stav koji ljudi nazivaju mudrošću, Bog naziva ludošću. Mnogi su u Crkvi duhovno bankrotirali jer su se zadovoljili ovakvom mudrošću. Izgubili su mogućnost stjecanja znanja i njegove pravilne uporabe, jer nisu shvatili da je Kristova djelotvornost presudna u izgrađivanju uspješnog Božjeg upravitelja koji će mudro upravljati povjerenim dobrima. Propustili su priliku da se opskrbe nebeskim dobrima, i vrijednost njihovih zaliha neprekidno opada.

Nije dovoljno imati znanje. Moramo posjedovati i mogućnost pravilne primjene znanja. Bog nas poziva da pokažemo dobar način vođenja razgovora, bez grubosti i taštine. Ne izgovarajte isprazne riječi niti grubo naređujte jer će to prouzročiti sukob. Umjesto toga izgovarajte riječi pune nade, znanja, informacija, riječi koje će obnoviti i uzdići. Čovjek pokazuje da posjeduje pravu mudrost kada se koristi darom govora koji će proizvesti glazbu u duši onih koji se trude obavljati svoj posao i koji trebaju ohrabrenje. (*Letter 40, 1901.*)

Kad je srce čisto, izlijevat će se dragocjena blaga mudrosti. (*R&H, 17. svibnja 1898.*)

Priroda, ključ za otvaranje riznice Riječi Božje

“Promotri djela Božja čudesna. ... Čudesa to su znanja savršenog.” (Job 37,14-16)

Cijela priroda stvorena je tako da prikazuje Božja djela. Za Adama i Evu u njihovom edenskom domu priroda je bila puna spoznaje o Bogu, vrveći božanskim poukama. Za njihove pozorne uši bio je to zvučni glas mudrosti. Mudrost se obraćala njihovoj oku, i bila je prihvaćena u srcu; bili su u zajednici s Bogom i Njegovim djelima stvaranja. ... U prirodi je Bog stavio ključ u ruke ljudskog roda da otvore riznicu Njegove Riječi. Nevidljivo je prikazano vidljivim; božanska mudrost, vječna istina, bezgranična milost, postali su shvatljiviji preko Božjih djela. (CPT 186,187)

Kao što su stanovnici Edena učili sa stranica prirode, kao što je Mojsije prepoznao Božji rukopis na arapskim ravnica-ma i brdima a dijete Isus na padinama brežuljaka Nazareta, tako i današnja djeca mogu učiti o Svevišnjemu. ... Na svemu što je na Zemlji, od najvišeg stabla u šumi do lišaja koji se pripio uz stijenu, od bezgraničnog oceana do najmanje školjke na obali, može se vidjeti slika i potpis Boga. (Odgoj, str. 90)

Istraživanjem tajni koje se u tim djelima kriju um može ojačati. ... Svatko može naći obilje predmeta za proučavanje ... u svakom izdanku trave koja pokriva zemlju svojim divnim zelenim tepihom, u biljkama i cvijeću ... u visokim planinama, u granitnim stijenama ... u prekrasnim draguljima svjetlosti koji obasjavaju nebeski svod uljepšavajući noć, u neizrecivom bogatstvu sunčevog zalaska, u svečanoj krasoti mjeseca, u hladnoći zime, u vrelini ljetne žege, u smjeni godišnjih doba, u savršenom redu i skladu u kojem beskrajna sila sve to drži pod svojom kontrolom; sve su to predmeti koji traže duboko razmišljanje i krajnje naprezanje mašte. (4T, str. 581)

On umnožava moje talente

“Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!” (Matej 25,21)

Bog nam je dao talente da ih koristimo na slavu Njemu. Jednom je dao pet talenata, drugom dva, a trećem jedan. Neka onaj koji je dobio samo jedan talent ne misli da ga može skriti od Boga. Gospodin zna gdje je skriven. On zna da taj talent ništa ne radi za Njega. Kad Gospodin dođe, upitat će svoje sluge: Što ste učinili s talentima koje sam vam povjerio? I kada Mu sluga koji je primio pet i sluga koji je primio dva talenta odgovore da su trgujući udvostručili svoje talente, On će im reći: “Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga.” Tako će reći i onome koji je umnožio taj jedan talent koji mu je dan. ...

Onome koji je primio samo jedan talent, poručila bih: Znaš li da taj jedan talent, pravilno upotrijebljen i umnožen, donosi Gospodinu stotinu talenata? Kako? — pitate se. Uporabite svoj dar za obraćenje jednog vrlo inteligentnog čovjeka, koji uviđa što mu Bog znači i što bi on trebao značiti Bogu. Neka prijeđe na Gospodnju stranu, i dok otkriva svjetlo drugima, postat će oruđe koje će dovesti mnoge duše Spasitelju. Ispravnom uporabom jednog talenta, stotinu duša može primiti istinu. “Dobro, valjani i vjerni slugo!” nije rečeno onima koji imaju najveći broj talenata, već onima koji su u svojoj iskrenosti i vjernosti iskoristili svoje darove za Gospodara. ...

Na Zemlji nas očekuje veliki posao i mi smo odgovorni za svaku zraku svjetla što padne na našu stazu. Podijelite to svjetlo i primit ćete još svjetla koje ćete moći dijeliti. Veliki blagoslov doći će na one koji na pravi način upotrebljavaju svoje talente. (GCB, 23. travnja 1901.)

Dar govora

“Neka vam riječ bude ljubezna, solju začinjena, da znadnete odgovoriti svakome kako treba!” (Kološanima 4,6)

Govor je dar koji nam je povjeren i trebamo ga koristiti da pomognemo, ohrabrimo i osnažimo svoje bližnje. Ako roditelji budu voljeli Boga, držali se puta Gospodnjeg, činili ono što je pravo i donosili pravedne odluke, njihov jezik ... bit će melodičan, čist i plemenit. Bilo da su kod kuće ili izvan nje, njihove riječi bit će probrane. (MS 36, 1899.)

Najbolja škola za obrazovanje govora je kućni odgoj. Pouchavajte na svaki način, ne dosađujte, već njegujete blag govor, jasan i razgovijetan. ... Majke bi, baš kao Krist, trebale u domu govoriti blage riječi, pune ljubavi. (Letter 75, 1898.)

Pravilno njegovana, sposobnost govora i služenja njime dolazi do izražaja na svim područjima kršćanskog djelovanja; ona utječe na život u domu i na sve međusobne odnose. Mi se moramo naviknuti govoriti ugodnim tonom, služiti se čistim i pravilnim jezikom i ljubaznim i učtivim riječima. Blage, ljubazne riječi su kao rosa i kao osvježavajuća kiša duši. Pismo kaže o Kristu da je ljubaznost tekla s Njegovih usana i da je znao “riječju krijepiti umorne” (Izaija 50,4). Gospodin nas poziva: “Neka vaša riječ bude ljubezna, solju začinjena” (Kološanima 4,6) “da iskaže dobročinstvo slušateljima” (Efežanima 4,29). ... Ako budemo slijedili Kristov primjer da činimo dobro, i nama će se otvarati srca kao što su se otvarala Njemu.

Ne naglo, već s taktičnošću koja svoj izvor nalazi u božanskoj ljubavi, možemo govoriti o Onome koji se “ističe među tisućama” i “sav je od ljupkosti” (Pjesma 5,10.16). To je ujedno najuzvišenije djelo u kojemu možemo upotrijebiti svoju sposobnost govora. (Isusove usporedbe, str. 226—228)

Ispravne riječi i djela imaju snažniji utjecaj na dobro nego sve propovijedi koje mogu biti propovijedane. (YI, 1. siječnja 1903.)

Vrijeme kao dar

“Prema tome, pomno pazite kako živite! Ne kao ljudi, nego kao mudri; iskoristite vrijeme, jer su ovi dani zli!” (Efežanima 5,15.16)

Bog ljudima daje darove, ne da bi ti darovi ostali neiskorišteni ili poslužili za proslavljanje sebe, već da posluže na blagoslov drugima. Bog daruje čovjeku dar vremena u svrhu promicanja Njegove slave. Kad se to vrijeme uporabi za sebično zadovoljstvo, sati provedeni na taj način ostaju izgubljeni za vječnost. (CPT 354)

Naše vrijeme pripada Bogu. Svaki trenutak je Njegov i naša je najsvetija obveza da ga iskoristimo Njemu na slavu. Ni za jedan drugi dar On neće tražiti tako točan obračun kao za dar našeg vremena.

Vrijednost vremena ne može se izračunati. Krist je svaki trenutak smatrao dragocjenim, te se to traži i od nas. Život je prekratak da bismo ga smjeli proigrati. Mi imamo samo nekoliko kratkih dana milosti da se pripravimo za vječnost. ...

Pripadnici ljudskog roda tek što počnu živjeti, već počinju umirati. Ni najmarljivijim radom na svijetu neće ništa postići ukoliko ne steknu istinsko znanje o vječnom životu. Čovjek koji vrijeme shvati kao svoj radni dan, pripremit će se za nebeske stanove i život u besmrtnosti. Za njega je dobro što se rodio. ...

Život je previše dragocjen da bismo ga posvetili zemaljskim, prolaznim poslovima, da bismo se okretali u viru briga i strahovanja oko onoga što je u usporedbi s vječnim vrijednostima manje od atoma. Ipak, Bog nas poziva da Mu služimo i u svojim prolaznim zemaljskim poslovima. Marljivost u tim poslovima isto je toliko dio istinske vjere kao molitva. Biblija nigdje ne potpomaže lijenost, jer je to najveće prokletstvo koje muči ovaj svijet. Svaki istinski obraćeni muškarac ili žena bit će marljiv radnik. (*Isusove usporedbe*, str. 231,232)

Sadašnjost je opterećena vječnim posljedicama. (YI, 30. lipnja 1898.)

Novac kao dar

“Ovo velim: tko škrto sije, škrto će i žeti; tko obilato sije, obilato će i žeti! Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer Bog ljubi vesela darivaoća.” (2. Korinćanima 9,6.7)

U usporedbi o talentima prikazane su dvije vrste ljudi. Jednu prikazuje marljivi sluga, a drugu zao i lijen sluga. Gospodar je obojici povjerio novac. Jedan je obavljao posao s ozbiljnošću, nastojeći uporabiti povjereni dar na takav način da drugi budu blagoslovljeni i imaju koristi. On nije živio samo da bi zadovoljio sebe i svoje sebične želje, uživao u zabavama i provodu, u potrazi za udovoljenjem svojih tjelesnih požuda kao da je to smisao života; on je razmišljao trijezno, svjestan je da je njegov vjerski život kratak. (YI, 8. lipnja 1893.)

Bog je taj koji daje ljudima sposobnost da steknu bogatstvo; On im daruje ovu sposobnost ne da udovoljavaju sebi, već da mogu vratiti Bogu ono što je Njegovo. Ako pred sobom imamo taj cilj, onda stjecanje novca nije grijeh. Novac treba zarađivati marljivim radom. Sva mladež treba učiti da bude marljiva. Biblija ne osuđuje nijednog čovjeka zato što je bogat ako je svoje bogatstvo stekao na pošten način. ... Bogatstvo će biti blagoslov ako na njega gledamo kao da je Gospodnje, primamo ga sa zahvalnošću i sa zahvalnošću vraćamo Davaocu. (6T, str. 452,453)

Novac ima veliku vrijednost jer može učiniti mnogo dobra. U rukama Božje djece on postaje hrana gladnima, voda žednima, odjeća neodjevenima. On je obrana potlačenima, sredstvo za pomoć bolesnima. Međutim, novac sam po sebi nema veću vrijednost od pijeska ukoliko se ne uporabi za podmirivanje životnih potreba, za pomaganje bližnjima i za unapređenje Kristovog djela. (Isusove usporedbe, str. 238)

Snaga je dar

“Bolji je mudar od jakoga i čovjek razuman od silne ljudine.” (Izreke 24,5)

Od nas se traži da ljubimo Boga ne samo svim svojim srcem, umom i dušom, već i svom svojom snagom. Time je pokriveno cijelo područje razumne upotrebe tjelesnih snaga. ...

Sam Krist je izradio nacrt ... odredio je svaku pojedinost prilikom izgradnje Salomonovog Hrama. Onaj koji je tijekom svojeg zemaljskog života radio kao tesar u selu Nazaretu, zapravo je arhitekt koji je zamislio plan svetog zdanja u kojemu će se slaviti Njegovo ime. ...

Svi korisni pronalasci i poboljšanja imaju svoj izvor u Onome koji je divan u savjetima i uzvišen u djelima. Spretan dodir liječnikove ruke, njegova vlast nad živcima i mišićima, njegovo poznavanje složene građe tijela, sve mu je to darovala božanska mudrost da bi olakšao patnje bolesnima. Vještina kojom se tesar služi čekićem, snaga kovačeve ruke od koje odzvanja nakovanj, sve dolazi od Boga. On je ljudima povjerio talente i On od njih očekuje da od Njega traže savjete. ...

Biblijska vjera mora biti utkana u sve što činimo ili govorimo. ... One se moraju sjedinjavati u svim ljudskim pothvatima, u tehničkim i poljodjelskim radovima, u trgovačkim i znanstvenim djelatnostima. ... Jednako je bitno da poslušamo Božju volju kad gradimo kuću i kada prisustvujemo bogoslužju. ...

O Danielu nam je rečeno da se u svim njegovim poslovnim pothvatima, iako su bili pomnjivo provjeravani, nije mogla naći nijedna mana ni pogreška. On je primjer onoga što svaki poslovni čovjek mora postati. Njegov životopis pokazuje što može postići čovjek koji sve snage uma, tijela, srca i života posveti službi Bogu. (*Isusove usporedbe*, str. 236—238)

Bog mi daje snagu da činim dobro

“Ljubljeni, nemoj nasljedovati zlo, nego dobro! Tko dobro čini, od Boga je; tko čini zlo, nije vidio Boga.” (3. Ivanova 11)

Mnogi su načini na koje mladi mogu mudro raspolagati talentima koje im je Bog povjerio razvijajući Božje djelo i cilj, ne da udovolje sebi, nego da to čine na slavu Bogu. Nebesko Veličanstvo, Kralj slave prinio je vječnu žrtvu dolaskom na naš svijet kako bi uzdignuo i oplemenio čovječanstvo. ... Čitamo: “I prođe čineći dobro.”

On posjeduje vinograd u kojem svatko može obavljati koristan posao. Čovječanstvu koje pati potrebna je pomoć. Studenti mogu pronaći put do srca govoreći riječi u pravo vrijeme, pružajući usluge onima kojima je potreban čak i fizički rad. Ovo neće degradirati nijednog od vas, naprotiv, postat ćete svjesni Božjeg odobravanja. Bit će to kao da su talenti povjereni na mudro upravljanje u ruke mjenjača. Trgovanjem oni će se umnožiti. ...

Dužnost je mladih da uvijek nastoje činiti dobro upotrebljavajući mišiće i um koje im je Bog dao kako bi mogli biti korisni drugima čineći im posao lakšim, ublažavajući njihovu tugu, podižući duh obeshrabrenima, govoreći riječi utjehe onima bez nade, okrećući njihove umove od zabave i obijesti koja ih često vodi iza crte dostojanstva muževnosti i ženstvenosti u sramotu i obeščašćenje. Gospodin želi da se njihov um uzdigne u potrazi za višim, plemenitijim načinima korisnosti. (*NL*, br. 30, str. 2)

Pravi čovjek je onaj koji je spreman žrtvovati svoje interese za boljitak drugih i koji nastoji izliječiti slomljena srca. (*R&H*, 8. siječnja 1880.)

Svaka moć za činjenje dobra je Bogom dana. ... Bogu pripada sva slava za mudra i dobra djela koja čine ljudski predstavnici. (*MS* 146, 1902.)

Ljubaznost i velikodušnost dragocjeni su darovi

“Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan drugome!” (Rimljanima 12,10)

Ljubazni osjećaji, velikodušne pobude i sposobnost brzog shvaćanja duhovnih pojmova dragocjeni su talenti, ali nameću svojem vlasniku veliku odgovornost. Svi se moraju uporabiti u Božjoj službi. Međutim, ovdje se mnogi varaju. Zadovoljni što imaju te vrline, oni ih propuštaju uporabiti u aktivnoj službi za bližnje. ... Oni koji su dobili talent pokazivanja nježnih osjećaja, imaju odgovornost pred Bogom da ih pokažu ne samo u dodiru sa svojim prijateljima, već u dodiru sa svima kojima je potrebna njihova pomoć. Poznavanje društvenih pitanja je talent i mora se upotrijebiti na blagoslov svima koji se nalaze u domašaju našeg utjecaja. ...

Uporabljeni talenti se umnožavaju. Uspjeh nije posljedica slučaja ili sudbine; to je ostvarenje Božje promisli, nagrada vjere i razboritosti, vrline i ustrajnog napora. Gospodin želi da se služimo svim darovima koje imamo; ukoliko to budemo činili, dobit ćemo još veće darove kojima ćemo se moći poslužiti. Sposobnosti koje nam nedostaju nećemo dobiti na neki nadnaravni način; međutim, dok se budemo služili onim što već imamo, On će raditi zajedno s nama i povećavati i jačati svaku našu sposobnost. Sa svakom žrtvom koju iskreno i od srca budemo prinosili u službi Učitelju, povećavat će se naša snaga. ... Ako budemo cijenili i slušali naloge Svetoga Duha, naše srce će se širiti i primati sve više i više Njegove sile, činit će više i bolje. Uspavane snage će se probuditi, paralizirane sposobnosti nanovo će oživjeti. ...

Ako se budemo trudili da bližnje zadobijemo za Krista i ako u molitvi budemo izražavali svoju brigu za njihovo spasenje, naše će srce zadržati od životvornog utjecaja Božje milosti i naši će se osjećaji rasplamsati božanskom gorljivošću; cjelokupni naš kršćanski život postat će stvarniji, ozbiljniji, bogatiji molitvama. (*Isusove uspoředbe*, str. 239—241)

Budi odvažan i hrabar

“Samo budi odvažan i hrabar da sve učiniš vjerno prema naredbama koje ti je dao Mojsije, sluga moj. Ne skreći od toga ni desno ni lijevo da bi ti bilo sretno sve što poduzmeš.” (Jošua 1,7)

U životu Josipa, Daniela i njegovih prijatelja vidimo kako zlatni lanac istine može vezati mladež za Božje prijestolje. Njih se nije moglo namamiti da skrenu sa svojeg puta čestitosti. Cijenili su Božju naklonost više od naklonosti i hvale knezova i Bog ih je ljubio, postavivši svoju zaštitu oko njih. Zbog njihove vjernosti, zbog njihove odlučnosti da daju slavu Bogu bez obzira na veličinu ljudske moći, Gospodin im je odao priznanje pred ljudima. Bili su počašćeni prisutnošću Gospodina Boga svedržitelja, čija moć nadmašuje sva djela Njegovih ruku na Nebu i na Zemlji. Ovi se mladići nisu sramili pokazati svoje boje. Čak i na kraljevom dvoru svojim su riječima, svojim navikama, svojim načinom življenja, posvjedočili o svojoj vjeri u Gospodina Boga nebeskoga. Odbili su se pokloniti bilo kakvom zemaljskom vladaru koji je omalovažavao štovanje Boga. Primili su snagu s Neba i javno priznali svoju povezanost s Bogom. ...

Nemojte se nikada stidjeti svojih boja; obucite se u njih, rasprostrite ih naočigled ljudima i anđelima. ... Svijet ima pravo znati što može očekivati od svakog razumnog ljudskog bića. Onaj koji je živo utjelovljenje čvrstoće, odlučnosti i ispravnih načela, bit će živa sila svojim suradnicima i vršit će utjecaj na druge svojim kršćanstvom. Mnogi ne shvaćaju i ne cijene snagu utjecaja koji svatko vrši na dobro ili na zlo. ...

Vaša sreća u ovom i u budućem, besmrtnom životu leži u vama. ... Koliko je važno da svi shvatimo u kojem smjeru vodimo duše. Kako ozbiljno trebamo paziti na posljedice našeg utjecaja dok nas promatra vječni svijet. (YI, 2. veljače 1893.)

Budi uzor vjernicima

“Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti! Štoviše, budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!” (1. Timoteju 4,12)

Svi s kojima dolazimo u dodir, dolaze svjesno ili nesvjesno pod utjecaj ozračja koje nas okružuje. ... Naše riječi, naša djela, naše odijelo, naše vladanje, pa čak i izraz našeg lica vrše svoj utjecaj. ... Svaki dojam je sjeme koje će donijeti dobru ili lošu žetvu. To je karika u dugačkom lancu ljudske povijesti koja se pruža u nedogled. Ako naš primjer pomaže drugima da žive po načelima pravde, time im dajemo silu da čine dobro. Oni će vršiti isti utjecaj na druge, a ovi opet dalje na druge. Tako tisuće njih mogu uživati blagoslov našeg utjecaja.

Bacite kamen u jezero: on će stvoriti val iza kojeg slijedi drugi, pa treći itd. Krugovi će se sve više širiti dok ne dopru do obale. Tako je i s našim utjecajem. Bez našeg znanja i naše kontrole, naš utjecaj nastavlja djelovati ili na dobro ili na zlo. ...

Što je širi krug našeg utjecaja, to više možemo činiti dobra. Kad oni koji kažu da služe Bogu budu slijedili Kristov primjer; kad u svojem životu budu provodili načela Njegovog Zakona; kad svim svojim djelima budu pokazivali da ljube Boga iznad svega a svoje bližnje kao same sebe, onda će crkva imati silu koja će pokrenuti svijet. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 294, 1968.)

Postave li mladići za svoj uzor uzvišenost, čist moral i posjedovanje čvrstih načela i ako tome pridodaju ljubaznost i istinsku kršćansku učtivost, ovakav karakter oplemenjenih vrline svugdje će biti probitačan, i snažan utjecaj zavladat će u ime vrline, umjerenosti i pravednosti. Ovakvi karakteri bit će od najveće vrijednosti za društvo, dragocjeniji od zlata. Njihov utjecaj je za naše vrijeme i za vječnost. (*PHJ*, lipanj 1890.)

Spasonosni utjecaj na suradnike i nevjernike

“Tako da ste postali uzor svim vjernicima u Makedoniji i Ahaji. Od vas je, uistinu, riječ Gospodnja odjeknula ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego se svagdje proširio glas o vašoj vjeri u Boga, tako da nama o tome ne treba što govoriti.” (1. Solunjanima 1,7.8)

Možete li izvršiti spasonosni utjecaj na jednu dušu, sjetite se radosti koja vlada na Nebu za jednu dušu koja se pokaje. ... Razumnim djelovanjem možete postati sredstvo za dovodnje izgubljenih ovaca u Isusov tor. Unatoč svojoj mladosti, morate raditi s Kristom; s Njegovim duhom u srcu možete postići mnogo više nego što vam se sada čini mogućim. (YI, 4. svibnja 1886.)

Ako pružate primjer svojim ponašanjem nalik Kristovom, samo to, da ne kažete nijednu riječ, bit će od velike pomoći mnogima. Neprekidna strpljivost u činjenju dobra pomoći će drugima da stanu na put istine i pravednosti. ... Krenite ispravno i onda nastavite tiho dalje. (YI, 25. kolovoza 1886.)

Čvrste namjere u provođenju ispravnih načela utjecat će na usmjeravanje duša u pravom smjeru. Nema granica dobru koje možete učiniti. Učinite li Božju riječ pravilom svojeg života i budete li živjeli po njenim uputama ulažući sve svoje napore i nastojanja u ispunjenje svoje dužnosti ... uspjeh će okruniti vaše napore. (YI, 1. rujna 1886.)

Mladež koja je posvećena Bogu, ima silan utjecaj na dobro. Propovjednici ili laici uznapredovali u godinama nemaju ni pola utjecaja na dobro mladeži, kao što mladež, posvećena Bogu, može imati na svoje vršnjake. (YI, 1. siječnja 1907.)

Tiho svjedočanstvo jednog stvarno pobožnog i nesebičnog života sadrži gotovo neodoljiv utjecaj. (Poruka mladim kršćanima, str. 297, 1968.)

Prirodan, nesvjestan utjecaj svetog života najuvjerljivija je propovijed koja se može iznijeti u prilog kršćanstvu. (Djela apostolska, str. 322)

Utjecaj krotkog i mirnog duha

“Vaš nakit neka ne bude vanjski — umjetno spletena kosa, stavljanje zlatnog nakita, oblačenje raskošnih haljina — nego skrivenost — srce obučeno u neraspadljiv nakit, krotak i miran duh — ono što je dragocjeno pred Bogom.” (1. Petrova 3,3.4)

Ovdje apostol govori o unutarnjem ukrašavanju u suprotnosti s vanjskim, i objašnjava što moćni Bog cijeni. Vanjsko je varljivo. Ali krotak i miran duh otkriva divan i skladan karakter koji nikad neće nestati. To je ures koji se ne kviri. U očima Stvoritelja svega što je vrijedno, ljupko i lijepo, proglašen je za veliku vrijednost. (*HR*, studeni 1871.)

Nećemo li ozbiljno težiti za onim što Bog ocjenjuje vrednijim od skupe odjeće, bisera ili zlata? Unutarnje ukrašavanje, ljepota poniznosti, duh zajedništva s nebeskim anđelima neće umanjiti pravo dostojanstvo karaktera ili nas učiniti manje privlačnima na ovom svijetu. Otkupitelj nas je upozorio na ponos života, ali ne i protiv njegove ljupkosti i prirodne ljepote. (*YI*, 6. svibnja 1897.)

Samoodricanje u odijevanju dio je kršćanske dužnosti. Jednostavnost u odijevanju i izbjegavanje nakita i razmetljivog ukrašavanja u skladu je s našom vjerom. (*3T*, str. 366)

Od najvećeg je značenja da ... poukom i primjerom pokažemo da njegujemo ono čemu Vladar svemira pridaje veliku vrijednost. Čineći tako, možemo imati velik utjecaj na dobro. (*HR*, studeni 1871.)

Djeca i mladež koji posvećuju vrijeme i sredstva kako bi od sebe načinili objekt privlačnosti vanjskim ukrašavanjem i neprirodnim načinom ponašanja, ne djeluju u pravom smjeru. Oni trebaju razvijati istinsku kršćansku ljubaznost i plemenitost duše. ... Ljepota uma i čistoća duše koje se vide u ponašanju, snažnije će privući i izvršiti utjecaj na srca od bilo kakvog vanjskog ukrašavanja. (*YI*, rujna 1873.)

Utjecaj kršćanske obitelji

“Njega sam izlučio zato da pouči svoju djecu i svoju buduću obitelj kako će hoditi putem Jahvinim, radeći što je dobro i pravedno, tako da Jahve mogne ostvariti što je Abrahamu obećao.” (Postanak 18,19)

Svaka kršćanska obitelj trebala bi pokazati svijetu snagu i prednosti kršćanskog utjecaja. (*R&H*, 9. listopada 1900.)

Dom, čiji su članovi ljubazni i učtivi kršćani, širi dalekosežni utjecaj dobra. Druge obitelji zapažaju rezultate takve obitelji i slijede njezin primjer, čuvajući svoje domove od zlih utjecaja. Nebeski anđeli često posjećuju dom u kojem djeluje Božja volja. Pod utjecajem božanske milosti takav dom postaje mjestom osvježanja za umorne i iscrpljene putnike. Svatko se suzdržava od ugađanja sebi. Oformljene su ispravne navike. S uvažavanjem se priznaju prava drugih. Za kormilom stoji vjera koju pokreće ljubav i čisti dušu, upravljajući cijelim kućanstvom. (*Sigs*, 17. veljače 1904.)

Jedna dobro vođena, dobro disciplinirana obitelj govori u prilog kršćanstvu više nego sve propovijedi. (*R&H*, 6. lipnja 1899.)

Svjetiljka, ma kako mala, ako stalno gori, može poslužiti da se upale mnoge druge svjetiljke. Možda će sfera našeg utjecaja biti uska, naša sposobnost mala, naše prilike malobrojne, stečeno znanje ograničeno; ipak, koristimo li vjerno prilike da učinimo dobro u svojim domovima, pružaju nam se lijepe mogućnosti. Ako otvorimo svoja srca i domove božanskim načelima života, mi ćemo postati korita kojima će protjecati rijeke životvorne sile. Iz naših će domova teći rijeke zdravlja koje će donositi život, ljepotu i plodnost. (*Put u bolji život*, str. 219,220)

Utjecaj ispravno vođenog kršćanskog doma u godinama djetinjstva i mladosti najsigurnija je obrana od pokvarenosti u svijetu. (*MS* 126, 1903.)

Svi banj ZDRAV ŽIVOT

1. svibnja

Savršeno zdravlje

Moje tijelo pripada Bogu

“Ili zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji stanuje u vama i koji vam je dan od Boga? Ne znate li da ne pripadate sami sebi jer ste kupljeni? Proslavite, dakle, Boga svojim tijelom!” (1. Korinćanima 6,19.20)

Život je dar od Boga. Naše tijelo dano nam je da ga upotrebljavamo u službi Bogu i On želi da vodimo brigu o njemu i da ga cijenimo. Trebamo ga održavati u najboljoj mogućoj fizičkoj kondiciji i izlagati najboljim duhovnim utjecajima. ...

Čist, zdrav život najbitniji je za dostizanje savršenstva kršćanskog karaktera i za razvoj snaga uma i tijela.

Zakon o umjerenosti treba upravljati životom svakog kršćanina. Bog mora biti prisutan u svakoj našoj misli; Njegova slava nam stalno treba biti pred očima. Moramo odbaciti svaki utjecaj koji će zaokupljati naše misli i udaljavati nas od Boga. Mi smo pod svetom obvezom prema Bogu da održavamo svoja tijela i upravljamo svojim apetitom i strašću kako nas ne bi udaljili od čistoće i svetosti, ili odvojili naše misli od posla koji Bog traži da obavimo. (CH 41,42)

Oni koji služe Bogu iskreno i istinito izdvojit će se kao posebni ljudi, drugačiji od svijeta, odvojeni od svijeta. Njihova će hrana biti pripremljena ne da potiče proždrljivost ili zadovoljava izopačeni okus, već da im osigura najveću tjelesnu snagu i najbolje uvjete za umni razvitak. ...

Naš nebeski Otac obdario nas je velikim blagoslovom zdravstvene reforme da Ga možemo proslavljati poštujući zahjete koje nam je postavio. ... Ujednačeno, zdravo djelovanje snaga tijela i uma rezultira srećom; što su uzvišenije i plemenitije snage, to je čistija i nepomućenija sreća. (CH 50,51)

Čovjek je stvoren na Božju sliku

“I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku.’” (Postanak 1,26)

Čovjek je bio krunsko djelo Božjeg stvaranja, načinjen po uzoru na Božje obličje i oblikovan da bude Božja slika. ... Čovjek je vrlo drag Bogu jer je stvoren po uzoru na Njega. (*R&H*, 18. lipnja 1895.)

Kad je Adam izišao iz Stvoriteljevih ruku, bio je naočit rastom i prekrasnog stasa. Bio je više nego dvostruko viši od ljudi koji danas žive na Zemlji, skladnih tjelesnih proporcija. Njegov izgled odisao je savršenstvom i ljepotom. Boja njegove kože nije bila ni bijela ni žućkasta, već rumena, odsjajući bogatom bojom zdravlja. Eva nije bila tako visoka kao Adam. Njena glava dosegala je malo ispod njegovih ramena. I ona je bila naočita, savršenog stasa i vrlo lijepa. (*SR* 21)

Čovjek je iz Božjih ruku izišao savršen u svakoj sposobnosti uma i tijela; u savršeno zdravom stanju i savršenog zdravlja. (*GH*, ožujak 1883.)

Bog je čovjeka obdario tako velikom životnom snagom da ljudski rod već šest tisuća godina odolijeva svim mogućim bolestima koje ga snalaze kao posljedica izopačenih navika. ...

Da Adam prilikom stvaranja nije bio obdaren životnom snagom dvadeset puta većom od snage današnjeg čovjeka, ljudski rod bi sa svojim današnjim navikama i kršenjem prirodnih zakona već prestao postojati. (*3T*, str. 138,139)

Stvoreni da budu “slika i odsjev Božji” (1. Korinćanima 11,7), Adam i Eva su primili darove dostojne svojeg visokog zvanja. Skladni i razmjerni po obliku, pravilnih i lijepih crta lica, pojave koja je odimala zdravljem i zračila radošću i nadom, oni su svojom vanjštinom bili slični liku svojeg Stvoritelja. (*Odgoj*, str. 16,17)

Moje čudesno tijelo

“Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna. Dušu moju do dna si poznavao.” (Psalam 139,14)

Ustroj se ljudskog tijela ne može u cijelosti shvatiti. On sadrži u sebi tajne koje zbunjuju i najveće umove. Dok slušamo otkucaje srca, i kad razmišljamo o tome kako za svakim udisajem dolazi sljedeći, vidjet ćemo da to nije kao neki mehanizam koji, kad se jednom stavi u pokret, nastavlja svoj rad. ... Moć vječno prisutnog Boga u savršenom redu održava funkcije srca i puls, svaki živac i mišić u živom organizmu. (*Put u bolji život*, str. 260,261)

Stvoritelj čovjeka osmislio je ustroj našeg tijela. Svaka funkcija je prekrasno i mudro zamišljena. Bog je obećao da će održavati ovaj ljudski mehanizam u zdravom stanju ako čovjek bude poslušan Njegovim zakonima i surađivao s Bogom. Svaki zakon koji upravlja ljudskim mehanizmom treba prepoznati kao božanski po svojem podrijetlu, karakteru i važnosti, kao što je i Božja riječ. Svaka nemarna, nepažljiva aktivnost, svaki oblik zlouporabe Božjeg predivnog mehanizma zanemarivanjem Njegovih zakona namijenjenih ljudskoj zajednici, kršenje je Božjeg zakona. Možemo zastati i diviti se Božjim djelima u prirodi, ali ljudska zajednica je najdivnija od svih djela. (*MM 221*)

Živi mehanizam treba razumjeti. Svaki dio ovog predivnog mehanizma treba pažljivo proučiti. (*MS 49,1897.*)

Kad prilikom proučavanja fiziologije budu vidjeli da su zaista “divno sazdana” (Psalam 139,14), bit će ispunjeni strahopoštovanjem. Umjesto da kvare djelo Božjih ruku, oni će poželjeti učiniti sve što je u njihovoj moći da ispune slavni Stvoriteljev plan. Tako će postići da poslušnost zakonima zdravlja ne smatraju žrtvom ili samoodricanjem, već onim što ona stvarno jest, neprocjenjivom prednošću i blagoslovom. (*Odgoj*, str. 180)

Bog je stvorio čovjeka čestita

“Iskrena je Bog stvorio čovjeka, ali oni traže mnoge spletkke.” (Propovjednik 7,29 — Šarić)

Zdravstvena reforma je važan dio poruke trećeg anđela; i dok drugi govore o ovoj reformi, mi ne smijemo nazadovati, već neprekidno napredovati. Od velike je važnosti da imamo dobro zdravlje zauzimajući pravi stav prema zakonima života. (CH 49)

Jedan od prvih ciljeva kojem treba težiti jest pravilno držanje, i pri sjedenju i pri stajanju. Bog je čovjeka načinio uspravnim i On želi da čovjek stekne ne samo fizičke, već i duševne i moralne blagoslove, otmjenost, dostojanstvo i sigurnost, hrabrost i samopouzdanje, čemu uspravno držanje veoma snažno doprinosi. (Odgoj, str. 178)

Plućima treba osigurati najveću slobodu. Obujam pluća razvija se slobodnim radom; ona se smanjuju ako su skućena i zbijena. Tako dolazi do nepoželjnih posljedica, čiji su nam uzroci poznati iz svakodnevnog života — posebice uslijed stalnog sjedenja ili zgurenog držanja na poslu. U takvom je položaju onemogućeno duboko disanje. Površno disanje uskoro prelazi u naviku, tako da pluća gube moć širenja. ... Time se ne prima dostatna količina kisika. Krv se kreće tromo. (Put u bolji život, str. 166,167)

Disanje i njegovanje glasa po važnosti je odmah iza pravilnog držanja. Onaj tko sjedi i stoji uspravno, obično i diše pravilnije nego drugi. ... Da bi se osiguralo besprijekorno izgovaranje pri čitanju i govoru, treba nastojati da trbušni mišići intenzivno sudjeluju u disanju i da dišni organi ne budu stiješnjeni. Napor treba prenijeti na trbušne mišiće, a ne na mišiće grla. Tako se može spriječiti veliko zamaranje i teške bolesti grla i pluća. (Odgoj, str. 178)

Da bismo uživali dobro zdravlje, moramo tražiti da nas Gospodin blagoslovi i onda činiti što je u našoj moći da osiguramo najbolje uvjete za zdravlje. (MS 140, 1897.)

Čistoća

“Pristupajmo k njemu iskrena srca i sa sigurnim uvjerenjem pošto smo očistili srca od zle savjesti i oprali tijelo čistom vodom.” (Hebrejima 10,22)

Beskompromisna čistoća je obvezatna kako za tjelesno tako i za umno zdravlje. Koža stalno izbacuje nečiste sastojke. Milijuni njenih pora brzo se zatvaraju ako se ne održavaju u čistom stanju čestim kupanjem, te tako nečisti sastojci koji bi trebali izići kroz kožu postaju dodatnim teretom drugim organima za izlučivanje. ... Namjesto da povećava podložnost prehladi, kupanje, pravilno obavljeno, jača protiv nje jer poboljšava cirkulaciju krvi; krv dolazi na površinu i tako se osigurava lakši i ujednačeniji krvotok. Um i tijelo podjednako su okrijepljeni. Mišići postaju elastičniji, duh svježiji. Kupanje umiruje živce. (*Put u bolji život*, str. 169)

Učite malene da Bog nije zadovoljan kad ih vidi neoprane i neuredne, u poderanoj odjeći. ... Nošenje jednostavne i čiste odjeće bit će jedan od načina držanja misli čistima i svježima. ... Svaki predmet koji dolazi u doticaj s kožom treba držati posebno čistim. (*CTBH* 142)

Istina nikad ne stavlja svoja osjetljiva stopala na stazu nečistoće ili prljavosti. ... Onaj koji je bio toliko izričit kad su djeca Izraelova trebala njegovati navike čistoće, neće dopustiti nikakvu nečistoću u domovima svojeg naroda danas. Bog gleda s neodobravanjem na nečistoću bilo koje vrste. (*R&H*, 10. lipnja 1902.)

Prljavi, zapušteni kutovi u kući učinit će nečistim zanezarene kutove duše. (*CTBH* 142,143)

Besprijekorna čistoća, obilje sunčeve svjetlosti, briga o higijenskom održavanju svakog detalja obiteljskog života, od veoma su velike važnosti za zdravlje, vedar duh i jedrinu članova obitelji. (*Put u bolji život*, str. 169)

Nebo je čisto i sveto i oni koji prođu kroz vrata Božjega grada, moraju se već ovdje odjenuti u unutarnju i vanjsku čistoću. (*R&H*, 10. lipnja 1902.)

Tjelovježba

“Ljepota je mladićima njihova snaga.” (Izreke 20,29)

Drugi dragocjeni blagoslov je odgovarajuća tjelovježba. (2T, str. 528) Svaki organ i svaki mišić imaju svoju ulogu u živom organizmu. Svaki kotač u tom ustroju mora biti živ, aktivan i djelotvoran. Čudesna i divna djela prirode trebaju biti u stalnom pokretu kako bi ispunila namjenu za koju su stvorena. (3T, str. 77,78)

Zavij jednu ruku, na primjer nekoliko tjedana, zatim je oslobodi zavoja i utvrdit ćeš da je slabija od ruke kojom si se umjereno služio tijekom istog vremena. Neaktivnost donosi iste posljedice cijelom sustavu mišića.

Neaktivnost je “plodan” uzrok bolesti. Kretanje i rad oživljuju i ustaljuju krvotok. (*Put u bolji život*, str. 146)

Kod mladog, zdravog čovjeka žustro, ozbiljno vježbanje jača cijeli sustav. ... Bez takve vježbe ni um ne može ispravno raditi. Postaje neaktivan, nemoćan za oštromnu, brzu reakciju koja bi njegovim snagama omogućila široko polje rada. ...

Sva nebeska bića su u neprekidnom pokretu; i Gospodin Isus nam je tijekom svojeg rada ovdje na Zemlji dao primjer. On je hodio “čineći dobro”. Bog je uspostavio zakon služenja. Tiho ali neprekidno djela Njegovog stvaranja obavljaju posao koji im je zadan. Ocean je u neprekidnom pokretu. Trava koja raste, koja danas jest, a sutra se baca u peć, obavlja svoju zadaću, odijeva polja ljepotom. Lišće otpada, a opet nije videna ruka koja ga je dotakla. Sunce, mjesec i zvijezde korisni su i slavni u obavljanju svoje zadaće. ... I čovjek, umom i tijelom stvoren nalik na Boga, mora djelovati i popuniti svoje mjesto koje mu je određeno. (*Sp. T.*, Niz B, br. 1, 28—30)

Aktivnost daje snagu. (*Sp.T.*, Niz B, br. 1, 29)

Marljivost

“I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš.” (Propovjednik 9,10)

Isusov život bio je pun marljivosti i On je obavljao različite poslove u savršenom skladu s razvojem svoje fizičke snage. Obavljajući posao za koji je bio određen, nije imao vremena za popuštanje uzbudljivim, nepotrebnim raznodama. On ... se pripremao obavljajući korisne poslove i čak prolazeći kroz oskudicu. ...

Krist daje primjer djeci i mladeži. Svoje rane godine života proveo je u uvjetima pogodnim za postizanje tjelesnog razvoja i prikupljanje moralne snage za odupiranje kušnjama, tako da je mogao ostati neiskvaren usred pokvarenosti zlog Nazareta. ...

Kristov odgoj tijekom Njegovog boravka kod roditelja bio je od najvećeg značenja. ... Tjelesni i umni rad koji su bili potrebni za izvršenje Njegove zadaće razvijali su i fizičku i umnu snagu. Njegov život marljivosti i osame zatvorio je široke putove kroz koje je Sotona mogao ući da Ga kuša da zavoli taštinu i javno priznanje. Ojačao je u tijelu i duhu, pripremivši se tako za zrelost i izvršenje važnih dužnosti koje su Ga čekale. (YI, 27. srpnja 1893.)

Isus je bio marljiv i vrijedan djelatnik. Nikada među ljudima nije živio takav koji je bio tako opterećen odgovornostima. Nikada nitko nije nosio tako teško breme patnje i grijeha ovoga svijeta. Nikada nitko nije s takvom revnošću radio za dobrobit čovjeka. Štoviše, od Njega je život i zdravlje. Fizički kao i duhovno, On je predočen žrtvenim janjetom, “nevin i bez mane”. U tijelu kao i u duhu, On je bio primjerom onoga što je Bog želio da svi ljudi budu slušajući Njegov Zakon. (*Put u bolji život*, str. 24)

Zdrava prehrana

“Zašto da trošite novac na ono što kruh nije, i nadnicu svoju na ono što ne siti? Mene poslušajte, i dobro ćete jesti, i sočna ćete uživati jela.” (Izaija 55,2)

Zdravstvena reforma je mudar odabir najzdravijih prehrambenih namirnica pripremljenih na najzdraviji i najjednostavniji način. (*Diary*, 1894., str. 37)

Naše je tijelo sagrađeno od hrane koju jedemo. Tkivo se kvari i propada u jednom stalnom procesu; svaki pokret svakog pojedinačnog organa uzrokuje gubitak tkiva, a taj se gubitak nadoknađuje hranom koju uzimamo. Svaki organ tijela zahtijeva svoj dio hrane. Mozak mora dobiti svoj dio; kosti, mišići i živčani sustav zahtijevaju svoj. Zadivljujući je proces koji hranu pretvara u krv da bi je zatim uporabio za izgrađivanje raznih dijelova tijela; a taj proces je stalan i opskrbljuje životom i snagom svaki živac, mišić i djelić tkiva. (*Put u bolji život*, str. 182)

Bog je opskrbio čovjeka obiljem načina da zadovolji neiskvareni apetit. On je prostro pred njim proizvode zemlje — bogatstvo različite hrane koja je privlačnog okusa i hranjiva za organizam. Ovo je izdašna hrana za koju naš nebeski Otac kaže da je možemo slobodno jesti. Voće, žitarice i povrće, pripremljeni na jednostavan način, bez raznih začina i masnoća svih vrsta, uz mlijeko ili vrhnje, najzdravija su prehrana. Ona krijepi tijelo i daje veliku izdržljivost i snagu intelektu koja nije izazvana stimulirajućom prehranom. (*CH* 114,115)

Neka postavljeni stol bude zanimljiv i privlačan, pun dobara što ih je dobri Bog podario tako izobilno. Neka vrijeme objeda bude vrijeme vedrine i sretnog raspoloženja. I dok uživamo u Božjim darovima, obratimo se Darovatelju izrazima zahvalnosti. (*Put u bolji život*, str. 239)

Bog nam je dao voće i žitarice iz zemlje za hranu, tako da naša krv bude zdrava, živci staloženi, a um čist. (*R&H*, 21. veljače 1888.)

Odmor

“Tada im reče: ‘Dodite vi sami napose, na samotno mjesto, te se malo odmorite!’ Tu je, naime, tako mnogo ljudi dolazilo i odlazilo da apostoli nisu imali vremena ni za jelo.” (Marko 6,31)

Iako je vremena malo i toliko posla treba obaviti, Gospodin nije zadovoljan da tako produžimo svoje radno vrijeme da nemamo vremena za odmor, za proučavanje Biblije i za zajednicu s Bogom. Sve ovo je potrebno za okrepu duše da bi nas dovelo u položaj kad možemo primiti mudrost od Boga i u potpunosti uporabiti svoje talente u Gospodarovoj službi. (YI, 3. veljače 1898.)

Kad je Isus rekao da je žetva velika a radnika malo, On nije zahtijevao od svojih učenika neprekidan rad. ... On poručuje svojim učenicima da će njihova snaga biti teško iskušana i da će biti nesposobni za posao koji ih očekuje ako se povremeno ne odmaraju. ... U ime Isusovo štedite svoju snagu kako biste nakon osvježavajućeg odmora mogli raditi više i učinkovitije. (R&H, 14. studenoga 1893.)

Kad su učenici ispričali svoja iskustva Isusu, On je razumio njihove potrebe. Njihov posao ih je oduševio i ohrabrio, ali ih je i iscrpio. ... Pusto mjesto u pustinji nije za njih značilo usamljenu i izoliranu divljinu, već mjesto odmora i tišine, ugodno za oči i okrepljujuće za tijelo. Tražili su takvo mjesto blizu omiljenog boravišta na Galilejskom jezeru. ... Kršćanski život nije predviđen za neprekidnu aktivnost ili za neprekidno razmišljanje. ... On (Isus) je znao da će ih razdoblje odmora i rekreacije, odvojeno od njihovih poslova, okrijepiti, i tražio je način da ih povuče iz užurbanih gradova u mirno utočište gdje će moći imati vrijeme dragocjenog zajedništva s Njim i jedan s drugim. ... Isusove učenike trebalo je podučiti kako da rade i kako da se odmaraju. I danas postoji potreba da Božji izabrani radnici poslušaju Kristov nalog i povuku se nasamo i malo odmora. (R&H, 7. listopada 1893.)

Čuvati hram tijela

“Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama.” (1. Korinćanima 3,16)

Bog vam je dao tijelo da se za njega brinete i očuvate ga u najboljem mogućem stanju za slavu i službu Njemu. Vi niste gospodari svoga tijela. ... “Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?” (CH 622)

Zdravlje je blagoslov koji tek nekolicina cijeni. ... Život je sveta zaklada koju možemo sačuvati samo uz Božju pomoć, Njemu na slavu. Onaj koji je oblikovao prekrasnu strukturu tijela, vodit će posebnu skrb da ga očuva ako ljudski rod ne bude radio nasuprot Njemu. On će nam pomoći da još više razvijemo svaki povjereni talent koji nam je dao, u skladu s voljom Darodavca. (R&H, 20. lipnja 1912.)

Mladost je vrijeme za usvajanje dobrih navika, za ispravljanje već usvojenih pogrešnih, za postizanje i očuvanje samokontrole te za postavljanje cilja i usklađivanje svih životnih aktivnosti u skladu s Božjom voljom. (PHJ, kolovoz 1890.)

Sveti hram tijela moramo održavati čistim i nezatrovanim kako bi Božji Sveti Duh mogao u njemu prebivati. Moramo vjerno braniti Gospodnje vlasništvo, jer svaka zlouporaba naših snaga skraćuje vrijeme našeg života koje bismo mogli iskoristiti Njemu na slavu. Imajte na umu da moramo sve posvetiti Bogu — dušu, tijelo i duh. Sve je Njegovo otkupljeno vlasništvo i mora biti do kraja mudro uporabljeno da možemo očuvati dar života. Pravilnom uporabom naših snaga do najvećih razmjera u najkorisnijoj službi i održavanjem svakog organa zdravim tako da um, žile i mišići rade skladno, moći ćemo obavljati najdragocjeniju službu Bogu. (YI, 7. kolovoza 1898.)

Kad učinimo sve što je u našoj moći da sačuvamo zdravlje, tada možemo očekivati blagoslovljene rezultate i možemo vjerom od Boga tražiti da blagoslovi naše napore u očuvanju zdravlja. (CH 59)

Napreduj i budi zdrav

“Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.” (3. Ivanova 2)

Spasitelj je u svojim čudima otkrio silu koja stalno djeluje za dobro čovjeka, koja ga održava i liječi. Preko sila prirode Bog radi svakog dana, svakog sata, svakog trenutka — On nas izgrađuje, obnavlja. Kad se neki dio tijela ozlijedi, istog trenutka započinje proces liječenja; sile prirode zauzimaju se da povrate zdravlje. A sila koja djeluje preko prirode Božja je sila. Od Njega potječe sva životna sila. Kad se tko oporavi od bolesti, Bog ga je izliječio. ...

Riječi upućene izraelskom narodu nalaze danas potvrdu kod onih koji su ponovno dobili zdravlje tijela i duše: “Jer ja sam Jahve koji dajem zdravlje.” (Izlazak 15,26)

Božja je namjera za svako ljudsko biće izražena riječima: “Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.” (2. Ivanova 2) (*Put u bolji život*, str. 58,59)

Čist zrak, sunce, umjerenost i odmaranje, tjelesne vježbe, pravilna prehrana, uzimanje vode, povjerenje u božansku moć — to su pravi lijekovi. (*Put u bolji život*, str. 70)

Darovi prirode Božji su blagoslovi dani za zdravlje tijela, uma i duše. Dani su zdravima da ih održe zdravima i bolesnima da ih učine zdravima. ...

Priroda je Božji liječnik. Čist zrak, razdragana sunčeva svjetlost, prekrasno cvijeće i drveće, voćnjaci i vinogradi, kretanje na čistom zraku u ovakvom okruženju daje zdravlje — eliksir života.

Ništa nije tako dobro za obnovu zdravlja i sreće kao življenje u privlačnom okruženju prirode. (7T, str. 76,77)

Život na svježem zraku dobar je za tijelo i um. To je Božji lijek za obnovu zdravlja. (7T, str. 85)

Istinska vjera i zakoni o zdravlju idu ruku pod ruku. (R&H, 12. studenoga 1901.)

Aktivnost na otvorenom

“I Jahve, Bog, zasadi vrt na istoku, u Edenu, i u nj smjesti čovjeka koga je napravio. ... Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt, da ga obrađuje i čuva.” (Postanak 2,8-15)

Adamu i Evi bilo je povjereno da se brinu o vrtu, “da ga obrađuju i čuvaju” (Postanak 2,15). Iako su bili bogati svime što im je Vlasnik svemira mogao pružiti, oni nisu smjeli biti besposleni. Koristan rad bio im je određen kao blagoslov da ojača njihovo tijelo, razvije njihov um i izgradi njihov karakter. (*Odgoj*, str. 17)

Neka muškarci i žene rade na polju, u voćnjaku i u vrtu. Ovo će dati zdravlje i ojačati živce i mišiće. ... Svaki dio ljudskog organizma treba jednako koristiti. To je potrebno za skladan razvoj i funkcioniranje svakog dijela tijela. ... Bog je stvorio živce i mišiće da ih upotrijebimo. Neaktivnost ljudskog stroja dovodi do patnji i bolesti. (*MM* 296,297)

Više ljudi umre zbog nedostatka kretanja nego od premorenosti; mnogo ih više istrune nego što se istroši. Oni koji se naviknu na odgovarajuću tjelovježbu na svježem zraku, uglavnom će imati dobru i snažnu cirkulaciju. (*CH* 173)

Jutarnja tjelovježba uz šetnju na svježem, okrepljujućem nebeskom zraku, ili sadnja cvijeća, malih sadnica voća i povrća, nužna je za zdrav protok krvi. To je najsigurnija zaštita od prehlada, kašlja, upale mozga, upale jetre, bubrega, pluća i stotine drugih bolesti. (*HR*, svibanj 1872.)

Izidite na svjež zrak i vježbajte svakog dana, makar to značilo da ćete morati zanemariti neke obveze u kući. (*2T* 531)

Što više dođemo u sklad s Božjim izvornim planom, nalaziti ćemo se u povoljnijem položaju za obnovu i očuvanje zdravlja. (*CH* 174)

Zrak koji udišemo

“On koji svima daje životni dah i sve ostalo.” (Djela 17,25)

Zrak je besplatni blagoslov Neba, predviđen da osnaži cjelokupni sustav. (*IT*, str. 701)

Pluća stalno izbacuju nečiste sastojke i njima treba stalan priljev svježega zraka. (*Put u bolji život*, str. 167)

Mi više ovisimo o zraku koji udišemo nego o hrani koju jedemo. Muškarci i žene, stari i mladi, svi koji žele zdravlje i koji žele uživati aktivan život, trebaju se sjetiti da ništa od toga nije moguće bez dobre cirkulacije. Kakvim god se poslom ili aktivnostima bavili, trebaju se odlučiti za vježbanje na otvorenom zraku što je više moguće. Trebaju smatrati vjerskom dužnošću da promijene zdravstvene uvjete koji su ih držali zatvorene u kući, lišene tjelovježbe na svježem zraku. (*CH* 173)

Zrak, to dragocjeno dobro s Neba, koje svi mogu imati, blagoslovit će vas svojim okrepljujućim utjecajem ako mu ne budete priječili da uđe u vaš dom. Prihvatite ga s dobrodošlicom, privikavajte se na to da uživate u njemu i on će se pokazati kao dragocjeno ublažujuće sredstvo za vaše živce. ... Pod utjecajem čistog i svježeg zraka krv će zdravije cirkulirati kroz cijeli organizam. On osvježava tijelo čineći ga jakim i zdravim, dok istodobno povoljno utječe i na um stvarajući stanje smirenosti i vedrine. Pokreće apetit, poboljšava probavu i potiče dubok i sladak san. (*IT*, str. 702)

Čist, osvježavajući nebeski zrak Božji je besplatan dar muškarcima i ženama i oni ne mogu biti veseli, zdravi i sretni ako ne cijene ove bogate darove i ako ne dopuste ispunjenje njihove svrhe zbog koje su i stvoreni. (*HR*, travanj 1872.)

Besplatan, čist zrak jedan je od najbogatijih blagoslova Neba u kojem možemo uživati. (*CH*, str. 60)

Sunčeva svjetlost

“Ljupka je svjetlost i ugodno je očima vidjeti sunce.” (Pro-povjednik 11,7)

Samo je nekolicina onih koji shvaćaju da trebaju uživati u bogatstvu sunčeve svjetlosti, čistom zraku i tjelovježbi žele li uživati u zdravlju i biti sretni. Žalimo malu djecu koja su iza zatvorenih vrata dok sjajno sunce obasjava sve. (HR, tra-vanj 1871.)

Svoje dječake i djevojčice odjenite udobno i primjereno godišnjem dobu. ... Tada ih pustite van da vježbaju na svje-žem zraku, da uživaju u zdravlju i sreći. (CTBH 91)

Blijede i slabašne stabljike zrnja koje su se borile s hlad-noćom ranog proljeća dobivaju prirodnu, zdravu tamnozelenu boju nakon samo nekoliko dana izlaganja sunčevim zrakama koje život znače. Izidite na svjetlost i toplinu slavnog sunca ... i podijelite s vegetacijom njegovu životodavnu, iscjeljujuću moć. (HR, svibanj 1871.)

Nijedna prostorija u kući ne bi smjela biti bez uveselja-vajućeg, oživljavajućeg svjetla i sunčeva sjaja, tog besplatnog nebeskog dara čovjeku. ...

Kad je Bog stvarao naš svijet a tama se prostirala nad bezdanom, reče Bog: “Neka bude svjetlost.” I posta svjetlost. I vidje Bog svjetlost da je dobra. Hoćemo li onda zatvoriti svoje kuće i izgnati svjetlost koju je Bog proglasio dobrom? (HR, travanj 1871.)

Želite li da vaši domovi budu ugodni i gostoljubivi, osvje-žite ih zrakom i sunčevim svjetlom. ... Dragocjena sunčeva svje-tlost možda će izbljediti vaše sagove, ali će dati zdravu boju obrazima vaše djece. Ako je Bog prisutan u vašem domu i imate neposrednu ljubav u srcu, skroman dom, uljepšan svježim zra-kom i sunčevom svjetlošću ... za vašu obitelj to će biti ... raj na zemlji. (CH 196)

Vježbajte i koristite besplatne darove zraka i sunčeve svje-tlosti — blagoslove koje je Nebo besplatno izlilo na sve — i primit ćete život i snagu. (CH 54)

Voda

“Isus joj odgovori: ‘Tko god pije od te vode, opet će ožednjeti. A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.’”
(Ivan 4,13.14)

U zdravlju i bolesti čista je voda jedan od najodabranijih blagoslova Neba. Pravilna uporaba vode ubrzava ozdravljenje. Ona je piće što ga je Bog dao da životinje i čovjek njime gase žeđ. Kad se slobodno pije, ona zadovoljava potrebe organizma i pomaže prirodi da se suprotstavi bolesti. Vanjska uporaba vode jedan je od najjednostavnijih i najuspješnijih načina za reguliranje cirkulacije krvi. (*Put u bolji život*, str. 145)

Čista voda za piće i svjež zrak za udisanje okrepljuju vitalne organe, pročišćuju krv i pomažu prirodi u njezinoj zadaći da nadjača bolesno stanje organizma. (*H to L*, pogl. 4, str. 55)

Voda je najbolje sredstvo za čišćenje tkiva. (*R&H*, 29. srpnja 1884.)

Ako oni koji su bolesni pomognu prirodi u njezinim naporima uporabom čiste, meke vode, mnoge patnje će biti spriječene. (*H to L*, pogl. 4, str. 60)

Tretmani vodom, mudro i sa znanjem provedeni, mogu biti način spašavanja mnogih života. Neka marljivo istraživanje bude upotpunjeno pomno odabranim tretmanima. Upućujte molitve vjere kraj kreveta bolesnih. Neka se bolesni ohrabre i neka traže ispunjenje Božjih obećanja. (*MM*, str. 227)

Osvježavajuća voda, koja izvire u isušenoj i neplodnoj zemlji i čini da pustinja cvate, i teče da daruje život onima koji propadaju, znak je božanske milosti koju samo Krist može dati, i koja kao živa voda čisti, osvježava i jača dušu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 343)

Na Istoku su vodu zvali “Božjim darom”. (*Isusov život*, str. 135)

Uživajte u svemu što je Bog stvorio

“I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini.” (Postanak 2,2.3)

Sedmi dan Bog je izdvojio kao vrijeme odmora za čovjeka, njegovo dobro i na slavu svoga imena. On je vidio da je čovjeku potreban jedan dan za odmor od svih njegovih napora i briga, da bi njegovo zdravlje i život bili ugroženi kad ne bi imao određeno vrijeme za opuštanje od rada i briga koje ga prate tijekom šest dana. (*IT*, str. 532,533)

Gospodnja subota treba biti na blagoslov nama i našoj djeci. ... Treba ih usmjeriti da promatraju cvijeće u cvatu i otvorene pupoljke, visoko drveće i divne vlati trave, i poučiti da je Bog sve to stvorio u šest dana i odmarao u sedmi dan promatrajući svoje djelo. Na taj način roditelji mogu povezati svoje lekcije s uputama svojoj djeci, tako da se svaki put kad pogledaju prirodu mogu prisjetiti velikog Stvoritelja svega. Njihove misli bit će usmjerene na Božju prirodu — na početak stvaranja našega svijeta, kad je utemeljena subota i kad svi sinovi Božji radosno klicahu. (*MS 3*, 1879.)

Sretna je obitelj koja u dan odmora može poći na mjesto bogoslužja kao što je Isus sa svojim učenicima išao u sinagogu — preko polja, uz obalu jezera i kroz šumarke. (*Odgoj*, str. 224)

Subota nam omogućuje da promatramo slavu Stvoritelja u Njegovim stvorenim djelima. Isus je povezoao svoje dragocjene pouke s ljepotom prirode. U sveti dan odmora, više nego drugih dana trebali bismo proučavati pouke koje je Bog za nas ispisao u prirodi. Trebali bismo proučavati Spasiteljeve usporedbe tamo gdje ih je izgovorio, na poljanama i šumarcima, ispod otvorenog neba, među travom i cvijećem. Što se više približimo srcu prirode, Kristova prisutnost za nas je stvarnija i On progovara našim srcima o svojem miru i ljubavi. (*CH 165*)

Sve činite na slavu Božju

“Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!” (1. Korinćanima 10,31)

Da bismo očuvali zdravlje, nužna je umjerenost u svemu — u radu, u jelu i piću. Naš nebeski Otac poslao je svjetlo zdravstvene reforme ... da oni koji vole čistoću i svetost razumiju kako neupadljivo koristiti dobra koja je pripremio za njih i da se vježbajući umjerenost u svakidašnjem životu, mogu posvećivati istinom. (CTBH 52)

Trebamo ozbiljno nastojati na stjecanju ispravnih navika u jedenju i pijenju. Hrana koju jedemo treba biti ona koja stvara najbolju krv. Trebamo paziti na osjetljive probavne organe. Bog zahtijeva od nas da budemo umjereni u svemu i činimo sve što je u našoj moći da budemo zdravi. ... Način na koji se odnosimo prema želucu, utječe u velikoj mjeri na naše duhovno iskustvo. Jedenje i pijenje u skladu sa zakonima zdravlja rezultira čestitim postupcima. (R&H, 27. svibnja 1902.)

Umjesto apetita ili hira trebalo bi vladati načelo. ... Mnogo znači biti prav pred Bogom. On postavlja zahtjeve svima koji su stupili u Njegovu službu. On želi da um i tijelo budu sačuvani u najboljem zdravstvenom stanju, da sve snage i sve sposobnosti budu pod božanskom upravom, snažne i budne, a to je moguće postići strogo umjerenim navikama. ... Umjerenost u jelu, piću, spavanju i odijevanju jedno je od velikih načela vjerskog života. Istina unesena u svetinju duše, pokazat će kako treba postupati s tijelom. (6T, str. 374,375)

Što više proučavate zakone zdravlja, jasnije ćete prepoznati kušnje i odoljeti im, i jasnije ćete gledati na vrijednost vječnih dobara. Neka vam Gospodin pomogne da izvučete najbolje od sadašnjih mogućnosti i pogodnosti kako biste svakodnevno mogli odnositi nove pobjede i na kraju ući u Božji grad, kao oni koji su pobijedili krvlju Janjetovom i riječju svojega svjedočanstva. (YI, 25. kolovoza 1886.)

Umjerenost u radu

“Ovo, stoga, zaključujem: prava je sreća čovjeku jesti i piti i biti zadovoljan sa svim svojim trudom kojim se muči pod suncem za kratka vijeka koji mu je dao Bog, jer takva mu je sudbina dosuđena.” (Propovjednik 5,17; drugi prijevodi 18. redak)

Najbolje utrošeno vrijeme je ono koje odvajamo za uspostavljanje i očuvanje dobrog tjelesnog i duševnog zdravlja. ... Zdravlje je lako izgubiti, ali ga je teško vratiti. ... Ne možemo si dopustiti da zapustimo ili osakatimo ijednu funkciju uma ili tijela preopterećenošću ili zluporabom bilo kojeg dijela živog mehanizma. (*HR*, travanj 1877.)

Oni koji čine velike napore da obave čim više posla u određenom vremenskom roku i ne prekidaju s radom kad im razum kaže da trebaju odmor, nikad ne postižu cilj. Oni žive od posuđenog kapitala. Oni troše životnu snagu koja će im biti potrebna u budućnosti. A kada se pojavi potreba za tom energijom koju su tako nepromišljeno potrošili, nemaju je. ... Vrijeme njihove potrebe je došlo, ali njihove tjelesne zalihe su iscrpljene. Svatko tko krši zakone zdravlja, prije ili poslije će mu doći na naplatu. (*CH* 99)

Većinu umora i rada koji nose i pod kojim stare, nisu tereti koje im je Bog stavio na pleća, već su ih sami sebi natovarili čineći upravo ono što Riječ Božja savjetuje da ne čine. (*HR*, siječanj 1877.)

Nije naša dužnost da obavljamo posao koji će nas preopteretiti. Neki mogu s vremenom biti postavljeni upravo na mjestu gdje će to biti potrebno, ali bi to trebala biti iznimka, a ne pravilo. ... Proslavljamo li Gospodina obavljajući svoj dio, On će zauzvrat sačuvati naše zdravlje. ... Prakticiranjem umjerenosti u jedenju, pijenju, odijevanju, radu i u svemu ostalome, možemo za sebe učiniti ono što nijedan liječnik nije u stanju učiniti za nas. (*Temperance*, 139)

Nemojte pokušavati u jedan dan obaviti posao za dva dana. (*GW* 244)

Ne pretvaraj dan u noć

“A ti, dokle ćeš, lijenčino, spavati? Kad će se dići oda sna svoga?” (Izreke 6,9)

Zdravlje je veliko blago. To je najveća dragocjenost koju smrtnici mogu posjedovati. Bogatstvo, čast ili obrazovanje preskupi su ako se stječu nauštrb energije zdravlja. Nijedno od ovih postignuća ne može osigurati sreću ako nam nedostaje zdravlje. Veliki je grijeh zlorabiti zdravlje koje nam je Bog dao; svaki put kad to činimo, slabimo imunitet i postajemo gubitnici. (CH 186)

Navika pretvaranja dana u noć i obrnuto vrlo je rasprostranjena. Mnogi mladi čvrsto spavaju ujutro, dok bi zapravo trebali ustati s ranim pticama i uzbuđeno promatrati buđenje prirode. Neka mladi stvore naviku redovnog odlaska u krevet i ustajanja. ... Neka u svojem srcu donesu odluku da će se disciplinirati i provoditi propisana pravila, jer će im takvo ponašanje biti samo na korist. (YI, 7. rujna 1893.)

Budući da se izgrađivanje tijela obavlja tijekom sati odmora, neobično je važno, posebno u mladosti, da san bude redovit i obilan. (Odgov, str. 184)

Većina onih koji vole ugađati sebi, prisustvuju mondenim večernjim okupljanjima i u uzbudljivoj razonodi provode sate koje im je Bog dao za odmor i spavanje da okrijepe tijelo. ... Oni kradu sjaj zdravlja sa svojih obraza i onda ga pokušavaju nadomjestiti uporabom kozmetike. (HR, listopad 1871.)

Ne bi li, dakle, bilo bolje prekinuti s ovom navikom pretvaranja noći u dan, i svježih jutarnjih sati u noć? Kada bi mladež stvorila navike urednosti i poštivanja reda, napredovala bi u zdravlju, u duhu, u pamćenju i u sposobnostima. (YI, 28. siječnja 1897.)

Umjerenost u učenju

“I na kraju, sine moj, znaj da je neizmjereno mnogo truda potrebno da se napiše knjiga, i da mnogo učenje umara tijelo.” (Propovjednik 12,12)

Umni napor bez odgovarajuće tjelovježbe izaziva neravnomjerni dotok krvi u mozak i tako uzrokuje neujednačenu cirkulaciju. Mozak dobiva previše krvi, dok ostali udovi dobivaju premalo. Sate učenja i rekreacije trebalo bi pomno planirati, a trebalo bi provesti i određeno vrijeme u fizičkom radu. ...

Zdravlje nije moguće očuvati ako se svakog dana dio vremena ne odvoji za mišićnu aktivnost na svježem zraku. Određeno vrijeme trebalo bi posvetiti nekoj vrsti tjelesnog rada koji će aktivirati sve dijelove tijela. Ujednačeno opteretite umne i tjelesne snage, i um ... će biti okrijepljen. (CTBH 82,83)

Umovi intelektualaca rade pod velikim naporom. Oni često rasipno troše svoje mentalne sposobnosti, za razliku od druge vrste ljudi kojima je najveći cilj u životu fizički rad. Ova vrsta ljudi ne vježba svoj um. Njihovi mišići su istrenirani, ali je njihov um lišen intelektualne snage; isto kao što je um intelektualaca razvijen, ali je njihovo tijelo siromašno snagom i energijom zbog zanemarivanja vježbanja mišića. ... Zdravlje bi za njih trebalo biti dovoljan razlog da ujedine tjelesni i umni rad.

Moralna, intelektualna i tjelesna kultura trebale bi biti objedinjene kako bismo imali dobro razvijene, uravnotežene muškarce i žene. Neki imaju veliku intelektualnu snagu, dok drugi vole i uživaju u tjelesnom radu. Obje vrste ljudi trebale bi težiti unapređenju onog nedostatnog, tako da mogu predati Bogu svoje cijelo biće, živu žrtvu, svetu i Njemu ugodnu, koja je njihova opravdana služba. (CPT 290,291)

Zdravlje bi trebalo isto tako čuvati kao i karakter. (CTBH 83)

Primjerena odjeća

“Ne boji se snijega za svoje ukućane, jer sva čeljad ima po dvoje haljine.” (Izreke 31,21)

Ali premda je naša odjeća skromna i jednostavna, ona treba biti dobre kakvoće i pristalih boja, pogodna za bogoslužje. Kod izbora treba gledati na trajnost, a ne na isticanje svog izgleda. Ona treba pružiti toplinu i dostatnu zaštitu. Mudra žena, opisana u Izrekama, “ne boji se snijega za svoje ukućane, jer sva čeljad ima po dvoje haljine” (Izreke 31,21).

Naša odjeća treba biti čista. Nečistoća u odjeći je nezdrava, i time štetna za tijelo i za dušu. ...

Odjeća u svemu treba biti zdrava. “U svemu” Bog želi da “budeš zdrav” — zdravog tijela i duše. A mi trebamo surađivati s Njim radi zdravlja i duše i tijela. Zdrava odjeća pomoći će oboma.

Odjeća bi trebala odavati dostojanstvo, ljepotu i sklad s prirodnom jednostavnošću. Krist nas je opomenuo zbog ponosa života, ali ne i zbog njegova dostojanstva i prirodne ljepote. On je pokazao cvijeće u polju, ljiljane koji se otvaraju u svojoj čistoći i rekao: “A ja vam kažem da se ni Salomon u svoj raskoši svojoj nije zaodjenao kao jedan od njih.” (Matej 6,29) Ovako stvarima iz prirode Krist ilustrira ljepotu koju Nebo cijeni, ljepotu u skromnosti, jednostavnosti, čistoći i skladu, koji će našu odjeću učiniti ugodnom u njegovim očima. (*Put u bolji život*, str. 177)

Savršeno zdravlje zavisi od savršene cirkulacije. Posebnu pozornost treba posvetiti udovima da budu temeljito utopljeni, kao i prsa i predio oko srca. (*2T*, str. 531)

Neka se naše sestre odijevaju jednostavno, kao što mnoge i čine, imajući odjeću od kvalitetnog materijala, trajnog, skromnog i u duhu vremena, i neka im pitanje mode ne zaoкупlja um. (*Letter* 19, 1897.)

Redovitost u jedenju

“Neka vaša blagost bude poznata svim ljudima! Gospodin je blizu.” (Filipljanima 4,5)

Redoviti obroci su veoma važni za zdravlje tijela i za staložen um. (*CH*, str. 118)

Djeca uglavnom nisu naučena o tome gdje, kada i što bi trebala jesti. Dopušta im se da slobodno udovoljavaju svojem apetitu, da jedu u svako doba, da se posluže voćem kad im privuče pogled, a jedenje pita, kolača, kruha i maslaca, i gotovo konstantno slatkiša, čini ih gurmanima slaba želuca. Probavni organi, kao mlin koji neprekidno radi, postaju istrošeni, mozgu se uzima životna snaga da pomogne želucu u njegovu pretjeranu radu, i na taj način umne snage postaju oslabljene. Neprirodna stimulacija i istrošenost životnih snaga čini ih nervoznima, nestrpljivima, nesuzdržanima, samoživima, i razdražljivima. ... Teško ih je potaknuti da osjećaju sram i tužnu narav grijeha. (*HR*, svibanj 1877.)

Ništa ne bi trebalo jesti između objeda, nikakve slastice, orahe, voće niti hranu bilo koje vrste. Neurednost u prehrani remeti zdravo stanje organa za probavu, sve na račun zdravlja i dobrog raspoloženja. (*Put u bolji život*, str. 239)

Druga je ubitačna navika jesti neposredno prije odlaska u krevet. ... Spavanje se često remeti neugodnim snovima i sljedećeg se jutra budimo mamurni, neosvježeni i s malo želje da doručujemo. Kad legnemo na počinak, želudac bi tada trebao već izvršiti svoju zadaću da bi kao i drugi organi tijela imao svoj odmor. (*Put u bolji život*, str. 187)

Svaka zabrana koju je Bog dao služi za zdravlje i vječnu dobrobit čovjeka. (*Signs*, 11. veljače 1875.)

Kada se oni (Božji narod) otrgnu od svih udovoljavanja štetnih po zdravlje, imat će jasnije razumijevanje o tome od čega se sastoji prava pobožnost. Prekrasna promjena primijetit će se u vjerskom iskustvu. (*R&H*, 27. svibnja 1902.)

Daniel, primjer umjerenosti

“Kralj razgovaraše s njima, i među svima ne nađe se nijedan kao Daniel, Hananija, Mišael i Azarja. I tako oni ostadoše pred kraljem. I u svemu mudrom i umnom o čemu ih ispitivaše kralj, nađe da su deset puta vrsniji od svih čarobnika i gatalaca što ih bijaše u svem njegovu kraljevstvu.” (Daniel 1,19.20)

Tijekom tri godine poduke, Daniel i njegovi prijatelji očuvali su svoje navike suzdržljivosti, svoju odanost Bogu i svoju neprekidnu ovisnost o Njegovoj moći. Kad je došlo vrijeme da kralj provjeri njihove sposobnosti i stečeno znanje, zajedno s drugim kandidatima bili su ispitani za službu u kraljevstvu. ... Njihovo oštromno razumijevanje stvari, njihov probran i točan način izražavanja i njihovo opsežno znanje, testirani su do krajnjih granica i jačine njihovih umnih snaga. ...

Bog uvijek nagrađuje pravedne. Između svih mladića dovedenih u Babilon iz svih pokorenih zemalja velikog osvajača, koji su svojim sposobnostima najviše obećavali, hebrejski zatočnici bili su bez premca. Uspravno držanje, čvrst, elastičan korak, lijep izraz lica, ispravna osjetila, nepokvaren zadržak — sve su to bili znaci raspoznavanja otmjenosti kojom priroda nagrađuje one koji se pridržavaju njezinih zakona. ...

Oni su čvrsto stajali usred zavodljivih utjecaja luksuznog babilonskog dvora. Mladež današnjice okružena je mamcima samoudovoljavanja. Posebice u našim velikim gradovima, svaki oblik čulnog užitka lako je dostupan i primamljiv. Oni koji kao Daniel odbiju oskrvnuti se, žet će nagradu zdravih navika. ...

Danielova čistoća uma i čvrstoća namjere, snaga u zahvatljivom znanju i odupiranju kušnjama, u velikoj su mjeri uslijedili zbog jednostavnosti njegove prehrane u sprezi sa životom molitve. ...

Stojte čvrsto u muževnosti i ženstvenosti koju vam je Bog dao. ... Bog će vas nagraditi mirnim živcima, bistrim umom, neoskrvnjenom prosudbom i oštromnošću. Današnja mladež, čija su načela čvrsta i nepokolebljiva, bit će blagoslovljena zdravim tijelom, umom i dušom. (YI, 9. srpnja 1903.)

Tijelo treba biti u službi uma

“Uistinu, Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti.” (2. Timoteju 1,7)

Svaki organ u našem tijelu građen je da služi umu. (3T, str. 136) Mozak je prijestolnica ljudskog tijela, sjedište svih živčanih snaga i umnih aktivnosti. Živci koji polaze iz mozga nadziru čitav organizam. Utisci iz mozga prenose se preko moždanih živaca, kao telegrafskim žicama, do svake točke u tijelu i upravljaju vitalnim aktivnostima u svim dijelovima tijela. Za svaki, i najmanji pokret u bilo kojem dijelu našeg bića naredbe dolaze iz mozga. (3T, str. 69)

Živci mozga, koji su povezani s čitavim živčanim sustavom, jedini su posrednik preko kojeg Nebo komunicira s čovjekom i preko kojeg utječe na njegov unutarnji život. Sve što ometa tijek električnog strujanja u živčanom sustavu umanjuje životne snage i posljedica toga je gubitak osjećajnosti duha. (2T, str. 347)

Bilo koji dio našeg tijela prema kojem se obzirno ne postupa, brzojaviti će umu svoju povredu. (Ch Ed, str. 125)

Nije samo prednost, već sveta dužnost svakog da razumije zakone koje je Bog postavio u njihovim bićima. ... I dok sve potpunije razumijevaju ljudsko tijelo ... težiti će da dovedu svoja tijela u pokornost plemenitim snagama uma. Tada će njihovo tijelo biti prekrasna struktura koju je oblikovao Beskonačni Konstruktor, i dao im na brigu da održavaju ovu harfu od tisuću struna u skladnom radu. (HR, rujana 1871.)

Da bi kršćanski život bio uspješan, od najvećeg je značenja razvijanje bezgrešnih misli u bezgrešnom tijelu. (HR, studeni 1871.)

Skladno, zdravo djelovanje svih snaga tijela i uma rezultiraju srećom; što se više uzdižu i oplemenjuju te snage, to je čistija i nepatvorena sreća. (R&H, 29. srpnja 1884.)

Sigurnost u Krista ojačava zdravlje

“Strah Gospodnji umnaža dane.” (Izreke 10,27)

Svima koji se poučavaju u Božjoj učionici potrebno je vrijeme tišine za zajedništvo između njihovih srca, prirode i Boga. ... Moramo pojedinačno čuti kako On govori našem srcu. Kad je svaki drugi glas utišan, i kad u tišini čekamo pred Njim, mirnoća duše čini Božji glas jasnijim. On nam nudi rješenje: “Prestanite i znajte da sam ja Bog.” ... U užurbanom mnoštvu i pritisku životnih napetih situacija, onaj koji je ovako ojačan bit će okružen ozračjem svjetla i mira. Primit će novi dar tjelesne i umne snage. (CH 163)

Urazumimo se i naša će volja biti na Gospodnjoj strani, a naše tjelesno zdravlje doživjet će čudesan oporavak. (Med. Miss., studeni i prosinac 1892.)

Bolesti uma raširene su posvuda. Devet od deset bolesti od kojih čovjek pati imaju tu svoj uzrok. ... Kristova religija ... jedan je od najdjelotvornijih lijekova jer je ona najsnažnije sredstvo za umirenje živaca. (5T, str. 444)

Cijelo Nebo je zdravo; i što su snažniji nebeski utjecaji, to će sigurniji biti oporavak. ...

Pobožnost se ne sukobljava sa zakonima zdravlja, naprotiv, u skladu je s njima. Strah Gospodnji temelj je svakog stvarnog napretka. (CTBH 13,14)

Treballi bismo surađivati s Bogom u skrbi oko našeg tijela. Ljubav prema Bogu nužna je za život i zdravlje. Vjera u Boga nužna je za zdravlje. Da bismo imali savršeno zdravlje, naša srca moraju biti ispunjena ljubavlju, nadom i radošću prema Gospodinu. (R&H, 9. travnja 1901.)

Mir zbog svijesti o činjenju onoga što je ispravno

“Koji tvoj Zakon ljube, velik mir uživaju, ni o što se oni ne spotiču.” (Psalam 119,165)

Ako je um slobodan i sretan, svjestan da postupa ispravno, i ako osjeća zadovoljstvo kad druge čini sretnima, to stvara radost koja će utjecati na cijeli sustav izazivajući slobodniju cirkulaciju krvi i djeluje blagotvorno na cijelo tijelo. Božji blagoslov je iscjeljujuća sila i oni koji su izdašni u davanju drugima, dobit će taj čudesni blagoslov u srcu i u životu. (CTBH 13)

One koji slijede stazu mudrosti i svetosti neće mučiti uzaludno žaljenje za propuštenim satima, niti će im um biti mučen sumornošću i grozotama, kao što je kod nekih slučaj, osim ako su uključeni u beznačajne, tričave razonode. ...

Razonoda uzbuđuje um, ali nakon nje sa sigurnošću slijedi potištenost. Koristan fizički rad i tjelovježba imat će zdraviji utjecaj na um i ojačati mišiće, poboljšati cirkulaciju i potvrditi će se kao snažan čimbenik u obnovi zdravlja. ...

Svijest o ispravnom postupanju najbolji je lijek za bolesno tijelo i um. Poseban Božji blagoslov koji počiva na primatelju jest zdravlje i snaga. (HR, ožujak 1872.)

Činjenje dobra donosi blagoslov i davatelju i primatelju. Ako u brizi za druge zaboravite na sebe, zadobit ćete pobjedu nad svojim slabostima. Zadovoljstvo koje ćete osjetiti čineći dobro, uvelike će vam pomoći u obnovi zdravog načina razmišljanja. Radost u činjenju dobra oživjet će um i strujanje kroz cijelo tijelo. (2T, str. 534)

Osoba čiji je um spokojan i zadovoljan u Bogu, nalazi se na putu k zdravlju. (R&H, 11. ožujka 1880.)

Veselo srce je dobar lijek

“Veselo je srce izvrstan lijek, a neveseo duh suši kosti.”
(Izreke 17,22)

Odnos koji postoji između uma i tijela veoma je blizak. Kad jedno od njih strada, drugo suosjeća. Stanje uma utječe na zdravlje u daleko većem stupnju nego što mnogi misle. Mnoge bolesti od kojih ljudi pate nastaju kao posljedica umne iscrpljenosti. Žalost, strahovanje, nezadovoljstvo, grižnja savjesti, krivnja i nepovjerenje vode do sloma životne snage i otvaraju vrata propadanju i smrti.

Bolest katkad nastaje, a često se uvelike pogoršava umišljanjem. Mnogi koji bi mogli biti zdravi — kad bi samo tako mislili — doživotni su invalidi. ...

Odvažnost, nada, vjera, sućut i ljubav donose zdravlje i produžuju život. Zadovoljno srce i veseo duh zdravlje su tijelu i snaga duši. (*Put u bolji život*, str. 149)

Zahvalnost, radost, dobročinstvo i povjerenje u Božju ljubav i brigu najbolji su čuvari zdravlja. (*Put u bolji život*, str. 172)

Važnost snage volje i samosvladavanja, kako za čuvanje tako i za obnavljanje zdravlja; štetne pa čak i razorne posljedice gnjeva, nezadovoljstva, sebičnosti, poročnosti i, s druge strane, divnu životodavnu silu koja se nalazi u dobrom raspoloženju, nesebičnosti i zahvalnosti — sve to također treba prikazati.

U Pismu se spominje jedna fiziološka istina o kojoj trebamo razmisliti: “Srce veselo pomaže kao lijek.” (*Odgoj*, str. 177)

Istinska načela kršćanstva otkrivaju svima izvore neprocjenjive sreće. (*CH* 28)

Trebamo poticati duh vedrog raspoloženja, duh pun nade i pomirljivosti jer upravo od toga zavisi i naše zdravlje. (*3T*, str. 13)

Djela ljubavi i ljupke riječi unapređuju zdravlje

**“Saće meda riječi su ljupke, slatke duši i lijek kostima.”
(Izreke 16,24)**

Ljubazne, vedre i ohrabrujuće riječi pokazat će se djelotvornije nego najefikasniji lijekovi. One će donijeti hrabrost u srce koje je izgubilo nadu, a sreća i vedrina unesene u obitelj ljubaznim djelima i ohrabrujućim riječima deseterostruko će nagraditi uložene napore. Suprug bi trebao upamtiti da veliki dio tereta u odgajanju djece pritišće upravo majku jer ona mora učiniti najviše u oblikovanju njihovog razmišljanja. To bi trebalo u njemu probuditi najnježnije osjećaje navodeći ga da brižljivo olakšava njezine terete. On je treba hrabriti da se osloni na njegovu veliku ljubav prema njoj, a njezine misli treba usmjeriti k Nebu, odakle očekujemo snagu i mir i konačni odmor za sve umorne. (*1T*, str. 306,307)

Njegova nježnost i topla učtivost za nju će biti dragocjeni poticaj, tako da će sreća koju sam potiče donijeti u njegovo vlastito srce radost i mir. (*Put u bolji život*, str. 232)

Najdraži dio Neba je dom gdje prebiva Duh Gospodnji. ... Sve što kvari mir i jedinstvo obitelji treba energično suzbiti, a ljubaznost i ljubav treba njegovati. (*Signs*, 20. lipnja 1911.)

Dom treba biti mjesto gdje prebiva vedrina, učtivost i ljubav; tamo gdje prebivaju ove vrline, prebivat će i sreća i mir. (*Put u bolji život*, str. 245)

Oni koji vode bitku života, uvelike se mogu osvježiti, ojačati i ohrabriti malim znacima pažnje koji ništa ne koštaju. Ljubazne riječi jednostavno izgovorene, mali znaci pažnje pomest će oblake kušnji što se skupljaju na horizontu duše. (*MS* 61, 1900.)

Pod utjecajem blagosti, ljubaznosti i nježnosti bit će stvoreno okruženje koje će donositi zdravlje, a ne uništenje. (*Letter* 320, 1906.)

Zdravlje i sreća

“Jahve mi je svagda pred očima; jer mi je zdesna, neću posrnuti. Stog mi se raduje srce i kliče duša, i tijelo mi spokojno počiva.” (Psalam 16,8.9)

Kršćanin bi trebao živjeti tako blizu Boga da može vršiti stvari koje su savršene, “napunjen plodom pravednosti po Isusu Kristu na slavu i hvalu Božju”. Njegovo srce treba biti ispunjeno zahvalnošću i slavljenjem. Uvijek treba biti spreman priznati blagoslove koje prima, sjećajući se riječi: “Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu.” ...

Dužnost je svakoga da njeguje vedrinu umjesto kukanja i žalosti zbog nevolja. Mnogi ne samo da se čine nesretnima na ovaj način, već žrtvuju zdravlje i sreću bolesnoj mašti. Postoje stvari u njihovu okruženju koje im ne odgovaraju i njihov izraz lica pokazuje neprekidnu namrgođenost koja jasnije od riječi izražava nezadovoljstvo. Ovakva stanja potištenosti nanose veliku štetu njihovu zdravstvenom stanju jer ometanjem probavnog procesa zalaze u sferu prehrane. Dok tuga ili tjeskoba ne mogu otkloniti pojedinačno zlo, mogu nanijeti veliku štetu; ali vedrina i nada, dok osvjetljavaju stazu drugima, “život su onima koji ih nalaze i ozdravljenje svemu tijelu njihovu”.

Krist je došao vratiti prvotnu ljupkost svijetu razorenom grijehom. ... Na novoj Zemlji neće biti grijeha ni bolesti. ... I tijelo će biti obnovljeno do iskonskog savršenstva. Obući ćemo bezgrešno obličje našega Gospodina. ...

Razvoj kršćanskog karaktera koji teži prema savršenstvu, predstavlja rast prema ljepoti. ... Kao što se srce mijenja obnavljanjem uma, milost Duha ostavlja svoj otisak na licu odražavajući istančanost, profinjenost, mir, dobronamjernost i čistu i nježnu ljubav koja vlada srcem. ...

Zato: “Zahvaljujte uvijek za sve Bogu.” (*Signs*, 12. veljače 1885.)

Praštanje grijeha donosi iscjeljenje

“Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova: on ti otpušta sve grijehе tvoje, on iscjeljuje sve slabosti tvoje.” (Psalam 103,2.3)

Spasitelj je služio i duši i tijelu. Evandjelje što ga je On propovijedao i naučavao, govorilo je o duhovnom životu i ponovnoj uspostavi tjelesnog zdravlja. Spasenje od grijehа i iscjeljenje od bolesti bili su u uskoj vezi. Ta istа služba povjerena je kršćanskom liječniku. Njegova je zadaća da se sjedini s Kristom u pružanju pomoći kod fizičkih i duhovnih potreba njegovih bližnjih. On treba biti vjesnik milosti bolesnima, koji pruža pomoć njihovu oboljelom tijelu i duši bolesnoj od grijehа. (*Put u bolji život*, str. 58)

Kad su jadnog oduzetog čovjeka donijeli u kuću gdje je Isus poučavao, nagurano mnoštvo je okružilo vrata priječeći svaki pristup Spasitelju. Ali vjera i nada zapalile su srce ovog jадnog čovjeka i on je predložio svojim prijateljima da ga odnesu na stražnji ulaz kuće, probiju krov i spuste pred Isusa. Zamisao je odmah ispunjena; i dok je ležao pred nogama moćnog Iscjelitelja, učinio je sve što je mogao za svoje ozdravljenje. Isus je znao da je patnik bio mučen osjećajem svoje grešnosti i da prvo mora dobiti otpuštenje svojeg tereta. S izrazom najnježnijeg sažaljenja, Spasitelj mu se obratio ne kao strancu, čak ni kao prijatelju, već kao onome koji je u tom času bio primljen u Božju obitelj: “Ohrabri se, sinko! Oprošteni su ti grijesi!” (*R&H*, 16. listopada 1883.)

Mnogi pate od bolesti duše više nego od bolesti tijela, i oni neće naći olakšanje sve dok ne dođu Kristu, izvoru života. Tek tada će prestati umor, osamljenost i nezadovoljstvo. Zadovoljstvo i radost dat će snagu umu, a zdravlje životnu energiju tijelu. (*4T*, str. 579)

I danas Krist osjeća boli svakog patnika. ... On zna izreći riječi: “Ozdravi”, i narediti patniku: “Idi, i više ne griješi.” (*YI*, 29. prosinca 1898.)

Recept za iscjeljenje od svih bolesti

“Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28)

Božja iscjeliteljska sila prožima cijelu prirodu. Ako je drvo ozlijeđeno, ako je ljudsko biće ranjeno ili slomilo kost, prirodno odmah počinje zacjeljivati ozljedu. Čak i prije nego što se pojavi potreba, iscjeliteljske sile su u pripravnosti; i čim je dio tijela ozlijeđen, sve se sile posvećuju djelu obnavljanja. Tako je i na duhovnom području. Prije nego što je grijeh stvorio potrebu, Bog se pobrinuo za lijek. Svaku dušu koja je popustila iskušenju, neprijatelj je ranio i pozlijedio; ali gdje je god grijeh, tamo je i Spasitelj. (*Odgoj*, str. 101)

Kad Evanđelje primimo u njegovoj čistoći i sili, ono postaje sredstvom izlječenja za bolesti prouzročene grijehom. Sunce pravde izlazi “sa zdravljem u zrakama”. ...

Ljubav koja od Krista zrači kroz cijelo naše biće sila je koja daje i obnavlja život. Njezin dodir zdravlja dopire do svakog vitalnog dijela našega tijela — mozga, srca, živaca. Najviše sile bića potaknute su tom ljubavlju na aktivnost. Ta ljubav oslobađa dušu od krivnje i žalosti, straha i zabrinutosti koji razaraju životne snage. Nju prati vedrina i smirenost. Ona usađuje u dušu radost koju ne može razoriti ništa zemaljsko — radost u Duhu Svetom, radost koja donosi zdravlje, koja donosi život.

Riječi našeg Spasitelja: “Dodite k meni ... i ja ću vas okrijepiti” (Matej 11,28), recept su za liječenje tjelesnih, umnih i duševnih bolesti. Premda su ljudi svojim pogrešnim postupcima navukli na sebe patnje, On postupa s njima s mnogo razumijevanja. Oni u Njemu mogu naći pomoć. On će učiniti velike stvari za one koji se u Njega uzdaju. ...

Kad bi ljudska bića otvorila prozore svoje duše Nebu u očekivanju božanskih darova, dobila bi bujicu blagoslova zdravlja. (*Put u bolji život*, str. 60,61)

Lipanj SRETAN ŽIVOT

1. lipnja

Kršćani su istinski sretni

Sjeti se svoga Stvoritelja u svojoj mladosti

“I sjećaj se svoga Stvoritelja u danima svoje mladosti prije nego dođu zli dani i prispiju godine, kad ćeš reći: ‘Ne mile mi se.’” (Propovjednik 12,1)

Voljela bih kad bih mogla oslikati ljepotu kršćanskog života. Pod nadzorom zakona prirode i Boga, kršćanin se kreće sigurno naprijed i prema gore, svakodnevno se približavajući svome nebeskom domu gdje ga čeka kruna života i novo ime “koje nitko ne zna osim onoga koji ga prima”. On neprekidno raste u sreći, svetosti i korisnosti. Taj napredak očituje se iz godine u godinu.

Bog je našoj mladeži dao ljestve za penjanje, ljestve koje sežu od zemlje do neba. Na vrhu tih ljestava je Bog i na svaku prečku padaju sjajne zrake Njegove slave. On promatra one koji se penju, spreman poslati pomoć kad popusti čvrsti stisak i korak posrne. Da, recite to riječima punim oduševljenja da ni jedan koji se ustrajno penje tim ljestvama, neće biti spriječen ući u nebeski grad. (YI, 26. lipnja 1902.)

Anđeli Božji koji se penju i silaze tim ljestvama koje je Jakov vidio u viđenju, pomoći će svakoj duši koja se bude penjala do najvišeg Neba. Oni čuvaju Božji narod i promatraju svaki njegov korak. Oni koji se penju sjajnom stazom, bit će nagrađeni; ući će u radost svojega Gospodina. (R&H, 19. kolovoza 1884.)

Pobožnost u najranijoj dobi osigurava onome tko je posjeduje punu radost svega što život čini sretnim. ... Oni koji čekaju skoro do kraja tog kratkog života prije nego što potraže Boga, gube čistoću života, gube sreću koja uzdiže i koje nema u traganju za užicima što ih pruža ovaj život. Oni koji su dugo u zajednici s Bogom, koji su od svoje mladosti crpili sreću na čistom izvoru Neba, spremni su ući u Božju obitelj. (YI, 25. listopada 1900.)

Krist je izvor sreće

“Dičite se svetim imenom njegovim, neka se raduje srce onih što traže Jahvu!” (1. Ljetopisa 16,10)

Ljudi čeznu za nečim što nemaju. Oni troše svoj novac na ono što nije kruh i svoj rad na ono što ih ne čini zadovoljnim. Gladne i žedne duše i dalje će biti gladne i žedne sve dok imaju udjela u ovim užicima koji ne zadovoljavaju. O, kad bi svaki takav htio poslušati Isusov glas: “Ako je tko žedan, neka dođe k meni i neka pije.” Oni koji piju od žive vode, neće više ožednjeti. ... Krist, izvor života, izvor je mira i sreće. ...

Neka mladež veliča ime Gospodnje za Njegovu veliku dobrotu, Njegovu divnu milost, Njegovu nježnu sućut. Oni trebaju veličati Njegovo ime pokazujući Njegovu dobrotu urednim načinom života i pobožnim razgovorom. I dok tako čine, narav će biti ljupka; nestat će razdražljivosti. (YI, 6. listopada 1902.)

Najsretnije je ono srce koje ima Krista za svog stalnog gosta. Najblagoslovljeniji je onaj dom gdje je pobožnost načelo upravljanja. ... U radionici gdje prebiva mir i Kristova nebeska prisutnost, radnici će biti najpouzdaniji, najvjerniji i najučinkovitiji. Tu se vide strah i ljubav Božja. (Letter 48, 1897.)

U ovom svijetu nema ni utjehe ni sreće bez Isusa. Prihvatimo Ga za svog Prijatelja i Spasitelja. ... U Njemu je nenadmašiva privlačnost. Tijekom ovog kratkog razdoblja kušnje živimo tako da bismo vladali s Njim kroz neprolazne vjekove vječnosti! (YI, 12. veljače 1903.)

Ako Krist stanuje u srcu vjerom ... vi ćete biti sretni, puni hvale i radosti. (YI, 13. listopada 1892.)

Nema prave radosti bez Krista

“Uđi u veselje gospodara svoga.” (Matej 25,23)

Razlog zašto su neki uznemireni jest taj što ne idu jedinom istinskom izvoru sreće. Uvijek pokušavaju naći sreću bez Krista, koja se nalazi jedino u Njemu. U Njemu nema neispunjenih nada. O, kako je zanemarena dragocjena prednost molitve! ... Molitva je snaga za kršćanina. Kad nema nikoga u njegovoj blizini, on nije sam; on osjeća prisutnost Onoga koji kaže: “Ja sam s vama u sve vrijeme.”

Mladež želi upravo ono što nema, *vjeru*. Nju ništa drugo ne može nadomjestiti. (*R&H*, 11. ožujka 1880.)

Kršćanska nada je upravo ono što nam je potrebno. Vjera će dokazati vjerniku da je tješiteljica i siguran vodič k Izvoru istinske sreće. (*YI*, 1. siječnja 1907.)

Jedina istinska radost je Kristova radost. Sve takozvane radosti koje čovjek umišlja da može dobiti bez Krista, bit će kao pepeo razočaranja. Ni u jednom trenutku nemojte misliti da jedan bezvjeran čovjek može biti sretan. (*Letter* 15, 1899.)

Nijedan čovjek ne može uistinu uživati u životu bez vjere. Ljubav prema Bogu pročišćava i oplemenjuje svaki ukus i svaku želju, izoštrava svaku sklonost i oplemenjuje svaki vrijedan užitak. Osposobljava ljude da cijene i uživaju u svemu što je istinito, dobro i lijepo. (*GH*, kolovoz 1882.)

Obilježje pravog kršćanina je uvijek dobro raspoloženje, sveto i srdačno povjerenje u Boga i pokornost Njegovoj providnosti koja osvježava dušu. (*3T*, str. 377)

Vjera u Božju ljubav i providnost koja upravlja svime, olakšava teret brige i patnje. Ona ispunjava srce najvećih kao i najjednostavnijih ljudi radošću i zadovoljstvom. Vjera izravno promiče zdravlje, produžuje život, a naše uživanje u svim njenim blagoslovima čini većim. Ona duši otvara nepresušni izvor sreće. (*Patrijarsi i proroci*, str. 504)

Mudrost i razumijevanje donose sreću

“Blago čovjeku koji je stekao mudrost i čovjeku koji je zadobio razboritost.” (Izreke 3,13)

Svečanost je Davidova pomazanja obavljena u tajnosti. Za mladića je to bio nagovještaj visokog položaja. ...

David se nije ponio zbog velike časti koja mu je ukazana. Usprkos uzvišenom položaju koji je trebao zauzimati, on je tiho nastavio sa svojim poslom, zadovoljno čekajući razvitak Gospodnjeg plana u vrijeme i na način koji On odredi. Ponizan i umjeren kao i prije svog pomazanja, dječak pastir se vratio u brda da kao i uvijek nježno pazi i čuva svoje stado. Međutim, on je s novim nadahnućem skladao svoje melodije i svirao svoju harfu. Pred njim se prostirao krajolik bogate i raznolike ljepote. ...

David se, u ljepoti i snazi mladosti, pripremao da zauzme visok položaj među najplemenitijima na zemlji. Njegovi talenti, dragocjeni Božji darovi, iskorišteni su da uzvise slavu božanskog Darivatelja. Njegove prilike za razmišljanje i meditaciju služile su da ga obogate mudrošću i pobožnošću koje su ga učinile miljenikom Boga i anđela. Dok je razmišljao o savršenstvu svog Stvoritelja, njegovoj se duši otkrila jasnija predodžba o Bogu. Razjašnjene su nejasne teme, teškoće su olakšane, usklađene nedoumice, a svaka zraka nove svjetlosti izazivala je izljeve oduševljenja, dražesne himne predavanja na slavu Boga i Otkupitelja. Ljubav koja ga je pokretala, brige koje su ga mučile, pobjede koje su ga pratile, bile su teme njegovih misli, i dok je promatrao Božju ljubav u svim događajima svog života, njegovo je srce kucalo sve revnijim divljenjem i zahvalnošću, njegov je glas odzvanjao bogatijom melodijom, njegova harfa je odzvanjala još većom radošću. Dječak pastir je sve više jačao, sve više spoznavao, jer je Duh Božji bio na njemu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 539,540)

Biblija pokazuje put k istinskoj sreći

“Putu se propisa tvojih radujem više no svemu bogatstvu. ... Uživat ću u pravilima tvojim, riječi tvojih neću zaboravit.” (Psalam 119,14-16)

Biblija nam otkriva neistražena bogatstva i nepropadljiva blaga Neba. Čovjekov najsnažniji poticaj nagoni ga u potragu za srećom i Biblija, prepoznajući ovu želju, pokazuje nam da će se cijelo Nebo ujediniti s čovjekom u njegovim naporima da dosegne istinsku sreću. Ona otkriva uvjet pod kojim je Kristov mir darovan čovjeku. Ona opisuje dom vječne sreće prepun sunčevog svjetla, gdje nema suza niti će ih ikad biti. (*Letter 28, 1888.*)

Ova blagoslovljena knjiga naučit će vas kako da budete poštteni, umjereni u svemu, štedljivi, marljivi, istinoljubivi i čestiti. Njezini obazrivi savjeti učinit će vas vjernim pratiteljem mladeži, dajući vam utjecaj koji će vas uvijek voditi prema gore, prema čistoći karaktera; utjecaj koji će udaljavati od grijeha i usmjeravati na staze pravednosti.

Hoće li takvom životu nedostajati užitak? O, ne! Bit će pun ugođe, pun zadovoljstva jer vi dovodite Nebo u svoj život, mir u svoju dušu i ostavljate svjedočanstvo da je “savršen Zakon Jahvin — dušu krijepi”. ...

Voljela bih da sva mladež shvati koliko je dragocjena predaja mladog srca Bogu. S koliko ljubavi anđeli čuvaju korake mladeži koja se boji Boga i koja Ga ljubi. Isus ih poznaje po imenu i njihov primjer pomaže drugoj mladeži da čini što je ispravno. Onaj mladić koja čuva u srcu i umu Božje riječi upozorenja i ohrabrenja, Njegove dragocjene bisere obećanja iz kojih može crpiti kad god želi, postat će živi provodnik svjetlosti. On je povezan s Izvorom svega svjetla. Sunce Pravednosti obasjava svojim svjetlom i iscjeljujućim zrakama njegovu dušu, zračeći zrake svjetla svuda oko njega. (*YI, 3. kolovoza 1887.*)

Najsretniji ljudi na svijetu

“Blago narodu kojemu je Jahve Bog.” (Psalam 144,15)

Želite li pronaći sreću i mir u svemu što činite, morate činiti sve na slavu Bogu. Želite li imati mir u srcu, morate žarko nastojati oponašati život Kristov. Tada neće biti potrebe za glumljenom veselošću ili traženja zadovoljstva u zadovoljenju ponosa i lakomislenosti ovog svijeta. Nalazit ćete smirenost i sreću čineći što je ispravno, a što nikad ne biste imali da činite suprotno. Isus je uzeo ljudsku narav proživljavajući djetinjstvo, tinejdžersku dob i mladost da bi mogao suosjećati sa svima i dati primjer svoj djeci i mladeži. Njemu su dobro poznate kušnje i slabosti djece. On je iz ljubavi otvorio izvor zadovoljstva i radosti za dušu koja ima povjerenje u Njega. Težeći da proslave Krista i slijede Njegov primjer, djeca i mladež mogu biti istinski sretni. Oni mogu osjetiti svoju odgovornost u radu s Isusom Kristom na velikom planu spašavanja duša. Ako mladež osjeća svoju odgovornost pred Bogom, izdići će se iznad svega što je loše, sebično i nečisto. Takav život bit će pun značenja. Ona će osjećati da živi za nešto veliko i slavno. Ovo će imati utjecaja na mladež i učinit će ih ozbiljnima, vedrima i snažnima pod svakim teretom, razočaranjima i teškoćama života, kakav je bio i njihov božanski Uzor. ... Preklinjem vas da stalno razvijate promišljenu odgovornost prema Bogu. Svijest da činite ono što Bog odobrava, ojačat će vas Njegovom snagom; i oponašajući Uzor, moći ćete, kao i On, napredovati u mudrosti i milosti kod Boga i kod ljudi. (YI, rujan 1873.)

Oni kojima je Bog u svemu prvi i posljednji i najbolji, naj-sretniji su ljudi na svijetu. (R&H, 19. kolovoza 1884.)

Poslušnost

“I naredio nam je Jahve da sve ove naredbe vršimo u strahopoštovanju prema Jahvi, Bogu svome, da bismo uvijek bili sretni i da živimo, kao što je to danas. Naša će, dakle, pravednost biti: držati i vršiti sve ove zapovijedi pred Jahvom, Bogom našim, kako nam je naredio.”
(Ponovljeni zakon 6,24.25)

Sreću moramo tražiti na pravi način i na pravom izvoru. Neki smatraju kako će zasigurno pronaći sreću udovoljavanjem grešnim zadovoljstvima ili u varljivim privlačnostima svijeta. A neki žrtvuju tjelesne i moralne snage misleći da će naći sreću, i onda izgube i dušu i tijelo. Drugi će tražiti sreću u ugađanju neprirodnom apetitu i smatrati da je zadovoljenje okusa poželjnije od zdravlja i života. Mnogi se iscrpljuju čulnim strastima i žrtvovat će fizičku snagu, intelekt i moralne snage za zadovoljenje požude. Oni će se s vremenom dovesti do prera-
nog groba i bit će na kraju osuđeni za samoubojstvo.

Je li ovakva sreća koju ljudi traže na stazi neposlušnosti i gaženja fizičkog i moralnog zakona poželjna? Kristov život ukazuje na pravi izvor sreće i na koji način se može dosegnuti. ... Kad bi uistinu bili sretni, oni bi trebali biti zatečeni na radnom mjestu radosni, radeći vjerno posao koji im pripada, usklađujući svoje srce i život sa savršenim uzorom. (YI, travanj 1872.)

Poslušnost je temelj na kojem počiva život i sreća, zdravlje i radost muškaraca, žena i djece. Poslušnost služi za njihovo dobro u ovom životu i životu koji će doći. (MS 36, 1900.)

Gdje možemo naći pouzdanijeg vodiča od pravog istinitog Boga? ... Koja staza je sigurnija od staze na kojoj Vječni pokazuje smjer? Kad Ga slijedimo, nismo na jeftinoj, grmljem zarasloj stazi. (Letter 48, 1897.)

Staza poslušnosti Bogu je staza vrline, zdravlja i sreće. (R&H, 16. listopada 1883.)

Zadovoljstvo je činiti Božju volju

“Kad objave nema, narod se razuzda, a blago onome tko se drži Zakona!” (Izreke 29,18)

Onima koji ljube Boga bit će najveće zadovoljstvo držati Njegove zapovijedi i činiti ono što je Njemu ugodno. ...

Psalmist kaže: “Savršen je Zakon Jahvin.” Kako je prekrasan u svojoj jednostavnosti, prihvatljivosti i savršenstvu Zakon Jahvin! Tako je kratak da s lakoćom možemo upamtiti svaki propis, a opet je tako dalekosežan da u cijelosti izražava Božju volju i sudi, ne samo za djela, već i misli i namjere, želje i osjećaje srca. Ljudski zakoni to ne mogu. Oni mogu rješavati samo vanjska djela. ... Božji zakon bilježi ljubomoru, zavist, mržnju, zloću, osvetu, požudu i častoljublje koji uznemiruju dušu, ali se ne mogu primijetiti izvana ... ovi grešni osjećaji bit će odvagnuti u onaj dan kad će “sva skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud”. ...

U Božjem zakonu nema tajni. Svatko može razumjeti velike istine koje on sadržava. I slabiji um može shvatiti njegova pravila. ...

Poslušnost tom Zakonu je bitna ne samo za naše spase-nje, već i za našu sreću i sreću svih onih s kojima smo povezani. (*Signs*, 15. travnja 1886.)

Čovjekova sreća uvijek mora biti zaštićena Božjim zakonom. ... Zakon je ograda koju je Bog postavio oko svojeg vinograda. Njime su zaštićeni od zla oni koji su poslušni. (*Signs*, 13. lipnja 1900.)

Njemu dugujemo sve što život čini poželjnim, a On od nas traži privrženo srce i poslušnost u životu. Ako slušamo Njegove upute, to će donijeti sreću u naš dom, sreću svakom pojedincu. (*Letter* 23a, 1893.)

Ispravno postupanje donijet će vam mir i svetu radost. (*R&H*, 19. studenoga 1908.)

Voljnost i poslušnost

“*Htjednete l’ me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske.*” (Izaija 1,19)

U traženju poslušnosti Zakonu Njegova kraljevstva, Bog daje svojem narodu zdravlje i sreću, mir i radost. (CPT 454)

S velikim načelom ljubavi i odanosti Bogu, Ocu sviju, usko je povezano i načelo bratske ljubavi i poslušnosti. Prijezir prema roditeljskom autoritetu brzo vodi do prijezira prema Božjem autoritetu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 274)

U vrlo ranoj dobi djeca mogu razumjeti ono što im je jasno i jednostavno rečeno, a na ljubazan i pravičan način može ih se naučiti poslušnosti. ... Majka ne bi smjela dopustiti svojem djetetu da ni u jednom slučaju ne stekne prednost pred njom. Kako bi zadržala ovaj autoritet, nije potrebno pribjeći oštrim mjerama discipline; čvrsta, postojana ruka i ljubaznost koja će uvjeriti dijete u vašu ljubav postići će svrhu. (*PHJ*, travanj 1890.)

Kada djeca vole majku i imaju povjerenja u nju i postanu poslušna, tada su naučila prve lekcije kako postati kršćaninom. Moraju biti poslušna, voljeti Isusa i imati povjerenja u Njega kao što su poslušna svojim roditeljima, vole ih i imaju povjerenja u njih. (*PHJ*, rujan 1890.)

Trenutačna i stalna poslušnost mudrim roditeljskim pravilima promicat će sreću same djece kao i slavu Božju i dobrobit društva. Djeca bi trebala naučiti da je u pokornosti zakoni- ma u domu njihova savršena sloboda. Kršćani će naučiti istu lekciju — da je u poslušnosti Božjem zakonu njihova savršena sloboda. (R&H, 30. kolovoza 1881.)

Djeca će biti sretnija, daleko sretnija pod ispravnom ste- gom nego da budu prepuštena svojoj neodgojenoj naravi. (*MS* 49, 1901.)

Zlatno pravilo

“Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima. U tome je sav Zakon i Proroci.” (Matej 7,12)

Spasitelj je izrekao ovo (zlatno) pravilo da učini čovječanstvo sretnim, a ne nesretnim; jer sreća ne može doći ni na jedan drugi način. Bog želi da muškarci i žene žive uzvišenijim životom. Daje im životne blagodati ne da bi im omogućio da samo stječu dobra, već da obnove svoju snagu obavljanjem posla koji je On povjerio čovječanstvu — posao nalaženja i pomaganja potrebitima. Čovjek ne bi trebao raditi samo iz sebičnih pobuda, već radi probitka svih oko sebe, da i oni budu blagoslovljeni preko njegovog utjecaja i ljubaznih djela. Ova Božja namjera ispunila se u Kristovu životu. (MS 132, 1902.)

Ugrabite svaku priliku da doprinesete sreći onih koji vas okružuju pokazujući im svoju naklonost. Ljubazne riječi, pogledi suosjećanja, riječi razumijevanja bit će za mnoge koji se bore i usamljene kao čaša hladne vode za žednu dušu. Ohrabrujuća riječ i dobro djelo umnogome će olakšati bremena što teško pritišću izmorena ramena. U nesebičnom služenju nalazi se prava sreća. Svaka riječ i djelo takve službe zapisani su u nebeskim knjigama kao da su učinjeni Kristu. ... Živite obasjani Kristovom ljubavlju. Tada će i vaš utjecaj biti blagoslov svijetu. (YI, 9. travnja 1903.)

Duh nesebičnog rada za druge daje dubinu, postojanost i kristoliku ljupkost karakteru i donosi mir i sreću onom tko je posjeduje. (5T, str. 607)

Svaka izvršena dužnost, svaka žrtva podnesena u Kristovo ime donosi najveću nagradu. U samom činu dužnosti govori Bog i daje svoj blagoslov. (4T, str. 145)

Raduj se i čini dobro

“Znam da nije druge sreće čovjeku osim da se veseli i čini dobro za svojega života.” (Propovjednik 3,12)

Mladeži se može činiti da će naći sreću ako traži osobno zadovoljstvo, ali stvarna sreća nikada neće biti njihova dok budu slijedili ovaj smjer. Spasitelj nije živio da bi udovoljio sebi. O Njemu čitamo da je prolazio “čineći dobro”. Proveo je svoj život služeći s ljubavlju, tješeći žalosne, služeći potrebitima, podižući klonule; na ovome svijetu nije imao svojega doma, osim kad su Ga primili kao putnika Njegovi ljubazni prijatelji. A ipak je bilo blaženo prebivati u Njegovoj prisutnosti. Iz dana u dan prolazio je kroz nevolje i kušnje, a ipak nije pokleknuo niti se obeshrabrio. ... Bio je uvijek strpljiv i raspoložen, i ožalošćeni su Ga pozdravljali kao glasnika života, mira i zdravlja. ...

Krist nam je u svojem životnom djelu ostavio prekrasno iskustvo. Tko je od Njegove djece živio na slavu Bogu kao On? On je Svjetlo svijetu i onaj koji za Učitelja uspješno obavlja svoj posao, mora zapaliti svoju svijeću na izvoru božanskog života.

Krist je rekao svojim učenicima: “Vi ste sol zemlji. Ali ako sol obljutavi, čim će se onda osoliti? Više nije ni za što, osim da se izbací van da je ljudi pogaze.” Kako bismo trebali biti pažljivi dok slijedimo Kristov primjer! Ne učinimo li tako, bit ćemo bezvrijedni kao sol koja je izgubila svoj okus.

Samo ako slijedimo Kristov primjer, možemo naći istinsku sreću. Kad Ga prihvatimo, naše srce je pokoreno i njegove su namjere promijenjene. (YI, 22. kolovoza 1901.)

Služba Njemu neće umanjiti vašu sreću. Ispunjavanjem Njegovih zahtjeva, pronaći ćete mir, zadovoljstvo i radost koje nikad ne možete postići na stazi ... grijeha. (R&H, 26. kolovoza 1884.)

Trajna strpljivost u činjenju dobra

“Čujmo svemu završnu riječ: ‘Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer — to je sav čovjek.’” (Propovjednik 12,13)

On (Salomon) nam iznosi povijest svoje potrage za srećom. Upustio se u intelektualnu potragu; zadovoljio je svoju ljubav za užicima; proveo je svoje planove tržišnih pothvata. Bio je okružen zadivljujućim sjajem dvorskog života. ...

Salomon je sjedio na prijestolju od bjelokosti čije su stepenice bile od čistog zlata, a s obje strane stepenica nalazilo se šest zlatnih lavova. Njegove oči počivale su na vrhunski njegovanim, prekrasnim vrtovima. Ovi vrtovi bili su prikaz ljepote, uređeni da nalikuju što je više moguće Edenskom vrtu. Uljepšavalo ih je odabrano drveće, žbunje i cvijeće svake vrste doneseno iz stranih zemalja. Ptice svih vrsta sjajnog perja lepršale su od drveta do drveta, ispunjavajući zrak zvukom ljupkih pjesama. Mlađahni poslužitelji, predivno obučeni i ukrašeni, čekali su da ispune njegovu i najmanju želju. Gozbe, glazbeni doživljaji, sportovi i igre organizirani su za njegovu razonodu uz rasipne izdatke.

No sve to nije usrećilo kralja. ... Rasipnost je ostavila svoj trag na njegovom nekoć poštenom i inteligentnom izrazu lica. Nažalost, jako se promijenio u odnosu na onog mladog Salomona. Njegovo čelo bilo je naborano od briga i jada. ... Njegove usne bile su spremne prigovoriti i na najmanje odstupanje od njegovih želja.

Njegovi uništeni živci i istrošeno tijelo pokazivali su posljedice kršenja prirodnih zakona. Priznao je svoj isprazan život, neuspjelu potragu za srećom. (*HR*, lipanj 1878.)

Put do prave sreće isti je u svim vremenima. Trajna strpljivost u činjenju dobra vodit će do časti, sreće i vječnog života. (*HR*, lipanj 1878.)

Biti dobar i činiti dobro

“U Jahvu se uzdaj i čini dobro, da smiješ stanovati u zemlji i živjeti u miru.” (Psalam 37,3)

Biti dobar i činiti dobro, samo u tome je stvarna sreća. Najiskrenije, najveće zadovoljstvo nalaze oni koji vjerno ispunjavaju svoje dužnosti. ...

Krist je svima dao službu. Iako je Kralj slave, izjavio je: “Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da služi.” On je Veličanstvo Neba, a ipak je svojevolumjno došao na Zemlju da obavi posao koji Mu je dao Njegov Otac. On je uzdignuo dostojanstvo rada. Da bi nam mogao ostaviti primjer marljivosti, radio je svojim rukama kao drvodjelja. Od rane dobi obavljao je svoj dio u uzdržavanju obitelji. Shvatio je da je član obiteljskog obrta i svojevolumjno je nosio svoj dio tereta.

Djeca i mladež trebali bi sa zadovoljstvom olakšati brige ocu i majci, pokazujući nesebično zanimanje za dom. Dok s radošću nose terete koji su dio njihovog posla, odgajaju se da budu spremni za sljedeći korak povjerenja i korisnosti. Svake godine trebaju stalno napredovati, postupno ali sigurno, ostavljajući za sobom razdoblje djetinjstva i stječući iskustvo muževnosti i ženstvenosti. U vjernom obavljaju jednostavnih dužnosti u domu, dječaci i djevojčice polažu temelj za umnu, moralnu i duhovnu izvrsnost. (YI, 5. prosinca 1901.)

Bogatstvo i ljenčarenje neki smatraju blagoslovom; ali oni koji su stalno zaposleni i koji s radošću obavljaju svoje svaki-danjske dužnosti, najsretniji su i uživaju najbolje zdravlje. Zdrav umor kao posljedica dobro raspoređenog posla osigurava im blagodat osvježavajućeg sna. Naporan rad na koji je čovjek osuđen da bi zaslužio kruh svagdanji i obećanje o budućoj sreći i slavi, potječu s istog prijestolja i oboje donosi blagoslov. (CTBH 97)

Zadovoljstvo

“Uistinu velik je dobitak pobožnost kad je spojena sa zadovoljstvom.” (1. Timoteju 6,6 — Šarić)

Previše briga i tereta unosimo u svoje obitelji, a premalo njeđujemo prirodnu jednostavnost, mir i sreću. Manje se trebamo brinuti o tome što će reći okolina, a mnogo više pozornosti posvetiti članovima obiteljskog kruga. Među članovima kućanstva treba biti manje umjetnog ponašanja i svjetovne uglađenosti, a mnogo više blagosti i ljubavi, sreće i kršćanske učtivosti. Mnogi tek trebaju naučiti kako dom učiniti privlačnim, mjestom uživanja. Zahvalna srca i ljubazno međusobno uvažavanje vrijede daleko više od svakog bogatstva i raskoši, i zadovoljstvo malim stvarima učinit će dom sretnim ako u njemu vlada ljubav.

Krist, naš Otkupitelj, hodio je ovim svijetom s dostojanstvom kralja; i pokraj toga On je bio krotak i smjieran u srcu. Za svaki dom u koji bi ušao, On je bio svjetlost i blagoslov jer je svojom prisutnošću unosio sreću, nadu i hrabrost. O, kad bismo manje čeznuli za teško dostupnim stvarima kojima bismo ukrasili svoje domove, jer više od dragulja Bog cijeni blag i miran duh, a to se ne njeđuje. Ljepota u jednostavnosti, blagosti i istinska ljubav i najskromniji dom mogu pretvoriti u raj. Bolje je radosno podnositi svaku nepriliku nego izgubiti mir i zadovoljstvo. (4T, str. 621,622)

Ovo je tajna zadovoljstva, mira i sreće. ... Pravi kršćanin ... nastoji korisno živjeti i prilagoditi svoje navike po uzoru na Isusa. Takav će pronaći istinsku sreću, nagradu za činjenje dobra. Takav će biti izdignut iznad ropstva umjetnog života u slobodu i milost Kristove jednostavnosti. (HR, veljača 1877.)

Zahvalnost

“Pjevat ću Jahvi koji mi je učinio dobro, pjevat ću imenu Jahve Svevišnjega!” (Psalam 13,6)

Svaka zemaljska želja može biti uslišana, a ljudi opet prolaze kao oni nezahvalni gubavci koji su bili očišćeni i iscijeljeni od svoje nepodnošljive bolesti. Ove gubavce Isus je ozdravio obnovivši dijelove njihovog tijela koji su bili uništeni opakom bolešću, ali se samo jedan, vidjevši da je potpuno ozdravio, vratio odati slavu Bogu. ...

Pouka koja je zabilježena u događaju o deset gubavaca treba u svakom srcu probuditi najjaču iskrenu želju da promijeni postojeći način ponašanja nezahvalnosti u slavljenje i zahvaljivanje. Neka oni koji tvrde da su Božji narod prestanu mrmljati i prigovarati. Prisjetimo se tko je najveći Darodavatelj svih blagoslova koje smo primili. Siti smo, obučeni, održavani u životu; ne bismo li stoga trebali poučavati sebe i svoju djecu da odgovorimo sa zahvalnošću našem nebeskom Ocu? (*R&H*, 13. listopada 1894.)

Zar nemamo razloga govoriti o Božjoj dobroti i svjedočiti o Njegovoj moći? Kad su prijatelji ljubazni prema nama, smatramo prednošću da im zahvalimo za njihovu ljubaznost. S koliko bismo više zadovoljstva trebali uzvratiti zahvalnost Prijatelju koji nam je darovao svaki dobar i savršen dar. Njeguujemo, onda, u svakoj crkvi zahvalnost Bogu. Naučimo svoje usne da slave Boga u obiteljskom krugu. ... Neka naši darovi i prinosi izraze našu zahvalnost za dobra koja svakodnevno primamo. U svemu bismo trebali pokazati Gospodnju radost i razglasiti poruku o Božjoj spasonosnoj milosti. (*R&H*, 7. svibnja 1908.)

Srca onih koji otkrivaju Kristove karakteristike odsjajuju božansku ljubav. Ona su prožeta duhom zahvalnosti. ... Uzdigimo Isusa. Uzdigimo Čovjeka s Golgote glasom pjesme i molitve. Ozbiljno nastojmo širiti Evanđelje. Pričajmo o dragocjenoj povijesti Božje ljubavi prema čovjeku. U ovom poslu naći ćete zadovoljstvo koje će trajati u vječnosti. (*R&H*, 11. srpnja 1899.)

Zahvaljivanje i slavljenje

“Uđite s hvalama na vrata njegova, u dvore njegove s pjesmama; hvalite ga, ime mu slavite!” (Psalam 100,4)

Ako posvetimo srce i um u službi Bogu obavljajući posao koji On ima za nas i hodajući Isusovim stopama, naša srca postat će svete harfe, a svaki akord će proslavljati i hvaliti Janje poslano od Boga što je uzelo na se grijeha svijeta. ...

Krist bi želio da naše misli budu usmjerene na Njega. ... Usmjerite pogled sa sebe na Isusa Krista, izvor svakog blagoslova, svake milosti, izvor svega što je dragocjeno i vrijedno Božjoj djeci. ...

Gospodin Isus je naša snaga i sreća, veliki spremnik iz kojeg ljudi u svakoj prilici mogu dobivati snagu. Dok proučavamo o Njemu, govorimo o Njemu, sve više smo spremni prihvatiti Ga; dok se predajemo Njegovoj milosti i primamo blagoslove koje nam nudi, imamo nešto čime možemo pomoći drugima. Ispunjeni zahvalnošću, prenosimo drugima blagoslove koji su nama besplatno darovani. Dakle, primanjem i davanjem rastemo u milosti; bogata struja hvale i zahvalnosti neprekidno teče s naših usana; ugodan Isusov duh potiče zahvalnost u našem srcu i naše su duše oplemenjene osjećajem sigurnosti. Pouzdana, neiscrpna Kristova pravednost vjerom postaje naša pravednost. (*Signs*, 22. listopada 1896.)

Neka svježi blagoslovi svakog novog dana potaknu hvalu u našim srcima za to znamenje Njegove nježne brige.

Kad ujutro otvoriš oči, zahvali Bogu što te je tijekom noći čuvao. Zahvali Mu za Njegov mir u svojem srcu. Ujutro, u podne i uvečer neka se kao slatki miris podiže tvoja zahvalnost Nebu. ...

Božji anđeli, tisuće i tisuće ... čuvaju nas od zla i odbijaju sile tame koje nas pokušavaju uništiti. Nemamo li razloga da u svakom trenutku budemo zahvalni, čak i onda kad su očite teškoće na našoj stazi? (*Put u bolji život*, str. 157)

Vjerman i u malim stvarima

**“Pohvatajte lisice, male lisice što oštećuju vinograde.”
(Pjesma 2,15)**

Tako je, na mnogo načina, sreća u životu povezana s vjernošću u običnim dužnostima. (*Odgoj*, str. 193)

Zanemarivanje najmanjih sitnica truje sreću u životu. Vjerno izvršavanje najmanjih dužnosti tvori sveukupnost sreće koja se može ostvariti u životu. Onaj koji je vjerman u malom, vjerman je i u velikom. Onaj tko je nevjerman i neispravan u malim stvarima, takav će biti i u većim. (*2T*, str. 700)

Dokle god nisi spremna da rado i sa zadovoljstvom prihvatiš ove dužnosti, nećeš biti osposobljena za neke značajnije i uzvišenije dužnosti. Netko mora obavljati i te skromne svakidašnje dužnosti i oni koji ih obavljaju, trebaju biti svjesni da obavljaju potreban i častan posao i da svojom životnom ulogom, ma kako ona bila skromna, rade za Boga upravo onako kao i anđeo Gabriel kad je bio poslan prorocima. (*3T*, str. 80)

Sitnice su te koje u životu muškaraca i žena razvijaju duh i oblikuju karakter. ... Riječima, tonom, pokretima i pogledima možete pokazati Isusov duh. Onaj tko zanemaruje ove male stvari, a laskavo misli kako je spreman činiti predivne stvari za Učitelja, naći će se u opasnosti da ne uspije ni u čemu. Život ne čine velike žrtve i predivna postignuća, već male stvari. (*Letter* 16, 1886.)

Ispitajte pod mikroskopom najmanje i najobičnije cvjetove pokraj puta, i obratite pozornost na izvanrednu ljepotu i savršenstvo svih njihovih dijelova. Tako se i u najskromnijim životnim okolnostima može postići pravo savršenstvo; najobičnije dužnosti, obavljene vjerno i s ljubavlju, divne su u Božjim očima. (*Odgoj*, str. 102)

Male pažnje, mala djela ljubavi i požrtvovnosti kojima život zrači tako neprimjetno kao što se miris neprimjetno širi iz cvijeća, tvore velik dio životnih blagoslova i sreće. (*Misli s gore blagoslova*, str. 106)

Nježna pažljivost u domu

“Ako ljubimo jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i njegova je ljubav u nama savršena.” (1. Ivanova 4,12)

Učinite da u vašem domu vlada ugodno ozračje puno nježne pažljivosti. (*Letter* 18b, 1891.)

Dom bi trebao biti središte najčišće i najuzvišenije ljubavi. Mir, sklad, ljubav i sreću trebalo bi ustrajno njegovati svakoga dana, dok ove dragocjenosti borave u srcima onih koji čine obitelj. (*Signs*, 20. lipnja 1911.)

Razlog što su u današnjem svijetu muškarci i žene tako bezosjećajni jest u tome što se istinska ljubav smatra slabošću te se obeshrabruje i potiskuje. Plemenitiji dio naravi takvih osoba izopačen je i zakržljao još u djetinjstvu, i ako zrake božanske svjetlosti ne otkrave njihovu bezosjećajnost i hladnu sebičnost, njihova sreća je pokopana zauvijek. Da bismo imali nježno srce kao Isus dok je živio na Zemlji, i posvećeno suosjećanje kakvo imaju anđeli prema grešnim smrtnicima, morali bismo njegovati djetinju suosjećajnost, koja je sama po sebi tako jednostavna. (*3T*, str. 539)

Pohvalite svoju djecu kad god je to moguće. Učinite njihov život što je moguće sretnijim. ... Čuvajte tlo njihova srca mekim, pokazujući ljubav i nježnost, pripremajući ga za sjeme istine. ... Gospodin zemlji ne daje samo oblake i kišu, nego i prekrasnu, ljupku svjetlost koja pomaže sjemenu da proklija i da se pojavi cvijet. (*CPT*, str. 114)

Pogled koji znači odobravanje, riječ potpore i pohvale djelovat će na njihova srca kao sunčeve zrake i često će im cijeli dan učiniti sretnim. (*Put u bolji život*, str. 242)

Sreća supruga i djece trebala bi biti iznad svega drugog, najsvetija za svaku ženu i majku. (*1T*, str. 465)

Pjevaj i svijet će pjevati s tobom

“U usta mi stavi pjesmu novu, slavopoj Bogu našem. Vidjet će mnogi i strah će ih obuzeti: uzdanje će svoje staviti u Jahvu.” (Psalam 40,4)

Bog želi da budemo sretni. On želi staviti novu pjesmu u naša usta, čak i slavopoj našem Bogu. On želi da vjerujemo da On prašta naše grijehе i čisti nas od svake nepravde. On želi da Mu iz svojih srca uputimo pjesmu. ...

Neka svaka riječ koju izrečemo, svaki redak koji napišemo odišu ohrabrenjem i nepokolebljivom vjerom. ... Nemojte misliti da je Isus Spasitelj samo vašeg brata. On je i vaš osobni Spasitelj. Ako se pozabavite ovom dragocjenom mišlju, vaša će duša ... pjevati pjesmu Bogu. Naša je prednost pobijediti u Bogu. Naša je prednost usmjeriti druge da uvide kako je Bog njihova jedina nada i da se uteknu Njemu u zaklon.

Svako djelo posvećenja Bogu donosi radost; jer ako cijesimo svjetlo koje nam je dao, primit ćemo još više svjetla. Moramo ... otvoriti svoje srce sjajnim zrakama Sunca Pravednosti. Mir se nalazi u savršenoj pokornosti. ...

Neka mir vlada u vašoj duši. Tada ćete imati snage da trpite sve patnje, i radovat ćete se što imate milost da možete izdržati. Slavite Gospodina; govorite o Njegovoj dobroti; kazujte o Njegovoj moći. Učinite ugodnim okruženje oko svoje duše. ... Slavite srcem, dušom i glasom Onoga koji je zdravlje vašeg postojanja, vaš Spasitelj, vaš Bog. (YI, 27. prosinca 1900.)

Neka u pjesmi bude izražena slava i hvala. Kad smo iskušani, umjesto da govorimo o onome što nas tišti, vjerom podignimo pjesmu zahvalnosti Bogu. Pjesma je oružje koje uvijek možemo upotrijebiti protiv razočaranja. Dok tako otvaramo srce svjetlosti Spasiteljeve prisutnosti, primit ćemo zdravlje i Njegov blagoslov. (*Put u bolji život*, str. 158)

Ljepote prirode

“Silna su djela Jahvina, nek razmišljaju o njima svi koji ih ljube. ... Čudesima svojim spomen postavi.” (Psalam 111,2-4)

Bog, koji je načinio dom u Edenu za naše praroditelje tako neusporedivo lijepim, također je stvorio veličanstveno drveće, prekrasno cvijeće i sve lijepo u prirodi za našu sreću. (R&H, 25. srpnja 1871.)

Kamo god krenuli, nailazimo na tragove iskonske privlačnosti. Kamo god krenuli, čujemo glas Božji i nailazimo na djela Njegovih ruku. ...

Deset tisuća glasova prirode progovara o Njegovoj slavi. Na zemlji, u zraku, na nebu, svojim veličanstvenim bojama i sjenkama, varirajući u raskošnom kontrastu ili nježno stopljenim nijansama, Njegova slava izaziva naše divljenje. Vječne planine svjedoče o Njegovoj moći. Drveće njiše svoje zelene barjake na sunčevoj svjetlosti i ukazuje nam na svojeg Stvoritelja. Cvijeće koje ukrašava zemlju svojom ljepotom šapuće nam o Edenu i ispunja nas težnjom za njegovom besmrtnom ljupkošću. Živo zelenilo koje pokriva smeđe tlo govori nam o Božjoj brizi za Njegova najneznatnija stvorenja. Morske špi-lje i usjekline u tlu otkrivaju Njegova bogatstva. Onaj koji je smjestio bisere u ocean i ametist i hrizolit u stijene, ljubitelj je lijepog. Izlazeće sunce na nebesima predstavlja Onoga koji je svjetlo i život svega što je stvorio. Sav sjaj i ljepota koji krasi Zemlju i osvjetljavaju nebesa, govore o Bogu.

Hoćemo li, dakle, uživajući u darovima, zaboraviti Darodavca? Neka nas oni potaknu na razmišljanje o Njegovoj do-broti i ljubavi. Neka nas sve što je lijepo u našem zemaljskom domu podsjeća na kristalnu rijeku i zelena polja, lelujavu drveće i žive izvore, blistavi grad i pjevače odjevene u bijelo, na naš nebeski dom — taj svijet ljepote koji nijedan umjetnik ne može oslikati i nijedan smrtni jezik opisati. (GH, kolovoz 1882.)

Mir i sigurnost

“Mir će biti djelo pravde, a plod pravednosti — trajan pokoj i uzdanje.” (Izaija 32,17)

Prava načela psihologije nalazimo u Svetome pismu. Čovjek ne zna svoju vrijednost. On se ponaša sukladno svojoj neobraćenoj naravi jer ne gleda na Isusa, Autora i Završitelja svoje vjere. Onaj tko dođe k Isusu, tko uzvjeruje u Njega i prihvati Ga kao svoj Uzor, razumjet će značenje riječi: “A svi ma koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.” ...

Oni koji dožive iskustvo istinskog obraćenja, jasno će razumjeti svoju odgovornost prema Bogu da rade na svojem spasenju sa strahom i drhtanjem, da potpuno ozdrave od gube grijeha. Takvo iskustvo vodit će ih da se ponizno i s povjerenjem pouzdaju u Boga. (*MS 121, 1902.*)

Uistinu, zadovoljstvo je biti svjestan da Gospodnje oči počivaju na nama i da su Njegove uši otvorene da čuju naše molitve. Spoznaja da imamo Prijatelja koji nas nikada neće iznevjeriti, kojemu možemo povjeriti sve tajne svoje duše, prednost je koju riječi ne mogu opisati. (*R&H, 11. ožujka 1880.*)

Muškarci i žene koji uživaju u vjeri Isusa Krista neće biti zabrinuti, nemirni, nezadovoljni, nepostojani; Kristov mir u njihovu srcu dat će stabilnost njihovu karakteru. (*Letter 8, 1888.*)

Ničemu ne smijete dopustiti da krade mir vašoj duši, odmor i sigurnost da ste prihvaćeni baš ovog trenutka. Prihvatite svako obećanje; sva su upućena vama pod uvjetom da udovoljite Gospodnjim propisanim uvjetima. Predaja svih vaših rješenja koja se čine tako mudrima i prihvaćanje Kristovih rješenja, tajna je savršenog odmora u Njegovoj ljubavi. (*Letter 130, 1898.*)

Duša posvećena službi za Krista posjeduje mir koji svijet ne može dati niti uzeti. (*R&H, 27. studenoga 1894.*)

Veselo srce čini lice vedrim

“Veselo srce razvedrava lice, a bol u srcu tjeskoba je duhu.” (Izreke 15,13)

Ako ste opterećeni i umorni, nemojte se skupiti kao lišće na osušenoj grani. Vedrina i čista savjest bolji su od lijekova i bit će učinkovit saveznik u obnovi vašeg zdravlja. ...

Imat ćete koristi od uloženog truda da budete veselog duha. ... Provodite što više vremena na otvorenom i uživajte blagodati povjetarca i blagoslov sunčevog svjetla. Neka pjesme ptica i ljepota prirode probude u vašim srcima svete i zahvalne osjećaje i usmjeravaju vas k obožavanju vašeg Stvoritelja koji je predvidio vaše želje i okružio vas nebrojenim dokazima svoje ljubavi i neprekidne brige. ...

Dok god živite, imajte cilj. Okružite se sunčevim zrakama umjesto oblacima. Težite da budete svjež, prekrasni cvijet u Božjem vrtu šireći miomiris na sve oko sebe. Učinite li tako, nećete umrijeti ni trenutak ranije, ali ćete zasigurno smanjiti dane svojega gundanja. ...

Odrežite svaki propali list i usahlu granu iz svojeg života i pokazujte samo svježinu i jedrinu. (HR, lipanj 1871.)

Radostan duh kršćanina sastoji se u sagledavanju veličanstvenih blagoslova koje uživamo kao djeca Božja. “Zato, moja ljubljena ... braćo,” kaže on, “moja radosti i moja kruno, ostanite, ljubljene, tako čvrsto u Gospodinu”. Radosno prosvjetljenje uma i hrama duše s jamstvom da smo pomireni s Bogom, ta nada koju imamo u vječni život po Kristu i zadovoljstvo blagoslivljanja drugih, radosti su koje sa sobom ne nose žalost. (Letter 28, 1897.)

Kršćani bi trebali biti najradosniji i najsretniji ljudi na svijetu. (R&H, 25. srpnja 1871.)

Ljubaznost je kršćanska odlika

“Svoja usta mudro otvara, i pobožan joj je nauk na jeziku.” (Izreke 31,26)

Vaš utjecaj dopire do duše; ne dirajte strunu koja već titra prema Bogu. ... Vaša je dužnost biti kršćanin u najvišem smislu te riječi — nalik na Krista. Nevidljivim vezama koje vas privlače drugim umovima s kojima dolazite u kontakt, ako ste u neprekidnoj vezi s Bogom, možete ostaviti dojmove koji će vas učiniti miomirisom života za život. U protivnom, ako ste sebični, ako ste okrenuti samima sebi, ako ste posvjetovljeni, bez obzira na vaš položaj, bez obzira na to kakvo je vaše iskustvo ili koliko je vaše znanje, ako zakon ljubaznosti nije na vašim usnama, ako ugodni miris ljubavi ne dolazi iz vašeg srca, ne možete učiniti ništa što bi trebalo. (*Letter 37, 1891.*)

Ljubaznost, ljubav i uljudnost oznake su kršćanina. ... U zajednici jedan s drugim nemojmo zaboraviti da postoje poglavlja u iskustvu drugih koja su zapečaćena za oči smrtnika; postoje tužne priče zapisane u nebeskim knjigama, ali su brižno čuvane od znatiželjnih očiju. Postoji dugački popis teških bitaka u napornim okolnostima, nastalih u tim istim doživljajima, koje iz dana u dan potkopavaju njihovu hrabrost, vjeru i povjerenje, sve dok od samog čovječanstva ne ostanu ruševine. Ali Isus sve to zna i nikad ne zaboravlja. Takvima su riječi ljubaznosti i naklonosti dobrodošle kao osmijeh anđela; snažni stisak ruke pravog prijatelja vrijedi više od zlata i srebra. (*Letter 16, 1886.*)

Ta iskrena, poštena riječ sestre, brata ili prijatelja, upućena u pravoj jednostavnosti, ima silu otvoriti vrata srca kojemu je potreban miomiris kristolikih riječi i jednostavan, nježan dodir duha Kristove ljubavi. (*MS 61, 1900.*)

Ljubav liječi mnoge rane

“Ljubljeni, ljubimo jedan drugoga, jer ljubav dolazi od Boga, i tko god ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga.”
(1. Ivanova 4,7)

Promatrano s kršćanskog stajališta, ljubav je snaga. U tom načelu objedinjuju se i umna i duhovna snaga. Čista ljubav dolazi do izražaja u činjenju dobra i ne može činiti ništa osim dobra. Ona sprečava neslogu i bijedu i donosi istinsku sreću. Bogatstvo često izopačuje i uništava; jaka je sila da povrijedi, ali istina i dobrota svojstva su čiste ljubavi. (4T, str. 138)

Čovjek koji je u miru s Bogom i svojim bližnjima, ne može biti nesretan. U njegovu srcu neće biti zavisti; sumnja tu neće naći mjesta; mržnja tu ne može postojati. Srce koje je u skladu s Bogom, uzdiže se iznad neugodnosti i teškoća ovoga života. (5T, str. 488)

Ono što Sotona njeguje u svojem srcu — zavist, ljubomoru, sumnju, ogovaranje, nestrpljivost, predrasude, sebičnost, gramzljivost i uobraženost — mora biti iskorijenjeno. Ako se ovim negativnostima dopusti da ostanu u duši, one će donijeti rod koji će mnoge oskvrnuti. O, koliko je mnogo onih koji njeguju otrovne biljke koje uništavaju dragocjeni rod ljubavi i kaljaju dušu! (Signs, 20. lipnja 1911.)

Jedino ljubav koja teče iz Kristovog srca može iscijeliti. Jedino onaj u kome ova ljubav teče, kao sok u drvetu ili krv u tijelu, može obnoviti ranjenu dušu.

Djela ljubavi imaju divnu moć jer su božanska. Kad bismo shvatili pouku da “odgovor blag utišava gnjev”, da “ljubav dugo trpi i milokrvna je”, da dobrota “pokriva mnoštvo grijeha” (Izreke 15,1; 1. Korinćanima 13,4; 1. Petrova 4,8) — kakvu bi iscjeliteljsku silu dobio naš život! Kako bi život bio preobražen, a Zemlja postala slična Nebu koje bi se već sada vidjelo i osjetilo! (Odgoj, str. 101,102)

Ne izreci ništa što će raniti ili ožalostiti

“Tko uistinu hoće ljubiti život i iskusiti sretne dane, neka sustegne jezik svoj od zla i usne svoje od zavodljivih riječi: neka se ukloni od zla i neka učini dobro; neka teži za mirom i neka ga nastoji postići.” (1. Petrova 3,10.11)

Da su usne bile na neprekidnom oprezu tako da ih nikakva prijevara ne može iskvariti, kolike bi patnje, poniženja i nesreće bile spriječene. Kad ništa ne bismo kazali da ranimo ili ožalostimo, osim nužnog ukora grijeha, zato da Bog ne bi bio osramoćen, koliko bi nespোরazuma, gorčine i boli bilo spriječeno. Kad bismo izgovarali riječi ohrabrenja, riječi nade i vjere u Boga, koliko bismo svjetla bacili na stazu drugih koje bi odsajivalo još sjajnije zrake na našu dušu. ... Plan spasenja koji je otkriven u Svetome pismu otvara put na kojem čovjek može osigurati sreću i produžiti svoje dane na Zemlji, kao i uživati prednosti Neba i osigurati onaj budući život koji će biti mjerljiv s Božjima životom. (R&H, 16. listopada 1883.)

Mnogi prigovaraju Providnosti zbog neugodnosti i neprilika kroz koje prolaze, a to je zasigurno rezultat njihovog osobnog izbora. Oni su uvjereni da im Bog šalje bolest, dok su sami odgovorni za bolesti koje trpe. Naš dobri i milostivi nebeski Otac dao je zakone koji će nam, ako ih budemo poštovali, osigurati tjelesno, umno i moralno zdravlje. ...

Bog želi da svoju volju pokorimo Njegovoj; ali ne traži da se odrekemo bilo čega što bi bilo za naše dobro. Nitko ne može biti sretan dok posvećuje svoj život sebičnom zadovoljenju. Put poslušnosti Bogu najmudriji je put koji trebamo odabrati; jer on nam zasigurno donosi mir, zadovoljstvo i sreću.

...

Kad bi ljudi uspostavili pravi odnos s Bogom obrativši pozornost na savjete Njegove Riječi, izbjegli bi bezbrojne opasnosti i iskusili mir i spokojnost, što bi život učinilo radošću, a ne teretom. (R&H, 16. listopada 1883.)

Savršeni mir

**“Čiji je značaj čvrst, koji čuva mir jer se u te uzda.”
(Izaija 26,3)**

Ima mnogo onih čije srce pati od boli pod teretom briga jer žele dostići svjetovni ideal. Oni su odabrali službu njemu, prihvatili njegove teškoće, usvojili njegove običaje. Na taj je način njihov karakter narušen, a njihov život malaksao. Da bi udovoljili slavljudbju i svjetovnim željama, povređuju savjest i stavljaju na sebe dodatni teret grižnje savjesti. Neprestana briga iscrpljuje životne sile. Naš Gospodin želi da odbace ovaj ropski jaram. On ih poziva da prihvate Njegov jaram i kaže: “Jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.” On im nalaže da najprije traže Božje kraljevstvo i njegovu pravdu, i obećava da će im se dodati sve što im je potrebno za ovaj život. Briga je slijepa i ne može raspoznati budućnost; ali Isus od početka vidi kraj. U svakoj teškoći On ima pripremljen svoj put da nam donese olakšanje. Naš nebeski Otac ima tisuće načina da se brine za nas, o kojima mi ništa ne znamo. Oni koji prihvate načelo da službu i proslavljanje Boga stave na prvo mjesto, shvatit će kako teškoće iščezavaju i kako im je pred nogama staza poravnata. ...

U Kristovom srcu u kome je vladao savršeni sklad s Bogom, bio je savršen mir. Nikada se nije uzdizao zbog pohvala niti se obeshrabrio zbog prijekora ili razočaranja. Usred najvećeg suprotstavljanja i najokrutnijih postupaka, uvijek je bio hrabar. (*Isusov život*, str. 264)

Pravu sreću nalazimo ... učeći od Krista. ... Oni koji prihvate Krista u Njegovoj Riječi i predaju svoje srce i svoj život Njemu na upravljanje, pronaći će mir i odmor. Ništa ih na ovome svijetu ne može učiniti tužnima kad ih Isus svojom prisutnošću čini sretnima. (*Signs*, 13. siječnja 1904.)

Ljubav prema sebi donosi nemir. (*Isusov život*, str. 264)

Povjerenje znači sigurnost

“Do vijeka neće on posrnuti: u vječnome će spomenu biti pravednik. Žalosne se vijesti neće bojati, mirno je njegovo srce uzdajući se u Jahvu.” (Psalam 112,6.7)

Bog je u svojoj Riječi dao dovoljno dokaza o njenom božanskom karakteru. Jasno su iznesene velike istine o našem spasenju. Uz pomoć Svetoga Duha obećanog svima koji Ga iskreno traže, svatko sam može razumjeti ove istine. Bog je ljudima osigurao čvrst temelj na kome mogu utvrditi svoju vjeru.

Pa ipak ograničen ljudski um ne može u cijelosti shvatiti planove i namjere Beskonačnoga. Boga nikada ne možemo dokučiti proučavanjem. Ne smijemo si uzeti slobodu da odgrnemo zastor iza kojega je sakrio svoju slavu. Apostol kliče: “Kako su nedokučive njegove odluke, i kako neistraživi njegovi putovi!” (Rimljanima 11,33) Njegovo postupanje s nama i pobude koje Ga rukovode možemo shvatiti toliko da prepoznamo Njegovu bezgraničnu ljubav i milosrđe povezane s Njegovom neizmjernom silom. Naš nebeski Otac sve vodi mudro i pravedno, i stoga ne smijemo biti nezadovoljni i nepovjerljivi, već moramo pokazati iskrenu pokornost. On će nam svoje namjere otkriti onoliko koliko je dobro da znamo, a za ostalo se moramo povjeriti svemoćnoj Ruci, srcu prepunom ljubavi.

Premda je Bog dao obilje dokaza da možemo vjerovati, On neće nikada ukloniti sve izgovore za nevjerstvo. Svi koji traže kuke o koje bi objesili svoje sumnje, naći će ih. ...

Nepovjerenje prema Bogu prirodna je pojava neobraćenog srca koje je u neprijateljstvu s Bogom. Ali Sveti Duh nadahnjuje vjerom i ona će napredovati samo ako je njegovana. Nitko ne može ojačati u vjeri bez ulaganja odlučnog napora. ... Mi možemo biti sigurni samo ako se ponizno oslanjamo na Boga i ako smo poslušni svim Njegovim zapovijedima. (*Velika borba*, str. 452—455)

Ne plači

“Ženo, zašto plačeš?” (Ivan 20,15)

Često su ponavljali riječi: “A mi smo se nadali da je on onaj koji će osloboditi Izraela.” Osamljeni i tužna srca sjećali su se Njegovih riječi: “Ako se, dakle, tako radi sa zelenim drvetom, što će biti sa suhim?” (Luka 24,21; 23,31) Sastali su se u gornjoj sobi, zatvorili i osigurali vrata, svjesni da sudbina njihovoga ljubljenog Učitelja u svako doba može postati i njihova.

A sve ovo vrijeme mogli su se radovati spoznaji da je Spasitelj uskrsnuo. Marija je stajala u vrtu i plakala dok je Isus bio upravo kraj nje. Oči su joj bile toliko zamagljene suzama da Ga nije mogla prepoznati. A i srca učenika bila su tako puna boli da nisu vjerovali vijesti anđela ili riječima samoga Krista.

Koliko je mnogo danas onih koji još uvijek postupaju onako kao što su učenici postupali! Koliko je mnogo onih koji kao Marija očajnički uzvikuju: “Uzeše moga Gospodina ... i ne znam kamo ga staviše!” Kolikima bi mogle biti upućene Spasiteljeve riječi: “Zašto plačeš? Koga tražiš? On je kraj njih, ali njihove Ga oči zamagljene suzama ne raspoznaju. On im govori, ali oni ne razumiju.

O, kad bi se pognuta glava mogla podignuti, kad bi se oči mogle otvoriti da Ga promatraju, kad bi uši mogle slušati Njegov glas! “Krenite žurno i recite učenicima njegovim: Uskrsnuo je od mrtvih.” ... Neka ne tuguju kao oni koji su bez nade i pomoći. Isus živi, i budući da On živi, i mi ćemo živjeti. Iz zahvalnih srca, s usana dodirnutih svetom vatrom, neka odjekne radosna pjesma: Krist je uskrsnuo! On živi da posreduje za nas. Uhvati se za ovu nadu i ona će držati dušu kao sigurno, iskušano sidro. Vjeruj, i vidjet ćeš slavu Božju! (*Isusov život*, str. 656)

Ne boj se

“Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao; ti si moj!” (Izaija 43,1)

Naše kušnje su često takve da nam se čine skoro nepodnošljivima, kakve bi sigurno i bile da nema Božje pomoći. Ako se ne oslonimo na Njega, potonut ćemo pod teretom odgovornosti koje sa sobom nose samo tugu i jad. Ali ako Krista učinimo svojim pouzdanikom, nećemo potonuti pod težinom kušnji. Kad se sve čini mračno i neobjašnjivo, trebamo imati povjerenja u Njegovu ljubav; moramo ponavljati riječi koje je Krist izgovorio našoj duši: “Što ja činim, ne možeš razumjeti sada, ali ćeš razumjeti poslije.” ...

Nemojmo spominjati kako je Isus bio položen u Josipov grob i na ulaz doguran i postavljen veliki kamen. ... Na ispitu vaše vjere pokažite da znate da imate uskrslog Spasitelja koji posreduje za vas i vaše voljene. ...

Biblija stavlja odgovornost za našu sreću na nas. Trebamo gledati na svjetlo života. Naša uporabljivost ovisi o putu koji smo odabrali. (*Letter 33, 1895.*)

Svi smo mi toliko zaokupljeni traženjem sreće, ali je mnogi rijetko nalaze zbog svojih pogrešnih metoda u traženju. Moramo najozbiljnije nastojati udružiti svoje želje s vjerom. Tada će nam sreća doći skoro neprimjetno. ... Kad god možemo, bez obzira na okolnosti, s povjerenjem se prepustimo Njegovoj ljubavi i nađimo zaklon u Njemu odmarajući se s povjerenjem u Njegovoj ljubavi, a osjećaj Njegove prisutnosti nadahnut će nas dubokom, spokojnom radošću. Ovo iskustvo donosi nam vjeru koja nam omogućuje da ne budemo uzrujani niti zabrinuti, već ovisni o vječnoj sili. (*Letter 57, 1897.*)

S nama će biti sila Najvišega. ... Isus je na našoj strani. ... A kad dođu kušnje, s njima će doći i Božja sila. (*R&H, 29. travnja 1890.*)

Ne sumnjaj

“Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani.” (Rimljanima 8,28)

Kada dođu kušnje, sjetite se da su one poslone za vaše dobro. ... Kada na vas dođu kušnje i nevolje, znajte da su poslone od Gospodina slave da možete primiti obnovljenu snagu i veću poniznost, kako bi vas mogao sigurno blagosloviti, poduprijeti i uzdići. U vjeri i s tom nadom koja “se ne sramoti”, oslonite se na Božja obećanja.

O kako je Gospodin dobar prema svima nama, i kako se sa sigurnošću možemo pouzdati u Njega! On nas naziva svojom dječicom. Dođimo onda k Njemu kao k voljenom Ocu. Njegova je želja da svijetle zrake Njegove pravednosti zrače s naših lica i iz naših riječi i djela. Ako budemo ljubili jedan drugoga kao što je Krist ljubio nas, nestat će prepreke koje nas razdvajaju od Boga i međusobno, i mnoge prepreke koje ometaju protok Svetoga Duha od srca do srca bit će uklonjene. ... Vjerujte u Njega cijelim srcem. On će nositi vas i vaše terete. (*Letter* 13, 1904.)

Gospodin je uredio da Njegov narod bude sretan, i On nam otvara jedan za drugim izvor utjehe, da budemo ispunjeni radošću i mirom usred sadašnjeg iskustva. Ne trebamo čekati da dođemo na Nebo da bismo imali vedrinu, udobnost i radost. Možemo ih posjedovati ovdje u ovom životu. ... Propuštamo mnogo toga jer u svojoj tuzi ne vidimo blagoslove koji mogu biti naši. Sve naše patnje i žalosti, sve naše napasti i kušnje, sva tuga i boli, sva naša progonstva i oskudice, ukratko, sve ovo djeluje za naše dobro. ... Svako iskustvo i svaka prilika Božji su radnici preko kojih nam dolazi dobro. Usmjerimo pogled na svjetlo iza oblaka. (*R&H*, 27. veljače 1894.)

Naša sreća ne proizlazi iz onog što nas okružuje, već iz onog što je u nama; ne od onog što posjedujemo, već od onog što jesmo. (*YI*, 23. siječnja 1902.)

S r p a n j DRUŠTVENI ŽIVOT

1. srpnja

Budi društven da možeš spašavati

Isus kao primjer u društvenim odnosima

“A u treći dan poslije toga bijaše svadba u Kani Galilejskoj, a bila je ondje i majka Isusova. Na svadbu bijaše pozvan i Isus zajedno sa svojim učenicima.” (Ivan 2,1.2)

U Kani Galilejskoj trebala se održati svadba. Priređivali su je rođaci Josipa i Marije. Isus je znao za ovo obiteljsko okupljanje i da će se tom prilikom tu naći mnogi utjecajni ljudi, pa je zajedno sa svojim tek pozvanim učenicima pošao prema Kani. Čim se saznalo da je Isus stigao u to mjesto, Njemu i Njegovim prijateljima bio je upućen poseban poziv. ...

On se pridružio mješovitom društvu na svečanom okupljanju i nikakva sjenka svjetovne raspuštenosti nije narušavala Njegovo ponašanje; svojom prisutnošću odobrio ovaj skup.

Ovdje se krije pouka za Kristove učenike svih vremena da se ne isključuju iz društva, da si ne uskraćuju sve društvene dodire i da ne teže strogom odvajanju od svojih bližnjih. Da bi doprli do svih društvenih slojeva, moramo se sretati s njima tamo gdje se nalaze jer će nas oni vrlo rijetko sami od sebe potražiti. Nisu samo s propovjedaonice srca muškaraca i žena dirnuta božanskom istinom. Isus je budio njihovo zanimanje hodeći s njima kao onaj koji im želi dobro. On im je prilazio dok su obavljali svoje svakidašnje poslove i iskreno se zanimao za njihove svakodnevne brige. On je ulazio sa svojim savjetima u domove ljudi, dovodeći cijele obitelji pod utjecaj svoje božanske prisutnosti. ...

Isus je ukoravao neumjerenost, ugađanje sebi i raskalašenost, ali je po svojoj naravi bio društveno biće. Prihvaćao je pozive da jede s učenicima i ljudima plemićkog roda, ali i sa siromašnima i napaćenima. ... Nikada nije odobravao prizore rasipnosti i razuzdanosti, ali Mu je nevino zadovoljstvo bilo ugodno. Židovska svadba bila je svečan i ganutljiv prizor, pa ni njene radosti i uživanja nisu smetale Sinu Čovječjem. (*Signs*, 22. studenoga 1877.)

Volite ljude onako kao što ih je Krist volio

“Ovo je zapovijed moja: ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas!” (Ivan 15,12)

Isus je u svojem životu primjenjivao svoj božanski nauk. Revnost Ga nikada nije navodila na pretjerivanja. Pokazivao je dosljednost bez pritiska, dobročinstvo bez slabosti, nježnost i sućut bez lažne osjećajnosti. Bio je veoma društven, ali se odlikovao suzdržanim dostojanstvom koje nije pozivalo na neprikladnu prisnost. Njegova suzdržanost nikada se nije pretvarala u netrpeljivost ili u asketsku strogost. On se nije prilagođavao ovom svijetu, ali nije bio ni ravnodušan prema potrebama najmanjega među ljudima. Bio je svjestan potreba svih ljudi. (MS 132, 1902.)

Od svojih najranijih godina pa sve do muževnog doba Krist je živio životom kojim je pružao savršeni primjer poniznosti, marljivosti i poslušnosti. Uvijek je bio promišljen i pun obzira prema drugima, uvijek spreman na samoodricanje. Došao je noseći pečat Neba; nije došao da Mu služe, već da služi. ...

Kristov nesebični život primjer je svim ljudima. Njegov karakter je uzor karaktera koji bismo mogli oblikovati kad bismo krenuli Njegovim stopama. (MS 108, 1903.)

Taktičnost i zdravo prosuđivanje stotinu puta povećavaju korisnost radnika. Ako bude izgovarao prave riječi u pravo vrijeme i pokazivao pravi duh, širit će utjecaj kojim će omekšavati srca onih kojima želi pomoći. (GW 119)

Prema onima koji se od nas razlikuju po vjeri i nauku, treba postupati ljubazno. Oni su Kristovo vlasništvo i s njima ćemo se morati sresti u veliki dan konačnog obračuna. Morat ćemo se suočiti s njima licem k licu na sudu i vidjeti izvještaj o svojim mislima, riječima i djelima, ne onakvima kako smo ih mi doživljavali, već onakvima kakvi su uistinu bili. Bog nam je nametnuo dužnost da volimo jedni druge onako kako je Krist volio nas. (YI, 9. prosinca 1897.)

Volite jednako i prijatelje i neprijatelje

“Koji se, po tvome mišljenju, od te trojice pokazao bližnjim onomu što je zapao među razbojnike?” Odgovori mu: “Onaj koji mu iskaza milosrđe.” ‘Idi pa i ti čini tako!’” (Luka 10,36.37)

Krist je došao srušiti svaki zid razdvajanja. Došao je pokazati da je Njegov dar milosti i ljubavi isto tako neograničen kao zrak, svjetlo ili kiša koja natapa zemlju. ... On nije razlučivao susjede od stranaca, prijatelje od neprijatelja. ...

Isus nije prolazio ni kraj jednog ljudskog bića kao pokraj nečega što je bezvrijedno. ... Kakvo god da je bilo društvo u kojem se On nalazio, iznosio je pouku koja je odgovarala vremenu i okolnostima. Ako je vidio da se ljudi međusobno zapostavljaju i vrijeđaju, samo je postajao osvjedočenijim da njima treba Njegova božansko-ljudska sućut. Trudio se da one koji su bili najgrublji i najnepristupačniji ispuni nadom i uvjeri ih da mogu biti slobodni od mana, dobivajući karakter koji će im pomoći da žive kao Božja djeca.

Često je sretao one koji su bili prepušteni sotonskoj vlasti i nisu imali snage izvući se iz Sotonine zamke. Takvom razočaranom, bolesnom, iskušanom, palom biću Isus bi upućivao riječi najnježnije sućuti, riječi potrebne i razumljive. Isus je sretao druge koji su se borili prsa u prsa s neprijateljima duša. Takve je hrabrio da ustraju, ulijevao im sigurnost da će pobijediti. ... Kao štovani gost, On je sjedio za stolom carinika, pokazujući svojom ljubaznošću i društvenošću da cijeni ljudsko dostojanstvo; a ljudi su čeznuli da postanu vrijedni Njegova povjerenja. ... Isus se, premda je bio Židov, slobodno družio sa Samarijancima. ... Spavao je zajedno s njima pod njihovim krovovima, jeo s njima za njihovim stolovima, uzimao od hrane koju su pripremale i posluživale njihove ruke, učio na njihovim ulicama i u postupanju s njima pokazivao vrhunsku dobrotu i učtivost. I dok je On privlačio k sebi njihova srca vezom ljudske sućuti, Njegova im je božanska milost donosila spasenje koje su Židovi odbacili. (*Put u bolji život*, str. 11,12)

Budite suosjećajni prema svim ljudima

***“Sa slabićima sam bio slabić, da pridobijem slabiče. Svi-
ma njima postao sam sve, da kako neke spasim.” (1. Ko-
rinćanima 9,22)***

Svi bi trebali pomnjlivo istraživati kako da postanu najko-
risniji i kako bi mogli poslužiti na blagoslov onima s kojima
se družu.

Svi koji sebe smatraju Božjom djecom trebali bi neprestano
imati na umu da su misionari koji su svojim radom došli u
dodir sa svim vrstama ljudi. Bit će tu ljudi koji će biti nepo-
šteni u svojem postupanju prema bližnjima; bit će aristokrata,
oholih, ponosnih, beščutnih, nezavisnih, nezadovoljnih, depresiv-
nih, obeshrabrenih, fanatičnih, sebičnih, plašljivih, osjetljivih,
ljudi visokih misli, uljudnih u ponašanju, rasipnih, neljubaznih,
površnih. ... Prema svim tim različitim umovima ne može se
jednako postupati, ali svi, bili bogati ili siromašni, uzvišeni
ili poniženi, zavisni ili nezavisni, u istoj su potrebi za ljubaz-
nošću, sućuti, istinom i ljubavlju. U međusobnim susretima
naši umovi će dobivati na ugladenosti i profinjenosti. Mi ovisimo
jedni o drugima, usko smo međusobno povezani vezama ljudskog
bratstva.

Upravo preko društvenih odnosa kršćanstvo dolazi u do-
dir sa svijetom. Od svakog muškarca i svake žene koji su okusili
Kristovu ljubav i u svoje srce primili božansko prosvjetljenje,
Bog zahtijeva da svjetlošću obasjaju staze onih koji se još nisu
upoznali s boljim putem. ...

Mi moramo priznati Krista otvoreno i hrabro, pokazujući
u svom karakteru Njegovu krotkost, poniznost i ljubav, sve
dok ljudi ne budu zadivljeni ljepotom svetosti. (MS 59, 1897.)

Posvećena Kristovim duhom, moć utjecaja u društvu mo-
ra dobiti uzvišeniju veličinu u privođenju duša k Spasitelju.
... Krist treba biti u nama kao izvor vode koja teče u život
vječni i donosi osvježenje svima koji stupaju s nama u dodir.
(*Put u bolji život*, str. 317)

Kako su ugodne prave riječi izrečene u pravo vrijeme!

“Riječi kazane u pravo vrijeme, zlatne su jabuke u srebrnim posudama.” (Izreke 25,11)

Kada se našao na gozbi, Krist je upravljao razgovorom i upućivao mnoge dragocjene pouke. Prisutni su Ga slušali — zar nije liječio njihove bolesnike, tješio ožalošćene, uzimao njihovu djecu u naručje? Carinici i grešnici bili su privučeni Njemu i kad bi On govorio, privukao bi svu njihova pozornost.

Krist je poučavao svoje učenike kako da se ponašaju kada se nađu u društvu drugih ljudi. On ih je učio dužnostima i pravilima društvenog života koja su ista kao i zakoni Božjeg kraljevstva. Učio je svoje učenike svojim primjerom da se ne moraju brinuti ili misliti što će reći kad se nađu na nekom javnom skupu. Njegovi razgovori na javnim svetkovinama potpuno su se razlikovali od onih koji su se mogli čuti na skupovima u prošlosti. Svaka riječ koju bi On izgovarao bila je miris života. Govorio je jasno i jednostavno. Njegove riječi bile su kao zlatne jabuke u srebrnim posudama. (*R&H*, 2. listopada 1900.)

Druženje s Isusom — kako je neizrecivo dragocjeno! Naša je prednost imati takvo zajedništvo. ... Kada su prvi učenici slušali Isusove riječi, osjećali su koliko im je On potreban. Tražili su Ga, našli su Ga i pošli za Njim. Bili su s Njime u kući, za stolom, u klijeti, na polju. Bili su s Njime kao učenici sa svojim učiteljem, svakodnevno primajući s Njegovih usana pouke o svetoj istini. Gledali su prema Njemu kao što sluge gledaju prema svojem gospodaru. ... Služili su Mu radosno i veselo. (*Signs*, 10. rujna 1885.)

Vrlo je važno u kakvom se društvu krećemo. Mi možemo imati prijatelje koji su ljubazni i spremni da pomognu, ali ništa nije tako dragocjeno kao društvo u kojemu smrtni ljudi uspostavljaju vezu s besmrtnim Bogom. Kada se tako sjedinimo, Kristove riječi stanuju u nama. ... Posljedica će biti očišćeno srce, razuman život i karakter bez mane. Ali jedino upoznavanjem i druženjem s Kristom možemo postati slični Onome koji je naš jedini besprijekorni primjer. (*Signs*, 10. rujna 1885.)

Istinska ugladenost

“Da nikome ne nanose uvrede, da se ne svađaju, da budu susretljivi i posve blagi prema svim ljudima.” (Titu 3,2)

Srž prave uljudnosti je obzirnost prema drugima. Najvažnije i najsolidnije obrazovanje je ono koje potiče na razumijevanje i ljubaznost prema svima. Ona takozvana kultura koja mlade ne uči da budu poslušni roditeljima, da cijene njihove dobre strane, da imaju strpljenja prema njihovim nedostacima, da im pomažu u njihovim potrebama; koja ih ne čini obzirnim a nježnim, velikodušnim i uslužnim prema mladima, starima i nesretnim a uljudnim prema svima — takva je kultura promašena.

Prava plemenitost misli i ponašanja prije će se steći u školi božanskog Učitelja nego bilo kakvim držanjem utvrđenih pravila etike. Njegova ljubav koja prožima srce, oplemenjuje karakter i oblikuje ga po ugledu na Njegov. Takav odgoj daje nebesko dostojanstvo i nebeski osjećaj pristojnosti. On ljudskoj naravi daje prijaznost a ponašanju otmjenost koju nikada ne može dati površna ugladenost pomodarskog društva.

Biblija zahtijeva uljudnost i iznosi mnoge opise nesebičnog duha, otmjene ljupkosti i ugodnog temperamenta, što su obilježja prave ugladenosti. Sve su to ipak samo odsjaji Kristovog karaktera. Svaka prava nježnost i uljudnost u svijetu, čak i među onima koji ne priznaju Njegovo ime, dolazi od Njega. On želi da se te osobine savršeno odražavaju u Njegovoj djeci. Njegova je namjera da ljudi u nama gledaju Njegovu ljepotu. (*Odgoj*, str. 216,217)

Kolika blagost i dobrota je zračila iz Njegove ličnosti! Kakav je ugodan miris širila Njegova prisutnost! ... Božanska atmosfera okruživat će one u kojima Krist živi. Njihove bijele haljine čistoće odisat će mirisom vrtova Gospodnjih. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 296, 1968.)

Kršćanska učtivost

“Kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.”
(Ivan 13,34)

Vrijednost lijepog ponašanja premalo se cijeni. Mnogi koji su po srcu dobri, ne pokazuju srdačnost u ponašanju. Mnogi koji zaslužuju poštovanje zbog svoje iskrenosti i čestitosti, pokazuju žalostan nedostatak topline. Ovaj nedostatak kvari njihovu vlastitu sreću i nepovoljno utječe na njihovu službu drugima. Neuljudni često žrtvuju iz čiste nepromišljenosti znatan dio najljepših i najkorisnijih životnih iskustava. (*Odgoj*, str. 215)

Sveto pismo nam pruža izrazite primjere istinske učtivosti. Abraham je bio Božji čovjek. Kada god bi podizao svoj šator, odmah bi gradio i žrtvenik Gospodinu i pozivao Boga da bude s njime. Abraham je bio i vrlo učtiv. Njegov život nije bio ukaljan sebičnošću, koja je tako mrska u svakom karakteru i tako uvredljiva u Božjim očima. Pogledajte njegovo ponašanje kada se rastajao s Lotom. Iako mu je Lot bio nećak i mnogo mlađi od njega, i iako je imao pravo birati što će mu pripasti, učtivost ga je navela da zaboravi na svoje pravo i da pozove Lota da izabere sebi dio zemlje koji mu se čini najpoželjnijim. Pogledajte ga dok pozdravlja trojicu putnika koji su se pojavili u najvrelijem dijelu dana i kako se žuri zadovoljiti njihove potrebe. I ponovno ga promatrajte kako obavlja poslovni pothvat s Hetovim sinovima dok kupuje mjesto na kojemu će pokopati Saru. Ni u svojoj boli ne zaboravlja na pravila učtivosti i uljudnosti. Klanja se pred njima iako je Gospodnji plemić. Abraham je znao kako izgleda istinska uljudnost i što čovjek duguje svojim bližnjima. (*R&H*, 8. rujna 1885.)

Moramo zaboraviti na sebe, uvijek ... se truditi da nađemo prigodu da razvedrimo druge i olakšamo i oslobodimo ih njihove tuge i tereta djelima nježne ljubaznosti i malim djelima ljubavi. Ova promišljena učtivost, koja započinje u našim obiteljima, širi se i izvan obiteljskog kruga i pridonosi zbroju životne sreće. (*3T*, str. 539,540)

Obazrivost prema drugima

“Na kraju, svi budite jednodušni, puni suosjećanja, bratske ljubavi, milosrđa i poniznosti!” (1. Petrova 3,8)

Veliki apostol Pavao bio je čvrst kada su u pitanju bili dužnosti i načela; on je propovijedao Krista s velikom hrabrošću; ali nikada nije bio grub ili neuljudan. Imao je nježno srce pa je uvijek bio ljubazan i pun obzira prema drugima. Učtivost je bila njegova izrazita karakterna osobina i zahvaljujući njoj imao je pristup u više društvene slojeve. ...

Bio je gorljiv kada se radilo o istini, hrabar u zastupanju Krista, ali su prikladnost držanja i vrlina istinske uljudnosti uvijek obilježavale njegovo cjelokupno ponašanje. ...

Pavao je privlačio iskrena srca kuda kuda god se kretao; njegova je duša bila povezana s dušom njegove braće. Kada bi se rastajao s njima znajući i govoreći da više nikada neće ugledati njihovo lice, kada bi oni bili tako ispunjeni tugom da su ga preklinjali da ostane s njima, morao bi uzviknuti: “Zašto plaćete i mekšate mi srce?” Njegovo srce ispunjeno sućuti lomilo se dok je promatrao i osjećao njihovu bol prilikom konačnog rastanka. Oni su ga voljeli i osjećali da ga neće moći zaboraviti. Koji se kršćanin ne divi Pavlovom karakteru? Čvrst kao stijena kada je ustajao u obranu istine, bio je pun ljubavi i nježan kao dijete kada je bio okružen svojim prijateljima. ...

Najsličniji Kristu su upravo oni koji su i najljubazniji, najsažaljiviji i najučtiviji; njihova uvjerenja su čvrsta i njihov karakter jak; ništa ih ne može odvratiti od njihove vjere ili udaljiti od njihove dužnosti.

Kršćanin će njegovati krotak i miran duh, bit će smiren, pun obzira prema bližnjima, odlikovat će se onim vedrim temperamentom koji ni bolest neće moći izbaciti iz ravnoteže niti ga vrijeme ili okolnosti uznemiriti. ... Božja djeca nikada ne zaboravljaju činiti dobro. ... Dobra djela čine spontano jer je Bog preobrazio njihovu narav svojom milošću. (R&H, 8. rujna 1885.)

Gostoljubivost

“Budite gostoljubivi jedan prema drugomu bez mrmljanja! Služite jedan drugoga — svaki milošću kakvu je primio — kao dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti!” (1. Petrova 4,9.10)

Kada izumre duh gostoljubivosti, srce biva otežano sebičnošću. (MS 41, 1903.)

“Gostoljubivost” se nalazi među značajkama kojima Sveti Duh obilježava one koji nose odgovornosti u Crkvi. Cijeloj Crkvi je upućen nalog: “Budite gostoljubivi jedan prema drugomu bez mrmljanja!” (1. Petrova 4,9.10)

Ovi savjeti su na čudan način zanemareni. Čak i među onima koji tvrde za sebe da su kršćani, istinska gostoljubivost se malo njeguje. Među našim vjernicima prilika da se pokaže gostoljubivost ne smatra se, kao što bi trebalo biti, prednošću i blagoslovom. Ima premalo društvenosti, premalo spremnosti da se načini mjesto za još dvoje ili troje za obiteljskim stolom bez zbnjenosti ili parade. Neki smatraju da je to preveliki problem. Ne bi bilo tako kad biste rekli: “Nismo se posebno pripremali, ali ste dobro došli na ono što imamo!” Za neočekivanog gosta dobrodošlica je mnogo važnija od najtemeljitih priprema. ...

Krist čuva račun o svakom izdatku koji je nastao zbog ugošćivanja Njega radi. On daje sve što je potrebno za ovaj rad. Oni koji radi Krista ugošćuju svoju braću čineći sve što je u njihovoj moći da posjet bude koristan i njima i njihovim gostima, na Nebu su zapisani kao ljudi dostojni posebnih blagoslova. (6T, str. 342—345)

Kad otvorite vrata Kristovim predstavnicima koji su u nevolji i koji pate, primete dobrodošlicom nevidljive anđele. Pozivate društvo nebeskih bića. Oni donose svijetu ozračje radosti i mira. Oni dolaze s hvalom na svojim usnama, a na Nebu se čuje pjesma koja joj odgovara. Svako djelo milosrđa stvara glazbu na Nebu. (*Isusov život*, str. 530)

Vedro raspoloženje

“Tko čini milosrđe, neka ga čini veselo.” (Rimljanima 12,8)

Tvoja je dužnost da njeguješ vedro raspoloženje i nesebičnost u svojim osjećajima sve dok ne postane tvoja najveća sreća da učiniš sretnima sve oko sebe. ...

Vedro raspoloženje bez lakomislenosti jedna je od kršćanskih vrlina. (*4T*, str. 62)

Nemojte dopustiti teškoćama i brigama svakidašnjeg života da opterete vaš um i da namršte vaše obrve. Ako to budete činili, uvijek ćete imati razloga da se mrštite ili ljutite. Život je ono što od njega načinimo, i uvijek ćemo naći ono što tražimo. Ako tražimo žalosti i nevolje, ako smo skloni uveličavanju malih problema, uvijek ćemo pronaći mnoštvo razloga da opteretimo svoje misli i svoje razgovore. Ali ako događaje promatramo s njihove svjetlije strane, bit će dovoljno onoga što će nas razveseliti i usrećiti. Ako budemo širili osmijehe, oni će nam se vraćati; ako budemo izgovarali ljubazne, radosne riječi, one će nam biti upućivane. (*Signs*, 20. lipnja 1911.)

Sotona je zamislio plan da gura ljude iz jedne krajnosti u drugu. Bog želi da mi, kao djeca svjetla, njegujemo vedar, radostan duh i da upućujemo hvale Onome koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.

Otidite u podrum pa ćete na temelju iskustva moći govoriti o mraku i reći: “Ništa ne vidim! Ništa ne vidim!” Ali popnite se u gornje prostorije u kojima kraljuje svjetlo i nemojte ostati u tami! Popnite se u visine u kojima se nalazi Krist i bit ćete okruženi svjetlošću! (*AUCR*, 1. studenoga 1904.)

Iskreni kršćanin nastoji oponašati Krista, jer biti kršćanin znači biti sličan Kristu. ... Dragovoljna služba Kristu iz cijeloga srca proizvodi sunčanu religiju. ... U Kristu je svjetlo, mir i radost u sve vjekove! (*MS* 1, 1867.)

Ljubazne riječi

“Jer Gospod Jahve, dade mi jezik vješt da znam riječju krijepiti umorne. Svako jutro on mi uho budi da ga slušam kao učenici.” (Izaija 50,4)

Ako Krist bude stanovao u nama, bit ćemo kršćani i kod kuće i izvan nje. Onaj tko je kršćanin, uvijek će imati ljubaznu riječ za svoje rođake i poznanike. On će biti ljubazan, uslužan, pun ljubavi i razumijevanja, pripremat će sebe za druženje s obitelji na Nebu. Ako postane pripadnik kraljevske obitelji, bit će i predstavnik kraljevstva prema kojemu se uputio. On će se nježnim riječima obraćati svojoj djeci jer će biti svjestan da su i ona Božji baštinici, članovi nebeskog dvora. Među Božjom djecom neće vladati nikakav duh oštine. (R&H, 20. rujna 1892.)

Neki se hvališu da su otvoreni, neposredni i grubi i to nazivaju iskrenošću; samo to nije pravo ime za takvo ponašanje, već je to sebičnost najgrubljeg kova. (R&H, 29. travnja 1884.)

Krist je uvijek bio smiren i dostojanstven i oni koji s Njime surađuju primjenjivat će u svojem radu ulje milosrđa. Svojim riječima i ponašanjem uvijek će djelovati umirujuće. (R&H, 11. srpnja 1899.)

Moramo naučiti svoju dušu da bude sažaljiva, nježna, uvijek spremna na opraštanje i sućut. Dok odbacujemo svaku taštinu, sve nerazumne razgovore, ruganje i podsmjehivanje, moramo se truditi da ne postanemo hladni, bezosjećajni i nedruštveni. Gospodnji Duh treba počivati na nama sve dok ne postanemo slični mirisnim cvjetovima u Božjem vrtu. Trebamo govoriti o svjetlosti, o Isusu, Suncu pravednosti, sve dok se ne preobrazimo iz slave u slavu, iz karaktera u karakter, iz snage u snagu odražavajući sve više dragocjeni Isusov lik. (R&H, 20. rujna 1892.)

Krist nam je uvijek spreman dati dio svoga bogatstva i trebali bismo sabirati te dragulje koje dolaze od Njega da, kad budemo govorili, ovi dragulji mogu kapati s naših usana. (6T, str. 174)

Djeca vole druženje s majkom

“Sinovi njezini podižu se i sretnom je nazivaju, i muž njezin hvali je.” (Izreke 31,28)

Za djecu bi dom trebao biti najprivlačnije mjesto na svijetu, prisutnost majke najveća draž. Djeca su osjetljiva, odana stvorenja. Njih je lako zadovoljiti, ali i ožalostiti. ...

Mala djeca vole biti u društvu i rijetko se mogu zabavljati sama. Ona teže za razumijevanjem i nježnošću. Ona vjeruju da će ono čemu se ona raduju obradovati i mamu. ...

Umjesto da svoju djecu odbija od sebe jer je možda uznemirena zbog njihove buke ili iscrpljena od slušanja njihovih malih želja, majka treba pripremiti zabavne igre ili neki lak zadatak kojim će uposliti nemirne ruke i zabaviti njihov dinamičan um. Razumijevanjem njihovih osjećaja, pripremanjem igara i pomažući im da nečim korisnim ispune svoje vrijeme, majka će zadobiti povjerenje svoje djece. ... Ljubavlju koju karakteriziraju strpljenje i budnost, ona može usmjeriti srca svoje djece u dobromu smjeru i u njima oblikovati lijepe i privlačne crte karaktera.

Majke trebaju paziti da ne odgajaju svoju djecu tako da postanu nesamostalna i previše zaokupljena sobom. Nikada im ne dajte povoda da vjeruju kako su ona središte svih zbivanja i da se sve mora oko njih okretati. Neki roditelji troše mnogo vremena i pažnje zabavljajući svoju djecu, međutim djecu bi trebalo naučiti da se zabavljaju sama, da upotrebljavaju vlastitu dovtljivost i spretnost. Tako će naučiti biti zadovoljna veoma jednostavnim radostima. Učimo ih da hrabro podnose svoja mala razočaranja i kušnje. ... Pokušajte izmisliti način na koji ćete svoju djecu naučiti da misle na druge. (*Put u bolji život*, str. 242,243)

U Riječi Božjoj nalazimo prekrasan opis sretnoga doma i žene koja upravlja njime: “Sinovi njezini podižu se i sretnom je nazivaju, i muž njezin hvali je!” (*HR*, prosinac 1877.)

Srce očeva okrenuto prema djeci

“On će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim prokletstvom zemlju.”
(*Malahija 4,6*)

Kada se otac vraća kući sa svojeg svakidašnjeg rada, ne bi trebao svoj dom opterećivati svojim poslovnim problemima. On treba znati da su njegov dom i obiteljski krug odviše sveti da bi se kvarili njegovim brigama. Kada je napuštao svoj dom, nije ostavio svoga Spasitelja i svoju vjeru. I jedno i drugo njegovi su stalni pratitelji. Ugodni utjecaj njegovog doma, blagoslovi njegove žene i ljubav njegove djece doprinose da njegov teret odgovornosti izgleda lakši pa se zato vraća s mirom u srcu, obraćajući se veselim i ohrabrujućim riječima ženi i djeci koja čekaju da ih radosno pozdravi kada dođe. (*R&H*, 8. kolovoza 1899.)

Vrijeme koje provodi sa svojom djecom trebao bi prihvatiti kao ugodnu promjenu. On ih može izvesti u vrt, pokazivati pupoljke koji se otvaraju i različite nijanse već rascvjetanog cvijeća. ... Treba iskoristiti priliku i u njihove misli usaditi činjenicu da se Bog, ako Mu je toliko stalo do drveća i cvijeća, još mnogo više brine o stvorenjima koja su oblikovana po Njegovom obličju. Može ih već vrlo rano navesti da shvate da Bog želi da djeca budu lijepa, ali ne zahvaljujući umjetnim ukrasima, već ljepoti karaktera, privlačnosti ljubaznosti i ljubavi, što će njihova srca povezati radošću i srećom. (*Signs*, 6. prosinca 1877.)

Kada bi lakoumni i oni koji trče za zadovoljstvima dopustili svojim mislima da se bave onim što je stvarno i istinito, srce bi im se ispunilo strahopoštovanjem i oni bi uzvisivali Boga prirode. (*YI*, 6. svibnja 1897.)

Da biste privukli svoju djecu Kristu, ne smijete ulaziti u svoj dom izgovarajući ljutite riječi, namrštena čela. Ako se vraćate sa svojeg posla umorni i iscrpljeni, zatražite od Boga Njegovu milost i Njegovog smirenog Duha da bi se vaše srce ispunilo nježnošću, da bi vaše usne bile pune ljubaznih i utješnih riječi. Vežite svoju djecu uz svoje srce. Preporučite im svoju religiju onim što je u njoj privlačno. (*Signs*, 22. veljače 1892.)

Sretno zajedničko druženje

“S kojim sam slatko drugovao, i složno hodismo u Domu Božjemu.” (Psalam 55,15)

Okružite svoju djecu privlačnostima doma i svoga društva. Budete li tako činili, ona neće više toliko čeznuti za društvom svojih mladih vršnjaka. ... Zbog zala koja se danas nalaze u svijetu i nužnosti postavljanja zabrana djeci, roditelji moraju uložiti dvostruki napor da srce svoje djece povežu sa svojim kako bi uvidjela da im doista žele sreću. (*IT*, str. 388)

Neka roditelji posvete večernje sate svojoj obitelji. Odbacite brige i strahovanja zajedno s dnevnim naporima. Provođite večeri u što je moguće vedrijem ozračju. (*CTBH* 65)

Uspostavite kućni čitalački krug u kojem će svaki član obitelji odbaciti sve poslovne dnevne brige i sjediniti se s ostalima u proučavanju. Očevi, majke, braća i sestre, prihvatite se ovog djela svim srcem i potrudite se da unaprijedite svoju crkvu u domu. Čitajte literaturu koja će vam dati istinsko znanje i koja će biti od koristi cijeloj obitelji. (*R&H*, 29. srpnja 1902.)

Kad bi okupljali svoju djecu oko sebe i pokazivali im svoju ljubav, kad bi se zainteresirali za sve njihove napore, čak i za njihove sportske aktivnosti, kad bi ponekad i sami bili djeca među djecom, roditelji bi posebno usrećili svoju djecu i zadovolili njihovu ljubav i njihovo povjerenje. (*FE* 18)

Podignuti i vođeni mudrom i nježnom rukom pravoga doma, djeca neće poželjeti skrenuti sa staze u traganju za užicima i društvom. Za njih zlo neće imati privlačnu moć. Duh koji vlada u domu oblikovat će njihov karakter; ona će steći navike i usvojiti načela koja će biti jaka obrana u borbi protiv kušnji kad napuste kućno ognjište i zauzmu svoje mjesto u svijetu. (*Put u bolji život*, str. 246)

Mlado srce se brzo odaziva na dodir ljubavi. (*FE* 58)

Povežite svoju obitelj ljubavlju

**“Naviještati jutrom ljubav tvoju i noću vjernost tvoju.”
(Psalam 92,3)**

Kristova vjera navodit će nas da činimo sve što do nas stoji da bližnjima činimo dobro, i uglednima i prezrenima, bogatima i siromašnima, sretnima i potlačenima. Međutim, posebno će nas navoditi da pokažemo ljubav prema članovima svoje obitelji. To će se pokazivati djelima učtivosti i ljubavi prema ocu i majci, mužu, ženi i djeci. Trebamo se ugledati na Isusa, primiti Njegovog Duha, živjeti u svjetlu Njegove dobrote i ljubavi i Njegovu slavu odražavati drugima. (*MS* 18, 1891.)

Oni koji su povezani prirodnim vezama, imaju najsnažnije zahtjeve jedni prema drugima. Stoga u svojem međusobnom postupanju trebaju pokazivati ljubaznost i najnježniju ljubav. (*Signs*, 1. rujna 1898.)

Ljubazno ponašanje, vedri razgovori i djela ljubavi povezat će srca djece s njihovim roditeljima svilenim vezama ljubavi i više će doprinijeti privlačnosti doma od najskupocjenijih ukrasa koji se mogu kupiti zlatom. (*Signs*, 2. listopada 1884.)

Uzajamna ljubaznost i podnošenje učinit će od doma raj i privući svete anđele u obiteljski krug; ali će oni odletjeti iz domova u kojima se izgovaraju neljubazne riječi, u kojima vladaju srdžba i svađa. (*Signs*, 17. travnja 1884.)

U Bibliji se mogu naći najvrednija pravila za društvene i obiteljske odnose. ... Propovijed našega Spasitelja na Gori sadrži pouke od neprocjenjive vrijednosti za stare i mlade. Treba je zato često čitati u obiteljskom krugu i njezina dragocjena učenja primjenjivati u svakidašnjem životu. Zlatno pravilo: “Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima!” ... treba postati zakon u obitelji. Oni koji njeguju Kristov Duh bit će uglađeni u domu. ... Oni će se neprestano truditi da sve oko sebe učine sretnima, zaboravljajući na sebe dok se ljubazno brinu o drugima. (*Signs*, 1. srpnja 1886.)

Kršćanska učtivost je zlatni pojas koji pripadnike obitelji sjedinjuje vezama ljubavi, koje postaju sve jače iz dana u dan. (*HR*, kolovoz 1877.)

Neka vaš dom postane blagoslov za druge

“Nego, kad priređuješ gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slijepel! ... jer ti nemaju čim uzvratiti! To će ti se uzvratiti o uskrsnuću pravednika.” (Luka 14,13.14)

Bog je ožalošćen sebičnim probicima koji se tako često manifestiraju u riječima “za mene i moju obitelj”. Svaka obitelj koja njeguje ovaj duh treba se obratiti pod utjecajem neporočnih načela pokazanih u Kristovom životu. Oni koji se zatvaraju u sebe, koji su nespremni ugostiti posjetitelje, gube mnoštvo blagoslova. (6T, str. 344)

Ima mnogo onih kojima naš dom može biti blagoslov. Naše društvene večeri ne trebaju biti u duhu svjetovnih običaja, već po Kristovu Duhu i u skladu s naukom Njegove Riječi. Izraelci su na sve svoje svečanosti pozivali siromahe, došljake i levite, koji su istodobno bili i pomoćnici svećenika u Svetištu sa svojim gostima, koji su trebali dijeliti blagodati njihova gostoprinstva prigodom svih društvenih i vjerskih svečanosti i za koje su se oni, u slučaju bolesti ili oskudice, nježno brinuli. Ovakve mi trebamo radosna srca primati u svoje domove. Koliko ovaj duh ljubavnosti može pridonijeti da razvedri i ohrabri srce medicinske sestre-misionarke ili učiteljice, opterećene brigama, majku opterećenu teškim poslovima ili pak stare i nemoćne koji su prečesto bez doma, koje se bore sa siromaštvom i mnogim razočaranjima. ...

Toplina srdačne dobrodošlice, mjesto kraj vašeg ognjišta, mjesto za vašim stolom, prednost sudjelovanja u zajedničkoj molitvi za mnoge od njih bit će kao mali kutak Neba.

Izrazi našeg razumijevanja i simpatije trebaju se prelititi preko granica naše sebičnosti i preko obiteljskih zidova. Dragocjene prilike pružaju se onima koji žele od svojih domova učiniti blagoslov za druge. Društveni utjecaj je divna sila. Ako hoćemo, mi ga možemo upotrijebiti kao sredstvo pružanja pomoći onima koji su oko nas. ...

Naše je vrijeme ovdje kratko. Mi samo jednom možemo proći kroz ovaj svijet; i dok tako prolazimo, učimo od života najviše što možemo. (*Put u bolji život*, str. 217,218)

Naš dom bi trebao biti utočište za mladež

“Tko primi radi mene jedno od ovakvih malenih, mene prima.” (Marko 9,37)

Naši domovi trebaju biti zaklon mladima koji su pod teretom kušnji. Mnogi stoje na raskrižju dvaju putova. Svaki utjecaj, svaki dojam odlučuje o njihovoj sudbini za ovaj život i za vječnost. (*Put u bolji život*, str. 218)

Nemojte se držati daleko od njih, već im se približite. Okupite ih kraj svojeg ognjišta, pozovite ih da stanu kraj vašeg obiteljskog oltara. Postoji djelo koje se mora obaviti za tisuće takvih duša. Svako drvo u Sotoninom vrtu prepuno je privlačnih, otrovnih plodova i nevolja čeka svakoga tko ih bere i jede. (*R&H*, 10. studenoga 1885.)

Zlo ih priziva k sebi. Njegova su stjecišta blistava i privlačna. Ona imaju dobrodošlicu za svakoga tko dođe. Posvuda oko nas su mladi koji nemaju svoj dom, a mnoge mlade čiji domovi nemaju silu koja će im pomoći i koja će ih uzdignuti tako odnosi struja zla. Oni propadaju u samoj sjenci naših vrata.

Ovim mladima trebamo pružiti ruku u znak razumijevanja. Blage, jednostavno izgovorene riječi i jednostavni znaci pažnje otjerat će oblake kušnji koji se navlače nad svodom duše. Pravi izraz toplog razumijevanja sadrži silu da otvori vrata onih srca kojima je potrebit miomiris riječi koje su kao i Kristove riječi jednostavni, nježni dodir duha Kristove ljubavi. Ako pokažemo zanimanje za mlade, pozovemo ih u svoje domove i okružimo vedrim, ljubaznim ozračjem, mnogi od njih će rado okrenuti smjer svojih koraka na stazu koja ide naviše. (*Put u bolji život*, str. 218)

Ali ne zaboravite da sreću nećete naći ako ograđujete sebe od ostalog svijeta, zadovoljni time da izlijevate sve svoje osjećaje jedno drugome. Prihvatite svaku pruženu priliku da doprinesete sreći onih koji su oko vas. ... Ne zaboravite da se istinska radost može naći samo u nesebičnoj službi. (*Put u bolji život*, str. 224)

Gosti na obiteljskom bogoslužju

“Vi ste, naprotiv, ‘izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu, da razglasite slavna djela’ onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo.”
(1. Petrova 2,9)

Otac je, u određenom smislu, svećenik doma, koji polaže jutarnju i večernju žrtvu na obiteljski oltar. A žena i djeca neka se sjedine s njim u molitvi i pjesmi hvale. Neka otac jutrom, prije nego što ode na svoj svakidašnji posao, okupi oko sebe svoju djecu i neka ih, kleknuvši pred Božji oltar, povjeri brizi nebeskog Oca. Kad minu brige dana, neka se obitelj ponovno sjedini i uputi Bogu molitvu zahvalnosti i neka podigne glas zahvalne pjesme za božansku skrb i vodstvo tijekom dana. ... Ne propustite okupiti svoju obitelj oko Božjeg oltara. (*Put u bolji život*, str. 244,245)

U brizi da osiguramo gostima udobnost i zadovoljstvo, ne zaboravimo na našu dužnost prema Bogu. Vrijeme za molitvu ne smije biti zanemareno ni iz kojeg razloga. Nemojte razgovarati i zabavljati se dotle dok svi ne postanu odviše umorni da uživaju u vremenu bogoslužja. Učiniti takvo što značilo bi prinijeti Bogu hromu žrtvu. Još u ranim večernjim satima, dok se možemo moliti bez žurbe i s razumijevanjem, trebamo prinijeti svoje molitve s pjesmama zahvalnosti i podići svoje glasove u radosnom, zahvalnom slavljenju.

Neka svi koji dođu u posjet kršćanima osjete da je vrijeme molitve najmilije i najsretnije vrijeme u danu. Ovi trenuci bogoslužja vrše posvećujući i oplemenjujući utjecaj na sve koji u njemu sudjeluju. Oni donose mir i ugodan odmor duši. (*Poruka mladima*, str. 240; 2005.)

Svjetiljka, ma kako mala, ako stalno gori, može poslužiti da se upale mnoge druge svjetiljke. ... Koristimo li vjerno prilike da učinimo dobro u svojem domu, pružaju nam se lijepe mogućnosti. Ako otvorimo svoja srca i domove božanskim načelima života, mi ćemo postati korita kojima će protjecati rijeke životvorne sile. Iz naših će domova teći rijeke zdravlja, koje će donositi život, ljepotu i plodnost tamo gdje je sada besplodnost i suša. (*Put u bolji život*, str. 218,219)

Da bismo imali prijatelje, moramo biti prijatelji

“A ima i prijatelja privrženijih od brata.” (Izreke 18,24)

U mjerama za odgoj izabranog naroda jasno je otkriveno da potpun život može imati samo onaj koji je učinio Boga središtem svoga života. Kad Bog usadi u srce čovjeka neku želju, On omogućuje i njeno zadovoljenje; svaku sposobnost koju daje, On nastoji razviti.

Začetnik sve ljepote, i sam ljubitelj lijepoga, Bog, potrudio se da i u svojoj djeci zadovolji ljubav prema ljepoti. On se pobrinuo i za njihove društvene potrebe, za ljubazno i korisno druženje koje toliko doprinosi njegovanju simpatije i čini život vedrijim i ljepšim. (*Odgoj*, str. 36)

U Božjem narodu se odviše malo njeguje kršćanska društvenost. ... U međusobnom druženju stječu se poznanstva i prijateljstva, što dovodi do sjedinjavanja srca i do ozračja ljubavi koje je ugodno Nebu. (*6T*, str. 172)

Svatko u životu nalazi prijatelje ili ih stvara. A razmjerna s dubinom prijateljstva bit će i snaga utjecaja koji prijatelji uzajamno vrše jedan na drugoga bilo na dobro ili na zlo. Svatko ima prijatelja i svatko utječe na nekoga i sam potpada pod utjecaj drugih.

Tajanstvena veza povezuje srca onih koji se sprijatelje tako da sklonosti, ukusi i načela dva pojedinca postaju jako slični. Jedan drugoga oponašaju u sklonostima, postupcima i načinu ponašanja. Kao što pečatni vosak zadržava otiske pečata, tako i um zadržava utiske izazvane razgovorom i druženjem. Utjecaj može biti nesvjestan, a ipak ništa manje snažan. ... Ako se izabiru prijatelji koji se boje Gospodina, njihov će ih utjecaj voditi istini, dužnosti i svetosti. Istinski kršćanski život je sila za Boga. (*4T*, str. 587)

Toplina istinskog prijateljstva ... predokus je nebeskih radosti. (*Put u bolji život*, str. 223)

Pravednost obogaćuje život

“Tko teži za pravdom i dobrohotnošću, nalazi život i čast.”
(Izreke 21,21)

Društvena okupljanja mogu biti vrlo korisna i poučna kada u srcima onih koji se okupljaju gori Božja ljubav, dok se okupljaju radi razmjene misli povezanih s Božjom riječju ili da razmotre metode kojima bi se unaprijedilo Njegovo djelo i činilo dobro bližnjima. Kada se Sveti Duh prihvaća kao dobrodošli gost na tim okupljanjima, kada se ne govori i ne čini ono čime bismo Ga mogli ožalostiti, tada se Bog proslavlja, a okupljeni se osjećaju osvježeni i ojačani. ...

Krist se raduje kada se misli mladih bave velikim i oplemenjujućim temama spasenja. On ulazi u srca svih takvih bića ostajući u njima kao trajni gost, ispunjavajući ih radošću i mirom. ... Oni koji imaju takvu ljubav, uživat će u razgovorima o tome što je Bog pripremio onima koji Ga vole. (YI, 4. veljače 1897.)

Mladi muškarci i mlade žene ne trebaju misliti da su njihovi sportovi, njihove večernje zabave i glazbena zadovoljstva, onako kako se obično priređuju, prihvatljiviji za Krista.

Stalno iznova sam dobivala svjetlo da sva naša okupljanja trebaju biti obilježena odlučnim vjerskim utjecajem. Ako se naši mladi budu okupljali da čitaju i razumiju Sveto pismo pitajući se: “Što dobro moram činiti da postignem život vječni?”, i ako se onda budu stavljali na stranu istine, Gospodin će učiniti da se Njegovi blagoslovi izlijevaju na njihova srca. ...

Svima, i mladima i starijima, upućena je Gospodnja poruka: “Neka se Božja istina ureže u misli i u dušu.” Neka vaša molitva glasi: “O, Gospodine, sačuvaj moju dušu da Te ne osramotim!” (YI, 14. kolovoza 1906.)

Provedite jedan dan u prirodi

“Na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega.” (Psalam 23,2.3)

Neka se nekoliko obitelji koje žive u gradu ili na selu udruže i ostave sve poslove koji ih opterećuju tjelesno ili umno, i neka pođu na izlet u prirodu na obalu nekog lijepog jezera ili u sjenoviti šumarak gdje će biti okruženi ljepotama prirode. Trebaju se opskrbiti jednostavnom, zdravom hranom, najboljim voćem i žitaricama i neka prostru svoj stol pod sjenkom nekog drveta ili pod nebeskim svodom. Vožnja, tjelovježba i krajolik potaknut će im apetit i oni će uživati u objedu na kojemu bi im i kralj mogao pozavidjeti.

U takvim prigodama i roditelji i djeca trebaju se osloboditi svih briga, poslova i strahovanja. Roditelji trebaju postati djeca sa svojom djecom, trudeći se da im sve učine što je moguće ugodnijim. Neka cijeli dan protekne u rekreaciji. Kretanje na čistom zraku za one koje poslovi zadržavaju u zatvorenom prostoru ili primoravaju na sjedenje, bit će blagotvorno za njihovo zdravlje. Svi koji mogu, trebaju ovako postupati. Ništa se time neće izgubiti, već mnogo dobiti. Vratit će se svojim poslovima s novim životom i novom hrabrošću i revno se uhvatiti u koštac sa svojim dužnostima, bolje pripremljeni da se odupru bolestima. ...

Samo rijetki shvaćaju koliko je zamoran neprekidni rad onih koji snose odgovornosti za poslove u uredu. Oni su u zatvorenom prostoru iz dana u dan, iz tjedna u tjedan, dok stalni pritisak na njihove umne sposobnosti sigurno potkopava njihov organizam i umanjuje njihovu životnu snagu. ...

Njima je potrebna češća promjena, trebali bi često posvetiti cijeli dan rekreaciji sa svojom obitelji kojoj je skoro potpuno uskraćeno njihovo društvo. (1T, str. 514,515)

Posjećujte se međusobno

“Ali kad se razgovaraju oni koji se Boga boje, Jahve pazi, sluša ih, i to se pred njim piše u knjigu spomenicu u korist onih koji se boje Jahve i štuju Ime njegovo. Moji će biti, moja stečevina — govori Jahve nad Vojskama. U dan koji spremam bit ću im milostiv kao što je milostiv otac sinu koji mu služi.” (Malahija 3,16.17)

Svi mi nosimo pojedinačnu odgovornost pred Bogom za pojedinačno djelo koje nitko ne može obaviti umjesto nas. Savjetom, osobnim naporom i primjerom trebamo učiniti da svijet postane bolji. Iako trebamo njegovati društvenost, potrudimo se da to ne bude samo zbog zabave, već s određenim ciljem. Postoje duše koje trebamo spasiti. ... Naši razgovori s bližnjima trebaju biti obilježeni trijeznošću i duhovnošću. Predmet naših razgovora trebaju biti duhovne teme. ...

Možemo li svoje misli zaokupiti ičim dragocjenijim od plana spasenja? To je neiscrpna tema. Isusova ljubav, spasenje ponuđeno palom rodu zahvaljujući Njegovoj beskrajnoj ljubavi, svetost srca, dragocjene spasonosne istine za ove posljednje dane, milost Isusa Krista — to su teme koje mogu oživiti dušu i navesti one koji su čistoga srca da osjete onu radost koju su osjetili učenici kada se pojavio Isus i pošao s njima prema Emausu. Oni koji su svoju ljubav usmjerili prema Kristu, uživat će u takvoj vrsti posvećenog druženja i prikupljat će božansku snagu iz takvih razgovora. ... Kada Božja istina postane načelo urezano u srce, ona će postati poput živog izvora. Mogu se ulagati naponi da se ona zatisne, ali će živa voda izbiti na drugom mjestu; ona je tu i nitko je ne može ukloniti. Istina u srcu izvor je života. Ona osvježava umorne, potiskuje zle misli i riječi i čini da sve buja. ... Njihova sreća će ... biti ... u Isusu i u Njegovoj ljubavi. (R&H, 10. studenoga 1885.)

Isus i Njegovi prijatelji u Betaniji

“Isus je ljubio Martu njezinu sestru i Lazara.” (Ivan 11,5)

Postojao je jedan dom koji je volio posjećivati — dom Lazara, Marije i Marte; jer je u ozračju ljubavi i vjere Njegov duh nalazio odmor. (*Isusov život*, str. 260)

Lazar iz Betanije bio je među najpostojanijim Kristovim učenicima. Od njihovog prvog susreta njegova vjera u Krista bila je snažna, njegova ljubav prema Njemu duboka, a i on je Spasitelju bio vrlo mio. Za Lazara je Krist učinio svoje najveće čudo. Spasitelj je blagoslivljao sve koji su tražili Njegovu pomoć; On voli cijeli ljudski rod, ali s nekima je povezan osobito nježnim vezama. Njegovo je srce bilo povezano čvrstim vezama ljubavi prema obitelji u Betaniji, pa je za jednog njezinog člana učinio svoje najdivnije djelo.

U Lazarevu je domu Isus često nalazio odmor. Spasitelj nije imao svog doma i ovisio je o gostoprimstvu svojih prijatelja i učenika, pa Mu je često, kad je bio umoran i željan ljudskog prijateljstva, bilo drago naći utočište u ovom mirnom domu, daleko od sumnjičenja i ljubomore srditih farizeja. Ovdje je nalazio iskrenu dobrodošlicu i čisto, sveto prijateljstvo. Ovdje je mogao govoriti jednostavno i sasvim slobodno, znajući da će se Njegove riječi shvatiti i cijeniti.

Naš Spasitelj je cijenio tihi dom i pažljive slušatelje. On je čeznuo za ljudskom nježnošću, ljubaznošću i toplinom. Oni koji su prihvaćali nebesku poduku, koju je On uvijek bio spreman dati, bili su vrlo blagoslovljeni. ... Mnoštvo nije bilo spremno slušati, pa je u domu u Betaniji Krist nalazio odmor od iscrpljujućeg sukoba u javnom životu. Tu je zahvalnim slušateljima otvarao knjigu Providnosti. U ovom prisnom razgovoru svojim slušateljima otkrivao je ono što nije pokušavao kazati tom raznolikom mnoštvu. Nije imao potrebe da svojim prijateljima govori u pričama. (*Isusov život*, str. 429,430)

Prijateljstvo između Pavla i Timoteja

“Timoteju, ljubljenome sinu. Milost, milosrđe i mir od Boga Oca i Krista Isusa Gospodina našega. ... Spopadne me vruća čežnja da te vidim, da se napunim radošću.” (2. Timoteju 1,2-4)

Iz careve sudske dvorane Pavao se vratio u svoju ćeliju, svjestan da je uspio dobiti samo kratki predah. Znao je da njegovi neprijatelji neće mirovati dok ne postignu njegovu smrt. Ali je isto tako znao da je za neko vrijeme istina trijumfirala.

...

Sjedeći dan za danom u mračnoj ćeliji, svjestan da mu život na Neronovu riječ ili pokret može biti žrtvovan, Pavao je mislio na Timoteja i odlučio ga pozvati. Timoteju je bila povjerena skrb nad crkvom u Efezu i on je zbog toga ostao tamo kad je Pavao krenuo na svoje posljednje putovanje u Rim. Pavao i Timotej bili su povezani neobično dubokom i snažnom ljubavlju. Od svojeg obraćenja Timotej je sudjelovao u Pavlovom radu i stradanju, i prijateljstvo između njih dvojice sve je više jačalo, postajalo dublje i svetije, dok Timotej ostarjelom i od rada iscrpljenom apostolu nije bio kao sin voljenom i poštovanom ocu. Ne treba se čuditi što je u svojoj osami Pavao čežnuo da ga vidi.

U najpovoljnijim uvjetima trebalo je proći nekoliko mjeseci da Timotej iz Male Azije stigne u Rim. Pavao je znao da mu je život nesiguran pa se bojavao da će Timotej stići prekasno. Imao je važne savjete i upute za mladića kojemu je povjerena velika odgovornost; i dok ga je pozivao da dođe bez oklijevanja, diktirao je svjedočanstvo umirućeg koje možda neće imati priliku izreći. Dušom ispunjenom brižnom ljubavlju za svojeg sina u Evanđelju i za crkvu povjerenu njegovoj brizi, Pavao je nastojao u Timoteja utisnuti važnost vjernosti njegovom svetom zadatku. ... Pavao je završio pismo preporučivši voljenog Timoteja zaštititi velikog Pastira koji će se i dalje skrbiti za svoje stado, premda potpastiri mogu biti oboreni. (*Djela apostolska*, str. 314—320)

Jonatan i David

“Kako padoše junaci, u vrevi boja! Na tvojim visinama leži Jonatan mrtav. Žao mi je za tobom, brate moj, Jonatane! Kako si mi bio drag!” (2. Samuelova 1,25.26 — Šarić)

Prijateljstvo Jonatana i Davida ... je bilo Božja providnost da bi sačuvao život budućeg izraelskog vladara. (*Patrijarsi i proroci*, str. 547,548)

U vrijeme kad je u Davidovu životu bilo malo svijetlih događaja, on se obradovao kad ga je Jonatan, koji je saznao mjesto njegova utočišta, neočekivano posjetio. Dragocjeni su bili trenuci koje su ova dva prijatelja provela u zajedničkom druženju. Izmjenjivali su različita iskustva i Jonatan je ohrabrio Davidovo srce riječima: “Ne boj se, jer te neće stići ruka moga oca Šaula. Ti ćeš kraljevati nad Izraelom, a ja ću biti drugi do tebe; i moj otac Šaul zna to dobro. I sklopiše njih dvojica savez pred Jahvom. David osta u Horši, a Jonatan ode svojoj kući.”

David je nakon Jonatanova posjeta hrabrio svoju dušu pjesmama hvale prateći se na svojoj harfi dok je pjevao. (*Patrijarsi i proroci*, str. 557)

Rođen kao nasljednik prijestolja, Jonatan je ipak znao da se po božanskoj naredbi mora povući; najnježniji i najvjerniji prijatelj svog suparnika, izložio je opasnosti svoj život da zaštiti Davidov; nepokolebljivo je stajao uz svoga oca tijekom tamnih dana opadanja njegove moći, i konačno poginuo zajedno s njime — Jonatanovo ime je zabilježeno na Nebu, a na Zemlji stoji kao svjedok postojanja i sile nesebične ljubavi. (*Odgoj*, str. 141)

Povezani s Kristom, bit ćemo povezani i sa svojim bližnjima zlatnim karikama lanca ljubavi. (*Isusove usporedbe*, str. 263)

Rekreacija osvježava i okrepljuje

“Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred licem svojim, sebi zdesna blaženstvo vječno.” (Psalam 16,11)

Kršćani imaju dužnost i prednost da osvježe svoj duh i ožive svoja tijela bezazlenom rekreacijom s namjerom da svoje tjelesne i umne snage uporabe na slavu Božju. Naša rekreacija ne smije se pretvoriti u niz prizora nerazumne razdraganosti tako da izgubi svaki koristan smisao. Trebali bismo je obavljati na takav način da bude na blagoslov, da uzdiže one s kojima se družimo i da mnogo bolje osposobi i nas i njih za uspješnije obavljanje dužnosti koje imamo kao kršćani. ... Kristova vjera treba nas razveseliti i oplemeniti svojim utjecajem. Ona nas uzdiže daleko iznad nerazumnih zadirkivanja i pošalica, uzaludnih, neozbiljnih časkanja. Tijekom cjelokupnog vremena koje provodimo na rekreaciji trebali bismo iz božanskog izvora snage crpsti novu hrabrost i silu i tako uspješnije prilagođavati svoj život načelima neporočnosti, istinske pobožnosti i svetosti. (*R&H*, 25. lipnja 1871.)

Postoje osobe s oboljelom maštom za koje je religija tiranin koji vlada njima željeznom palicom. Takvi stalno oplakuju vlastitu izopačenost i uzdišu zbog nekog zamišljenog zla. U njihovom srcu nema ljubavi; njihova lica su uvijek namrštena. Slede se na svaki nevinu smijeh bilo mladih ili starijih. Smatraju da je svaka rekreacija i zabava grijeh i misle da se um neprestano mora baviti ozbiljnim, strogim temama. To je jedna krajnost. Drugi misle da poradi ozdravljenja um treba biti stalno u potrazi za novim zabavama i razonodom. Oni postanu ovisnici o takvim uzbuđenjima i nesigurni su bez njih. Takvi nisu pravi kršćani. Takvi odlaze u drugu krajnost. Istinska načela kršćanstva otvaraju pred svima izvor sreće čija se dubina, širina i dužina ne može izmjeriti. (*IT*, str. 565)

Nitko ne živi samom sebi

“Ni jedan od vas ne živi samom sebi.” (Rimljanima 14,7)

Mladi se općenito ponašaju tako kao da su ovi dragocjeni sati kušnje, dok se milost još uvijek produžuje, samo jedan veliki praznik i kao da oni na ovom svijetu žive samo zato da bi se zabavljali odajući se stalno nekom novom uzbuđenju. Sotona ulaže posebne napore ne bi li ih naveo da sreću nalaze u svjetovnim zabavama opravdavajući se da su te zabave bezopasne i bezazlene, pa čak i korisne za zdravlje. (*1T*, str. 501)

Želja za uzbuđenjima i ugodnim zabavama velika je kušnja i zamka za Božji narod, a posebno za mlade. Sotona neprestano smišlja privlačnosti kojima odvlači misli od svečanog djela pripreme za prizore koji nas očekuju u budućnosti. Uz pomoć svjetovnih osoba on nas izlaže neprestanim uzbuđenjima da bi neoprezne naveo na svjetovne zabave. Postoje predstave, predavanja i bezbroj raznolikih zabava koje su sračunate na to da zavolite svijet; i u tom sjedinjenju sa svijetom vjera je oslabljena. (*CRT* 325)

Svjetovne zabave su veoma privlačne; zbog trenutačnog uživanja koje one pružaju, mnogi su spremni žrtvovati prijateljstvo Neba, mir, ljubav i radost koje Nebo nudi. (*R&H*, 29. siječnja 1884.)

Kršćanima stoje na raspolaganju mnogi izvori zadovoljstva i oni mogu reći s nepogrešivom točnošću koja su uživanja u skladu sa zakonom i pravdom, a koja to nisu. Oni mogu uživati u takvim oblicima rekreacije koji ne rastrojavaju um i ne ponižavaju dušu, koji ne razočaravaju, ne ostavljaju za sobom žalostan utjecaj uništavajući čovjekovo samopoštovanje i onesposobljavajući ga za korisnu službu. Ako mogu povesti Isusa sa sobom, ako mogu sačuvati molitveni duh, tada su savršeno sigurni. (*R&H*, 19. kolovoza 1884.)

U skladu sa svojim visokim pozivom, mladi među nama ... trebaju dobro razmotriti put kojim se kreću njihove noge imajući na umu da će mnogi krenuti za njima tamo kamo ih oni povedu. (*CRT* 535)

Bog nam daje dobro

“Mudrost, spoznaju, radost on daruje onom tko mu je po volji.” (Propovjednik 2,26)

Mladež ne može biti onako smirena i ozbiljna kao stariji, niti dijete može biti tako trijezno kao odrastao čovjek. Budući da su grešne zabave osuđene ... umjesto njih treba omogućiti bezazlena zadovoljstva koja neće uprljati ili pokvariti pravila morala. (CRT, 335)

Postoji razlika između rekreacije i zabave. Rekreacija, kada je uistinu ono što njezino ime znači, re-kreacija (ponovno stvaranje ili obnavljanje), jača i izgrađuje. Odvajajući nas od naših uobičajenih briga i zanimanja, ona pruža osvježenje umu i tijelu i tako nas osposobljava da se s novom snagom vratimo ozbiljnom životnom radu. Zabava se, s druge strane, traži radi užitka i u njoj se često pretjeruje; ona troši snagu za koristan rad i postaje tako smetnja pravom uspjehu u životu. (Odgoj, str. 185,186)

Iako se trebamo čuvati onoga što je lažno i neprirodno ... moramo pronaći izvore zadovoljstva koji su neporočni, plemeniti i uzvišeni. (*Living by Principles*, 1898., str. 19,20)

Naše dane odmora ne bismo trebali provoditi po ugledu na ovaj svijet, ali ipak oni ne trebaju proći nezapaženo. ... Tijekom tih dana ... osmislite i pronadite nešto čime ćete zamijeniti te opasne zabave. (IT, str. 514)

Rekreacija koja je korisna samo njima, neće djeci i mladima nikada donijeti toliki blagoslov kao rekreacija koja im pomaže da budu korisni i drugima. (Odgoj, str. 190)

Zar ne bi bilo dobro da praznike posvetimo Bogu time što ćemo u svojim mislima obnavljati sjećanje na sva dobra djela koja nam je učinio? ...

Svijet ima mnogo praznika i ljudi se tada prepuštaju igrama, konjskim trkama, kockanju, pušenju i opijanju. Time jasno pokazuju pod čijom su zastavom. ... Zar se Božji narod ne bi morao češće okupljati na svetim skupovima na kojima bi zahvaljivao Bogu za Njegove blagoslove? (CRT 343)

Hodi stopama dobrih ljudi

“Zato idi putem čestitih i drži se staza pravedničkih!”
(Izreke 2,20)

Postoje jednostavni oblici rekreacije koji su vrlo korisni i umu i tijelu. Prosvijetljen um, koji zna razlikovati što je dobro a što zlo, pronaći će obilje načina za zabavu i razonodu na izvorima koji su ne samo bezazleni, već i poučni. Rekreacija na čistom zraku, promatranje Božjih djela u prirodi bit će od najveće koristi. (4T, str. 653)

Dok nastojimo osvježiti svoj duh i osnažiti svoje tijelo, Bog od nas zahtijeva da sve svoje sposobnosti u svako vrijeme upotrijebimo u najbolju svrhu. Možemo se zajedno družiti kao što to činimo danas (govor održan u povodu rekreacije u prirodi, na jezeru) i činiti sve na slavu Bogu. Možemo i trebamo se rekreirati na takav način da budemo osposobljeni za uspješnije obavljanje dužnosti koje su nam povjerene i da naš utjecaj postane još djelotvorniji za sve s kojima se družimo. Posebno se to odnosi na prigode kao što je ova, koja bi trebala donijeti radost svima nama. Trebali bismo se vratiti svojim domovima osvježenoj uma i tijela, spremni da se iznova posvetimo svojem poslu s boljom nadom i većom hrabrošću.

Vjerujem da je velika prednost što svakoga dana u svojem životu možemo slaviti Boga dok živimo ovdje na Zemlji; što ne živimo samo zbog osobnog zadovoljstva, samo da bismo ugodili sebi. Mi smo ovdje da koristimo čovječanstvu, da budemo blagoslov društva. ...

Ovdje promatramo ljepotu prirode. ... I dok promatramo ljepotu prirode, naše se misli trebaju uzdići u visine do Boga ove prirode; neka se uzdignu do Stvoritelja svemira i obožavaju Stvoritelja koji je stvorio sva ta divna djela za našu korist i sreću. (2T, str. 586—589)

Trebamo odvojiti vrijeme za odmor, za rekreaciju i za razmišljanje. (MS 60, 1894.)

Ne idi na put s grešnicima

“Sine moj, ako te grešnici mame, ne pristaj. ... Sine moj, ne idi s njima na put, makni nogu od njihove staze.”
(Izreke 1,10-15)

Zabave više nego išta drugo sprečavaju rad Svetoga Duha i to žalosti Gospodina. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 260; 1968.)

Oni koji imaju površno kršćansko iskustvo, rado se okupljaju na zabavama i njihov utjecaj privlači i druge. Katkada se mladići i djevojke koji nastoje biti pravi kršćani priključe ovim društvima za zabavu. Ne želeći izgledati nastrani, a po prirodi su skloni povodenju za drugima, oni se stavljaju pod utjecaj onih čiji um nikada nije bio dirnut božanskom milošću. Da su s molitvom proučavali Božju riječ kako bi saznali što Krist uči o rodovima kršćanskog života, znali bi da su te zabave zapravo gozbe čiji je cilj spriječiti duše da sudjeluju na večeri svadbe Janjetove.

Posjećujući mjesta zabave, mladi koji su bili pomno poučavani putu Gospodnjem, podlegnu kušnji svjetovnog utjecaja i prijatelje se s onima koji su primili potpuno svjetovni odgoj. Oni se prodaju u doživotno ropstvo ako se sjedinjuju s onima koje ne krasi duh sličan Kristovom. (*Poruka mladim kršćanima*, str. 272,273; 1968.)

I vi ćete dobivati pozive da posjetite mjesta zabave. ... Ako budete željeli ostati vjerni Kristu, nećete ni pokušavati pronaći neki izgovor da odbijete poziv, već ćete jasno i otvoreno izjaviti da ste Božje dijete i da vam vaša načela ne dopuštaju da se nađete na mjestu, ni jednom jedinom prilikom, na kojemu Gospodin nije prisutan. (*YI*, 4. svibnja 1893.)

Bog želi da Njegov narod svojim životom pokaže prednost kršćanstva nad svjetovnim načinom života, da se nalazi na uzvišenijoj, svetijoj razini. (*CPT* 324)

Družite se s onima koji ljube Boga

“Prijetelj sam svima koji te se boje i koji tvoje čuvaju naredbe.” (Psalam 119,63)

Postojat će izrazita razlika između okupljanja Kristovih sljedbenika radi kršćanske rekreacije i svjetovnih skupova za uživanje i zabavu. Umjesto molitve i razgovora o Kristu i svetim temama, s usana svjetovnih ljudi čut će se raskalašeni smijeh i isprazne riječi. Njihova je namjera da ugodno provedu vrijeme. Njihove zabave započinju u ludostima i završavaju ispraznošću. Naši skupovi trebali bi se tako odvijati, a mi na njima tako ponašati da nas savjest, kada se vratimo kućama, ne optužuje da smo uvrijedili Boga ili bližnje, da nismo ranili niti povrijedili na bilo koji način one s kojima smo se družili ili da smo negativno utjecali na njih. (*R&H*, 25. svibnja 1886.)

Mi pripadamo ljudima koji imaju prednost da svakoga dana u svojem životu proslavljaju Boga na Zemlji, da na ovom svijetu ne žive samo da bi se zabavljali, da bi samo sebi ugađali. Mi smo ovdje da poslužimo na blagoslov ljudskom rodu, na korist društvu u kojemu živimo. (*CPT* 336,337)

Oni koji istinski vole Boga neće uživati u društvu onih koji ne vole Isusa. Oni će shvatiti da su kršćansko društvo i kršćanski razgovori prava hrana za dušu; da tek u društvu onih koji vole Boga mogu udisati ozračje Neba. Kršćani će jedni prema drugima pokazivati ljubav i naklonost. Ohrabrenje koje će upućivati jedni drugima, poštovanje koje će pokazivati jedni prema drugima, pomoć, pouke, ukori, opomene, kršćanski savjeti koji će se dobivati od Kristovih sljedbenika, sve će to učiniti da kršćani napreduju u duhovnom životu, jer je kršćansko druženje u skladu s Božjim planom. ... Oni će pokazivati nježnu obazrivost prema svima koji njeguju istu dragocjenu vjeru, bit će privučeni onima koji vole Boga. Među njima će vladati zajedništvo koje ljudi u svijetu nikada neće upoznati. (*R&H*, 27. studenoga 1894.)

Kolovoz ŽIVOT SLUŽBE

1. kolovoza

Bog djeluje preko mene

Bog me usavršava u dobrim djelima

“A Bog izvor mira, koji ‘izvede od mrtvih’ našega Gospodina Isusa, velikog ‘pastira ovaca zbog krvi vječnoga Saveza’, neka vas osposobi za svaku vrstu dobra djela, da možete izvršiti njegovu volju!” (Hebrejima 13,20.21)

Vjera Isusa Krista znači mnogo više od riječi. Kristova pravednost sastoji se od pravih postupaka i dobrih djela iz čistih, nesebičnih pobuda. ... Krist je došao ispuniti volju svojega Oca. Idemo li mi Njegovim stopama? Svi koji prizivaju Isusovo ime neprestano se trebaju nastojati što bolje upoznati s Njime da bi mogli hoditi onako kao što je On hodio i činiti djela koja je Krist činio. ... Upravo djela koja činimo ili ne činimo govore strahovitom snagom o našem životu i budućnosti. Bog zahtijeva od nas da iskoristimo svaku priliku koja nam se pruža da budemo korisni. Zanemarivanje ovog zahtjeva pogubno je za naš duhovni rast. Pred nama je veliko djelo koje trebamo obaviti. (*R&H*, 22. lipnja 1889.)

Dužnosti koje nam Gospodin povjerava trebamo izvršavati ne kao hladne, zamorne obveze, već kao službu iz ljubavi. Unesite u svoje poslove svoje najviše snage i sklonosti pa ćete ustanoviti da je Krist u njima. Njegova prisutnost učinit će posao lakšim i vaše će srce biti puno radosti. Radit ćete u skladu s Bogom u vjernosti, ljubavi i odanosti. Trebamo biti iskreni, ozbiljni kršćani koji vjerno obavljaju posao koji nam je povjeren. (*R&H*, 1. ožujka 1906.)

Svaki koji svoj plamen uzima s božanskog oltara čvrsto drži svoju svjetiljku. On ne upotrebljava obični oganj za svoju kadionicu, već sveti oganj koji Božjom silom gori dan i noć. Oni koji idu Isusovim stopama, koji svoj život pokoravaju Njegovom vodstvu i Njegovoj službi, imaju zlatno ulje u posudama na svojim svjetiljkama. Oni nikada neće biti stavljeni u položaj za koji se Bog neće pobrinuti. Plamen života uvijek će održavati ista ruka koja ga je zapalila. (*Letter* 48, 1897.)

Budi revan u činjenju dobrih djela

“On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi.” (Titu 2,14)

Kristovi sljedbenici su otkupljeni da služe. Gospodin govori da je služba istinski cilj života. Sam je Krist bio radnik i zato svim svojim sljedbenicima određuje život službe — službe Bogu i bližnjima. Ovdje je Krist iznio svijetu uzvišenije shvaćanje života nego što ga je svijet ikada čuo. Kad živi da bi služio drugima, čovjek uspostavlja vezu s Kristom. Tako zakon službe postaje karika koja nas povezuje s Bogom i našim bližnjima.

Svojim slugama Krist je povjerio “svoju imovinu” — ono što valja upotrijebiti za Njega. On je dao svakom čovjeku njegov posao. Svaki čovjek ima svoje mjesto u vječnom nebeskom planu. Svatko treba raditi zajedno s Kristom na spasenju duša. Isto je tako sigurno da nam je pripremljeno mjesto u nebeskim stanovima kao što je sigurno da nam je ovdje na Zemlji određeno posebno mjesto da radimo za Boga. ...

Oni koji žele biti Božji suradnici, moraju se truditi da svaki organ svojeg tijela i svaku sposobnost uma dovedu do savršenstva. Istinsko obrazovanje jest pripravljanje svih tjelesnih, umnih i moralnih snaga za obavljanje svake dužnosti; to je uvježbavanje tijela, uma i duše za božansku službu. ...

Od svakog kršćanina Gospodin zahtijeva da se usavršava u uspješnosti i sposobnosti na svakom području. Krist nam je unaprijed dao plaću, svojom krvlju i svojim patnjama, da Mu možemo dragovoljno služiti. On je došao na naš svijet da bi nam pružio primjer kako treba raditi i kakav se duh mora unositi u rad. On želi da razmišljamo kako bismo najbolje unaprijedili Njegovo djelo i proslavili Njegovo ime u svijetu dajući ipak najveću čast i najveću ljubav i odanost Ocu koji je “tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni” (Ivan 3,16). (*Isusove usporedbe*, str. 218—222)

Radi marljivo za Boga

“Što god činite, činite od sveg srca kao Gospodinu, a ne ljudima.” (Kološanima 3,23)

Veliko djelo treba biti obavljeno u našem svijetu. Muškarci i žene trebaju se obratiti ne darom jezika niti gledanjem ču- da, već propovijedanjem Krista raspetoga. Zašto da odlažemo napore da svijet učinimo boljim? Zašto da čekamo da se dogode neki čudesni događaji, da dobijemo neka skupocjena pomagala? ... U sve što činimo, bilo da je to rad u radionici, na polju, u uredu, trebamo unijeti napore za spašavanje duša. (*R&H*, 5. svibnja 1905.)

Ovaj život je pun dragocjenih prilika i mogućnosti darovanih od Boga koje možete iskoristiti tako da donesete blagoslov drugima i da tako osigurate blagoslov i samima sebi, iako vam to nije bilo na umu. Nevažne okolnosti često mogu poslužiti kao pravi blagoslov onima koji se u svojem djelovanju drže načela i koji su stvorili naviku da čine ono što je pravo samo zato što je pravo. Težite za tim da razvijete savršen karakter i sve što činite, bez obzira na to jesu li ljudske oči vidjele i cijenile ono što ste učinili, neka bude učinjeno jedino Bogu na slavu jer vi pripadate Bogu i On vas je otkupio po cijenu svojeg života. Budite vjerni u najmanjim kao i u najvećim stvarima, naučite govoriti istinu, u svemu postupati po istini. Neka vaše srce bude u potpunosti predano Bogu. Ako vama bude upravljala Božja milost, vi ćete činiti mala djela ljubavi, obavljati dužnosti koje su vam nadohvat ruke, i unijet ćete u svoj život i karakter svu svjetlost sunca koja vam stoji na raspolaganju dijeleći darove ljubavi i blagoslova na cijelom putu svojeg života. Vaša djela bit će isto tako dalekosežna kao vječnost. Vaše životno djelo bit će zabilježeno na Nebu i tamo će živjeti tijekom beskrajnih vjekova vječnosti, jer su se našla ugodna pred Bogom. (*YI*, 15. prosinca 1886.)

Imajte na umu da ono što je dostojno, treba učiniti dostojno. (*YI*, 29. rujna 1892.)

Neka vaše svjetlo svijetli

“Vi ste svjetlo svijetu. ... Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog.” (Matej 5,14-16)

Ako hodite u svjetlu, svatko od vas može postati svjetlo-noša svijetu. Nemojte se truditi učiniti neko veliko djelo zanemarujući male mogućnosti koje vam stoje nadohvat ruke. Mi možemo mnogo učiniti ako istinu primjenjujemo u svojem svakidašnjem životu. Utjecaju koji na taj način možemo širiti, ljudi će se teško oduprijeti. Oni se mogu boriti protiv naše logike, mogu je odbacivati; mogu se odupirati našim pozivima, ali život ispunjen svetim namjerama, nesebičnom ljubavlju prema njima, dokaz je u prilog istine koji se ne može zanemariti. Mnogo se više može postići skromnim, posvećenim, nesebičnim životom nego propovijedanjem ako se ne pruži dobar primjer. Svatko od nas može izgrađivati crkvu, hrabriti svoju braću, molitvene sastanke učiniti zanimljivim; svatko od nas može slati svoje molitve kao oštre srpove da zajedno s radnicima rade u žetvenim poljima. Svatko među vama treba pokazati osobnu zainteresiranost, odgovornost koja počiva na njegovoj duši, bdjeti i moliti se za uspjeh u radu.

Osim toga, možete u krotkosti privlačiti pozornost bližnjih na dragocjene istine Božje riječi. Mladi ljudi ... možda nikada neće biti u stanju iznijeti istinu s propovjedaonice, ali zato mogu ići od kuće do kuće i ljudima ukazivati na Jaganjca Božjeg koji uzima grijeha svijeta. Prašina i smeće zablude zatrpali su skupocjene dragulje istine, ali Gospodnji radnici mogu iskopati to blago kako bi ga mnogi mogli promatrati s uživanjem i strahopoštovanjem.

Postoji mnogo raznih oblika rada koji se mogu prilagoditi raznim umovima i raznovrsnim sposobnostima. U veliki dan Gospodnji nitko se neće moći izgovarati što je prednost dao svojim sebičnim probicima. Upravo ćemo radeći za bližnje sačuvati u životu svoju dušu. ... Ozbiljan, nesebičan napor prikupit će snopove za Isusa. ... Gospodin je naš moćni pomoćnik. (HS 181,182)

Obilovanje u ljubavi u domu i izvan doma

“Sam Bog, naš Otac, i naš Gospodin Isus neka poravnaju naš put do vas! A vas neka Gospodin učini da rastete i obilujete u ljubavi jedan prema drugomu i prema svima, kako i mi obilujemo u ljubavi prema vama.” (1. Solunjanima 3,11.12)

U domu treba biti obavljeno misionarsko djelo. Oni koji su primili Krista ovdje trebaju pokazati što je milost učinila za njih. Božanski utjecaj upravlja istinskim Kristovim vjericima i taj utjecaj se osjeća u cijelom domu i povoljno utječe na usavršavanje karaktera svih njegovih članova.

Vjerno obavljanje kućanskih dužnosti utječe na one koji su izvan doma. Naše duhovno napredovanje u domu prenosi se na naše misionarsko djelo u drugim krajevima. U roditeljskom domu trebamo pružiti dokaz da smo osposobljeni raditi za Crkvu. S ozbiljnim, poniznim srcem članovi obitelji trebaju ustanoviti stanuje li Krist u njihovom srcu. I tek tada mogu krenuti dalje potpuno naoružani i opremljeni za službu. ...

Napor da dom postane ono što treba biti — simbol doma na nebesima — priprema nas za rad na širem području. Odgoj, stečen pokazivanjem nježne međusobne skrbi, osposobljava nas za doseganje srca koja trebaju steći znanje o načelima istinske vjere. Crkvi je potrebna sva podučena duhovna radna snaga koja se može naći tako da svi, a posebno mlađi pripadnici Gospodnje obitelji, mogu biti pažljivo zbrinuti. Istina koja se nauči u domu, širi svoj utjecaj preko nesebičnog djelovanja članova obitelji izvan doma. Onaj tko živi kršćanski u domu, bit će blistav i sjajan svjetionik na svim mjestima. (*Signs*, 1. rujna 1898.)

Što su članovi obitelji uže međusobno povezani u svojem radu u domu, to će korisniji i plemenitiji biti utjecaj oca i majke i sinova i kćeri izvan doma. (*R&H*, 17. prosinca 1903.)

Djevojčica je svjedočila za Boga

“Naaman, vojskovođa aramskoga kralja, bijaše ugledan čovjek, i poštovan pred svojim gospodarom. ... Ali taj vrsni ratnik bješe gubav. Jednom su Aramejci otišli u pljačku i na području izraelskom zarobili malu djevojku, koja je zatim služila ženi Naamanovoj. Ona reče svojoj gospodarici: ‘Ah, kad bi se samo moj gospodar obratio proroku koji je u Samariji! On bi ga zacijelo oslobodio gube!’” (2. o kraljevima 5,1-3)

Kao robinja, daleko od svoga doma, ova djevojčica je ipak bila svjedok za Boga nesvjesno ispunjavajući namjeru radi koje je Bog izabrao Izraela da bude Njegov narod. Dok je radila u tome neznabožačkom domu, osjetila je sažaljenje prema svome gospodaru; i sjećajući se divnih djela izlječenja koja je činio Elizej, kazala je svojoj gospodarici: “Ah, kad bi se samo moj gospodar obratio proroku koji je u Samariji! On bi ga zacijelo oslobodio gube!” Ona je znala da je snaga Neba uz Elizeja i vjerovala je da bi tom snagom Naaman mogao biti izlječen.

Ponašanje ove male zarobljenice i način na koji je živjela u ovoj neznabožačkoj kući snažno svjedoče o uspješnosti ranoga kućnog odgoja. Nema većeg povjerenja od onoga koje se ukazuje očevima i majkama kad im se povjeravaju djeca na skrb i odgoj. ...

Mi ne znamo u koju će vrstu službe naša djeca biti pozvana. Ona će, možda, provesti svoj život u krugu svoga doma ili će se, možda, baviti nekim uobičajenim životnim zvanjem; ali sva su ona pozvana da budu misionari za Boga, propovjednici milosti svijetu. ...

Dok su je učili o Bogu, roditelji hebrejske djevojčice nisu znali kakva će je sudbina u životu snaći. Ali opravdali su povjerenje koje im je bilo ukazano i zato je u kući zapovjednika asirske vojske njihova djevojčica svjedočila za Boga kojega je naučila štovati. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 157,158)

Bog osigurava sredstva

“Podvečer pristupiše k njemu njegovi učenici te mu rekoše: ... ‘Otpusti svijet da ide u sela da kupi hrane!’ Isus im odvrati: ... ‘Dajte mu vi jesti!’ Oni mu odgovore: ‘Imamo ovdje samo pet kruhova i dvije ribe.’ ‘Donesite ih ovamo!’ ... Uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda u nebo te blagoslovi i razlomi kruhove. Zatim ih dade učenicima, a učenici svijetu. ... Pokupiše što preteče: punih dvanaest košara ulomaka.” (Matej 14,15-20)

U ovoj usporedbi krije se duboka duhovna pouka za Božje radnike. ... Potpuno se oslanjajući na Boga, Isus je uzeo malu količinu kruha i, iako je to bila premala zaliha da zadovolji potrebe čak i Njegove male skupine učenika, On ih nije pozvao na večeru, već im je počeo davati hranu tražeći od njih da posluže narod. Hrana se umnožavala u Njegovim rukama, i ruke učenika koje su se pružale prema Kristu, Kruhu života, nikada nisu ostale prazne. Mala zaliha bila je dovoljna svima. Pošto su potrebe ljudi bile zadovoljene, bili su prikupljeni ostaci i Isus i Njegovi učenici su se nasitili dragocjene, s Neba osigurane hrane.

Učenici su postali veza između Krista i naroda. To treba poslužiti kao veliko ohrabrenje Njegovim učenicima danas. Krist je veliko središte, Izvor sve snage. Njegovi učenici dobivaju od Njega sve što im treba. ... Ako budemo dijelili, dobivat ćemo, i što više budemo dijelili, to ćemo više i dobivati. ...

Razmislite o bari koja prima pljuskovne kiše s neba, ali nikamo ne otječe. Ona nikome ne donosi blagoslov, već u ustajaloj sebičnosti truje zrak oko sebe. Sjetite se zatim potoka koji teče s planine osvježavajući žednu zemlju kroz koju protječe. Kakve blagoslove on širi! Netko bi mogao pomisliti da će tako velikodušno davanje iscrpiti njegove zalihe. Ali nije tako! Dio je velikog Božjeg plana da potok koji daje nikada ne osjeća nestašicu; iz dana u dan i iz godine u godinu on teče svojim putem stalno primajući i stalno dajući. (*Signs*, 22. siječnja 1902.)

Obnovite stare putove

“I ti ćeš graditi na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena. Zvat će te popravljачem pukotina, i obnoviteljem cesta do naselja.” (Izaija 58,12)

Posao, naveden ovim riječima, Bog je namijenio svom narodu. Sa zastupanjem Božjih zapovijedi i popravljanjem pukotine koja je bila načinjena u Božjem zakonu, trebamo pomiješati sućut prema napaćenom čovječanstvu. Mi trebamo njegovati ljubav prema Bogu na prvom mjestu, trebamo uzdići Njegov spomenik na djelo stvaranja koji je već dugo pogažen nesvetim stopama, ali zajedno s time trebamo pokazati milost, velikodušnost i najnježniju sućut prema grešnom rodu. “Ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe!” Kao Crkva mi se trebamo prihvatiti tog posla. Ljubav prema napaćenom čovječanstvu daje značenje i silu istini. (*Sp. Test.*, Series A, br. 10,3,4)

Evangeliziranje svijeta posao je koji je Bog povjerio onima koji polaze u Njegovo ime. To trebaju biti Božji suradnici, koji će onima koji propadaju otkrivati Njegovu nježnu ljubav punu sažaljenja. Bog poziva tisuće ljudi da rade za Njega ne tako što će propovijedati onima koji poznaju istinu preoravajući stalno iznova isto tlo, već opominjući one koji nikada nisu čuli posljednju poruku milosti. Radite sa srcem koje je puno iskrene čežnje za dušama. Bavite se zdravstvenim misionarskim djelom! Na taj način ćete osigurati pristup srcima ljudi i pripremiti put za otvorenije propovijedanje istine. Ustanovit ćete da ublažavajući tjelesne patnje ljudi dobivate priliku da poslužite i njihovim duhovnim potrebama.

Gospodin će vam dati uspjeha u tom radu jer je Evanđelje sila Božja na spasenje kada se utka u praktični život, kada se po njemu živi i djeluje. Sjedinjenje Kristovog djela za tijelo i Kristovog djela za dušu istinsko je i pravo tumačenje Evanđelja. (*R&H*, 4. ožujka 1902.)

Isus je došao da služi

“Jer Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi.” (Marko 10,45)

Mnogi smatraju velikom prednošću posjet mjestima iz Kristovog života na Zemlji, hodanje stazama kojima je On prošao, promatranje jezera kraj kojega je volio poučavati, kao i brda i dolina na kojima je često počivao Njegov pogled. Ali mi ne moramo poći u Nazaret, Kafarnaum ili Betaniju da bismo išli Isusovim stopama. Njegove stope naći ćemo kraj bolesničke postelje, u bijednim straćarama, na prepunim ulicama velikog grada i na svakom mjestu na kome se nalaze ljudska srca gladna utjehe. Ići ćemo njegovim stopama ako činimo ono što je On činio dok je bio na Zemlji. ...

Milijuni ljudskih duša koji, sputani okovima neznanja i grijeha, nisu nikada čuli o Kristovoj ljubavi prema njima, stoje na rubu propasti. Da smo mi na njihovom mjestu, što bismo željeli da oni učine za nas? Imamo najsvečaniju obvezu da učinimo za njih sve što je u našoj moći. Kristovo pravilo života, prema kome će svatko od nas stajati ili pasti na sudu, glasi: “Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima!” (Matej 7,12)

Spasitelj je dao svoj dragocjeni život da bi osnovao crkvu koja će biti sposobna voditi brigu o žalosnim dušama koje su u kušnji. Zajednica vjernih može biti siromašna, neobrazovana i nepoznata, ali u Kristu oni mogu obavljati rad u domu, susjedstvu, crkvi, pa čak i u “drugim krajevima”, čiji će rezultat biti tako dalekosežan kao vječnost.

Zato što se ovaj rad zanemaruje, mnoštvo mladih učenika nikada ne napreduje dalje od puke abecede kršćanskog iskustva. Svjetlost koja je plamtjela u njihovom srcu dok im je Isus govorio — Opraštaju ti se grijesi tvoji! — mogli su sačuvati pomažući onima koji su se nalazili u nevolji. Neumorna snaga, koja je tako često izvor opasnosti za mlade, može se usmjeriti kanalima kroz koje bi potekla u rijeci blagoslova. “Ja” bi bilo zaboravljeno u ozbiljnom radu za dobro drugih. (*Isusov život*, str. 531,532)

Pomozi napaćenom čovječanstvu

“Zatim ih posla da navješćuju kraljevstvo Božje i da ozdravljaju bolesnike.” (Luka 9,2)

Krist je otvorio svoju privremenu bolnicu na zelenim padinama Galileje i na svakom drugom mjestu na koje bolesni i napaćeni mogu biti doneseni Njemu. U svakom gradu, svakom gradiću, svakom selu kroz koje je prolazio, s nježnim suosjećanjem Oca punog ljubavi, On je polagao svoje ruke na bolesnike i vraćao im zdravlje. Isto ovo djelo Isus je povjerio svojoj Crkvi. (*Letter* 168, 1902.)

Pri kraju svoje zemaljske službe, kada je izdao svojim učenicima svečani nalog da idu “po svem svijetu i propovijedaju Radosnu vijest svakom stvorenju”, On je objavio da će njihova misija biti potvrđena obnavljanjem zdravlja bolesnima. Rekao im je: “Na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!” (Marko 16,15.18) Liječeći u Njegovo ime bolesti tijela, oni će svjedočiti o Njegovoj moći da liječi bolesti duše.

Spasiteljev nalog učenicima upućen je svim vjernicima sve do svršetka vremena. ... Nikada potreba svijeta za liječenjem i poučavanjem nije bila veća nego danas. Svijet je pun bića kojima je potrebna naša služba — slabih, bespomoćnih, neobrazovanih, poniženih. (*CPT* 466,467)

Pripadnici Božjeg naroda trebaju biti istinski zdravstveni misionari. Oni se trebaju osposobiti da služe potrebama duše i tijela. Trebaju naučiti pružati jednostavnu medicinsku pomoć koja može mnogo učiniti da se ublaže bolovi i ukloni bolest. Trebaju se upoznati s načelima zdravstvene reforme da bi mogli pokazati bližnjima kako uz pomoć pravilnih navika u prehrani, piću i odijevanju mogu spriječiti bolesti ili obnoviti zdravlje. ... Veliki Liječnik ... će blagosloviti svakoga tko ide naprijed skromno i s povjerenjem, trudeći se da objavi istinu za ovo vrijeme. (*R&H*, 5. svibnja 1904.)

Liječenje bolesnih je u posebnom smislu naš posao. (*Evangelizam*, str. 410)

Dajte muškarcima i ženama vodu života

“A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.” (Ivan 4,14)

U svojem razgovoru sa ženom Samarijankom, Krist je, namjesto da omalovažava Jakovljevi izvor, iznio nešto bolje. ... On je usmjerio razgovor k blagu što ga je želio podariti nudeći ženi nešto bolje od onoga što je imala — živu vodu, radost i nadu Evanđelja. (*Put u bolji život*, str. 88,89)

Koliko je zanimanja Isus pokazao prema toj ženi! Kako su ozbiljne i rječište bile Njegove poruke! Kada ih je žena čula, ostavila je svoje vrčeve i otišla u grad govoreći onima s kojima se sreća: “Dodite da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam učinila! Da on nije Mesija?” Čitamo da su mnogi Samarijanci iz toga grada povjerovali u Njega. I tko bi mogao procijeniti spasonosni utjecaj koji su njezine riječi imale tijekom mnogih godina od njezinog vremena do danas! (*R&H*, 7. travnja 1904.)

Isus se osobno sretao s ljudima. On nije stajao po strani, odvojen od onih kojima je bila potrebna Njegova pomoć. On je ulazio u domove ljudi, tješio ožalošćene, liječio bolesne, opominjao bezbrižne i prolazio čineći dobro. Ako i mi krenemo Isusovim stopama, morat ćemo činiti ono što je On činio. Mi moramo pružati ljudima istu vrstu pomoći koju je On pružao. (*R&H*, 24. travnja 1888.)

Gospodin želi da se Njegova riječ milosti objavi svakoj duši. U velikoj mjeri to se može postići osobnim radom. Tom se metodom i Krist služio. Njegovo djelo se najvećim dijelom sastojalo od razgovora s pojedincima. On je posebno cijenio slušateljstvo koje se sastojalo od jedne osobe. Preko te jedne duše poruka se često prenosila tisućama. ... Mnoštvo ljudi nikada neće biti obuhvaćeno Evanđeljem ako im se ono ne odnese. (*Isusove usporedbe*, str. 153)

Radite s djecom

“Pustite dječicu i nemojte im priječiti da dođu k meni, jer takvima pripada kraljevstvo nebesko.” (Matej 19,14)

Kamo god je Spasitelj išao, dobroćudnost Njegova lica i Njegovo nježno, ljubazno držanje zadobivalo je ljubav i povjerenje djece. ...

Jedna majka sa svojim djetetom napustila je svoj dom da nađe Isusa. Usput je o svojoj namjeri pričala svojoj susjedi, te je i ona zaželjela da joj Isus blagoslovi djecu. Tako se sakupila skupina majki sa svojim mališanima. Neka od ove djece izišla su iz onog doba ranog djetinjstva i stupila u doba mladosti. ... Međutim, pričekao je da vidi kako će učenici postupiti prema njima. Kad je vidio da vraćaju majke, misleći da Mu čine uslugu, otkrio im je njihovu pogrešku rekavši: “Pustite dječicu i nemojte im priječiti da dođu k meni; jer takvima pripada kraljevstvo Božje.” Uzeo je djecu u naručje, položio ruke na njih i dao im blagoslov po koji su došla. (*Isusov život*, str. 419,420)

Bog želi da svako dijete postane Njegovo, da bude posvojeno u Njegovu obitelj. Koliko god bili mladi, dječaci i djevojčice mogu postati pripadnici bratstva vjere i steći najdragocjenija iskustva. ... Krist će ih učiniti malim misionarima. Cjelokupni tijek njihovih misli može se promijeniti tako da im grijeh više ne izgleda kao nešto što donosi uživanje, već kao nešto što treba mrziti i čega se treba čuvati. ... Gospodin će takvoj djeci dati da steknu iskustva na misionarskom području. (*Letter* 104, 1897.)

Mi bismo mogli dovesti Kristu stotine i tisuće djece kad bismo se potrudili i radili za njih. (*CPT* 172)

Djeca bi trebala biti tako odgojena da suosjećaju sa starima i unesrećenima i da nastoje olakšati patnje siromašnima i ožalošćenima. Treba ih učiti da budu marljiva u misionarskom radu; još od najranijih godina treba ih naučiti samoodricanju i žrtvovanju radi dobra drugih i napretka Kristovog djela kako bi mogla postati Božji suradnici. (*6T*, str. 429)

Radite i za ugledne muškarce i žene

“Dok im je ... govorio, dođe neki poglavar, pade pred njega ničice i reče: ‘Evo mi kći umrije. Dođi i stavi svoju ruku na nju pa će oživjeti!’ Isus ustade i pođe za njim s učenicima svojim.” (Matej 9,18.19)

Krist se trudio oko svih koji su željeli čuti Njegovu riječ, a ne samo oko carinika i onih koje su ljudi odbacili — oko bogatih i obrazovanih farizeja, židovskih plemića, stotnika, rimskog uglednika. To je područje rada za koje sam uvijek smatrala da ga treba obaviti. (MM 312)

Visoki društveni slojevi bili su na čudan način zanemareni. I u višim društvenim slojevima naći će se mnogi koji će prihvatiti istinu zato što je dosljedna, zato što nosi pečat uzvišenog karaktera Evanđelja. Velik broj sposobnih ljudi, zadbiven na taj način za djelo istine, energično će se pridružiti radu u Gospodnjem djelu. (7T, str. 112)

Vladari i državnici, ljudi koji zauzimaju povjerljive položaje i imaju autoritet, umni muškarci i žene u svim društvenim slojevima, usmjerili su svoju pozornost na događaje koji se odigravaju oko njih. Oni prate zategnute i nemirne međunarodne odnose. Promatraju sve snažniju aktivnost svih zemaljskih elemenata i shvaćaju da će se nešto veliko i odlučno uskoro dogoditi — da se svijet nalazi na pragu strahovite krize. (Odgoj, str. 4,161,162)

Ne smijemo zaboraviti ... pravnike, ministre, senatore i suce, od kojih su mnogi robovi neumjerenih navika. Ne smijemo izostaviti nijedan trud da im pokažemo da su i njihove duše vrijedne spasenja i da vrijedi težiti vječnom životu (7T, str. 58)

Ni najveći ljudi na Zemlji ne nalaze se izvan domašaja sile Boga koji čini čuda. ... Doživjevši obraćenje u Kristu, mnogi će postati oruđem u Božjoj ruci i radit će za druge iz svog djelokruga. ... Tek će vječnost otkriti ono što se postiglo ovom službom — koliko je duša, bolesnih od sumnje i iscrpljenih od služenja svijetu i od nemira, privedeno Velikom Liječniku. (Put u bolji život, str. 131,132)

Radite za potrebite

“Tako je Isus obilazio sve gradove i sela. Učio je u tamošnjim sinagogama, propovijedao Radosnu vijest o Krajevstvu i liječio svaku slabost i bolest.” (Matej 9,35)

Kakvim je prezaposlenim životom Isus živio! Iz dana u dan moglo Ga se vidjeti kako ulazi u skromna boravišta siromašnih i ožalošćenih, donoseći nadu onima koji su pokleknuli i mir onima koji su bili obuzeti očajem. Siromašni i napaćeni uživali su najveći dio Njegove pažnje. Djeca su Ga voljela. Privlačila ih je Njegova naklonost prema njima. Svojim jednostavnim riječima punim ljubavi, rješavao je mnoge teškoće koje su nastajale među njima. Često bi ih uzimao na svoje krilo i razgovarao s njima na način na koji je zadobivao njihova srca. ...

Skromno, ljubazno, nježno i sažaljivo prolazio je čineći dobro, hraneći gladne, podižući potlačene, tješeći ožalošćene. Nijedan koji bi k Njemu dolazio tražiti pomoć, nije od Njega odlazio bez olakšanja. Ni vlakno sebičnosti nije bilo utkano u uzorak koji je ostavio svojim sljedbenicima da slijede. On je živio životom kojim je želio da žive svi koji vjeruju u Njega. Njegova hrana i Njegovo piće bilo je da vrši volju svojeg Oca. On je svima koji su dolazili k Njemu po pomoć dijelio vjeru, nadu i život. Kamo god je odlazio, donosio je blagoslov. (WM 116)

Nježnu naklonost našeg Spasitelja budili su pokleknuli i napaćeni pripadnici ljudskog roda. Ako želite biti Njegovi sljedbenici, morate njegovati sućut i naklonost. Ravnodušnost prema ljudskim nevoljama mora ustupiti mjesto živoj zainteresiranosti za patnje bližnjih. Udovici, siročetu, bolesniku i umirućem uvijek će biti potrebna pomoć. I tu se pruža prilika za objavljivanje Evandjelja — da se uzdigne Isus, nada i utjeha svih ljudi. Kada napaćeno tijelo osjeti olakšanje, kada pokažete živu zainteresiranost prema izmučenima, srca će se otvoriti i vi ćete dobiti priliku da udijelite nebeski balzam. Ako budete gledali na Isusa, od Njega dobivali znanje, snagu i milost, moći ćete Njegovu utjehu dati drugima zato što Utješitelj živi u vama. (Med. Mis., siječanj 1891.)

Činite dobro subotom

“Dakle, slobodno je subotom činiti dobro.” (Matej 12,12)

Prema četvrtoj zapovijedi, subota je bila posvećena za odmor i bogoslužje. Morali su se prekinuti svi svjetovni poslovi, ali su djela milosti i velikodušnosti bila u skladu s Gospodnjom namjerom. Ona nisu smjela biti ograničena ni vremenom ni mjestom. Olakšati patnje ranjenima, utješiti ožalošćene djelo je ljubavi koje čini čast Gospodnjem svetom danu. (*Redemption*, br. 3, 46)

Životnim se potrebama mora odgovoriti, bolesni se moraju njegovati, oskudica se siromašnih mora ublažiti. Neće ostati bez krivnje onaj tko u subotu zanemari pomoći u nevolji. Božji sveti odmor načinjen je za čovjeka i djela milosrđa su u savršenom skladu s njezinim ciljem. Bog ne želi da Njegova stvaranja ijedan tren podnose bol koja se može otkloniti subotom ili u bilo koji drugi dan. ...

Subota nije zamišljena da bude razdoblje beskorisnog nerada. Zakon zabranjuje svjetovni rad u Gospodnji dan odmora; naporan rad kojim zarađujemo za život mora prestati; nikakav rad tog dana za svjetovna zadovoljstva ili u našu korist nije u skladu sa Zakonom; ali kao što je Bog prestao sa svojim stvaralačkim radom i odmarao se u subotu i blagoslovio je, tako i čovjek treba napustiti svoje zanimanje iz svakodnevnog života i te svete trenutke namijeniti zdravom odmoru, službi Bogu i svetim djelima. Kristovo izlječenje bolesnog bilo je u savršenom skladu sa Zakonom. Ono je odalo počast suboti. (*Isusov život*, str. 155,156)

Rad na olakšavanju patnji naš Spasitelj je proglasio djelom milosti, a nikako kršenjem subote. (*4T*, str. 539)

Potrebe napaćenog ljudskog roda nikada ne smiju biti zanemarene. Spasitelj nam je svojim primjerom pokazao da je ispravno olakšavati patnje subotom. (*7T*, str. 106)

Tko je moj bližnji?

“Ali on ... zapita Isusa: ‘Tko je onda moj bližnji?’” (Luka 10,29)

Pitanje: “Tko je moj bližnji?” izazivalo je među Židovima beskrajne rasprave. Nije bilo nikakvih sumnji što se tiče nezna-božaca i Samarijanaca. Oni su bili stranci i neprijatelji. Ali kako da se postavi granica među pripadnicima njihovog naroda i kako da se razvrstaju različite društvene klase? ... Na ovo pitanje Krist je odgovorio usporedbom o milosrdnom Samarijancu. On je pokazao da biti nečiji bližnji ne znači samo biti pripadnik iste Crkve ili vjere. Biti bližnji ne odnosi se ni na rasu, boju kože ili društvenu klasu. Naš bližnji je svaka osoba kojoj je potrebna naša pomoć. Naš bližnji je svaka duša koju je ranio ili povrijedio naš zajednički neprijatelj. Naš bližnji je svako biće koje pripada Bogu. (*Isusove usporedbe*, str. 257)

Svaki onaj koji osjeća neku potrebu, naš je bližnji. Svaki Adamov zalutali sin ili kći, svako biće koje je palo u zamku neprijatelja duša i koje se nalazi u okovima loših navika koje zamračuju njegovu od Boga danu muževnost ili ženstvenost, naš je bližnji. (*R&H*, 12. studenoga 1895.)

Naši bližnji nisu samo naši poznanici i posebni prijatelji, nisu to samo oni koji pripadaju našoj Crkvi ili koji misle isto kao i mi. Naši bližnji su pripadnici cijelog ljudskog roda. Mi trebamo činiti dobro svim ljudima, a posebno onima koji pripadaju zajedništvu naše vjere. Mi trebamo pružiti svijetu priliku da vidi što znači ispunjavati Božji zakon. Mi trebamo ljubiti Boga iznad svega i svoje bližnje kao same sebe. (*R&H*, siječanj 1895.)

Danas Bog pruža ljudima priliku da pokažu koliko vole svoje bližnje. Onaj tko istinski voli Boga i svoje bližnje, pokazuje milost prema onima koji su u oskudici, koji su napaćeni, ranjeni, koji se nalaze na kraju svojih dana. Bog poziva svakog čovjeka da se prihvati svojeg zanemarenog posla, da se potruži obnoviti Stvoriteljev moralni lik u čovjeku. (*Letter* 113, 1901.)

Govorite o istini svojim susjedima

“A ovo vam je činiti: Govorite istinu jedan drugome; sudite istinito i miroljubivo na vratima gradskim!” (Zaharija 8,16)

Svima onima koji rade s Kristom, želim reći: Kada god vam se ukaže prilika da se približite ljudima kraj njihovog ognjišta, iskoristite tu mogućnost. Uzmite svoju Bibliju i otvorite pred njima njezine velike istine. Vaš uspjeh neće u tako velikoj mjeri ovisiti o vašem znanju i dostignućima, koliko o vašoj sposobnosti da pronađete put do njihovog srca. Ponašajući se društveno i približavajući se ljudima, imat ćete veću mogućnost preokrenuti tijekom njihovih misli nego najuvjerljivijim dokazivanjem. (GW 193)

Ponesite sa sobom literaturu i zamolite ih da čitaju. Kada vide da ste iskreni, neće prezirati vaš trud. Postoji način za dosezanje i najtvrdog srca. Jednostavan, iskren i ponizan pristup pomoći će nam da dopremo do duša za koje je Krist umro. (WM 91)

Nemojte dopustiti da vam ijedna prilika prođe neiskorištena. Posjećujte one koji žive blizu vas; naklonošću i ljubaznošću potrudite se da doprete do njihovog srca. Posjećujte bolesne i napaćene i pokažite svoje iskreno zanimanje za njih. Koliko god je moguće, učinite im život lakšim. Na taj način ćete doprijeti do njihovog srca i progovoriti koju riječ za Isusa. Samo će vječnost pokazati koliko dalekosežan može biti utjecaj takvog rada. (R&H, 21. studenoga 1907.)

Oni koji se ne prihvate ovog rada, koji se ponašaju ravnodušno kao što su to neki i učinili, uskoro će izgubiti svoju prvu ljubav i početak će prigovarati, kritizirati i osuđivati čak i svoju braću. (R&H, 13. svibnja 1902.)

Oni koji pođu naprijed u duhu Učitelja nastojeći doprijeti do duša istinom ... postajat će sve snažniji i snažniji dok se budu posvećivali službi Bogu. Radosna je služba otvarati Sveto pismo drugima. (9T, str. 118)

Spašavajući druge, spašavam sebe

“Pazi na samog sebe i na nauku! Ustraj u ovim dužnostima, jer radeći ovo spasit ćeš i samog sebe i svoje slušatelje!” (1. Timoteju 4,16)

Čitala sam o čovjeku koji je jednog zimskog dana putovao kroz duboke nanose snijega, polako gubeći svijest zbog hladnoće koja je skoro neosjetno iscrpljivala njegove životne snage. Skoro se već smrznuo do smrti i spremao da prekine borbu za život, kada je začuo jauke drugog putnika koji se kao i on borio protiv hladnoće. U njemu se probudila sućut pa mu je odlučio priteći u pomoć. Iskopao je promrzle udove nesretnika iz snijega i nakon ulaganja velikih napora uspio ga postaviti na noge. Budući da se nesretnik nije mogao kretati, obuhvatio ga je rukama i počeo ga vući kroz iste zapuhe za koje je mislio da se ni sam neće kroz njih probiti.

Kada je konačno dovukao svojeg druga u nevolji do sigurnog utočišta, umom mu je prostrujala pomisao da je spašavajući bližnjega od smrti zapravo spasio samoga sebe. Njegovi iskreni naponi da pomogne bližnjemu pokrenuli su i njegov krvotok koji je skoro zastao u njegovim žilama i natjerali ga da spasonosnu toplinu pošalje sve do vrhova svojih udova.

Pouka da pomažući drugima i sami dobivamo pomoć, mora se neprestano ponavljati mladim vjernicima i primjerom i riječima, tako da u svojem kršćanskom iskustvu postignu najbolje rezultate. Neka oni koji su skloni pomisliti da je put u vječni život naporan i težak, krenu na posao i pomažu drugima. Takvi naponi, sjedinjeni s molitvama za božansko prosvjetljenje, učinit će da njihova vlastita srca brže kucaju pod utjecajem oživljavajuće sile Božje milosti, da njihovi osjećaji zablistaju većom božanskom revnošću. Cjelokupni njihov kršćanski život postat će mnogo stvarniji, ozbiljniji, prožetiji molitvom. ... Svjedočanstva koja će iznositi na subotnjem bogoslužju bit će ispunjena snagom. Radosno će svjedočiti o dragocjenom iskustvu koje su stekli radeći za druge. (GW 198,199)

Budite ljubazni i nježnog srca

“Mjesto toga budite jedan prema drugom prijazni puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!” (Efežanima 4,32)

Neka nježnost i milosrđe koje je Isus otkrio u svojem dragocjenom životu budu i nama primjer kako trebamo postupati prema svojim bližnjima. ... Mnogima koji su klonuli i postali obeshrabreni u velikoj borbi života, jedna ljubazna riječ i ohrabrenje mogli bi ih ojačati da pobijede. ... Ne možemo naglasiti koliko dalekosežan utjecaj mogu imati naše nježne i ljubazne riječi, naši napori po uzoru na Krista da olakšamo nečije terete. Vratiti zalutaloga na pravi put možemo samo u duhu krotkosti, ljubaznosti i nježne ljubavi. (5T, str. 612,613)

U svim svojim poslovima s našim bližnjima nikada nemojmo zaboraviti da poslujemo s Gospodnjim vlasništvom. Budite ljubazni; budite puni samilosti, budite uslužni. Poštujte Božje otkupljeno vlasništvo! Postupajte jedni prema drugima nježno i uljudno. (R&H, 24. kolovoza 1897.)

Ako u svojem srcu njegujete neprijateljstvo, sumnje, zavist i ljubomoru, predstoji vam veliki posao da sredite stanje svoga srca. Priznajte svoje grijehе, usuglasite se sa svojom braćom. Govorite dobro o njima. Nemojte ubacivati nikakve negativne aluzije, nikakve upadice kojima biste probudili nepovjerenje u mislima drugih. Čuvajte njihov ugled isto tako sveto kao što biste željeli da oni čuvaju vaš; volite ih kao što biste željeli da vas voli Isus. (R&H, 29. travnja 1884.)

Milost Božja navodi ljude da u svim svojim poslovnim potхватima stave sebe na mjesto onoga s kime posluju. Ona navodi ljude da ne čuvaju samo ono što je njihovo, već i ono što pripada drugima. Navodi ih da pokazuju nježnost, sućut i ljubaznost. Njegovati dobar duh, živjeti svetim životom — to znači biti sličan Kristu. ...

Neka vašim životom upravljaju sveobuhvatna, velikodušna biblijska načela, načela dobre volje, ljubaznosti i uljudnosti. (Letter 30, 1887.)

Imajte srce puno razumijevanja

“Dajem ti srce mudro i razumno, kakvo nije imao nitko prije tebe niti će ga imati itko poslije tebe.” (1. o kraljevima 3,12)

Salomon je u svojoj mladosti učinio isti izbor kao i David. Umjesto bilo kojeg zemaljskog dobra, tražio je od Boga mudro i razumno srce. ... Snaga njegovog uma, širina njegovog znanja, slava njegove vladavine postali su čudo svijeta. (*Odgoj*, str. 41)

Gospodnje ime vrlo se poštovalo tijekom prvoga dijela Salomonove vladavine. Kraljeva mudrost i pravednost svjedočili su svim narodima o savršenim osobinama Boga kojemu je služio. Neko je vrijeme Izrael bio svjetlo svijeta, svjetlo koje je pokazivalo Gospodnju veličinu. Prava slava Salomonove rane vladavine nije ležala u njegovoj nadmoćnoj mudrosti, čudesnom bogatstvu ni dalekosežnoj sili i slavi koju je uživao, već u poštovanju koje je zadobivalo ime Boga Izraelova mudrom uporabom nebeskih darova.

Kako su godine prolazile i Salomonova slava rasla, on se trudio da proslavi Boga razvijajući svoju umnu i duhovnu snagu, nastavljajući prenositi bližnjima blagoslove koje je dobivao. Nitko nije bolje od njega shvaćao da je samo Gospodnjom naklonošću dobio snagu, mudrost i razum, i da su mu ti darovi bili dani da bi svijetu otkrio znanje o Kralju kraljeva. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 19,20)

Kada se čovjek pod utjecajem istine obrati, promjena karaktera se nastavlja. On dobiva povećanu mjeru razumijevanja, jer je postao poslušan Bogu. Božji um i volja postaju njegova volja. Stalno dobivajući savjete od Boga, stječe i povećanu sposobnost razumijevanja. Dolazi do općeg razvoja uma koji je bez ikakvog ograničenja pokoren vodstvu Božjega Duha. (*R&H*, 19. srpnja 1887.)

Budi pun sućuti

“Čestitima sviće ko svjetlost u tami: blag, milosrdan i pravedan Jahve.” (Psalam 112,4)

Gdje god se pokazuje ljubav i suosjećanje, gdje god se srce trudi da pomogne bližnjima i da ih podigne, tu se otkriva djelovanje Božjega Svetog Duha. U najdubljem poganstvu, ljudi koji nisu imali nikakvog znanja o Božjem pisanom Zakonu, koji čak nikad nisu ni čuli za Kristovo ime, bili su ljubazni prema Njegovim slugama, štitili su ih stavljajući na kocku svoj život. Njihova djela pokazuju da je na njih djelovala božanska sila. Sveti Duh je Kristovo milosrđe usadio u srca tih ljudi, pobudio je u njima suosjećanje suprotno njihovoj naravi, suprotno njihovom odgoju. ...

Krist želi uzdići svakoga komu je stalo do zajedništva s Njim, kako bismo i mi bili jedno s Njim kao što je On jedno sa svojim Ocem. On nam dopušta da dođemo u dodir s napaćenima i nastradalima da bi nas izvukao iz naše sebičnosti; On u nama želi razviti osobine svojeg karaktera — sažaljenje, nježnost i ljubav. Prihvatajući ovo djelo službe, mi ulazimo u Njegovu školu da se pripravimo za nebeske dvorove. ...

Suradujući s nebeskim bićima u njihovom djelu na Zemlji, mi se pripravljamo za druženje s njima na nebesima. “Svi službujući duhovi [anđeli] što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje” (Hebrejima 1,14), pozdravit će na Nebu one koji nisu živjeli na Zemlji “da im se služi, nego da služe” (Matej 20,28). U tom blagoslovljenom društvu mi ćemo naučiti, na svoje vječno veselje, sve što je obuhvaćeno pitanjem: “Tko je moj bližnji?” (*Isusove usporedbe*, str. 265,266)

Svako djelo ljubavi, svaka ljubazna riječ, svaka molitva za napaćene i potlačene objavljena je pred vječnim prijestoljem i unesena u nebeski neuništiv zapis. (*5T*, str. 133)

Pjevaj i moli se sa susjedima

“Oni su počeli hvaliti s najvećim veseljem i, pavši ničice, poklonili se.” (2. Ljetopisi 29,30)

Objavljivanje istine s ljubavlju i suosjećanjem, od kuće do kuće, u skladu je s nalogima koje je Krist dao svojim učenicima kada ih je slao na njihovo prvo misionarsko putovanje. Pjesmama hvale Bogu, poniznim molitvama od srca i jednostavnim iznošenjem biblijskih istina u obiteljskom krugu može se doprijeti do mnogih. Božanska sila osvjedočit će srce. “Ja sam s vama u sve vrijeme!” — glasi Njegovo obećanje. Sigurni u prisutnost takvog Pomoćnika, možemo raditi s nadom, vjerom i hrabrošću. (*R&H*, 21. studenoga 1907.)

Potrebni su oni koji imaju dar pjevanja. Pjesma je jedno od najuspješnijih sredstava za usađivanje duhovnih istina u srce. Često se događa da se riječima svetih pjesama otvaraju izvori pokajanja i vjere. ... Vjernici Crkve, mladi i stari, trebaju ići naprijed i objaviti ovu posljednju poruku svijetu. Ako pođu u poniznosti, s njima će poći i Božji anđeli i naučit će ih kako da podignu svoj glas u molitvi, kako da podignu svoj glas u pjesmi i kako da objave evanđeosku poruku za ovo vrijeme. (*R&H*, 6. lipnja 1912.)

Naučite pjevati najjednostavnije pjesme. One će vam pomoći u radu od kuće do kuće, i srca će biti ganuta utjecajem Svetoga Duha. I samoga Krista se često moglo čuti kako pjeva pjesme hvale. ... U Njegovom je srcu vladala radost. Iz Božje riječi možemo saznati da i među nebeskim anđelima vlada radost zbog svakog grešnika koji se kaje, pa i da sam Gospodin pjesmom izražava svoju radost zbog svoje Crkve. (*R&H*, 11. studenoga 1902.)

Kada i vi poput učenika krenete od mjesta do mjesta objavljujući istinu o Spasiteljevoj ljubavi, stvarat ćete prijatelje i vidjeti plod svojega rada. (*R&H*, 4. veljače 1904.)

Posjećujte siročad i udovice

“Čisto i neokaljano bogoslužje pred Bogom i Ocem sastoji se u ovomu: pohađati sirote i udovice u njihovoj nevolji i čuvati samoga sebe čistim od ovog svijeta.” (Jakov 1,27)

Od svih onih čije potrebe zahtijevaju našu pozornost, udovice i siročad imaju najveće pravo na našu nježnu naklonost i brigu. ...

Otac koji je umro u vjeri oslanjajući se na Božje vječno obećanje, ostavlja svoje voljene s punim povjerenjem da će se Gospodin pobrinuti za njih. A kako se Gospodin brine o tim sirotanima? On ne čini čudo tako što će poslati manu s Neba, On ne šalje gavranove da im donesu hrane, ali čini čuda u ljudskom srcu. On istjeruje sebičnost iz duše; On otpećacuje izvore dobročinstva. On okušava ljubav onih koji govore da su Njegovi sljedbenici povjeravajući njihovoj nježnoj skrbi nevoljnice i ožalošćene, siromašne i siročad. (*R&H*, 27. lipnja 1893.)

Mnoge se majke udovice sa svojim siročićima hrabro bore sa svojim dvostrukim teretom, i često naporno rade daleko iznad svojih tjelesnih mogućnosti da bi sačuvale uza se svoju djecu i zadovoljile njihove potrebe. Njima preostaje malo vremena da ih uče i savjetuju, malo prilika da ih okruže onim što će unijeti svjetlost i vedrinu u njihov život. Njima je potrebno ohrabrenje, razumijevanje i materijalna pomoć. Bog nas poziva da ovakvoj djeci pomognemo koliko god je u našoj moći, kako bi što manje osjetila nedostatak očinske brige. ... Nastojte biti od pomoći brižnoj majci. (*Put u bolji život*, str. 122)

U domovima u kojima je izobilje udobnosti života, u posudama i spremnicima punim prinosa obilnih žetvi, u skladištima opskrbljenim proizvodima s tkalačkog stana, u pohranama punim zlata i srebra, Bog je osigurao mogućnosti za pomaganje siromasima. (*Put u bolji život*, str. 122)

One koji osjećaju samilost prema ... udovicama, siročadi i siromašnima, Krist predstavlja kao one koji drže zapovijedi i koji će baštiniti vječni život. (*3T*, str. 512)

Dijeli kruh svoj gladnima

“Podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike.” (Izaija 58,7)

Što je to prava vjera? Krist nam je rekao da se prava vjera sastoji od pokazivanja samilosti, naklonosti i ljubavi u domu, u crkvi i u svijetu. ...

Mi trebamo misliti i brinuti se o drugima kojima je potrebna naša ljubav, naša nježnost i naša pomoć. Uvijek moramo imati na umu da smo Kristovi predstavnici i da trebamo dijeliti blagoslove koje smo primili od Njega ne s onima koji će nam jednom vratiti učinjeno dobro, već s onima koji će cijeniti darove koji će zadovoljiti njihove tjelesne i duhovne potrebe. Oni koji priređuju gozbe s namjerom da pomognu onima koji su u životu doživjeli samo malo zadovoljstva, s namjerom da unesu malo svjetla u njihov sumorni život, s namjerom da olakšaju teret njihovog siromaštva i nevolje, ponašaju se nesebično i u skladu s Kristovim nalogima. (*R&H*, 12. studenoga 1895.)

Svuda oko sebe vidimo oskudicu i patnje. Obiteljima je potrebna hrana; mališani plaču za kruhom. U kućama siromaha nedostaje odgovarajući namještaj i posteljina. Mnogi žive u kolibama koje su lišene skoro svake udobnosti. Plač siromaha uzdiže se do neba. Bog vidi; Bog čuje. (*6T*, str. 385)

Pomaganje siromašnima ... djelo je kojega se svaka crkva koja vjeruje u istinu za ovo vrijeme već odavno morala prihvatiti. Trebamo pokazati ono nježno suosjećanje Samarijanca u zadovoljavanju tjelesnih potreba, u hranjenju gladnih, u dovođenju siromašnih i prognanih u svoj dom, prikupljajući od Boga svakoga dana milost i snagu koja će nam omogućiti da dopremo do samog dna ljudske bijede i pomognemo onima koji nisu u stanju pomoći sami sebi. Obavljajući ovo djelo, mi uzdižemo Krista i to raspetoga. (*6T*, str. 275)

Odjenite neodjevne

“Bijah gô i obukoste me.” (Matej 25,35,36)

Krist ... kaže da je bio gladan i žedan, da je bio stranac, da je bio bolestan, da je bio u tamnici. ... Dok ste vi svoje ormare punili skupocjenom odjećom, ja sam bio u sirotinji. Dok ste vi išli za svojim zadovoljstvima, ja sam propadao u tamnici.

Kad ste udijelili malo kruha gladnim siromasima, kad ste se sjetili da dajete Gospodinu slave? Svakog dana u vašem životu bio sam blizu vas u osobi ovih jadnika, ali Me niste tražili. Niste željeli Moje društvo. (*Isusov život*, str. 530,531)

U svijetu koji sebe proglašava kršćanskim, mnogo novca troši se na ekstravagantno razmetanje, na nakit i ukrase, dok bi se njime mogle zadovoljiti potrebe svih gladnih, dok bi se mogli odjenuti svi neodjevni u našim gradovima i selima; a ipak ti takozvani sljedbenici krotkog i poniznog Isusa ne lišavaju sebe odgovarajuće hrane ili udobne odjeće. Što će ti vjernici Crkve reći kada se u Dan Gospodnji suoče s dostojnim siromasima, s udovicama i siročadi koji nisu bili u stanju zadovoljiti ni osnovne životne potrebe, dok su oni, takozvani Kristovi sljedbenici, na svoje bogato odijevanje i nepotrebne ukrase, izričito zabranjene u Božjoj riječi, trošili i više nego što bi bilo dovoljno da se zadovolje sve njihove potrebe? (*R&H*, 21. studenoga 1878.)

U osmom poglavlju Izaije jasno je opisano djelo koje Božji narod treba obaviti u Kristovo ime. Kristovi sljedbenici trebaju slomiti svaki jaram, nahraniti sve gladne, odjenuti sve neodjevne. ... Ako budu primjenjivali načela Božjeg zakona djelima milosti i ljubavi, oni će svijetu pokazati Božji karakter i primiti najbogatije blagoslove Neba. (*R&H*, 20. kolovoza 1895.)

Olakšajte položaj potlačenih

“Učite se dobrim djelima: pravdi težite, ugnjetenom pritecite u pomoć, siroti pomozite do pravde, za udovu se zauzmite.” (Izaija 1,17)

Isus, dragi Spasitelj, uzor svima nama, bio je čvrst kao stijena kada se radilo o istini i dužnosti. Njegov život je bio savršeni uzor istinske učtivosti. Ljubaznost i nježnost obilježavali su Njegov karakter. On je uvijek imao ljubazan pogled i utješnu riječ za svakog nevoljnika i potlačenoga. ...

Kada se sretnete s nekim tko je opterećen brigama i izložen tlačenju, koji ne zna kamo da se okrene da bi našao olakšanje, uložite svoje srce u djelo pomaganja takvom nevoljniku. Nije u skladu s Božjom namjerom da se Njegova djeca zatvore u sebe, da ne pokazuju nikakvo zanimanje za dobro ljudi koji su u životu imali manje sreće od njih. Imajte na umu da je za njih Krist umro isto kao i za vas. Spremnost na ustupke i ljubaznost otvorit će vam put da im pomognete, da zadobijete njihovo povjerenje, da ih nadahnete nadom i hrabrošću. (*Letter 30, 1887.*)

Ljudi ne smiju sebi dopustiti da ih njihovi poslovni potezi liše čovjekoljublja. ... Ljubazne riječi, ljubazan pogled, pristojan izgled, sve to ima veliku vrijednost. Neka posebna privlačnost struji iz ljudi koji su istinski uljudni. ... Kako obnoviteljski i oplemenjujuće djeluje utjecaj takvih susreta na one koji su siromašni i potlačeni, oboreni do dna bolešću ili nestašicom! Hoćemo li im uskratiti balzam koji im takvi susreti donose? (*Letter 30, 1887.*)

Svaki čin pravednosti, milosrđa i dobročinstva stvara melodiju na Nebu. Otac sa svojeg prijestolja promatra one koji čine ta djela milosrđa i ubraja ih u svoje najdragocjenije blago. “Moji će biti, moja stečevina — govori Jahve nad Vojskama.” Svako dobro djelo učinjeno siromašnima i napaćenima, smatra se kao da je učinjeno Isusu. Kad nahranite gladnoga, kad suosjećate s nevoljnima i potlačenima, kad prijateljski postupate sa siročadi, dovodite sebe u još bližu zajednicu s Isusom. (*2T, str. 25*)

Budite oči slijepima, noge hromima

“Oko sam bio slijepcu i noga hromu.” (Job 29,15 — Šarić)

Bdijte, molite se i budite savjesni da vaš um ne postane toliko zaokupljen mnogim važnim poslovnim potezima da zanemarite istinsku pobožnost, da ljubav bude istisnuta iz vašeg srca usprkos velikoj i žalosnoj potrebi da budete Božja ruka pomoćnica slijepima i svima drugima koji su u nevolji. Onima koji imaju najmanje prijatelja potrebna je najveća pomoć. Uporabite svoje vrijeme i svoju snagu da postanete “ognjeni u duhu”, da postupate pravedno, da volite milost “služeći Gospodinu”. Imajte na umu riječi koje je Krist izrekao: “Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.” (MS 109, 1902.)

Bog zahtijeva od pripadnika svojeg naroda da budu mnogo sažaljiviji i obzirniji prema nesretnima nego što su sada. ... Bog zahtijeva da istu obzirnost koja se ukazuje udovicama i siročadi treba ukazati i slijepima i onima koji pate od nekih drugih tjelesnih nedostataka. Nesebično dobročinstvo vrlo je rijetko u ovo vrijeme u svijetu. ... Čudno je da oni koji izjavljuju da su kršćani ne uvažavaju tako jasno i određeno učenje Božje riječi i da pritom ne osjećaju nikakvu grižnju savjesti. Bog je na njih stavio odgovornost da se brinu za unesrećene, slijepe, hrome, udovice i siročad, ali mnogi ne ulažu nikakav napor u tom pogledu. (3T, str. 516,517)

Veliko djelo mora biti obavljeno u našem svijetu, i činjenica da se približavamo svršetku povijesti ovoga svijeta, ni u najmanjoj mjeri nije umanjila njegovu važnost; i ako se savršena Božja ljubav bude nalazila u našem srcu, bit ćemo u stanju učiniti prekrasna djela. (R&H, 15. siječnja 1895.)

Otac siromašnima

“Otac ubogima, zastupnik strancima.” (Job 29,16)

Ovo je dokaz da je Jobova pravednost bila po uzoru na Kristovu. Zahvaljujući Isusu, i ljudi mogu steći duh nježne sućuti prema nevoljnima i ožalošćenima. ... On se spustio do najvećeg poniženja i bio poslušan do smrti, smrti na križu, da bi nas mogao uzdići i učiniti nas svojim subaštinicima. Cijelom svijetu bilo je potrebno upravo ono što mu je jedino Krist mogao dati. On se nije povlačio od onih koji su tražili Njegovu pomoć. On nije činio ono što mnogi danas čine kada govore: “Neka mi ne dosađuju svojim potrebama. Želim prikupljati svoja sredstva da bih uložio u zemlju i kuće.” Isus, Veličanstvo Neba, ostavio je sjaj svojeg nebeskog doma i zahvaljujući milosrdnoj namjeri svoga srca, prikazao je Božji karakter ljudima cijeloga svijeta. (*Signs*, 13. lipnja 1892.)

Kada ne bi bilo siromaštva, mi ne bismo mogli shvatiti Božju milost i ljubav, ne bi bilo načina da upoznamo sažaljivog nebeskog Oca punog ljubavi. (*MM* 243)

Prvo uvidimo trenutačne potrebe siromašnih, ublažimo njihove tjelesne potrebe i patnje, i onda ćemo naći otvoreni put do njihovog srca u koje ćemo moći posijati dobro sjeme vrline i vjere. (*4T*, str. 227)

Evangelje nikada ne izgleda privlačnije nego kada se objavi u najsiromašnijim i najzapuštenijim područjima. ... Istina Božje riječi ulazi u kolibe seljaka i osvjetljava neuređene stanove siromaha. ... Zrake Sunca pravednosti unose radost u domove bolesnika i stradalnika. Tamo su i Božji anđeli. ... Oni koji su bili prezreni i odbačeni, podižu se vjerom i oprostom do dostojanstva sinova i kćeri Božjih. (*WM* 169)

Kršćanstvo je utjeha siromašnih. (*WM* 172)

Osobito se sjećajte siromašnih vjernika u crkvi

“Prema tome, dok imamo povoljnu priliku, činimo dobro svima, posebno onima koji po ovoj vjeri pripadaju istoj obitelji.” (Galaćanima 6,10)

Krist je u posebnom smislu povjerio svojoj Crkvi dužnost da vodi skrb o siromašnima u svojoj sredini. Siromašnih će uvijek biti među nama, i On je vjernicima Crkve dodijelio osobnu odgovornost da se brinu o njima. Kao što članovi prave obitelji vode skrb jedan o drugome, služe onome između sebe koji je bolestan, podupiru onoga koji je slab, podučavaju nekog, savjetuju neiskusnog, tako se trebaju i oni koji su “zajedno u vjeri” brinuti za svoje siromašne i bespomoćne. (*Put u bolji život*, str. 121)

Dužnost je svake crkve da pomno i promišljeno organizira brigu o bolesnicima i siromasima u svojoj sredini. (WM 181)

Ako oni koji sebe smatraju Kristovim sljedbenicima na bilo koji način zanemare ovu svoju dužnost, ako ne zadovolje potrebe brata i sestre koji nose jaram siromaštva ili tlačenja, izvještaj o tome bilježi se u nebeskim knjigama kao zanemarivanje dužnosti prema samome Kristu u osobi Njegovih svetih. Kakav će obračun imati Gospodin s mnogima koji drugima objavljuju Kristove riječi, a ne pokazuju nježnu skrb i brigu prema bratu u vjeri koji je imao manje sreće u životu i manje uspjeha od njih! (WM 210)

Istinski kršćanin je prijatelj siromaha. On se ponaša prema svojem zbudjenom i nesretnom bratu kao što bi se netko ponašao prema nježnoj, osjetljivoj, slaboj biljci. Bog traži od svojih radnika da se kreću među bolesnima i napaćenima kao vjesnici Njegove ljubavi i milosti. On nas promatra da bi vidio kako postupamo jedni prema drugima, jesmo li slični Kristu u svojem pristupu svima, uglednima i prezrenima, bogatima i siromašnima, slobodnima i robovima. (WM 168)

Nema nikakvih nedoumica u vezi s Gospodnjim siromasima. Njima treba pomoći u svakom slučaju kad je to za njihovo dobro. (6T, str. 269)

Ojačana duhovnost i poboljšano zdravlje

“Tada će sinut poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, i Slava Jahvina bit će ti zalaznicom.” (Izaija 58,8)

Zar nije to ono za čime svi čeznemo? O, zdravlje i mir kriju se u ispunjavanju volje našeg nebeskog Oca! “Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom. Vikneš li, Jahve će ti odgovorit, kad zavapiš, reći će: ‘Evo me!’ Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu, dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini, i tama će tvoja kao podne postati, Jahve će te vodit bez prestanka, sinit će te u sušnim krajevima. On će krijevit kosti tvoje, i bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši.” (*Med. Mis.*, lipanj 1891.)

Ako odjeneš gologa i uvedeš siromaha ... u svoju kuću, i podijeliš kruh svoj gladnima, “tad će sinut poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti.” Činiti dobro izvanredan je lijek protiv bolesti! (*2T*, str. 29)

Zadovoljstvo koje osjetimo kad činimo dobro drugima djeluje veoma blagotvorno na naše osjećaje, zatitra u živcima, ubrzava krvotok i pospješuje umno i tjelesno zdravlje. (*4T*, str. 56)

Čista i nepokvarena vjera nije nekakav osjećaj, već su to djela milosrđa i ljubavi. Takva vjera je nužna za sreću i zdravlje. Ona ulazi u okaljani hram duše i kao bičem izgoni iz njega grešne provalnike. Sjedajući na prijestolje, ona sve posvećuje svojom prisutnošću, rasvjetljavajući srce. ... Ona otvara prozore duše prema Nebu puštajući u nju sunčano svjetlo Božje ljubavi. Zajedno s njome ulaze i vedrina i spokoj. Povećavaju se tjelesne, umne i moralne snage zato što ozračje Neba kao živa, aktivna snaga, ispunjava dušu. (*R&H*, 15. listopada 1901.)

Sjat će kao zvijezde navijeke

“Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.” (Daniel 12,3)

Onaj koji “svakomu odredi njegov posao” prema njegovim sposobnostima, neće dopustiti da vjerno i savjesno ispunjavanje dužnosti ostane nenagrađeno. Svaki čin odanosti i vjere bit će okrunjen posebnim znacima Božje milosti i odobravanja. Za svakog radnika vrijedi obećanje: “Išli su plačući noseći sjeme sjetveno: vraćat će se s pjesmom noseći snoplje svoje.” (5T, str. 395)

Koliko god kratka bila naša služba i koliko god bio skroman naš posao, ako u jednostavnoj vjeri budemo slijedili Krista, nagrada nas neće razočarati. Ono što ni najveći i najmudriji ne mogu zaslužiti, najslabiji i najskromniji mogu dobiti. Nebeska zlatna vrata ne otvaraju se pred onima koji sami sebe uzdižu niti pred onima koji su ohola duha. Međutim, ta vječna vrata širom će se otvoriti kad ih dodirne drhtava ruka malog djeteta. Blagoslovljena će biti nagrada milosti onima koji su radili za Gospodina u jednostavnosti svoje vjere i ljubavi. (*Isusove usporedbe*, str. 279)

Čela onih koji obavljaju ovaj posao nosit će krunu žrtve, ali će oni primiti svoju nagradu. (6T, str. 348)

Svakome radniku za Boga ova pomisao treba biti poticaj i ohrabrenje. U ovom životu naš rad za Boga često izgleda besplodan. Naši naponi da činimo dobro mogu biti iskreni i ustrajni, ali nam možda neće biti dopušteno da vidimo njihove rezultate. Nama ti naponi mogu izgledati neuspješni. Ali Spasitelj nas uvjerava da je naše djelo zabilježeno na Nebu i da nagrada ne može izostati. (6T, str. 305)

Iako nečiji život može biti težak i pun samoodricanja ... u očima Neba on će biti uspješan i bit će ubrojen među Božje uglednike. “Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.” (5T, str. 449)

Rujan POSVEĆEN ŽIVOT

1. rujna

Posvećenje

Potpuno posvećenje tijela, duše i duha

“A sam Bog, izvor mira, neka vas potpuno posveti! I neka se cijelo vaše biće — duh, duša i tijelo — sačuva besprijekorno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista!”
(1. Solunjanima 5,23)

Posvećenje opisano u Svetom pismu odnosi se na cjelokupno biće — duh, dušu i tijelo. To je prava zamisao o potpunom posvećenju. Pavao se moli da crkva u Solunu uživa taj veliki blagoslov. “A sam Bog, izvor mira, neka vas potpuno posveti! I neka se cijelo vaše biće — duh, duša i tijelo — sačuva besprijekorno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista!” (1. Solunjanima 5,22.23) ...

Istinsko posvećenje je potpuna usuglašenost s Božjom voljom. Svladane su buntovne misli i buntovni osjećaji, a Isusov glas budi novi život koji prožima cijelo biće. Oni koji su istinski posvećeni neće postaviti svoje mišljenje kao mjerilo dobra i zla. Oni nisu fanatični ili samopravedni, ali ljubomorno paze na sebe, uvijek u strahu hoće li moći zadovoljiti uvjete pod kojima su dobili obećanje i na kojima se obećanja temelje. ...

Biblijsko posvećenje ne sastoji se od snažnih osjećaja. I upravo se tu mnogi teško varaju. Oni osjećaje uzimaju kao mjerilo. Kada se osjećaju uzvišeno ili sretno, tvrde da su posvećeni. Sretni osjećaji ili njihovo izostajanje nije još nikakav dokaz da netko nije ili jest posvećen. Ne postoji nešto što bi se moglo proglasiti trenutačnim posvećenjem. Istinsko posvećenje je svakidašnji posao i traje isto toliko koliko i sam život. Oni koji se bore sa svakidašnjim kušnjama, koji pobjeđuju svoje grešne sklonosti, koji teže za svetošću srca i života, nisu skloni hvalisanju svetošću. Oni su gladni i žedni pravednosti. Njima grijeh izgleda izuzetno grešan. (SL 7—9)

Istinsko posvećenje ... je svakodnevno umiranje sebi i svakodnevno usuglašavanje s Božjom voljom. (LS 237)

Praktični primjer posvećenja

“Muževi, ljubite svoje žene kao što je i Krist ljubio Crkvu, i sam sebe predao za nju, da je posveti čisteći je u kupelji vode uz pratinju riječi, da sam sebi privede Crkvu krasnu, bez ljage i bez bore, bez ičega tomu slična, da bude sveta i bez mane.” (Efežanima 5,25-27)

Ovo je biblijsko posvećenje. To nije samo prikaz ili nešto što mijenja vanjštinu. To je posvećenje primljeno preko providnika istine. To je istina primljena u srce i praktično provedena u život.

Promatran kao čovjek, Isus je bio savršen, ali je ipak rastao u milosti. “A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti ‘pred Bogom i ljudima’.” (Luka 2,52) Čak i najsavršeniji kršćanin može stalno napredovati u spoznaji i Božjoj ljubavi. ...

“Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista! Njemu slava sada i do vječnosti! Amen.”

Posvećenje nije djelo jednog trenutka, sata ili dana. To je neprestani rast u milosti. Nijednoga dana ne znamo koliko će težak biti naš sukob sljedećega dana. Sotona je živ i aktivan, i svakoga dana trebamo iskreno vapiti Bogu za pomoć i snagu da mu se odupremo. Dok god Sotona bude vladao, morat ćemo pokoravati svoje “ja”, pobjeđivati kušnje, i nema mjesta na kojemu bismo se mogli zaustaviti, nema točke do koje bismo mogli doći i reći da smo potpuno dostigli cilj. ...

Kršćanski život je neprekidno koraćanje naprijed. Isus čisti i oplemenjuje svoj narod, i kad se Njegov lik bude savršeno odražavao u njemu, on će biti savršen i svet, spreman za uznesenje. (1T, str. 339,340)

Svaki živi kršćanin svakodnevno će napredovati u božanskom životu. I dok bude napredovao prema savršenstvu, svakoga dana će doživljavati obraćenje Bogu; i to obraćenje neće biti dovršeno sve dok ne postigne savršenstvo kršćanskog karaktera, dok ne bude potpuno spreman za završni dodir besmrtnosti. (2T, str. 505)

Posvećeni poslušnošću

“Posvećujte se da budete sveti! Ta ja sam Jahve, Bog vaš. Držite moje zakone i vršite ih. Ja, Jahve, posvećujem vas.” (Levitski zakonik 20,7.8)

Adam i Eva su prekršili Gospodnje zahtjeve i strašne posljedice njihovog grijeha trebaju biti upozorenje nama da ne slijedimo njihov primjer neposlušnosti. ... Nema istinskog posvećenja osim poslušnošću istini. Oni koji ljube Boga svim svojim srcem, ljubiti će i sve Njegove zapovijedi. Posvećeno srce je u skladu s propisima Božjeg zakona jer su oni sveti, pravedni i dobri. (SL 49)

Nitko tko istinski voli Boga i tko Ga se boji neće nastaviti kršiti Njegov Zakon ni u jednoj pojedinosti. Kada čovjek krši Zakon, dolazi pod prokletstvo Zakona i tako mu zakon postaje jaram ropstva. Bez obzira na to što govori, on nije opravdan, što znači da nije dobio oprost.

“Savršen je Zakon Jahvin — dušu krijepi.” Preko poslušnosti dolazi posvećenje tijela, duše i duha. Posvećenje je djelo koje napreduje, to je prelaženje iz jednog stupnja savršenstva u sljedeći. (Letter 155, 1902.)

Neka živa vjera bude kao zlatna nit utkana u sve što činimo, pa i u obavljanje naših najneznatnijih dužnosti. Na taj ćemo način svojim svakidašnjim radom pridonositi svojem kršćanskom rastu. Neprestano ćemo gledati Isusa. Ljubav prema Njemu ulijevat će životvornu snagu u sve što činimo. I tako ćemo se pravilnom upotrebom svojih talenata povezati zlatnim lancem s nebeskim svijetom. To je značenje pravog posvećenja; jer posvećenje se sastoji od radosnog obavljanja svakidašnjih dužnosti u savršenoj poslušnosti Božjoj volji. (Isusove usporedbe, str. 245)

Kada srce odluči biti poslušno Bogu, kada se ulože naponi da se to postigne, Isus prihvaća tu odluku i napor kao čovjekovu najbolju službu i nadomješta nedostatke svojim božanskim zaslugama. (Signs, 16. lipnja 1890.)

Rodovi posvećenja

***“Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!”
(Filipljanima 4,4)***

Zahvaljujući Isusu, pali Adamovi sinovi postaju “sinovi Božji”. “Jer svi — i posvetitelj i posvećeni — imaju jednoga Oca. Zbog toga se ne stidi zvati ih braćom.” (Hebrejima 2,11) Život kršćanina treba biti život vjere, pobjede i radosti u Bogu. “Jer sve što je od Boga rođeno pobjeđuje svijet. A ovo je sredstvo pobjede koja pobjeđuje svijet: naša vjera.” (1. Ivanova 5,4) Istinu je govorio Božji sluga Nehemija: “Radost Jahvina vaša je jakost.” (Nehemija 8,10) A Pavao piše: “Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!” (Filipljanima 4,4) “Radujte se uvijek! Bez prestanka molite! U svakoj prilici zahvaljujte, jer je to za vas volja Božja u Kristu Isusu!” (1. Solunjanima 5,16-18)

To su plodovi biblijskog obraćenja i posvećenja. (*Velika borba*, str. 410)

Istinski pravedan čovjek je tako temeljito nadahnut ljubavlju prema Bogu i svojim bližnjima da spremnim srcem čini Kristova djela.

Svi koji uđu u područje njegovog utjecaja, osjećaju ljepotu i miris njegovog kršćanskog života, dok je on sam nesvjestan toga jer živi u skladu sa svojim navikama i sklonostima. On se moli za božansko prosvjetljenje i rado hodi u toj svjetlosti. Njegovo piće i njegova hrana je da ispunjava volju svojeg nebeskog Oca. Njegov život je sakriven s Kristom u Bogu; ali se on ne hvali time, niti izgleda da je svjestan toga. Bog se smiješi skromnima i poniznima koji vjerno slijede stope svoga Učitelja. Oni privlače anđele koji se rado zadržavaju na njihovom putu. Možda će pokraj njih proći kao pokraj nedostojnih oni koji se hvale uzvišenim dostignućima i koji uživaju u tome da ističu svoja dobra djela; ali nebeski anđeli se s ljubavlju saginju nad njima i postavljaju se kao ognjeni zid oko njih. ... Čovjeku je osigurana prednost da postane baštinik Božji i subaštinik s Kristom. (*SL 11—14*)

Krist je posvetio sebe za mene

“Kao što ti mene posla u svijet, i ja njih poslah u svijet. Ja sebe samog posvećujem za njih da i oni budu posvećeni istinom.” (Ivan 17,18.19)

Krist kaže da je posvetio sebe da bismo mi mogli biti posvećeni. On je uzeo našu narav i postao bezgrešni uzor čovjeku. On nije učinio nijednu pogrešku da bismo mi mogli postati pobjednici, ući u Njegovo kraljevstvo kao oni koji su nadvladali sebe. On se molio da budemo posvećeni istinom. Što je istina? On je objasnio: “Tvoja je riječ istina!” Njegovi učenici su trebali biti posvećeni poslušnošću istini. On sam kaže: “Ne molim samo za njih, nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me.” Ova molitva se odnosi na nas; mi smo povjerovali na temelju svjedočanstva Kristovih učenika. On se molio da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno sa svojim Ocem; i da to jedinstvo vjernika bude svjedočanstvo svijetu da nas je On poslao i da se na nama vide dokazi Njegove milosti.

Mi trebamo biti dovedeni u svetu blizinu Otkupitelja svijeta. Trebamo postati jedno s Kristom kao što je On jedno sa svojim Ocem. Kakvu prekrasnu promjenu pripadnici Božjeg naroda doživljavaju ostvarujući jedinstvo s Božjim Sinom! Naš ukus, sklonosti, ambicije i strasti trebaju biti pokoreni, dovedeni u sklad s Kristovim umom i duhom. I to je upravo ono djelo koje je Gospodin spreman obaviti za one koji vjeruju u Njega. Naš život i ponašanje trebaju postati uzor svijetu. Kristov duh treba steći nadmoćni utjecaj u životu Njegovih sljedbenika, tako da oni govore i djeluju onako kao što je Isus govorio i djelovao. Krist kaže: “Ja sam im predao slavu koju si ti meni dao.” ...

Kristova milost treba dovesti do prekrasne preobrazbe života i karaktera onih koji su je primili; i ako smo istinski Kristovi učenici, svijet će vidjeti da je božanska sila učinila nešto za nas jer ćemo biti u svijetu, ali nećemo biti od svijeta. (R&H, 2. srpnja 1889.)

Ponizni muškarci i žene

“Jer Jahve ljubi narod svoj, spasenjem ovjenčava ponizne!” (Psalam 149,4)

Najdragocjeniji rod posvećenja je poniznost. Kada ta vrлина ovlada dušom, ponašanje će se oblikovati pod njezinim utjecajem. Tada ćemo neprestano “čekati na Gospodina” i svoju volju pokoravati Njegovoj. Razum će shvaćati svaku božansku istinu i volja će se pokoravati svakom božanskom propisu ne sumnjajući ni prigovarajući. Istinska poniznost omekšava i pokorava srce i priprema um za upisivanje Riječi. Ona dovodi misli u pokornost Isusu Kristu. Otvara srce za Božju riječ, kao što se otvorilo Lidijino srce. Ona nas dovodi, zajedno s Marijom, kao učenike k Isusovim nogama. “On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.”

Jezik poniznoga nikada nije hvalisav. Kao dijete Samuel, i oni će se odazivati: “Govori, sluga tvoj sluša!” Kada je Jošua došao na najviši i najčasniji položaj, kada je postao zapovjednik nad Izraelom, prkosno je ustao protiv svih Božjih neprijatelja. Njegovo srce bilo je puno uzvišenih misli o svojem velikom zadatku. Međutim, kada je trebao čuti poruku Neba, postao je sličan malom djetetu koje traži uputu: “Što zapovijedaš, Gospodaru, služi svome?” — glasio je njegov odgovor.

...

Poniznost u Isusovoj školi izraziti je rod Duha. To je vrлина koju Sveti Duh razvija u čovjeku, koja onome tko je ima pomaže da u svakom trenutku vlada svojom naglom i nestrpljivom naravi. ...

Poniznost je unutarnji ukras, koju Bog veoma visoko cijeni. ... Onaj koji je ukrasio nebesa blistavim nebeskim tijelima obećao je tim istim Duhom da će “spasenjem ovjenčati ponizne”. Nebeski anđeli će kao najljepše ukrašene zabilježiti one koji su se obukli u Gospodina Isusa Krista i koji hode s Njime u poniznosti i krotkosti srca. (SL 12,13)

Danielov život umjerenosti

“Daniel je u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola, pa zamoli dvoraničkog starješinu da ga poštedi te se ne okalja.” (Daniel 1,8)

Danielov život je nadahnutu ilustracija posvećenog karaktera. To je pouka za sve nas, a posebno za mlade. Strogo usuglašavanje s Božjim zahtjevima blagotvorno djeluje na zdravlje tijela i uma. Da bismo dostigli najviše mjerilo moralnih i umnih dostignuća, moramo tražiti mudrost i snagu od Boga i poštovati pravila stroge umjerenosti i trezvenosti u svim životnim navikama. U iskustvu Daniela i njegovih prijatelja imamo primjer pobjede načela nad kušnjom da popuste apetitu. Ono nam pokazuje da mladi ljudi mogu pobijediti prohtjeve tijela i ostati vjerni Božjim zahtjevima držeći se vjerskih načela, iako ih to može izložiti velikim žrtvama. (SL 18,19)

Daniel je bio odani sluga Najvišega. Njegov dugi život bio je ispunjen plemenitim djelima službe njegovom Gospodaru. Neporočnost njegovog karaktera i nepokolebljiva vjernost mogu se usporediti samo s poniznošću njegovog srca i njegovom skrušenošću pred Bogom. Ponavljamo, Danielov život je nadahnutu ilustracija istinskog posvećenja. (SL 39)

Gdje god se našli, oni koji su istinski posvećeni uzdizati će moralna mjerila držeći se pravilnih tjelesnih navika i, kao Daniel, drugima će pružati primjer umjerenosti i samoodricanja. ...

S kakvom bi ozbiljnošću kršćani trebali usmjeravati svoje navike da bi mogli sačuvati punu životnu snagu svake sposobnosti svoga bića i da bi je mogli predati u službu Kristu! (GH, studeni 1882.)

Onaj tko njeguje svjetlo koje mu je Bog dao o zdravstvenoj reformi, ima na raspolaganju važnu pomoć u djelu posvećenja istinom i pripremanja za besmrtnost. (CDF 59,60)

Henokov posvećeni život

“Henok je hodio s Bogom ... trista godina.” (Postanak 5,22)

Postojao je niz svetih ljudi, uzvišenih i oplemenjenih zajednicom s Bogom, koji su živjeli u zajednici s Nebom. Bili su to ljudi velikog intelekta, prekrasnih osobina. Njihova je zadaća bila velika i sveta — da razviju karakter pravednosti, da iznose pouku o pobožnosti ne samo ljudima svog vremena, već i budućim naraštajima. ...

O Henoku je zapisano da je nakon šezdeset pet godina života dobio sina. Nakon toga on je tri stotine godina hodio s Bogom. Tijekom svojih ranih godina Henok je ljubio i bojao se Boga i vršio Njegove zapovijedi. ... On je s Adamovih usana naučio žalosnu priču o padu, te radosnu priču o Božjoj milosti i obećanju. On se oslanjao na Otkupitelja koji je trebao doći. Ali nakon rođenja svog prvog sina Henok je doživio još dublje iskustvo jer je produbio svoj odnos s Bogom. On je potpunije shvatio svoje vlastite obveze i odgovornosti kao Božjeg sina. Dok je gledao dječju ljubav prema Ocu, njegovo jednostavno povjerenje u njegovu zaštitu, dok je osjećao duboku, čeznutljivu nježnost vlastitog srca prema svom prvorodenom sinu, on je naučio dragocjenu pouku o prekrasnoj Božjoj ljubavi prema ljudima kroz dar Njegova Sina i o povjerenju što ga Božja djeca mogu imati u svog nebeskog Oca. Neograničena, neshvatljiva Božja ljubav kroz Krista postala je predmetom njihova razmišljanja danju i noću, i sa žarom u svojoj duši on je nastojao otkriti ovu ljubav ljudima među kojima je prebivao.

Henok nije hodio s Bogom u zanosu ili viđenju, već u dužnostima svakodnevna života. ... U obitelji i osobnom ophođenju prema ljudima, kao otac, suprug, prijatelj i građanin, on je bio postojan i nepokolebljiv sluga Gospodnji. (*Patrijarsi i proroci*, str. 61)

Nepokolebljivo poštenje trojice Hebreja

“Nabukodonozor ... zapita svoje savjetnike: ‘Nismo li bacili ova tri čovjeka svezana u ogranj?’ Oni odgovoriše: ‘Jesmo, kralju!’ On reče: ‘Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri i ništa im se zlo ne događa: a četvrti je sličan sinu Božjemu.’” (Daniel 3,24.25)

Ova tri Židova bila su istinski posvećena. Pravo kršćansko načelo se ne zaustavlja da procijeni posljedice. Ono ne pita: Što će ljudi misliti o meni ako to budem učinio? Ili kako će utjecati na moje svjetovne izgleda ako to budem učinio? S najdubljom čežnjom Božja djeca žele saznati što On želi od njih da čine da bi Ga njihova djela mogla proslaviti. Gospodin se obilno pobrinuo da srca i život Njegovih sljedbenika mogu doći pod utjecaj božanske milosti, da bi mogli poslužiti kao blistava, sjajna svjetlost svijetu.

Ovi vjerni Židovi imali su velike prirodne sposobnosti; uživali su u prednostima najviše intelektualne kulture, a sada su zauzimali i počasne položaje, ali ih sve to nije navelo da zaborave Boga. Oni su svoje snage pokorili posvećujućem utjecaju božanske milosti. Svojim nepokolebljivim poštenjem oni su odavali čast Onome koji ih je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo. Njihovo veličanstveno oslobađanje pred nepreglednim mnoštvom pokazalo je Božju silu i Njegovo veličanstvo. Isus je stao na njihovu stranu u ognjenoj peći i slavom svoje prisutnosti osvjedočio oholog babilonskog kralja da je Sin Božji. Slava Neba blistala je od Daniela i njegovih prijatelja sve dok svi njihovi poznanici nisu shvatili veličinu vjere koja je oplemenila njihov život i uljepšala njihov karakter. ...

Kakva je pouka ovdje upućena onima koji su plašljivi, kolebljivi i kukavice u Božjem djelu! ... Ovi vjerni, čvrsti karakteri primjer su posvećenja jer nisu ni pomišljali da zahtijevaju za sebe neke visoke časti. (SL 29,30)

Svaki kršćanin može uživati u blagoslovima posvećenja. (SL 61)

Ivanova ljubav i vjernost

“A mi smo upoznali ljubav koju Bog ima u nama, i vjerovali u nju. Bog je ljubav: tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu.” (1. Ivanova 4,16)

Ljubav puna povjerenja i nesebične odanosti, koja se pokazala u Ivanovom životu i karakteru, nudi pouke od neizmjerne vrijednosti za kršćansku Crkvu. Neki bi ga mogli prikazati kao osobu koja neovisno o božanskoj milosti njeguje takvu ljubav; ali Ivan je u svojoj naravi imao ozbiljne karakterne mane: bio je ohol, častoljubiv i brzo se vrijeđao, sklon omalovažavanju i ranjavanju. ...

Ivan je želio postati kao Isus, i pod utjecajem preobražavajuće Kristove ljubavi postao je krotak i ponizan u srcu. Njegovo “ja” sakrilo se u Kristu. Bio je usko povezan sa Živim Trsom i tako postao dionik božanske naravi. Takve će uvijek biti posljedice druženja s Isusom. To je istinsko posvećenje.

U karakteru pojedinca mogu postojati izrazite mane, ali kada postane istinski učenik Isusa Krista, sila božanske milosti stvara od njega novo stvorenje. Kristova ljubav preobražava ga i posvećuje. Ali kada netko tvrdi da je kršćanin, ali ga njegova vjera ne čini boljim muškarcem ili boljom ženom na svim područjima života — živim Kristovim predstavnikom u raspoloženju i karakteru — tada takav ne spada među Njegove. (SL 41)

Ivan je uživao blagoslov istinskog posvećenja. Ali, zapazite, apostol ne tvrdi da je bezgrešan; on teži za savršenstvom hodajući u svjetlosti Kristovog lica. On svjedoči da čovjek koji tvrdi da poznaje Boga, a ipak krši božanski Zakon, sam sebe tjera u laž. ... Dok trebamo voljeti duše za koje je Krist umro i raditi na njihovom spasenju, ne smijemo sklapati kompromise s grijehom. Mi se ne smijemo ujedinjavati s buntovnicima i to nazivati ljubavlju. Bog zahtijeva od pripadnika svojeg naroda u ovo vrijeme u svijetu da, kao što je to Ivan učinio u svoje vrijeme, nepokolebljivo stane na stranu onoga što je pravo i da se odupre zabludama koje uništavaju duše. (SL 48)

Suprotnost između života Ivana i Jude

“A svijet sa svojom požudom prolazi; a tko vrši volju Božju, ostaje zauvijek.” (1. Ivanova 2,17)

Ivan i ostali učenici nalazili su se u školi u kojoj je Isus bio učitelj. ... Ivan je spremao u srce svaku pouku i stalno se trudio da svoj život dovede u sklad s božanskim Uzorom. Isusove pouke koje su isticale krotkost, poniznost i ljubav kao osobine nužne za rast u milosti i za osposobljavanje za rad, bile su za Ivana od neprocjenjive vrijednosti. ...

Iz izrazite razlike između karaktera Ivana i Jude možemo izvući dragocjene pouke. Ivan je bio živa ilustracija posvećenja. S druge strane, Juda je pokazivao obličje pobožnosti, dok je njegov karakter bio više sotonski nego božanski. On je tvrdio da slijedi Isusa, ali Ga se svojim riječima i djelima odricao.

Juda je uživao istu dragocjenu prednost kao i Ivan da sluša i slijedi Uzor. I on je slušao Isusove pouke i njegov se karakter mogao preobraziti božanskom milošću. Ali dok se Ivan ozbiljno borio protiv svojih nedostataka i trudio se prihvatiti Kristove osobine, Juda je ranjavao svoju savjest popuštajući kušnjama, jačajući svoju sklonost prema nepoštenim navikama koje će ga konačno dovesti do toga da poprimi obličje Sotone.

Ova dva učenika prikazuju kršćanski svijet. Svi govore da su Kristovi učenici, ali dok jedna skupina hodi u poniznosti i krotkosti učeći se od Isusa, druga pokazuje da ne spada u vršitelje Riječi, već samo u slušatelje. Jedna skupina je posvećena istinom, a druga ništa ne zna o preobražavajućoj sili božanske milosti. Prvi svakoga dana umiru sebi i pobjeđuju grijeh. Drugi se povode za svojim slastima i postaju sluge Sotone. (SL 44)

Gospodin posvećuje svetkovatelje subote

“Dadoh im i svoje subote, kao znak između sebe i njih, neka znaju da sam ja Jahve koji ih posvećujem.” (Eze-kiel 20,12)

Gospodnji dan koji je Ivan spomenuo zapravo je bio subota, dan u koji je Gospodin počnuo nakon velikog djela stvaranja, koji je posvetio i blagoslovio zato što se toga dana odmarao. Ivan je isto tako vjerno svetkovao subotu na otoku Patmosu kao i kada je bio među ljudima i propovijedao im toga dana. Gole stijene oko njega podsjećale su ga na stjenovitu goru Horeb i na riječi koje je sam Gospodin izgovorio dok je narodu objavljivao svoj Zakon: “Sjeti se da svetkuješ dan subotni.”

Božji Sin je progovorio Mojsiju s vrha gore. Bog je stijene pretvorio u svoje svetište. Njegov hram nalazio se na vječnim brdima. Božanski Zakonodavac spustio se na stjenovitu planinu i izgovorio svoj Zakon pred cijelim narodom, tako da svi budu zadivljeni velikim i strašnim prikazom Njegove moći i slave i da se boje prekršiti Njegove zapovijedi. ... Gospodnji Zakon je nepromjenjiv i ploče na kojima ga je On napisao bile su od tvrdog kamena koji je prikazivao trajnost Njegovih propisa. Stjenoviti Horeb postao je sveto mjesto za sve koji vole i poštuju Božji zakon.

Dok je Ivan razmišljao o prizorima na Horebu, Duh Onoga koji je posvetio sedmi dan spustio se na njega. Razmišljao je o Adamovom grijehu kada je prekršio Božji zakon i o strašnim posljedicama tog kršenja. Beskrajna Božja ljubav, koja se pokazala kada je svoga Sina dao da otkupi grešni ljudski rod, činila mu se tako velika da se njezina veličina nije mogla izraziti ljudskim jezikom. I dok ju je opisivao u svojim poslanicama, pozivao je Crkvu i svijet da je upozna. (SL 54)

Svi koji poštuju subotu kao znak između sebe i Boga ... poštovat će i načela Njegove vladavine. Oni će u svoj svakidašnji život unositi zakone Njegova kraljevstva. Svakoga dana oni će se moliti da posvećenje subote počiva i na njima. (6T, str. 353)

Krist je istina

“Ja sam put, istina i život — reče mu Isus. — Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” (Ivan 14,6)

Kada je Isus nakon krštenja priklonio svoju glavu na obalama Jordana, Nebo se otvorilo i Sveti Duh u obliku goluba, sličnog uglačanom zlatu, spustio se na Njega i okružio Ga slavom, dok je s najvišeg Neba odjeknuo Božji glas govoreći: “Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!” Kristova molitva za čovjeka otvorila je vrata Neba i Otac je odgovorio prihvaćajući molbu za grešni rod. Isus se molio kao naša Zamjena i Zalog, pa sada ljudski rod može dobiti pristup Ocu zaslugom Njegovog ljubljenog Sina. Ova Zemlja je zbog prijestupa bila odsječena od Neba. Veza između čovjeka i njegovog Stvoritelja bila je prekinuta; ali je sada otvoren put da se čovjek vrati u dom svoga Oca. Isus je “Put, Istina i Život”. Vrata Neba širom su otvorena i sjaj s Božjeg prijestolja obasjava srca onih koji ga vole, iako borave na ovome zbog grijeha prokletom planetu. Svjetlost koja okružuje Božjeg Sina padat će na putove svih onih koji idu Njegovim stopama. Nema razloga za obeshrabrenje. Božja obećanja su sigurna i čvrsta.

“Izidite između njih i odvojite se — veli Gospodin! Ne dotičite se ničega nečista, i ja ću vas primiti! Ja ću vam biti Otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli Gospodin Svemogući.” Želite li postati sinovi i kćeri Svemogućega? ... Možete doći k Ocu u ime Njegovog Sina i, bez obzira na to koliko su nesavršene i slabe vaše molitve, Isus će ih iznijeti pred prijestoljem beskrajne moći i svjetlost koja je Njega obasjala odrazit će se i na vama. I vi ćete biti prihvaćeni “u Ljubljenome”. (R&H, 28. siječnja 1888.)

Istina posvećuje

“Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.” (Ivan 17,17)

Božja istina treba posvetiti dušu. “Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas!” Posvećujuća sila istine treba prebivati u našoj duši i zajedno s nama ulaziti u sve naše poslove, trajno stavljati na ispit svaki naš životni posao, a posebno naše postupanje prema bližnjima. Ona treba prebivati u našem domu i imati nadmoćnu silu u životu i karakteru svih koji u njemu žive. (*R&H*, 14. travnja 1885.)

Onima koji tvrde da vjeruju u istinu, stalno iznova moram naglašavati nužnost da žive po istini. To znači posvećenje, a posvećenje znači njegovanje i razvijanje svake sposobnosti za službu Gospodinu. (*R&H*, 26. srpnja 1906.)

Učite svoju djecu da vole istinu zato što je istina i zato što trebaju biti posvećena istinom i osposobljena da opstanu na velikom pregledu na kojemu će se jednoga dana odlučivati jesu li dostojna da se prihvate uzvišenijeg posla, da postanu članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. (*Signs*, 10. rujna 1894.)

Istina, dragocjena istina Božje riječi, imat će posvećujući utjecaj na srce i karakter. Postoji posao koji se mora obaviti za nas i za našu djecu. Nепреporođeno srce puno je mržnje prema istini kakva je u Isusu. Ako roditelji ne prihvate kao svoju prvenstvenu dužnost u životu da stope svoje djece usmjere na put pravедnosti još od najranijih dana, djeca će prije izabrati pogrešan nego pravi put. (*R&H*, 14. travnja 1885.)

Djelo posvećenja započinje u domu. Oni koji su kršćani u domu, bit će kršćani i u crkvi i u svijetu. (*Signs*, 17. veljače 1904.)

Istina uzdiže

“A sad vas preporučujem Bogu i riječi — njegovoj milosti, njemu koji može sagraditi i dati vam baštinu među svima posvećenima.” (Djela 20,32)

Dragocjena vjera, nadahnuta od Boga, udahnuje snagu i plemenitost karakteru. Dok razmišljamo o Božjoj dobroti, milosti i ljubavi, naše razumijevanje istine postaje sve jasnije, naša želja za neporočnošću srca i jasnoćom misli sve svetija. Duša koja je okružena ozračjem svetih misli preobražava se dok razgovara s Bogom putem proučavanja Njegove Riječi. Istina je tako velika, tako dalekosežna, tako duboka i tako široka da se u njoj potpuno gubi naše “ja”. Srce se omekšava, postaje ponizno, ljubazno i puno ljubavi.

Prirodne sposobnosti se povećavaju zahvaljujući posvećenju poslušnosti. Nakon proučavanja riječi života, um postaje uzvišeniji, plemenitiji, s mnogo širim vidicima. ... Neporočnost misli doprinosi čvrstini pogleda. Svaka umna sposobnost učenika dobiva novu životnu snagu. Oni mogu u tolikoj mjeri odgojiti i disciplinirati sebe da će svi koji se nađu u području njihovog utjecaja jasno vidjeti što čovjek može postati i što može činiti kada se poveže s Bogom mudrosti i sile. (*Signs*, 17. listopada 1906.)

Božja istina nikada ne ponižava primatelja. Utjecaj istine neprestano će uzdizati onoga tko je primi. ...

Oni koji su posvećeni istinom, živi su dokaz njezine sile i djeluju kao predstavnici svojeg uskrslog Gospodina. Kristova vjera oplemenit će ukus, posvetiti prosuđivanje, uzdignuti, očistiti i oplemeniti dušu osposobljavajući kršćanina za društvo nebeskih anđela. (*R&H*, 3. prosinca 1889.)

Bog nas poziva da svoj um ispunjavamo uzvišenim, čistim mislima. ... Nitko tko cijeni nauk Biblije ne može pročitati njezdan tekst iz svete Knjige da ne izvuče neku korisnu pouku. (*Signs*, 19. rujna 1906.)

Istina čisti

“Pošto ste pokoravanjem istini očistili svoje duše da postignete bratsku ljubav, čistim srcem ljubite žarko jedan drugoga.” (1. Petrova 1,22)

Ljiljan na jezeru pušta svoje korijenje duboko ispod sloja smeća i mulja i preko svoje porozne stabljike izvlači one sastojke koje će povoljno djelovati na njegov razvoj i iznijeti na površinu jezera i na svjetlo dana neokaljanu ljepotu njegovog cvijeta.

On odbacuje sve što bi moglo narušiti ili pokvariti njegovu neokaljanu ljepotu. ... Neka se mladi druže s onima koji se boje Boga i koji Ga vole, jer su upravo takvi plemeniti karakteri prikazani ljiljanom koji na površini jezera širi svoje čiste cvjetove. Takvi ne dopuštaju da na njihovo oblikovanje utječe ono što bi ih moglo obeshrabriti i prihvaćaju samo ono što će im pomoći da razviju nepokvaren i plemenit karakter. Oni svoj život nastoje usuglasiti s božanskim uzorom. (YI, 5. siječnja 1893.)

Prema Božjoj procjeni čisto srce je dragocjenije od ofirskog zlata. Čisto srce je hram u kojemu prebiva Bog, to je svetište koje Bog bira kao svoje boravište. Čisto srce je iznad svega bezvrijednog i niskog, ono blista nepokvarenim sjajem, to je riznica iz koje izlaze posvećene, oplemenjene riječi. To je mjesto na kojemu se prepoznaju božanske zamisli, u kojemu je najviše zadovoljstvo promatranje Njegovog lika. To je srce koje potpuno i jedino uživanje i zadovoljstvo nalazi u Bogu, čije misli, namjere i ciljevi odišu pobožnošću. Takvo srce je sveto mjesto, to je riznica svih vrlina. ...

I same misli onih čije je srce čisto, dovedene su u pokornost Kristu. One su zauzete razmišljanjem o tome na koji način da najbolje proslave Boga. (Letter 117, 1897.)

Za nas će tada biti isto tako prirodno da tražimo neporočnost i svetost ... kao što je za anđele slave prirodno da obavljaju misiju ljubavi koja im je dodijeljena. (R&H, 23. listopada 1888.)

Istina prosvjetljuje

“Da vam dadne prosvjetljene oči vašeg srca da uvidite koliko nadu pruža njegov poziv, koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima.” (Efežanima 1,18)

Svako pravo znanje i stvarni razvitak imaju svoj izvor u spoznaji Boga. Kamo god se okrenuli u tjelesnom, duševnom i duhovnom području; na što god bacili pogled, izuzevši bolne posljedice grijeha — svagdje nam se otkriva ta spoznaja. Ma kakvom se granom istraživanja bavili s iskrenom namjerom da doznamo istinu, mi dolazimo u doticaj s nevidljivim, moćnim Umom koji u svemu i preko svega djeluje. Čovjekov um dolazi u vezu s Božjim umom, ograničeni s Neograničenim. Utjecaj takve veze na tijelo, um i dušu ne može se procijeniti.

U ovoj vezi nalazi se najviši odgoj. To je Božja metoda razvoja. “S Bogom ti se sprijatelji i pomiri” — glasi Njegova poruka čovječanstvu. (*Odgoj*, str. 12)

Dok proučava teme u koje “anđeli žele zaviriti” i razmišlja o njima, može biti s njima. ... Može u ovom svijetu boraviti u ozračju Neba, dajući nadu žalosnima i kušanima na Zemlji, budeći u njima čežnju za svetošću, a sam dolazeći u sve tješnju i tješnju zajednicu s nevidljivim; i slično onome koji je u davna vremena hodio s Bogom, prilaziti će sve bliže i bliže pragu vječnoga svijeta dok se vrata ne otvore i on ne uđe. Tamo se neće osjećati strancem. Glasovi koji će ga pozdraviti, glasovi su svetih koji su na Zemlji bili njegovi nevidljivi suputnici — glasovi koje je on ovdje naučio prepoznati i ljubiti. Onaj koji je preko Božje riječi živio u zajednici s Nebom, osjećat će se ugodno u nebeskom društvu. (*Odgoj*, str. 114,115)

Vođen “Duhom istine” on će biti upućen u svaku istinu. ... Bit će dragocjen u očima neba. (*5T*, str. 439)

Istina preobražava

“Jahve, tko smije prebivati u šatoru tvome, tko li stanovati na svetoj gori tvojoj? Onaj samo tko živi čestito, koji čini pravicu i istinu iz srca zbori.” (Psalam 15,1.2)

Mi moramo objavljivati načela istine i pružati im mogućnost da djeluju na srce ljudi. Mi možemo brati lišće s drveta koliko god često želimo, ali to neće učiniti da drvo umre; sljedeće sezone lišće će opet izrasti isto onako gusto kao i prije. Ali udarite li sjekirom u korijen drveta, neće otpasti samo lišće, već će i cijelo drvo umrijeti. Oni koji prihvate istinu za ljubav istine, umrijet će svijetu i postat će krotki i ponizni u srcu kao i njihov božanski Gospodin. Čim srce stane na stranu onoga što je pravo, tada se i odjeća, razgovor i život usuglašavaju s Božjom riječju. Svi se mi trebamo ponizno predati u moćne Božje ruke. Neka nam On pomogne da svojim nogama čvrsto stanemo na postolje vječne istine. (HS 123,124)

Preobražavajući utjecaj istine posvećuje dušu. Ona tada zavoli Božje zapovijedi. ... Kristova ljubav koja je izražena Njegovom velikom žrtvom za spasenje čovjeka, srušila je svaku prepreku. Božja ljubav je potekla u dušu i zahvalnost se javila u srcu koje je nekada bilo hladno kao kamen. Raspeti Krist, Krist naša pravednost, zadobio je srce i doveo ga do pokajanja. Ova tema je tako jednostavna da je i malo dijete može shvatiti; mudri i učeni su zadivljeni njome dok proučavaju njene dubine mudrosti, ljubavi i sile koje nikada neće uspjeti shvatiti. Mi želimo objaviti ove dragocjene istine narodu koji je okovan grijehom. Neka svi uvide da je Krist bio ubijen zbog njihovih grijeha, da ih želi spasiti. (GCB, 28. siječnja 1893.)

Trebamo imati na umu da postoji potreba za posvećenim perom i posvećenim jezicima. Kada bismo mi kao crkva živjeli onako kako je Bogu ugodno, vidjeli bismo velika djela Svetoga Duha. Tada bi se mnogo više činilo za one koji nikada nisu čuli za istinu. (MS 91, 1907.)

Trebali bismo biti prožeti dubokom, trajnom sviješću o vriednosti, svetosti i autoritetu istine. (YI, 2. veljače 1893.)

Istina će slavno pobijediti

“Otvorite vrata! Nek uđe narod pravedni koji čuva vjernost!” (Izaija 26,2)

Božja istina treba se čuvati u srcu i mi moramo odlučno voditi bitke Gospodnje ako želimo izići kao pobjednici u konačnom trijumfu istine jer će istina slavno pobijediti. ... Ako nastojimo biti na blagoslov bližnjima, Bog će nas blagosloviti. U svoj život trebamo unijeti sve dobro koje postoji da bismo mogli proslaviti Boga i biti na blagoslov čovječanstvu. (*R&H*, 5. svibnja 1891.)

Crkva je Božje sredstvo za naviještanje istine; On ju je opunomoćio za vršenje posebnog djela. Ako bude vjerna Njemu, poslušna svim Njegovim zapovijedima, u njoj će nastaviti bogatstvo božanske milosti. Ako bude odana, ako bude poštovala Gospodina Boga Izraelova, nema sile koja joj se može oduprijeti.

Revnost za Boga i Njegovo djelo poticala je učenike da sa silnom snagom svjedoče za Radosnu vijest. Ne bi li slična gorljivost trebala zapaliti naša srca odlučnošću da iznosimo vijest o otkupiteljskoj ljubavi, o Kristu i to razapetom? Prednost je svakog kršćanina ne samo da očekuje, već da ubrza Spasiteljev dolazak.

Bude li se Crkva obukla u Kristovu pravednost, bude li se odrekla svake privrženosti svijetu, pred njom će zasjati zora svijetlog i slavnog dana. Ono što joj je Bog obećao, ostaje zauvijek. Istina, zanemarena od onih koji je preziru i odbacuju, na kraju će trijumfirati. Premda katkad izgleda kao da je stala, njezino napredovanje nije nikad zaustavljeno. Kad Božja vijest naiđe na protivljenje, Bog joj daje dodatnu snagu da bi mogla biti još utjecajnija. Obdarena božanskom energijom, ona će se probiti kroz najjače zapreke i svladati svaku prepreku. (*Djela apostolska*, str. 377,378)

Djelo koje traje cijeloga života

“Budući da imamo ova obećanja, očistimo se, ljubljeni, od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu!” (2. Korinćanima 7,1)

Oblikovanje pravog karaktera traje cijelog života i nastaje kao rezultat razmišljanja i molitve, sjedinjene s uzvišenom namjerom. Savršenstvo karaktera koje stječemo mora biti rezultat naših napora. Prijatelji nas mogu hrabriti, ali oni ne mogu obaviti to djelo umjesto nas. Ako samo želite, uzdišete i sanjate, nikada nećete postati veliki ili dobri. Morate se penjati. (*R&H*, 26. kolovoza 1884.)

Razgovori koje vodimo uz ognjište, knjige koje čitamo, poslovi koje obavljamo, sve su to sredstva kojima se oblikuje naš karakter i iz dana u dan odlučuje naša vječna budućnost. (*YI*, 23. studenoga 1893.)

Umne sposobnosti i genijalnost nisu karakter jer ih često imaju osobe čiji je karakter prava suprotnost dobrom karakteru. Ugled nije karakter. Istinski karakter je kvaliteta duše koja se pokazuje u ponašanju. (*YI*, 3. studenoga 1886.)

Karakter izgrađen po Božjoj slici jedino je blago koje ćemo moći prenijeti iz ovog svijeta u drugi. Oni koji na ovom svijetu dopuste da ih poučava Krist, ponijet će sa sobom sve božanske plodove savršenstva u nebeske stanove. Pa i na Nebu ćemo biti pozvani da se stalno usavršavamo. (*Poruka mladima*, str. 64; 1968.)

Dobar karakter je kapital koji vrijedi više od zlata i srebra. Na njega ne utječe panika ili porazi, i onoga dana kada će sva zemaljska blaga biti uništena, on će donijeti bogat dobitak. Poštenje, čvrstina i ustrajnost prave su kvalitete i svatko se treba ozbiljno truditi da ih razvije i njeguje; jer onome tko ih ima, one daju neodoljivu snagu — snagu koja mu omogućava da čini dobro, da se odupre zlu i da podnosi nedaće. (*CPT* 225,226)

Karakteristi ugláčani kao hramski stupovi

“Daj da nam sinovi budu kao biljke što rastu od mladosti svoje; a kćeri naše kao stupovi ugaoni, krasne poput hramskog stupovlja.” (Psalam 144,12)

Ako mladi pravilno ocijene važno pitanje izgradnje karaktera, uvidjet će da moraju obaviti svoj dio posla da bi mogli izdržati probu kojoj će biti izloženi pred Bogom. I najskromniji i najslabiji, ako ulože ustrajne napore da se odupru kušnjama i zatraže mudrost odozgo, mogu dosegnuti visine koje im sada izgledaju nedostupne. Ovakva dostignuća ne mogu se postići bez odlučne namjere da čovjek bude vjeran u ispunjavanju malih dužnosti. To djelo zahtijeva stalnu budnost kako loše karakterne osobine ne bi ojačale. Mladi moraju steći moralnu snagu jer je Isus došao na ovaj svijet da bude naš primjer i da svim mladima i svima ostalima bez obzira na godine života ukaže božansku pomoć. (YI, 3. studenoga 1886.)

Ovaj svijet je Božja radionica i svaki kamen koji bi se mogao uporabiti u nebeskom hramu, mora biti klesan i brušen sve dok ne postane okušan i dragocjen, prigotovljen za svoje mjesto u Gospodnjoj građevini. Ali ako ne budemo uvježbani i disciplinirani, postat ćemo slični kamenju koje se ne može ni isklesati ni izbrusiti, i koje će konačno biti odbačeno kao neuporabljivo. (YI, 31. kolovoza 1893.)

Možda će trebati uložiti mnogo rada u obradu ... zato što ste neobrađeni kamen koji se mora oblikovati i ispolirati prije nego što se može ugraditi na mjesto u Gospodnjem hramu. Ne trebate zato biti iznenađeni ako čekićem i dlijetom Bog počne otkidati oštre rubove u vašem karakteru, dok ne budete pripremljeni za mjesto koje vam je On pripremio. Nijedno ljudsko biće ne može obaviti ovaj posao. Samo ga Bog može završiti. I budite sigurni da On neće zadati nijedan nepotreban udarac. Svaki Njegov udarac upućen je iz ljubavi, za vašu vječnu sreću. On zna vaše nedostatke i želi vas obnoviti, a ne uništiti. (7T, str. 264)

Karakter ugláčan kao mramor u palači ... sjat će u dvorima Gospodnjim zauvijek. (9T, str. 37)

Pravednici će vječno živjeti

“Jer moljac će ih razjesti kao haljinu, crv će ih rastočiti kao vunu. Ali će pravda moja trajati dovijeka, i spas moj od koljena do koljena.” (Izaija 51,8)

Među odjevnim predmetima koji su mi bili potrebni pro-našla sam neke vunene dijelove koji su mi isprva izgledali u redu, ali kada sam ih iznijela na svjetlo i dobro protresla, otkrilo se razorno djelo moljaca. Da ih nisam pažljivo pregledala, ne bih otkrila njihovo neuporabljivo stanje. Moljac je tako malo stvorenje da se teško zapaža, ali tragovi njegovog postojanja su očigledni i štete koje nanosi krznenim ili vunenim predmetima pokazuju da se radi o praktičnom radniku iako ga je teško primijetiti ili čak posumnjati u njegovu prisutnost.

Razmišljajući o potajnom razornom djelovanju ovih moljaca, sjetila sam se nekih ljudskih bića koja sam poznavala. Kako su često naša srca povrijeđena iznenadnim otkrićem da neka djela naših poznanika imaju svoju skrivenu stranu kojoj se nismo nadali; stranu koja otkriva njihov istinski karakter koji je dotad bio skriven od pogleda drugih ljudi! Kada se izloži svjetlu Božje riječi, njihov karakter izgleda kao haljina koju su izgrizli moljci i koji, kada se protrese i ispita, pokazuje da se na njemu odvijalo razorno djelo i da se potajno godinama obavljalo. ...

Moljcu je potrebno vrijeme da obavi svoj razorni posao, tiho i u tami, a potrebno je i vrijeme, malo-pomalo, da se dijete ili mladić i djevojka osjete lagodno i opušteno na putu propasti, na putu grijeha, skriveni od ljudskih očiju. Nijedno pojedinačno djelo, bilo dobro ili zlo, ne oblikuje karakter, ali misli i osjećaji kojima se prepuštamo pripremaju put za djela i postupke iste vrste. ... Budite oprezni da ne dopustite svojim stopama da načine prvi korak na bilo kojem zlom putu. Ako u temelj svojeg karaktera ugradite svoj nepokvareni, dostojni život tražeći pomoć i snagu od Boga, vaš karakter neće biti sličan haljini koju su izgrizli moljci, već će postati čvrst i stabilan. (YI, 15. prosinca 1886.)

Bog najviše voli prekrasan karakter

“Daj da nam uspije djelo naših ruku, djelo ruku naših nek uspije.” (Psalam 90,17)

Bog je ljubitelj svega što je lijepo, ali ono što On najviše voli jest prekrasan karakter. ... Ljepota karaktera nikada neće propasti, već će potrajati tijekom svih beskrajnih vjekova vječnosti. (BE, 1. veljače 1892.)

Umjetnik nad umjetnicima mislio je na ljiljane načinivši ih tako prekrasnim da nadmašuju Salomonovu slavu. Koliko se mnogo više brine za čovjeka koji je slika i slava Božja! On čezne da vidi svoju djecu kako otkrivaju karakter sličan Njegovom. Kao što sunčeva zraka daje cvijeću raznolike i nježne boje, tako i Bog daje duši ljepotu svojeg karaktera.

Svi koji odaberu Kristovo kraljevstvo ljubavi, pravde i mira učinivši njegovo dobro pretežnijim od svega ostalog, povezani su s višim svijetom i dobivaju svaki blagoslov koji je potreban za ovaj život. U knjizi Božje providnosti, u knjizi života, svatko od nas ima svoju stranicu. Ta stranica sadrži sve pojedinosti naše prošlosti; čak i vlasi na glavi izbrojene su. Bog uvijek misli na svoju djecu. (Isusov život, str. 248)

Razmetanje ovoga svijeta, ma kako uvjerljivo, u Božjim očima nije ni od kakve vrijednosti. Više od onoga što je vidljivo i ograničeno, Bog cijeni ono nevidljivo i vječno. Ono prvo ima vrijednost samo ako služi kao izraz drugoga. Najodabranija umjetnička djela ne posjeduju ljepotu koja se može usporediti s ljepotom karaktera, nastalom kao plod djelovanja Svetoga Duha na dušu. ...

S ljubavlju koju je imao u svom srcu još od vječnih vremena, Krist je došao na Zemlju i poklonio je palom čovjeku. Mi trebamo preko veze s Kristom primiti to bogatstvo, otkriti ga i dati drugima. ...

Mi se trebamo razlikovati od svijeta jer je Bog na nas položio svoj pečat zato što preko nas pokazuje svoj karakter ljubavi. (Put u bolji život, str. 16,17)

Savršenstvo, cilj koji treba dosegnuti

**“Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!”
(Matej 5,48)**

Bog će primiti jedino one koji odlučno teže za visokim ciljevima. On svako ljudsko oruđe obvezuje da postigne najviše što može. Od svih se zahtijeva moralno savršenstvo. Nikada ne smijemo snižavati mjerila pravednosti da bismo se prilagodili naslijeđenim ili stečenim sklonostima prema zlu. Moramo shvatiti da je nesavršenost karaktera grijeh. Sve pravedne osobine karaktera imaju svoj izvor u Bogu i tvore u Njemu savršenu, skladnu cjelinu, pa svatko tko primi Krista kao svog Spasitelja može dobiti te iste osobine.

Oni koji žele biti Božji suradnici, moraju se truditi da svaki organ svojega tijela i svaku sposobnost uma dovedu do savršenstva. Istinsko obrazovanje jest pripravljanje svih tjelesnih, umnih i moralnih snaga za obavljanje svake dužnosti; to je uvježbavanje tijela, uma i duše za božansku službu. To je odgoj koji će zadržati svoju vrijednost i u vječnom životu. ...

Međutim, Krist nije nikad uvjeravao da se savršenstvo karaktera može lako postići. Plemenit, svestran karakter ne može se naslijediti. On se ne pojavljuje slučajno. Plemenit karakter izgrađuje se osobnim naporima, zaslugom i milošću Isusa Krista. Bog daje talente i snagu uma; mi oblikujemo karakter. On se oblikuje u oštrim, žestokim borbama sa samim sobom. Bitka za bitkom mora se voditi protiv naslijeđenih sklonosti. Mi moramo sami sebe strogo ispitivati i ne dopuštati da ijedna nepovoljna karakterni osobina ostane nepopravljena.

Neka nitko ne kaže: Ja nisam sposoban popraviti nedostatke svojeg karaktera! ... Stvarnu teškoću stvara vam vaše pokvareno i neposvećeno srce i vaša nespremnost da se pokorite Božjoj vlasti. (*Isusove usporedbe*, str. 221,222)

Pokoravanje Kristovoj volji znači ponovnu uspostavu savršene muževnosti. (*Put u bolji život*, str. 72)

Odjeveni u ruho pravednosti

“Dano joj je da se obuče u blistav, čist lan! Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih.” (Otkrivenje 19,8)

Svadbenim ruhom prikazan je neporočan, čist karakter koji će imati svi pravi Kristovi sljedbenici. Crkvi je dano “da se obuče u blistav, čist lan” da “bude sveta i bez mane”. “Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih.” (Otkrivenje 19,8; Efežanima 5,27) To je Kristova pravednost, Njegov neokaljani karakter koji se vjerom daje svima koji Krista prime kao svojeg Spasitelja. ...

Ta odjeća, satkana na razboju Neba, nema u sebi nijedne ljudske zasluge. Krist je u ljudskom obličju izgradio savršeni karakter i taj karakter On nudi i nama. ...

Kad se pokorimo Kristu, srce se sjedinjuje s Njegovim srcem, volja se stapa s Njegovom voljom, um postaje jedno s Njegovim umom, misli se dovode u pokornost Njemu; mi živimo Njegovim životom. To znači biti odjeven u haljinu Njegove pravednosti. ...

Pravednost znači pravedno postupanje, jer će svakome biti suđeno prema njegovim djelima. Naš se karakter otkriva onim što činimo. (*Isusove usporedbe*, str. 211—213)

Neka mladež i djeca izaberu kraljevsko ruho, izatkano na nebeskom razboju — “svilu čistu i bijelu” (Otkrivenje 19,8), koju će nositi svi sveti sa Zemlje. Ovo ruho, Kristov neokaljani karakter, besplatno je ponuđeno svakom ljudskom biću. Ali svi koji ga prime, primit će ga i nositi već ovdje. (*Odgoj*, str. 223)

Odjeveni u bijelu odjeću Kristove pravednosti, oni će dobiti mjesto na kraljevoj svadbenoj gozbi. Imat će se pravo pridružiti mnoštvu koje je oprano Spasiteljevom prolivenom krvlju. (*Isusove usporedbe*, str. 214)

Sveti će baštiniti kraljevstvo

“Ali će od njih kraljevstvo preuzeti Sveci Svevišnjega i oni će ga posjedovati za vijeke vjekova.” (Daniel 7,18)

Bog neće uzeti na Nebo nikoga osim onih koji su Kristovom milošću postali sveti na ovom svijetu, onih u kojima može vidjeti da su Krista uzeli kao svoj primjer. Kada nam Kristova ljubav postane trajno načelo u duši, mi ćemo shvatiti da smo skriveni s Kristom u Bogu. ...

Bog se može radovati uz pjesmu samo onima koji s molitvom, budnošću i ljubavlju čine Kristova djela. Što potpunije Gospodin vidi da se karakter Njegovoga ljubljenoga Sina pokazuje u Njegovom narodu, to je veće Njegovo zadovoljstvo i uživanje u njima. Sam Bog i nebeski anđeli raduju se njima uz pjesmu. Grešnik koji je povjerovao proglašen je nevinim, a njegova krivnja je stavljena na Krista. Kristova pravednost stavljena je na grešnikov račun i pokraj njegovog imena u nebeskoj knjizi stoji napisano: Oprošteno! Vječni život. ...

“Vi ste Božja njiva!” Kao što netko nalazi užitak u obrađivanju svojeg vrta, tako Bog uživa u svojim vjernim sinovima i kćerima. Vrt zahtijeva stalni rad. Korov se mora uklanjati, nove biljke se moraju njegovati; grančice koje se prebrzo razvijaju, moraju biti orezane. Tako Gospodin radi u svojem vrtu, tako On njeguje svoje biljke. On ne može uživati u razvitku koji ne pokazuje vrline Kristovog karaktera. Kristova krv je učinila da muškarci i žene postanu Božji dragocjeni posao. ... Neke biljke su tako slabe da jedva imaju života u sebi i o takvima Gospodin vodi posebnu brigu. (*R&H*, 24. kolovoza 1897.)

Na Nebo će doći samo oni koji su u vrijeme ispita oblikovali karakter koji odiše nebeskim utjecajem. Sveti na Nebu morali su najprije biti sveti na Zemlji. (*Signs*, 14. studenoga 1892.)

Dionici po Božjem obećanju

“Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi.” (2. Petrova 1,4)

Svako obećanje u Božjoj Knjizi sadrži i ohrabrenje da možemo postati dionici božanske naravi. To možemo postići tako da se oslonimo na Boga, da povjerujemo u Njegovu Riječ, da činimo Njegova djela, a sve to možemo ako se oslonimo na Kristovo božanstvo. Ta mogućnost nam vrijedi više nego sva bogatstva svijeta. Ne postoji ništa drugo na svijetu što bi se s tim moglo usporediti. Kada se uhvatimo za silu koja nam je na taj način stavljena na domašaj ruke, dobivamo nadu, tako snažnu da se možemo potpuno osloniti na Božje obećanje; i hvatajući se za mogućnost koja nam se pruža u Kristu, postajemo sinovi i kćeri Božje. ...

Onaj tko istinski vjeruje u Krista, postaje dionik božanske naravi i dobiva snagu koju može iskoristiti u svakoj kušnji. On neće pasti pod silom kušnje niti doživjeti poraz. U vrijeme ispita on će se uhvatiti za obećanje i tako uspjeti izbjeći pokvarenost koju su strasti donijele na svijet. ...

Da bi nas učinilo dionicima božanske naravi, Nebo je dalo svoje najdragocjenije blago. Božji Sin je odložio svoje kraljevsko ruho i kraljevsku krunu i došao na Zemlju kao malo dijete. Živio je savršenim životom od djetinjstva do muževnog doba. Zauzeo se da u grešnom svijetu stoji kao predstavnik Oca i umre za grešni rod. Kako je to bilo veliko djelo! ... Jedva se usuđujem govoriti o tim događajima; oni su tako čudesni, doista čudesni. ... Svojim životom žrtve i sramotne smrti On nam je omogućio da se uhvatimo za Njegovo božanstvo i izbjegnemo pokvarenost koju su strasti donijele na svijet. ... Ako postanete dionici božanske naravi, iz dana u dan ćete postajati sve prilagođeniji životu koji je sličan Božjem životu. Iz dana u dan vi ćete učvršćivati svoje povjerenje u Krista, slijediti Njegov primjer i postajati sve sličniji Njemu, sve dok pred Njega ne budete mogli stati savršeni. (MS, 99a, 1908.)

Krist prebiva u meni

“Isus im odvrati: ‘Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje pravo jelo i krv je moja pravo piće. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.’” (Ivan 6,53-56)

Jesti Kristovo tijelo i piti Kristovu krv znači primiti Ga kao osobnog Spasitelja, vjerujući da On prašta grijeha i da smo u Njemu savršeni. Mi ćemo postati dionici Njegove naravi ako promatramo Njegovu ljubav, ako prebivamo u njoj, ako pijemo od nje. Ono što je hrana za tijelo, to Krist mora biti za dušu. Hrana nam ne može koristiti ako je ne jedemo, ako ne postane dio našeg bića. Tako i Krist nema nikakvu vrijednost za nas ako Ga ne upoznamo kao osobnog Spasitelja. Teorijsko znanje neće nam učiniti nikakvo dobro. Moramo se hraniti Njime, moramo Ga primiti u srce tako da Njegov život postane naš. Mi moramo crpsti Njegovu ljubav i Njegovu milost. (*Isusov život*, str. 314)

Nije dovoljno samo vjerovati Kristu za oprost od grijeha; mi vjerom stalno moramo primati duhovnu snagu i hranu od Njega i Njegove Riječi. ... “Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život.” Isus je prihvatio Zakon svog Oca, primjenjivao njegova načela u vlastitom životu, pokazivao njegov duh i njegovo blagotvorno djelovanje u srcu. ... Kristovi sljedbenici moraju biti dionici njegova iskustva. Oni moraju primiti i usvojiti Božju riječ tako da ona postane pokretačka sila njihovog života i djela. Oni Kristovom silom moraju poprimiti Njegov lik i odražavati nebeske osobine. (*Patrijarsi i proroci*, str. 223)

Mi možemo živjeti životom svetosti ako prihvatimo život koji je za nas žrtvovan na golgotском križu. Taj život primamo prihvaćanjem Njegove riječi, izvršavanjem onoga što je On zapovjedio. Tako postajemo jedno s Njim. (*Isusov život*, str. 549)

Boraviti zajedno u jedinstvu

“Gle, kako je dobro i kako je milo kao braća zajedno živjeti.” (Psalam 133,1)

Kršćansko jedinstvo je moćno sredstvo. Ono na snažan način govori da su oni koji ga njeguju Božja djeca. Ono ima neodoljiv utjecaj na svijet pokazujući da i čovjek može postati dionik božanske naravi pobjegavši od pokvarenosti koju su strasti donijele na svijet. Mi moramo postati jedno sa svojim bližnjima i s Kristom, a u Kristu jedno s Bogom. Tada će se i za nas moći reći sljedeće riječi: “Po njemu ste i vi ispunjeni.”

U planu spasenja svakoj duši je određeno mjesto. Svakom čovjeku je određen posao. Nitko ne može biti član Kristovog tijela, a ipak ostati neaktivan. ... Djelo pripadnika Božjeg naroda može biti i bit će različito, ali će jedan te isti Duh pokretati svakoga od njih. Svako djelo obavljeno za Učitelja mora biti dio velike cjeline. Radnici trebaju raditi zajedno i u slozi, svakoga od njih treba usmjeravati božanska sila i trebaju ulagati nepodijeljene napore da one koji žive oko njih privuku Kristu. Svatko od njih treba se kretati kao dio dobro ugođenog stroja, u kojemu svaki dio ovisi od svih drugih dijelova iako ostaje poseban u svojem djelovanju. Svatko od njih treba zauzeti mjesto koje mu je određeno i obavljati posao koji mu je dodijeljen. Bog poziva vjernike svoje Crkve da prime Svetoga Duha, da se sjedine vezama jedinstva i bratske naklonosti, da povežu svoje interese u ljubavi.

Ništa tako izrazito ne slabi Crkvu kao nejedinstvo i sukobi. Ništa tako ne ratuje protiv Krista i istine kao duh nesloge.

...

Onaj u čijem srcu prebiva Krist, prepoznaje Krista koji prebiva u srcu njegovog brata. Krist nikada ne ratuje protiv Krista. Krist nikada ne širi utjecaj protiv Krista. Kršćani trebaju obavljati svoj posao bez obzira na to o kojem se poslu radi, u jedinstvu Duha, da se usavrši cijelo tijelo. (*Signs*, 19. prosinca 1906.)

Snaga odozgo

“Ali onima što se u Jahvu uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se.” (Izaija 40,31)

Mladima se pružaju prekrasne mogućnosti da shvate obećanja Božje riječi. Ljudski um teško može shvatiti duhovna dostignuća do kojih oni mogu doći ako postanu dionici božanske naravi. Ispravljajući svoje pogreške i postižući pobjede, oni svakoga dana trebaju rasti i postajati mudri, snažni muškarci i žene u Kristu. (YI, 13. veljače 1902.)

Onaj tko je postao dionik božanske naravi, zna da je građanin gornjega svijeta. On dobiva nadahnuće od Kristovog Duha. Njegova duša je skrivena s Kristom u Bogu. Takvog čovjeka Sotona više ne može koristiti kao svoje oruđe da se uvuče u samo Božje svetište, da uprlja Božji hram. On zadobiva pobjede na svakom koraku. Pun je plemenitih misli. Svako ljudsko biće smatra dragocjenim jer je Krist umro za svaku dušu.

“Onima što se u Jahvu uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima.” Čovjek koji čeka na Gospodina postaje jak Njegovom snagom, dovoljno snažan da ostane čvrst i pod najvećim pritiskom. Ipak, njega je lako pridobiti da stane na stranu milosti i sućuti, što je zapravo Kristova strana. Čovjek koji se pokorava Bogu, spremno ispunjava Božju volju, marljivo i ponizno nastoji upoznati Njegovu volju. On prihvaća disciplinu i hodi u skladu sa svojim ograničenim prosuđivanjem. On razgovara s Bogom i njegov razgovor je nebeskog podrijetla. (Letter 58, 1894.)

Povezan s Neograničenim, čovjek postaje dionik božanske naravi. Na njemu strijele zla ne postižu učinak jer je odjeven u oklop Kristove pravednosti. (CPT 51,52)

Listopad SMJERAN ŽIVOT

1. listopada

Poštovanje u mojem životu

Poštovanje roditelja

“Poštuj oca svojega i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Jahve, Bog tvoj.” (Izlazak 20,12)

Djeca će najbolje naučiti poštovati oca i majku ako vide oca kako majci ukazuje nježnu pažnju i majku kako ocu izražava uvažavanje i duboko poštovanje. Gledajući ljubav svojih roditelja, djeca će biti potaknuta na poštovanje pete zapovijedi.

...

Naša obveza prema roditeljima nikada ne prestaje. Naša ljubav prema njima i njihova ljubav prema nama ne mjeri se godinama ili udaljenošću i mi nikada ne možemo zaboraviti svoju odgovornost prema njima. Kada se narodi okupe pred Kristovom sudačkom stolicom, postojat će samo dvije vrste ljudi — oni koji su Kristove interese i interese napaćenog čovječanstva izjednačili sa svojim interesima i oni koji su zanemarili obveze koje im je Bog dao, koji su ranjavali svoje bližnje i sramotili Boga. Njihova vječna budućnost odlučivat će se na temelju onoga što su činili i što nisu činili Kristu u osobi Njegovih svetih. (*R&H*, 15. studenoga 1892.)

Roditelji imaju pravo na veličinu ljubavi i poštovanja koja ne pripada nikome drugome. ... Peta zapovijed zahtijeva od djece ne samo da pokazuju poštovanje, pokornost i poslušnost prema svojim roditeljima, već i da im ukazuju ljubav i nježnost, da olakšavaju njihovo breme, da čuvaju njihov ugled i da ih hrane i tješe u starosti. (*YI*, 10. srpnja 1906.)

Dok god su roditelji živi, djeca im trebaju s radošću ukazivati čast i poštovanje. Ona trebaju unijeti svu moguću vedrinu i sunčano svjetlo u život ostarjelih roditelja. Trebaju poravnavati njihove putove sve do groba. Nema bolje preporuke u ovom svijetu nego da se kaže o djetetu da je poštovalo svoje roditelje, nema boljeg izvještaja u nebeskim knjigama nego da je poštovalo i voljelo oca i majku. (*R&H*, 15. studenoga 1892.)

Poštovanje starijih

“Ustani pred sijedom glavom; poštuju lice starca; boj se svoga Boga. Ja sam Jahve!” (Levitski zakonik 19,32)

Postoje obveze prema drugima koje ne možemo zanemariti ako želimo izvršavati Božje zapovijedi. Živjeti, misliti, i djelovati samo za vlastiti probitak znači postati nekoristan kao Božji sluga. ...

U našim redovima imamo previše brbljavih i hvalisavih nemirnika koji drsko uzimaju slobodu da svuda ističu sebe u prvi plan, koji nemaju poštovanja prema starosti, iskustvu ili položaju. Današnjoj crkvi potrebni su ljudi sasvim drugačijeg karaktera — skromni, tihi i bogobožni, koji će ponijeti i nepoželjne terete kad im budu povjereni, ne da bi se istaknuli, već da posluže svojem Učitelju koji je umro za njih. Osobe takvog karaktera neće smatrati da im je ispod časti i dostojanstva ustati pred starijima i odnositi se s poštovanjem prema sijedoj glavi. ...

Onima koji se boje Boga i koji Ga poštuju, On će s radošću ukazati čast. Čovjek se duhovno može toliko uzdići da postane veza između Neba i Zemlje. On je izišao iz ruku svojeg Stvoritelja s tako skladnim karakterom, s takvim sposobnostima usavršavanja povezujući božanski utjecaj s ljudskim naporima, da bi se mogao uzdići skoro do položaja anđela. Ipak, i kad bi se uzdigao do tog položaja, ostao bi nesvjestan svoje dobrote i veličine. (4T, str. 339,340)

Bog posebno zahtijeva da se ostarjelima ukazuje nježno poštovanje. On kaže: “Sijede su kose prekrasna kruna, nalaze se na putu pravednosti.” (Izreke 16,31) Sijeda kosa govori o bitkama koje su vođene i pobjedama koje su postignute; o teretima koji su nošeni i kušnjama koje su svladane. Ona govori o umornim stopama koje se bliže odmoru, o mjestima koja će uskoro biti prazna. Pomozite djeci da misle o tome i ona će uljepšati put ostarjelih svojom uljudnošću i poštovanjem, i unižeti ljupkost i ljepotu u svoj mladi život slušajući zapovijed: “Ustani pred sijedom glavom; poštuju lice starca.” (Levitski zakonik 19,32) (Odgoj, str. 219)

Poštovanje autoriteta

“Sve poštujte, braću ljubite, Boga se bojte, kralja častite! Sluge, budite pokorni svojim gospodarima sa svim dužnim poštovanjem, ne samo dobrima i blagima nego i onima koji su mučne ćudi!” (1. Petrova 2,17.18)

Apostol je jasno pokazao kako se vjernici trebaju ponašati prema građanskim vlastima: “Pokoravajte se svakoj ljudskoj ustanovi zbog Gospodina: bilo kralju, jer je vrhovnik, bilo upraviteljima, jer ih on šalje da kažnjavaju one koji čine zlo, a pohvaljuju one koji čine dobro! Ovo je, naime, volja Božja: da čineći dobro ušutkate neosnovana govorkanja bezumnih ljudi. Pokoravajte se kao slobodni, ali ne služeći se slobodom kao izgovorom za svoju zloću, nego kao sluge Božje! Sve poštujte, braću ljubite, Boga se bojte, kralja častite!” (*Djela apostolska*, str. 329)

Naša je dužnost da se u svemu pokoravamo zakonima svoje zemlje, osim kad je to u suprotnosti s višim zakonom koji je Bog izgovorio razgovijetnim glasom s gore Sinaja i poslije uklesao u kamen svojim prstom. ... Jahvinih Deset zapovijedi temelj su svake pravednosti i svih dobrih zakona. Oni koji ljube Božje zapovijedi pokorit će se svakom pozitivnom zakonu svoje zemlje. (*1T*, str. 361,362)

Mi trebamo priznati ljudsku vlast kao božanski određenu uredbu i poslušnost njoj učiniti svetom dužnošću unutar njezina zakonita djelokruga. Ali kad se njezini zahtjevi sukobe s Božjim zahtjevima, Boga moramo slušati više nego ljude. Božju riječ treba smatrati višom od ljudskog zakonodavstva. A “tako kaže Gospodin” ne može se zamijeniti riječima “tako kaže Crkva” ili “tako kaže država”. Kristovu krunu treba uzdići iznad kruna zemaljskih vladara.

Od nas se ne traži da prkosimo vlastima. Svoje riječi, bilo izgovorene, bilo napisane, trebamo pozorno razmotriti. (*Djela apostolska*, str. 43)

Učite ljude da se u svemu pokoravaju zakonima svoje države ako time ne dolaze u sukob s Božjim zakonom. (*9T*, str. 238)

Strahopoštovanje prema Bogu

“Bog je strahovit u zboru svetih, velik i strašan svima oko sebe.” (Psalam 89,7)

Strahopoštovanje je druga dragocjena vrлина koju treba brižljivo njegovati. Pravo strahopoštovanje prema Bogu nastaje iz spoznaje o Njegovoj neograničenoj veličini i svijesti o Njegovoj prisutnosti. Srce svakog djeteta mora biti duboko prožeto tom sviješću o Nevidljivom. Dijete mora naučiti poštovati vrijeme i mjesto molitve kao i zajednička bogoslužja i smatrati ih svetima zato što je Bog prisutan. Kad se strahopoštovanje iskazuje držanjem i nastupom, produbljuje se i osjećaj koji ga je pobudio.

Bilo bi dobro i za mlade i za stare da one riječi Svetoga pisma koje pokazuju kako treba poštovati mjesto koje je Bog počastio svojom posebnom prisutnošću, proučavaju, često ponavljaju i o njima razmišljaju.

“Izuj obuću s nogu svojih”, zapovjedio je On Mojsiju kod razgorjelog grma, “jer je mjesto gdje stojiš sveta zemlja.” (Izlazak 3,5)

Nakon što je u viziji ugledao anđele, Jakov uzvikuje: “Zacijelo je Gospod na ovom mjestu; a ja ne znam.” (*Odgoj*, str. 217)

Poniznost i strahopoštovanje trebaju obilježiti ponašanje svih koji dolaze u Božju prisutnost. Mi pred Njega možemo stupiti sa sigurnošću u Isusovo ime, ali ne smijemo pristupati s drskom uobraženošću, kao da je On ravan nama. Postoje oni koji se velikom, svemoćnom, svetom Bogu, koji stanuje u nepristupačnoj svjetlosti, obraćaju kao nekome tko je jednak ili čak podređen njima. Postoje i oni koji se u Njegovom domu ponašaju onako kako se ne bi ponašali u odaji za prijam zemaljskog kralja. Oni bi trebali znati da se nalaze u prisutnosti Onoga koga obožavaju serafini, pred kim anđeli prekrivaju svoje lice. Bogu pripada najveće štovanje, a svi koji istinski osjećaju Njegovu prisutnost, pred Njim će se ponizno pokloniti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 203)

Strahopoštovanje prema Božjem imenu

“Sveto je i časno ime njegovo!” (Psalam 111,9)

Strahopoštovanje treba pokazati i prema Božjem imenu. Nikada ne bismo smjeli to ime izgovarati olako ili nepromišljeno. Čak i u molitvi treba izbjegavati njegovo često i nepotrebno ponavljanje. (*Odgovj*, str. 218)

Oni koji su ušli u zavjetni odnos s Bogom, obvezali su se da će Mu se obraćati s najvećim poštovanjem i poniznim vladanjem. ...

Psovanje i sve riječi izgovorene u obliku kletve, sramote Boga. Gospodin vidi, Gospodin čuje i neće opravdati prijestupnika. On se ne da ružiti. Oni koji uzalud uzimaju Gospodnje ime iskusit će što znači upasti u ruke Boga živoga. (*MS*, str. 126, 1901.)

Mi Boga ne poštujemo kad nepromišljeno spominjemo Njegovo ime u svakidašnjim razgovorima žaleći Mu se zbog beznačajnih razloga, i čestim i nepromišljenim ponavljanjem Njegova imena. (*Patrijarsi i proroci*, str. 248)

Vidjela sam kako neki nemaju pojma o Božjoj svetosti i često uzalud uzimaju Njegovo sveto i poštovano ime, nesvjesni da govore o Bogu, velikome i strašnome. Dok se mole, mnogi se izražavaju nemarno i bez poštovanja, čime žaloste nježnog Duha Gospodnjeg i zbog toga Nebo ne prima njihove molitve. (*Rani spisi*, str. 75)

“Ime je njegovo sveto, i valja mu se klanjati.” (Psalam 111,9) Nikada i ni na koji način ne smijemo olako izgovarati titule i imena Božanstva. U molitvi mi stupamo u prijamnu dvoranu Najvišega; pred Njega moramo izići sa svetim strahopoštovanjem. Anđeli zaklanjaju svoja lica u Njegovoj prisutnosti. Kerubini i blistavi i sveti serafini pristupaju Njegovom prijestolju sa svetim poštovanjem. S koliko tek strahopoštovanja mi, smrtna i grešna bića, trebamo izlaziti pred Gospodina, svoga Stvoritelja! (*Misli s gore blagoslova*, str. 135,136)

Strahopoštovanje prema Riječi Božjoj

“Slušajte glas moj, pa ću ja biti vaš Bog, a vi ćete biti moj narod. Idite putem kojim vam zapovjedih, da vam dobro bude.” (Jeremija 7,23)

I vama i meni je potrebno da se naš duhovni pogled razbistri i ojača da bismo plan otkupljenja sagledali kao što ga nikada dosad nismo sagledali. Naša srca trebaju osjetiti moćne otkucaje Spasiteljevog srca punog ljubavi. Istražujući Sveto pismo i hraneći se riječima života, shvatite da se tu radi o poruci koju Bog upućuje našoj duši! Nas ponekad mogu zbuniti glasovi naših prijatelja; ali u Bibliji imamo Božji savjet o svim važnim pitanjima koja se tiču naših vječnih interesa, a i o prolaznim pitanjima možemo iz nje mnogo naučiti. Njezin nauk će uvijek biti posebno prilagođen našim posebnim okolnostima i namijenjen je da nas pripremi da izdržimo nevolje i obavimo posao koji nam je Bog odredio. (*Letter* 94, 1893.)

Biblija je Božji glas koji nam se obraća isto tako sigurno kao da ga čujemo svojim ušima. Kada to shvatimo, s kakvim bismo strahopoštovanjem trebali otvarati Božju riječ i s kakvom ozbiljnošću istraživati njezine savjete! Čitanje Biblije i razmišljanje o njezinim tekstovima morali bismo smatrati nekom vrstom izlaska pred Svemogućega! (*Signs*, 4. travnja 1906.)

Božju riječ trebali bismo otvarati s poštovanjem i iskrenom željom da upoznamo Božju volju. Nebeski anđeli će usmjeravati naše istraživanje. Bog nam progovara preko svoje Riječi. Mi se nalazimo u prijamnoj dvorani Najvišega, u prisutnosti samoga Boga. Krist ulazi tada u naše srce. (*Signs*, 28. travnja 1906.)

Pokažite da poštujete svoju vjeru tako što ćete s poštovanjem govoriti o onome što je sveto. Nikada nemojte sebi dopustiti da izgovorite ijednu olaku ili nedostojnu riječ kada navodite neki tekst iz Pisma. Kada uzimate Bibliju u svoje ruke, imajte na umu da se nalazite na svetom tlu. (*FE* 194,195)

Strahopoštovanje u domu

“Zato sam — riječ je Jahve, Boga Izraelova — rekao doduše da će dom tvoj i dom oca tvojega stupati preda mnoom dovijeka, ali sada — riječ je Jahvina — neka je to daleko od mene! Jer ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru, bit će osramoćeni.” (1. Samuelova 2,30)

Učinite da život u domu što je moguće više slični životu na Nebu. (MS 93, 1901.)

U domu se polaže temelj blagostanja Crkve. Utjecaji koji se osjećaju u domu prenose se i u crkveni život; i zato crkvene dužnosti trebaju započeti prvo u domu. (Signs, 1. rujna 1898.)

Oni koji svojom obitelji upravljaju na pravi način, unosit će i u crkvu utjecaj koji navodi na red i strahopoštovanje. (R&H, 19. veljače 1895.)

Očevi i majke koji Bogu daju prvo mjesto u svojem domu, koji uče svoju djecu da je strah Gospodnji početak mudrosti, proslavljaju Boga pred anđelima i ljudima. ... Krist nije stranac u njihovu domu, Njegovo ime se tu udomaćilo, poštovano je i proslavljano. Anđeli rado borave u domu u kojemu Bog ima vrhovnu vlast i gdje djeca uče poštovati religiju, Bibliju i svojeg Stvoritelja. Takve obitelji mogu očekivati da se nad njima ispuni obećanje: “Jer ja častim one koji mene časte.” (5T, str. 424)

Sveta prednost razgovora s Bogom doprinosi da nam pogled na ono što je Bog pripremio onima koji Ga vole i drže Njegove zapovijedi postane jasan i određen. Mi trebamo unijeti strahopoštovanje u svoj svakidašnji život. ...

Mi unosimo previše onoga što je malo važno i nevažno u svakidašnje dužnosti, a posljedica je da propuštamo vidjeti Onoga koji je nevidljiv. Na taj način gubimo mnoge bogate blagoslove u svojem vjerskom iskustvu. (Letter 14, 1900.)

Prava pobožnost se otkriva poslušnošću. Bog nije zapovjedio ništa nebitno i nema drugog načina da Mu pokažemo pobožnost, koja Mu je tako ugodna, kao poslušnošću onome što je rekao. (CPT 111)

Poštovanje Božjih predstavnika

“Jahve, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako, jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta. Ali su se oni rugali Božjim glasnicima, prezirući njegove riječi i podsmjehujući se njegovim prorocima, dok se nije podigla Jahvina jarost na njegov narod, te više nije bilo lijeka.” (2. Ljetopisa 36,15,16)

Strahopoštovanje treba pokazati i prema Božjim predstavnicima — prema propovjednicima, učiteljima i roditeljima koji su pozvani da govore i djeluju u Njegovo ime. Poštujući njih, čast ukazujemo Njemu. (*Odgoj*, str. 219)

Odgoj i podučavanje mladeži treba biti takvo da uzdiže ono što je sveto i potiče na čistu pobožnost Bogu u Njegovu domu. Mnogi koji tvrde da su djeca nebeskoga Kralja nemaju istinsko poštovanje prema onome što je vječno. ...

Njima se rijetko daju pouke da je propovjednik Božji izaslanik, da je poruka koju on donosi jedna od Bogom određenih djelatnosti namijenjenih za spasenje duša i da je za sve koji je imaju prednost slušati miris života za život ili miris smrti za smrt. ... Mnogi ... u svojem domu uzimaju kao predmet kritike službu u crkvi odobravajući ponešto, a osuđujući ostalo. ... Što se tiče službe u svetištu, ako govornik pogriješi, neka te bude strah to spomenuti! Govori samo o dobrom djelu koje on čini i o dobrim mislima koje je iznio, koje bi trebalo prihvatiti kao da dolaze preko Božjeg predstavnika. ...

Ako se pravilne misli o istinskom bogoslužju i istinskom strahopoštovanju ne utisnu u um ljudi, pojavljivat će sve veća sklonost da se ono što je sveto i vječno stavi u razinu s običnim stvarima, pa će oni koji ispovijedaju istinu postati uvreda za Boga i sramota za vjeru. Svojim neposvećenim mislima oni nikada neće biti u stanju cijeliti čisto i sveto Nebo niti će biti spremni pridružiti se obožavateljima u nebeskim dvorima u kojima je sve čisto i savršeno, gdje svako biće ima savršeno strahopoštovanje prema Bogu i Njegovoj svetosti.

Pavao opisuje djelo Božjih izaslanika kao nešto čime će svaki čovjek biti predstavljen kao savršen u Kristu Isusu. (*5T*, str. 496—500)

Strahopoštovanje prema Božjem domu

***“Držite moje subote; štujte moje Svetište. Ja sam Jahve!”
(Levitski zakonik 19,30)***

Bog je uzvišen i svet; a u Njegovom domu na Zemlji, mjestu na kojemu se Njegov narod okuplja na bogoslužje, treba biti kao pred vratima Neba! Pjesme hvale, riječi koje izgovaraju Gospodnji propovjednici, to su sredstva koja je Bog odredio da pripremi narod za crkvu na Nebu, za uzvišenije bogoslužje. (YI, 8. listopada 1896.)

Kad vjernici dođu na mjesto bogoslužja, trebali bi to učiniti dostojanstveno, tiho prolazeći do svojih sjedala. ... Uobičajenih razgovora, šaptanja i smijeha ne bi trebalo biti u domu molitve ni prije ni poslije bogoslužja. Vjernike treba krasisiti usrdna, djelotvorna pobožnost.

Ako neki moraju pričekati nekoliko minuta do početka bogoslužja, neka zadrže istinski duh pobožnosti u tihom razmišljanju uzdižući svoje srce Bogu u molitvi, kako bi bogoslužje bilo na blagoslov njihovom srcu i dovelo do osvjedočenja i obraćenja i drugih duša. Trebaju imati na umu da su nebeski vjesnici u domu molitve. Svi mnogo gubimo od radosne zajednice s Bogom svojim nemirom, svojim nepoštovanjem trenutaka razmišljanja i molitve. ...

Uzdignite kršćanska mjerila u umu svoje djece, pomozite im da utkaju Isusa u svoje iskustvo; učite ih da imaju najveće poštovanje prema Božjem domu i da shvate da kad uđu u Gospodnji dom, trebaju biti krotka i skrušena srca, s mislima kao što su ove: “Bog je ovdje, ovo je Njegov dom! Moram imati čiste misli i najsvetije pobude. ... Ovo je mjesto na kojemu se Bog susreće sa svojim narodom i daje mu svoj blagoslov!” ...

Roditelji moraju ne samo učiti svoju djecu, već im i zapovjediti da u Božji dom ulaze s ozbiljnošću i poštovanjem. (5T, str. 492—496)

Vježbajte poštovanje dok ne postane dio vašeg bića. (YI, 8. rujna 1896.)

Strahopoštovanje prema subotnjem danu

“Sjeti se da svetkuješ dan subotni.” (Izlazak 20,8)

Riječ “sjeti se” stavljena je na sam početak četvrte zapovijedi. Roditelji, sjetite se da svetkujete subotnji dan! Ako to budete činili, davat ćete pravilne pouke svojoj djeci; i ona će svetkovati Božji sveti dan. ... Tijekom cijeloga tjedna imajte na umu Gospodnji sveti dan, jer taj dan treba biti posvećen bogoslužju. To je dan kada se vaše ruke trebaju odmarati od svjetovnih poslova, dan kada duša treba dobiti posebnu hranu. (MS 57, 1897.)

Učinite da subota bude najljepši, najblagoslovljeniji dan u cijelome tjednu. ... Roditelji mogu i trebaju toga dana posvetiti posebnu pozornost svojoj djeci, čitati im najprivlačnije dijelove iz biblijske prošlosti, učiti ih da poštuju subotnji dan, da ga svetkuju u skladu sa zapovijeđu. ... Oni mogu učiniti da subota postane uživanje ako je pravilno prikažu. Djeca će sa zanimanjem čitati ili razgovarati o spasenju svoje duše. (R&H, 14. travnja 1885.)

Tijekom jednog dijela dana svima treba dati prigodu da se nađu izvan kuće. ... Neka se njihov mladi um poveže s Bogom u prekrasnim prizorima prirode; skrenite im pozornost na dokaze Njegove ljubavi prema čovjeku u svemu stvorenom. ... Dok budu promatrala prekrasna djela koja je On stvorio da bi usrećio čovjeka, bit će navedena da gledaju na Njega kao nježnog Oca, punog ljubavi. ... Kad se u Božjem karakteru bude naglašavala ljubav, čovjekoljublje, ljepota i privlačnost, tada će i djeca biti privučena i zavoljeti Ga. (2T, str. 583,584)

Subota je zlatna spona koja ujedinjuje Boga s Njegovim narodom. (6T, str. 351)

Držati subotu svetom u Gospodinu znači vječno spasenje. (6T, str. 356)

On je živi Bog

**“A Jahve je pravi Bog. Živi je on Bog i Kralj vječni.”
(Jeremija 10,10)**

“Ja ću osobno s tobom poći!” (Izlazak 33,14) — to je bilo obećanje izrečeno tijekom putovanja kroz pustinju. Obećanje je bilo praćeno čudesnim otkrivenjem Gospodnjeg karaktera koje je omogućilo Mojsiju da objavi cijelom Izraelu Božju dobrotu i da podsjeti Izraelce na sve osobine njihovog nevidljivog Kralja. ...

Sve do kraja svojeg dugog života strpljive službe, Mojsije je poučavao Izraelce i pozivao ih da svoj pogled upravljaju prema svojem božanskom Vladaru. ...

S kakvim je osvjedočenjem Mojsije govorio narodu o milosrdnim osobinama njihovog Gospodina! Vrlo često tijekom putovanja kroz pustinju on se molio Bogu za zalutali Izrael i Gospodin ga je uslišavao. ...

Prorok je tražio da se čudesna obećanja i djela providnosti ispune na izabranom narodu! I onda, kao najglasniju od svih molbi, pozivao se na Božju ljubav prema grešnom čovjeku. ... “Oprosti krivnju svome narodu po veličini svoga milosrđa, kao što si vodio ovaj narod od Egipta dovdle!” ...

Gospodin je milostivo odgovarao: “Opraštam po riječi tvojoj!” Onda je u obliku proročanstva Mojsiju objavio svoju namjeru da svojem izabranom narodu daruje konačnu pobjedu. Objavio je: “Ali ipak, tako ja živ bio, i slave se Jahvine napunila sva zemlja!” ... Božja slava, Njegov karakter, Njegova milosrdna ljubaznost i nježna ljubav — sve što je Mojsije molio za Izrael trebalo je biti otkriveno cijelom čovječanstvu. I da bi se ovo Gospodnje obećanje dvostruko potvrdilo, bilo je osnaženo savezom! Kao što je sigurno da Gospodin živi i vlada, tako je sigurno da će Njegova slava biti objavljena “među poganima ... svim narodima čudesa njegova”. (R&H, 18. travnja 1915.)

Bog je moj Otac

“Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja. A to i jesmo! Zato ne poznaje svijet nas jer njega nije uznao.” (1. Ivanova 3,1)

Kakve li neusporedive ljubavi da mi, grešnici i stranci kao što jesmo, možemo biti vraćeni Bogu i prihvaćeni kao članovi Njegove obitelji! Mi Mu se sada imamo pravo obraćati milim imenom: “Oče naš!” — što je znak naše ljubavi prema Njemu, ali i zalog Njegove nježne brige i odnosa prema nama. A Božji Sin, gledajući baštinike milosti, “ne se stidi zvati ih braćom”. Oni imaju mnogo svetiji odnos s Bogom od anđela koji nikada nisu pali.

Sva ta očinska ljubav koja se pokazivala iz naraštaja u naraštaj preko provodnika ljudskih srca, svi izvori nježnosti koji su se otvarali u dušama ljudi, samo su mali potočić prema beskrajnom oceanu kada se usporede s beskrajnom, neiscrpnom Božjom ljubavlju. Jezik je ne može iskazati; pero je ne može opisati. Vi možete razmišljati o njoj svakoga dana svojeg života, možete marljivo istraživati Sveto pismo da biste ga razumjeli, možete usmjeriti svaku sposobnost i snagu koju vam je Bog dao da razumijete ljubav i milosrđe nebeskog Oca, ali će se ipak pred vama uvijek iznova pružati beskrajne mogućnosti. (*BE*, 15. kolovoza 1889.)

U svoj svojoj djeci Bog sagledava lik svoga jedinorođenoga Sina. On ih gleda s ljubavlju koja je veća od svega što se jezikom može izraziti. On ih grli rukama svoje ljubavi. Gospodin se raduje svojem narodu. (*Letter* 30, 1892.)

On nas je otkupio iz ovog raskalašenog svijeta i izabrao da postanemo pripadnici Njegove kraljevske obitelji, sinovi i kćeri nebeskog Kralja. On nas poziva da se oslonimo na Njega s povjerenjem većim od povjerenja djeteta u svojega zemaljskog oca. (*Isusove usporedbe*, str. 90)

Bog je prema nama blag, suosjećajan nebeski Otac. (*MS* 1, 1891.)

Bog je sa mnom

“S nama je Jahve nad Vojskama, naša je utvrda Bog Jakovljevi!” (Psalam 46,8)

“Emanuel, Bog s nama!” — to nam znači sve. Kakav je široki temelj naše vjere! Kakvu li nadu, nadahnutu besmrtnošću, stavlja pred vjernu dušu! “Bog s nama” u Isusu Kristu treba nas pratiti na svakom koraku našeg puta prema Nebu. Sveti Duh s nama kao Utješitelj, kao Vodič u našim nedoumicama, koji ublažava naše boli, koji nas štiti u kušnjama. “O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega!” (Letter 31, 1892.)

Bog je zapovjedio Mojsiju za Izraela: “Neka mi sagrade Svetinju da mogu boraviti među njima.” (Izlazak 25,8) I On je prebivao u Svetištu, usred svojeg naroda. Tijekom cijelog njihovog zamornog lutanja kroz pustinju s njima je bio simbol Njegove prisutnosti. Tako je Krist postavio svoj Šator kraj naših šatora da bi mogao prebivati među nama i upoznati nas sa svojim božanskim karakterom i životom. ...

Otkako je Isus došao prebivati među nama, znamo da Bog poznaje naše kušnje i suosjeća s nama u našim žalostima. Svaki Adamov sin i kći mogu shvatiti da je naš Stvoritelj prijatelj grešnicima. ...

“Bog je s nama” jamstvo je našeg oslobođenja od grijeha, sigurnost naše sile da poslušamo zakon Neba. (Isusov život, str. 11,12)

Krist nam je želio prikazati veliku istinu, tako potrebnu svima nama, da je Bog uvijek s nama, da je stanovnik svakog našeg boravišta, da je upoznat sa svakim djelom koje se čini na Zemlji. On poznaje sve misli koje se javljaju u našem umu i kojima se bavi naša duša. On čuje svaku riječ koja silazi s ljudskih usana. On se kreće i radi usred svih naših životnih zbivanja. On zna svaki plan i ocjenjuje svaku metodu. (R&H, 30. svibnja 1899.)

Bog me vidi

“A Jahvu koji joj govoraše nazva: ‘Ti si El Roi — Svevid Bog’, jer — reče ona — ‘vidjeh Boga i nakon viđenja — još živim!’” (Postanak 16,13)

Bog je pažljivi promatrač svega što čine sinovi ljudski. Ništa se ne događa ni na Zemlji ni na Nebu bez znanja Stvoritelja. Ništa se ne može dogoditi bez Njegovog odobrenja. Onaj na čijim plećima počiva budućnost nekog kraljevstva, izložen je budnoj i neumornoj pozornosti Onoga “koji daje pobjedu kraljevima”, kojemu pripadaju “svi vlastodršci zemlje”. Njegove oči isto tako budno bdiju nad siromahom kao i nad monarhom na prijestolju.

Bog je neprestano na poslu za dobro svojih stvorenja. ... Nebrojeno puta Bog se umiješao da spriječi smrt, da održi muškarce, žene i djecu u sigurnosti kada je Sotona namjeravao izazvati njihovu potpunu propast. ...

Bog je na izrazit način blagoslivljao ovaj svijet. Ljudska bića su primila bezbrojne znakove Njegove milosti. Providnost je bdjela nad njima i štitila ih. Na njih su izliveni najizabraniji darovi iz nebeske riznice. (AUCR, 1. siječnja 1902.)

Bog vas poznaje po imenu. On zna svaki vaš potez u životu. (MS 14, 1894.)

Bog zna svaku misao, svaku namjeru, svaki plan i svaku pobudu. ... I kao što umjetnik prenosi na platno oblike lica, tako se i osobine karaktera svakog pojedinca prenose u nebeske knjige. Bog ima savršenu sliku karaktera svakog čovjeka. (Signs, 31. srpnja 1901.)

Bog želi da prepoznamo božansku prisutnost. Njegov mir, utjeha, milost i radost promijenit će sjenku smrti u blistavo jutro i blagoslovljenu svjetlost sunca. ... Pobožan duh zna da se srce mora održavati Božjom silom. Službujući anđeli otvaraju oči uma i srca čovjeka da vidi prekrasne istine u božanskom Zakonu, u svijetu prirode i u vječnim činjenicama koje nam otkriva Sveti Duh. (Letter 14, 1900.)

Bog se brine za mene

“Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.” (Izaija 41,10)

Bog se nalazi u aktivnoj vezi sa svim dijelovima svojega nepreglednog kraljevstva. On nam je opisan kako se saginja nad Zemljom i njenim stanovnicima. On sluša svaku izgovorenu riječ. On čuje svaki uzdah; sluša svaku molitvu; promatra kretanje svakog bića. ...

Bog se oduvijek brinuo o svojem narodu. ... Krist je naučio svoje učenike da je količina božanske pozornosti, posvećene svakom stvoru, u skladu s položajem koji mu je određen među Božjim djelima stvaranja. On je skrenuo njihovu pozornost na ptice u zraku. Ni vrabac, rekao im je On, ne pada na zemlju da ga ne zamijeti oko našeg nebeskog Oca. Ako se, dakle, On brine o malom vrapcu, onda su i duše onih za koje je Krist umro dragocjene u Njegovim očima. Vrijednost čovjeka, položaj koji mu je Bog dodijelio, otkriva se na križu na Golgoti.

Božja milost i ljubav prema grešnom rodu nije prestala niti je izgubila svoje usmjerenje prema Zemlji. (*Signs*, 17. studenoga 1898.)

Istina je da će doći do razočaranja; mi moramo očekivati nevolje, ali sve što se događa, i malo i veliko, prepustimo Bogu. Njega ne zbunjuje mnogobrojnost naših žalbi niti je postao nemoćan pred težinom naših tereta. Njegova budna briga obuhvaća svako domaćinstvo, okružuje svakog pojedinca; On je uključen u svaki naš posao i u sve naše žalosti. On vidi svaki naš strah; dirnut je suosjećanjem zbog naših slabosti. Sve nevolje i kušnje kroz koje ovdje prolazimo dobile su Njegovo odobrenje da bi se ostvarile Njegove namjere ljubavi prema nama — “da bismo postali dionicima njegove svetosti”, pa tako i dionici potpune radosti koja se nalazi u Njegovoj prisutnosti. (*BE*, 1. rujna 1889.)

Bog je sve i u svemu

“Sjetite se prošlosti prдавne: ja sam Bog, i nema drugoga; Bog, nitko mi sličan nije!” (Izaija 46,9)

Na Nebu je Bog sve u svemu. Tamo svetost zauzima najviše mjesto, tamo ništa ne narušava savršeni sklad s Bogom. Ako doista putujemo prema Nebu, onda će već ovdje duh Neba boraviti u našim srcima. Ali ako već sada ne nalazimo zadovoljstvo u razmišljanju o onome što je na Nebu; ako nismo zainteresirani za prikupljanje znanja o Bogu; ako ne uživamo u gledanju Kristovog karaktera; ako nas svetost uopće ne privlači — tada možemo biti sigurni da su uzaludne sve naše nade u Nebo. Savršeno usklađivanje s Božjom voljom visoki je cilj koji kršćanin neprestano ima pred očima. On će željeti razgovarati o Bogu, o Isusu, o domu sjaja i neporočnosti koji je Isus pripremio svima koji Ga vole. Razmišljanje o tim temama, kada se duša siti blaženim Božjim obećanjima, apostol opisuje kao sliku “čudesu budućeg svijeta”. (*BE*, 1. rujna 1889.)

Spoznaja Boga kako nam je dana u Kristu, spoznaja je koju trebaju imati svi koji su spašeni. Ta spoznaja preporuča karakter. Kad je prihvatimo, ona će preobraziti dušu u Božje obličje. Ona će cijelom biću uliti božansku duhovnu silu. ...

“Zato”, kaže apostol Pavao, “sagibam svoja koljena pred Ocem od koga svako oćinstvo u nebesima i na zemlji ima ime. Neka vam dadne, prema bogatstvu svoje slave, da se ojaćate u snazi po njegovu Duhu u nutarnjega ćovjeka, da Krist stanuje u vašim srcima po vjeri; da u ljubavi uvriježeni i utemeljeni budete sposobni shvatiti zajedno sa svim svetima koja je tu širina, duljina, visina i dubina, i upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju; da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga.” (Efežanima 3,14-19) (*Put u bolji život*, str. 266,277)

Bog u prirodi

“Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih.” (Psalam 19,2)

Bog nas je okružio prekrasnim prizorima u prirodi da bi privukao i zainteresirao naš um. Njegova je namjera da povežemo slavu prirode s ljepotama Njegovog karaktera. Ako budemo pažljivo proučavali knjigu prirode, naći ćemo u njoj dragocjen izvor za razmišljanje o beskrajnoj Božjoj ljubavi i moći. ...

Veliki Umjetnik naslikao je na pokretnom, promjenjivom nebeskom platnu ljepote Sunca na zalasku. On je obojio i ukrašio nebesa zlatnom, srebrnom i purpurnom bojom, kao da su se otvorila vrata visokog neba da bismo mi mogli sagledati njegovo blistavilo i u mašti zamišljati slavu koja se u njemu krije. Mnogi se bezbrižno okreću od te nebeske slike. Oni ne vide beskrajnu Božju ljubav i silu u nenadmašnim ljepotama neba, iako su skoro začarani dok promatraju svoja nesavršena platna, imitaciju djela Velikog Umjetnika.

Otkupitelj svijeta birao je otvorenu prirodu da bi iz nje upućivao svoje pouke i savjete. ... On je birao šumarke i morsku obalu s koje je imao jasan pogled na prizore u prirodi i na njezinu raznolikost ljepotu, da bi odatle opisivao značajne istine o Božjem kraljevstvu. (*Signs*, 4. lipnja 1874.)

Pogledajte prekrasna i prelijepa djela prirode. Mislite o njihovoj čudesnoj prilagođenosti potrebama i sreći ne samo čovjeka, već i svih živih stvorenja. Sunčeva svjetlost i kiša, koji vesele i osvježavaju zemlju, brežuljke, mora i ravnice, sve nam to govori o Stvoriteljevoj ljubavi. Samo Bog čini da se pupoljak rascvjetava, da cvijet donese plod. Samo On zadovoljava svakidašnje potrebe svih svojih stvorenja. (*BTS*, studeni 1908.)

Srce je oživljeno i kuca novom i dubljom ljubavlju, koja je pomiješana sa strahopoštovanjem i pobožnošću dok razmišljamo o Bogu u prirodi. (*Signs*, 4. lipnja 1874.)

Obilan život u Kristu

“Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju.” (Ivan 10,10)

Sva stvorena bića žive voljom i silom Božjom. Ona primaju život od Božjega Sina. Ma koliko bila sposobna i talentirana, ma koliko velike bile njihove mogućnosti, ona dobivaju život iz izvora svega života. On je izvor, zdenac života. Samo Onaj koji jedini ima besmrtnost, koji stanuje u svjetlosti i životu, može reći: “Imam vlast položiti svoj život, i vlast imam uzeti ga!” ...

Krist je dobio pravo da daruje besmrtnost. Život koji je položio kao čovjek, ponovno je uzeo i dao ga čovjeku. On kaže: “Ja sam došao da ... imaju život i da ga imaju u izobilju!” ...

Svi koji su jedno s Kristom u vjeri, u Njemu stječu iskustvo koje znači život za vječni život. ... “Jer ja živim, i jer ćete i vi živjeti!”

Krist je postao jedno s čovjekom, da bi čovjek mogao postati jedno u Duhu i životu s Njime. Zahvaljujući tom jedinstvu u poslušnosti Božjoj riječi, Njegov život je postao život čovjeku. On kaže pokajniku: “Ja sam uskrsnuće i život!” Krist gleda na smrt kao na spavanje — tišinu, tamu i san bez snova. On govori o smrti kao o kratkom predahu. “Tko god živi i vjeruje u me,” kaže On, “sigurno neće nigda umrijeti.” ... Onome koji vjeruje, smrt ne znači mnogo. Umrijeti s Njime znači samo otići na počinak. (YI, 4. kolovoza 1898.)

Ista sila koja je podigla Krista iz mrtvih, podignut će i Njegovu Crkvu i proslaviti je u Kristu kao Njegovu zaručnicu, koja je iznad svih poglavarstava i vlasti, iznad svakoga imena koje se daje ljudima ne samo na ovome svijetu, već i u nebeskim dvorima, u gornjem svijetu. Slavna će biti pobjeda zaspalih svetih u jutro uskrsnuća. (YI, 11. kolovoza 1898.)

Krist je moj savršeni primjer

“Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama; on koji ne učini grijeha i u čijim se ustima ne nađe prijevare.” (1. Petrova 2,21.22)

Krist je naš primjer u svemu. Po Božjoj providnosti rane godine života proveo je u Nazaretu, čiji su stanovnici bili takvi da je stalno bio izložen kušnjama. Zato je stalno morao biti na oprezu da bi ostao neporočan i bez mrlje usred tako velikog grijeha i bezakonja. Krist nije sam izabrao to mjesto za sebe. Njegov nebeski Otac izabrao je to mjesto za Njega da bi Njegov karakter bio stavljan na ispit i okušan na mnoštvo načina. Rane godine Isusovog života bile su vrijeme okrutnih kušnji, teškoća i sukoba da bi mogao razviti savršeni karakter koji će Ga učiniti savršenim primjerom za djecu, mladež i odrasle ljude. ...

Krist je svojim životom pokazao da neporočnost, nepokolebljivost i čvrstina ne ovise o tome je li život slobodan od teškoća, siromaštva i neugodnosti. Nevolje i odricanja, na koja se mnogi mladi tuže, Krist je trpio bez gundanja. I upravo je ta disciplina iskustvo koje je potrebno mladima; iskustvo koje će dati čvrstinu njihovom karakteru i učiniti da postanu slični Kristu, jaki u duhu i sposobni da se odupru kušnji. Ako budu izloženi utjecaju onih koji će ih pokušati skrenuti s pravoga puta i pokvariti njihov moral, oni neće biti svladani sotonskim prijevarama. Zahvaljujući svakidašnjim molitvama, oni će steći mudrost i milost od Boga da podnose sukobe i neugodnu stvarnost života i da iziđu kao pobjednici. Vjernost i vedrina uma mogu se sačuvati samo budnošću i molitvom. Kristov život bio je primjer ustrajne energije koja nije dopuštala da je oslabe prigovori, ismijavanje, odricanja i teškoće. ... Upravo u onoj mjeri u kojoj će sačuvati poštenje karaktera kada budu izloženi obeshrabrenju, jačat će i njihova otpornost, stabilnost i snaga da izdrže, i oni će steći čvrstinu duha. (YI, ožujak 1872.)

Krist je moj stariji Brat

“Zato je u svemu morao postati sličan svojoj braći da bude veliki svećenik milostiv (prema ljudima) i vjeran u odnosu prema Bogu da okajava grijeha (izabranoga) naroda.” (Hebrejima 2,17)

Kao Brat ljudskoga roda, On stoji kod vječnog Božjeg prijestolja. On promatra svaku dušu koja upravlja svoj pogled k Njemu kao Spasitelju. On iz iskustva zna što su to ljudske slabosti, kakve su naše potrebe i gdje leži silina kušnji kojima smo izloženi. ... On bdije nad tobom, uzdrhtalo dijete Božje. Jesi li kušan? On će te izbaviti. Jesi li slab? On će ti uliti snagu. Nedostaje li ti znanje? On će te prosvijetliti. Jesi li ranjen? On će te iscijeliti. Gospodin “određuje broj zvijezda”, a opet “liječi one koji su srca skrušena, i povija rane njihove” (Psalam 147,3.4).

Ma kakva da su tvoja strahovanja i kušnje, iznesi Gospodinu svoj problem. Tvoj duh će biti okrijepljen da ustraje. Ti ćeš se moći osloboditi prepreka i teškoća. Što si slabiji i bespomoćniji u vlastitim očima, postajat ćeš jačim u Njegovoj sili. Što su tvoji tereti teži, blagotvorniji će biti odmor kad ih baciš na Onoga koji nosi jarmove.

Okolnosti mogu razdvojiti prijatelje; nemirne vode beskrajnog mora mogu navrijeti između nas i njih. Ali nas zato nikakva okolnost, nikakva udaljenost ne mogu razdvojiti od ljubavi Spasitelja. Gdje god se našli, On nam je s desne strane da nas podupre, podrži, osokoli i razvedri. Veća od ljubavi majke prema njezinom djetetu jest Kristova ljubav prema Njegovih iskupljenicima. Naša je prednost da počivamo u Njegovoj ljubavi i kažemo: “Uzdat ću se u Njega, jer je On za mene dao svoj život.”

Ljudska se ljubav može promijeniti, ali Kristova ljubav ne zna za promjene. Kad zavapimo k Njemu za pomoć, Njegova je ruka ispružena da pomogne. (*Put u bolji život*, str. 36)

On želi da shvatimo da se vratio na Nebo kao naš Stariji Brat i da je neizmjerena snaga, koja je Njemu dana, stavljena nama na raspolaganje. (*9T*, str. 186)

Isus kao mladić

“Dijete je raslo i jačalo, napunjavajući se mudrošću. I milost je Božja počivala na njemu.” (Luka 2,40)

Izuzetno značenje ima kratak izvještaj o Njegovu djetinjstvu: “A dijete rastijaše i jačaše u duhu, i punjaše se preudrosti, i blagodat Božja bješe na njemu.” Ozaren naklonošću svog Oca, Isus “napredovaše u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima” (Luka 2,52). Njegov je um bio živahan i prodoran, a Njegova su razboritost i mudrost nadmašivale Njegove godine. Njegov je karakter bio uravnotežen i skladan. Snage uma i tijela postupno su se razvijale u skladu sa zakonima djetinjstva.

Kao dijete, Isus se odlikovao posebno privlačnom naravi. Njegove uslužne ruke uvijek su bile spremne poslužiti drugima. On je pokazivao nepokolebljivo strpljenje i istinoljubivost koja nikada ne bi žrtvovala čestitost. U načelu čvrst kao stijena, Njegov je život otkrivao vrlinu nesebične ljubaznosti.

Isusova majka pratila je budnim okom razvitak Njegovih snaga i zamijetila na Njegovu karakteru pečat savršenstva. S radošću se trudila da bodri taj bistar i primljiv um. ...

S njezinih usana i iz proročkih svitaka On je naučio nebeske istine. One iste riječi što ih je sam izgovorio Mojsiju za Izraela, sad je usvajao na krilu svoje majke. Kad je prešao iz djetinjstva u mladičko doba, nije tražio rabinske škole. Njemu nije bio potreban odgoj koji bi stekao na takvim izvorima jer je Bog bio Njegov Učitelj. ...

Budući da je stekao znanje na način koji je dostupan i nama, Njegovo dobro poznavanje Pisma pokazuje koliko je marljivo posvetio svoje rane godine proučavanju Božje riječi. ... Od trenutka kad je postao svjestan okoline, On je neprekidno rastao u duhovnoj vrlini i poznavanju istine. (*Isusov život*, str. 42—44)

Krist je bio poslušan

“Tada siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan. Njegova majka sve je te događaje brižno čuvala u srcu. A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti ‘pred Bogom i ljudima’.” (Luka 2,51.52)

Bez obzira na svoju svetu misiju, na svoj uzvišeni odnos s Bogom, čega je bio potpuno svjestan, Kristu nije bilo ispod časti ispunjavati obične praktične životne dužnosti. On je bio Stvoritelj svijeta, ali je ipak priznavao svoje obveze prema svojim zemaljskim roditeljima pa kada ga je dužnost pozvala, pokorio se njihovim željama i vratio se nakon Pashe s njima iz Jeruzalema i bio im poslušan.

Pokoravao se zahtjevima roditeljskog autoriteta i priznavao obveze sina, brata, prijatelja i građanina. Ispunjavao je dužnosti prema svojim zemaljskim roditeljima uslužno i s dubokim poštovanjem. On je bio Veličanstvo Neba. On je bio glavni Zapovjednik Neba. Anđeli su dragovoljno ispunjavali Njegove naredbe. A sada je bio samo dragovoljni sluga, radosni, poslušni sin.

Nikakav utjecaj nije mogao djelovati na Isusa da zanemari vjernu službu koja se očekivala od Njega kao sina. Nikada nije poželio učiniti nešto veliko da bi se razlikovao od ostalih mladića ili objavio svoje nebesko podrijetlo. Čak ni Njegovi prijatelji i rođaci, tijekom svih godina koje je proveo s njima, nisu na Njemu primijetili nikakav posebni znak Njegovog božanstva. Krist je bio stalozhen, pun samoodricanja, ljubazan, raspolozhen, blag i uvijek poslušan. ...

Roditelji i djeca mogu izvući važnu pouku iz šutnje Biblije o djetinjstvu i mladosti Isusa Krista. On je bio naš primjer u svemu. Kratki zapis o Njegovom djetinjstvu i mladosti dokaz je i za roditelje i za djecu da će djeca, što im smirenije i nezaapaženije prođe razdoblje djetinjstva i mladosti, što prirodnije i slobodnije od svakog umjetnog uzbuđenja, imati više mogućnosti oblikovati neporočan karakter koji će se odlikovati prirodnom jednostavnošću i istinskom moralnom čvrstinom. (YI, veljača 1873.)

Krist je bio kušan kao i mi

“Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio.”
(Hebrejima 4,15)

Kristov dolazak na naš svijet bio je veliki događaj ne samo za ovaj svijet, već i za sve svjetove u Božjem svemiru. On je došao da uzme na sebe našu narav, da bude kušan u svemu kao i mi i da nam ostavi primjer savršene neporočnosti i neokaljanog karaktera. On je bio izložen kušnjama na svim područjima na kojima smo i mi izloženi. On zato zna u čemu nam treba pokazati suosjećanje. On zna u čemu treba razumjeti djecu i mlade i u čemu im treba pomoći jer je i On bio dijete, i zato razumije svaku nevolju i svaku kušnju kojoj su djeca izložena. ...

Njegove oči blistaju izrazom iste ljubavi koja Ga je navela da napusti nebeske dvore i dođe na Zemlju da umre umjesto grešnika. ... On sažalijeva i voli ne samo one koji nastoje biti poslušni i puni ljubavi, već i one koji su skrenuli s pravoga puta, koji su se izopačili. Isus se nije promijenio; On je isti jučer, danas i zauvijek, i On i sada voli i sažalijeva zalutale, pokušava ih privući k sebi da bi im ukazao božansku pomoć. On zna da se demonske sile bore u svakoj duši, da pokušavaju preuzeti vlast; ali je On došao slomiti Sotoninu silu i osloboditi njegove robove.

U Kristu se otkrio Očev karakter. Kada su djeca promatrala Njegovo lice, vidjela su neporočnost i dobrotu koja blista iz Njegovog pogleda. Na Njegovom licu miješali su se blagost, krotkost, ljubav i svjesna snaga. Ali iako su svaka riječ, svaki pokret, svaki izraz lica svjedočili o Njegovoj božanskoj nadmoćnosti, skromnost je obilježavala Njegovo držanje i ponašanje. On je došao samo s jednim jedinim ciljem: da nađe i spasi izgubljene. (YI, 23. lipnja 1892.)

Krist u meni — nada slave

“Njima je Bog htio saopćiti kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama.” (Kološanima 1,27)

“Krist, nada slave, jest među vama.” Poznavanje ove tajne ključ je za svaku drugu. Ono otvara duši riznice svemira, mogućnosti neograničenog razvitka.

Ovaj se razvitak postiže kad nam se Božji karakter sve više otkriva — slavom i tajnom pisane Riječi. Kad bismo mogli steći savršeno znanje o Bogu i Njegovoj Riječi, tada više ne bismo mogli otkrivati nove istine, stjecati veća znanja niti bismo se mogli dalje razvijati. Bog više ne bi bio vrhovno Biće, a čovjek bi prestao napredovati. Hvala Bogu što nije tako. Budući da je Bog beskrajn i da su u Njemu sve riznice mudrosti, mi ćemo cijelu vječnost moći stalno istraživati, stalno učiti, a opet nikada iscrpiti bogatstva Njegove mudrosti, Njegove dobrote i Njegove sile. (*Odgoj*, str. 155,156)

Neka onaj tko teži za Božjim spasenjem uloži istu energiju i ozbiljnost koju bi uložio u zemaljska blaga i cilj će biti ostvaren. ...

Svi koji su postali dionici Njegovog spasenja ovdje i svi koji se nadaju da će imati udjela u slavi Njegova kraljevstva u vječnosti, moraju sakupljati s Kristom! Svatko mora osjećati da je odgovoran za svoj slučaj. ... Ako takvi ostanu na svojem kršćanskom putu, Isus će u njima biti nada slave i oni će govoriti o Njegovoj slavi kako bi i sami bili osnaženi. Djelo njihovog Učitelja bit će im blisko i drago. ... Svaki kršćanin mora stalno napredovati i uporabiti sve svoje sposobnosti u Božjem djelu. (*1T*, str. 179)

Život svakog istinskog vjernika otkriva da u njemu prebiva Spasitelj. ... Cijeli njegov život je svjedočanstvo sile i Kristove milosti. (*7T*, str. 67)

Moj anđeo čuvar

“Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim.” (Psalam 91,11)

Svakom je Kristovom sljedbeniku dodijeljen anđeo čuvar. Ovi nebeski čuvari štite pravednike od sile Zloga. To je sam Sotona priznao rekavši: “Zar se Job uzalud boji Boga? Zar nisi ogradio njega, kuću mu i sav posjed njegov?” (Job 1,9.10) Način na koji Bog štiti svoj narod prikazan je riječima psalmista: “Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalam 34,7) (*Velika borba*, str. 440)

Vidjela sam kako Bog nježno i silno voli svoj narod. Vidjela sam kako anđeli šire svoja krila nad svetima. Svaki sveti imao je anđela pratioca. Kad bi sveti plakali zbog razočaranja ili bi se našli u opasnosti, anđeli koji im služe brzo bi odletjeli gore noseći vijesti, a anđeli u gradu bi prestali pjevati. ... Oni bi vijest o tome ponijeli gore i svi anđeli u gradu bi zaplakali, a nakon toga glasno rekli: “Amen.” Ali ako bi sveti uprli pogled na nagradu koja ih čeka i slavili Boga, anđeli bi prenijeli radosnu vijest u grad i anđeli u gradu bi dotaknuli svoje zlatne harfe i glasno zapjevali: “Aleluja!” tako da bi nebeski svod odzvanjao njihovim umilnim pjesmama. (*Rani spisi*, str. 52)

Njegovi su anđeli postavljeni da bdiju nad nama i ako se stavimo pod njihovu zaštitu, u svakom trenutku opasnosti oni će biti s naše desne strane. Kada se nesvjesno nađemo u opasnosti da širimo nepovoljan utjecaj, anđeli će se naći pokraj nas, pokrenuti nas u boljem smjeru, birati riječi za nas, utjecati na naše postupke. I tako će naš utjecaj postati tiha, nesvjesna ali moćna sila, privlačeći druge Kristu i nebeskom svijetu. (*R&H*, 15. veljače 1906.)

Anđeli u mojem svakidašnjem životu

“Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalam 34,7)

Danas ... nebeski vjesnici prolaze Zemljom uzduž i popriječno tražeći da utješe žalosne, zaštite nepokajane, zadobiju srca ljudi za Krista. Mi ih ne možemo osobno vidjeti, ali su oni ipak s nama, vode nas, upućuju i štite. ...

Ovi anđeli svjetla stvaraju oko duše nebesko ozračje uzdižući nas prema nevidljivome i vječnome. Mi ih svojim prirodnim očima ne možemo vidjeti; samo duhovnim vidom možemo razabrati nebeske stvarnosti. Samo duhovno uho može čuti sklad nebeskih glasova. ...

Koliko su puta anđeli razgovarali s ljudima kao što čovjek razgovara s prijateljem i vodili ih na zaštićena mjesta. Koliko su puta ohrabrujuće riječi anđela obnavljale klonuli duh vjernih i, uzdižući njihov um iznad zemaljske stvarnosti, pomogli da vjerom gledaju bijelu odjeću, krune, pobjedničke palmine grane koje će pobjednici primiti kad se okupe pred velikim bijelim prijestoljem.

Zadaća je anđela da priđu onima koji su u nevolji, koji pate i koji su izloženi kušnjama. Oni neumorno rade u prilog onima za koje je Krist umro. (*Djela apostolska*, str. 95,96)

Anđeli su uvijek prisutni na mjestima na kojima su najpotrebniji. Oni su s onima koji vode najžešće bitke, s onima koji se bore sa sklonostima i naslijeđenim manama, čije su životne okolnosti najbeznadnije. (*R&H*, 16. travnja 1895.)

Nebeska bića su postavljena da obavljaju svoju službu — da vode, čuvaju i usmjeravaju one koji će postati baštinici spasenja. ... Vjerni stražari su budni i spremno će povesti duše na pravi put. (*YI*, 14. veljače 1901.)

Anđeli mi se pridružuju u zadobivanju duša

***“Zar nisu svi (anđeli) službujući duhovi što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?”
(Hebrejima 1,14)***

Radosna poruka teksta u Hebrejima 1,14 upućena je svima. Cijelo poglavlje je prekrasno ohrabrenje svakoj nevoljnoj i kušanoj duši. “A upravi li na kojega od anđela riječi: ‘Sjedi mi s desne dok postavim neprijatelje tvoje podnožjem nogama tvojim?’ Zar nisu svi (anđeli) službujući duhovi što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?” Ove se poruke upućuju kroz vjekove sve do našeg vremena svima onima koji će baštiniti spasenje. Anđeli stvarno dolaze na naš svijet, ali nisu uvijek nevidljivi. Oni ponekad prikrivaju svoje anđeoske oblike i pojavljuju se kao ljudi, razgovaraju s ljudima i prosvjetljuju ih. ...

Dok se neki nalaze u dolini odluke, anđeli se ujedinjuju s istinskim, odanim Kristovim slugama da pomognu tim dušama u potrebi. (MS, 29, 1900.)

Da su anđeli umjesto ljudi radili na širenju Evandjelja, ne bi se dogodilo da cijela područja ostanu u tami i sjenci smrti. Djelo bi se obavljalo upravo onako kao što je prikazano anđelom koji leti posred neba i objavljuje vječno Evandjelje onima koji žive na Zemlji. Međutim, Bog ništa ne čini bez suradnje s ljudima. Kada bi se velika zainteresiranost koju anđeli pokazuju prema ljudima pretvorila u glasnu viknu koja bi odjeknula u ušima ljudskih oruđa, kakvim bi plamenim riječima oni bližnjima prenosili ono što je Nebo njima objavilo! (Letter 45, 1892.)

Bog je pokazao svoju ljubav prema ljudima time što ih je učinio svojim suradnicima u djelu spasenja. Svima kojima je došlo nebesko nadahnuće, povjerenje je Evandjelje. “Mi smo Božji suradnici”, pozvani da Ga predstavimo kao ambasadori ljubavi. Mi trebamo surađivati u djelu koje obavljaju predstavnici Neba. ... Preko službe anđela Bog šalje svjetlo svojem narodu, a preko Njegovog naroda svjetlo se treba objaviti svijetu. (MS 21, 1900.)

Anđeli koriste moje ruke da obave Božje djelo

***“Blagoslivljajte Jahvu, svi anđeli njegovi, vi jaki u sili, što izvršujete naredbe njegove, poslušni riječi njegovoj!”
(Psalam 103,20)***

Iako nevidljive, anđeoske sile surađuju s vidljivim ljudskim silama tvoreći zajedno s ljudima udruženje za pružanje pomoći nevoljnima. Zar nas ne pokreće i ne nadahnjuje već i sama pomisao da ljudsko oruđe može stajati kao vidljivo sredstvo za prenošenje blagoslova anđeoskih sila? I budući da na taj način postajemo Božji suradnici, djelo nosi pečat božanstva. S kakvom radošću i uživanjem cijelo Nebo gleda na te sjedinjene utjecaje koji su priznati i u nebeskim dvorima! Ljudska oruđa postaju ruke nebeskih oruđa, jer nebeski anđeli zapošljavaju ljudske ruke u praktičnoj službi. Njihova djela nesebične službe čine ih sudionicima u uspjehu koji je posljedica ukazane pomoći. To je nebeski način uporabe spasonosne sile. Znanje i djela nebeskih radnika, sjedinjeni sa znanjem i silom koje su dobila ljudska oruđa, donose olakšanje potlačenima i nevoljnima.

Oni isti anđeli koji su u vrijeme kada je Sotona pokušavao zadobiti prevlast na Nebu vodili bitku u nebeskim dvorima i pobijedili na Božjoj strani; oni isti anđeli koji su se sa svoga uzvišenog položaja radovali stvaranju našega svijeta i naših praroditelja, kojima je bilo naređeno da napuče Zemlju ... najiskrenije su zainteresirani za suradnju s grešnim, otkupljenim rodnom na razvijanju one sile koju Bog upućuje kao pomoć svakom čovjeku koji se želi ujediniti s nebeskim silama u traženju i spašavanju ljudskih bića koja propadaju u svojim grijesima. ...

Ljudska oruđa su pozvana da postanu ruke pomoćnice, da primijene znanje i uporabe sposobnosti nebeskih anđela. Sjedinjujući se s tim silama koje su svemoćne, dobivamo prednost da se koristimo njihovim višim obrazovanjem i iskustvom. ... Takva će suradnja obaviti djelo koje će poslužiti na čast i slavu velikom Bogu. (MS 65, 1900.)

Anđeo je oslobodio Petra

“Tada Petar dođe k sebi i reče: ‘Sad znam uistinu da je Bog poslao svog anđela da me izbavi iz ruke Herodove i od svega što je očekivao narod židovski.’” (Djela 12,11)

Petar je bio zatvoren u ćeliji isklesanoj u kamenu, vrata su bila zatvorena i zaključana. ... Ali zasuni, brave i rimska straža, koji su isključivali svaku mogućnost pružanja ljsuske pomoći, još su više trebali istaknuti Božji trijumf u oslobađanju Petra. ...

Posljednja je noć prije namjeravanog pogubljenja. Silni je anđeo poslan s Neba da izbavi Petra. Čvrsta vrata koja drže zatvorenog Božjeg sveca otvaraju se bez pomoći ljudskih ruku. ... Ulazi u ćeliju gdje Petar spava mirnim snom savršenog povjerenja. ...

On se budi tek kad osjeti dodir anđelove ruke i čuje glas koji govori: “Ustani brzo”; vidi zatvorsku ćeliju osvjetljenu nebeskim svjetlom, a pred sobom sjajnog anđela. Mehanički sluša riječi koje su mu upućene, i kada diže ruke, maglovito je svjestan da su mu s ruku spali okovi. ...

Anđeo kreće prema vratima; inače brbljavi Petar sad ga slijedi potpuno smućen od iznenađenja. Prekoračuju preko stražara i dolaze do teških okovanih vrata koja se sama od sebe otvaraju i odmah zatvaraju. ...

Dolaze do drugih vrata. ... Ona se otvaraju ... bez škripe šarki ili štropotanja željeznih zasuna. ... Na isti način prolaze kroz treća vrata i izlaze na ulicu. ... Anđeo klizi ispred njega, okružen zasljepljujućim svjetlom. ... Tako prolaze jednu ulicu i onda, pošto je obavio svoju zadaću, anđeo iznenada nestaje.

Danas, kao i u apostolske dane, nebeski vjesnici prolaze Zemlju uzduž i poprijeko. ... Mi ih ne možemo osobno vidjeti, ali su oni ipak s nama, vode nas, upućuju i štite. (*Djela apostolska*, str. 92—96)

Anđeli me pripremaju za vječnost

“Šaljem, evo, svog anđela pred tobom, da te čuva na putu i dovede te u mjesto koje sam priredio.” (Izlazak 23,20)

Cijelo Nebo je uključeno u djelo pripremanja naroda da opstane u dan Gospodnje pripreme. Veza između Neba i Zemlje izgleda veoma bliska. ...

Nebeske sile čekaju s nestrpljenjem i ozbiljnošću da Isusa objave ljudskim oruđima kako bi ljudi postali suradnici s ovim nebeskim anđelima u objavljivanju Isusa, Otkupitelja svijeta, koji je pun milosrđa i istine. ...

Prva suza pokajanja zbog grijeha izazvala je radost među nebeskim anđelima u nebeskim dvorima. Nebeski vjesnici spremni su poletjeti u službu dušama koje traže Isusa. ...

Bog je pripremio velike i slavne stvari za one koji Ga vole. Anđeli očekuju s velikim nestrpljenjem konačnu pobjedu Božjeg naroda, kada će serafini i kerubini i “deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća” bića zapjevati pjesmu blaženih i proslaviti pobjedu posredničkih dostignuća u izbavljenju čovjeka. (*Letter 45, 1892.*)

Isus je izračunao troškove spasenja svakog Adamovog sina i Adamove kćeri. On je osigurao obilje sredstava da nitko, ako prihvati uvjete, ne propadne, već da dobije vječni život. ... Svako nebesko biće djeluje kao Njegov predstavnik u zadbivanju ljudi za Boga. (*YI, 1. rujna 1892.*)

Anđeli slave nalaze svoju radost u ... davanju ljubavi i neumornom bdjenju nad dušama koje su pale i izgubile svoju svetost. Nebeska bića pokušavaju zadobiti ljudska srca; ona ovom mračnom svijetu donose svjetlost iz nebeskih dvorova. Ljubaznom i strpljivom službom ona djeluju na ljudski duh tako da izgubljene dovode u zajednicu s Kristom, koji im je mnogo bliži no što to oni mogu pretpostaviti. (*Isusov život, str. 8*)

Anđeli zadržavaju četiri vjetra

“Zatim opazih jednoga drugog anđela gdje uzlazi od istoka, noseći pečat živoga Boga, i poče vikati jakim glasom četirima anđelima... : ‘Ne pustošite ni zemlje, ni mora, ni stabala, dok ne ‘zabilježimo’ pečat sluge našega Boga ‘na njihovim čelima!’” (Otkrivenje 7,2.3)

Četiri moćna anđela i dalje zadržavaju četiri zemaljska vjetra. Strašnom razaranju je zabranjeno da se razmaše u potpunosti. Nesreće se ipak događaju na kopnu i na moru; broj izgubljenih ljudskih života stalno se povećava zbog oluja, tornada, željezničkih nesreća, požara, strašnih poplava i potresa. Vjetrovi nasilja kao da podižu narode da se upuste u smrtonosni sukob dok anđeli zadržavaju četiri vjetra sprečavajući da se užasna Sotonina sila izrazi u svoj svojoj gnjevnoj snazi sve dok Božji sluge ne budu zapečaćeni na svojim čelima. (*R&H*, 7. lipnja 1887.)

Anđeli zadržavaju četiri vjetra koji su prikazani kao pobješnjeli konji koji se pokušavaju osloboditi i prohujati preko lica cijele zemlje izazivajući razaranje i smrt na svojem putu. (*Letter* 138, 1897.)

Strašni sukob je pred nama. Mi se približavamo bitci koja će se voditi u veliki dan Boga Svemogućega. Ono što je zadržavano, sada se treba osloboditi. Anđeo milosti sklapa svoja krila i priprema se da siđe s prijestolja i svijet prepusti Sotoninoj vlasti. Poglavarstva i vlasti na Zemlji ogorčeno ustaju protiv nebeskog Boga. Puni su mržnje protiv onih koji Mu služe i brzo, vrlo brzo, vodit će se velika posljednja bitka između dobra i zla. Zemlja će postati bojno polje — poprište konačnog sukoba i konačne pobjede. (*R&H*, 13. svibnja 1902.)

Četiri anđela imaju vlast od Boga da zadrže četiri vjetra koje su upravo namjeravali pustiti, ali dok su ih njihove ruke otpuštale, Isusovo je milosrdno oko ugledalo ostatak koji još nije bio zapečaćen pa je podigao ruke Ocu i molio Ga govoreći da je za njih prolio svoju krv. Zatim je drugi anđeo dobio nalog da brzo odleti do četvorice anđela s naredbom da zadrže vjetrove dok Božji sluge ne budu zapečaćeni pečatom živoga Boga na svojim čelima. (*Rani spisi*, str. 52)

Studen i POBJEDONOSNI ŽIVOT

1. studenoga

Opremljeni za pobjedu

Obuci svu bojnu opremu Božju

“Obucite se u bojnu opremu Božju da se mognete suprotstaviti đavolskim napadima! Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.” (Efežanima 6,11.12)

Nismo sigurni ako odbacimo svoje oružje kad idemo u bitku. Upravo tada je najpotrebnije da budemo obučeni u svu bojnu opremu Božju. Svaki dio je bitan. (7T, str. 190)

Dok Sotona stalno pokušava zaslijepiti njihov um za ovu činjenicu, neka kršćani nikada ne zaborave da oni ne ratuju protiv “krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima” (Efežanima 6,12). Stoljećima do naših dana odzvanja nadahnuto upozorenje: “Budite trijezni i bdijte: vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere!” ...

Od Adamovog doba do našeg vremena naš se veliki neprijatelj služi svojom moći da tlači i uništava. Sada se priprema za posljednji pohod protiv Crkve. Svi koji nastoje slijediti Isusa, doći će u sukob s ovim bezobzirnim neprijateljem. Što više kršćanin oponaša božanski Uzor, to će sigurnije biti cilj Sotoni- nih napada. (*Velika borba*, str. 437,438)

Moramo se obući u svu Božju bojnu opremu i u svakom trenutku biti spremni za borbu protiv sila tame. Kad na nas navale kušnje i nevolje, obratimo se Bogu i borimo se s Njim u molitvi. On nas neće otpustiti prazne, već će nam dati milost i snagu da nadvladamo i slomimo neprijateljevu moć. O kad bi svi mogli ovo vidjeti u pravom svjetlu i podnijeti napore kao dobri Isusovi vojnici! Tada bi Izrael napredovao, jak u Bogu i u Njegovoj silnoj moći. (*Rani spisi*, str. 57,58)

Opășimo svoja bedra istinom

“Zato uzmite i na se stavite bojnu opremu BoŹju da se moġnete oduprijeti u zli dan i, kad sve nadvladate, odrŹati se! Dakle, stojte ĉvrsto! Opășite svoje bokove istinom.” (EfeŹanima 6,13.14)

Tek kada hodimo u svjetlu koje nas je obasjalo, kada budemo poslušni istini koja nam je otkrivena, dobit ĉemo veće svjetlo. Mi se ne moŹemo izgovarati i prihvaćati samo ono svjetlo koje su imali naši oĉevi prije stotinu godina. ... Mi Źelimo istinu o svemu, i svakog je dana moramo provoditi u Źivot. (HS 197)

Cijeli naŹ um i duŹa trebaju biti proŹeti istinom da bismo mogli biti Źivi predstavnici Isusa Krista. ... Bog Źeli da budemo ispunjeni Njegovim Svetim Duhom, nadahnuti silom s visine. Nemojte se truditi da postanete veliki ljudi, već se radije trudite da postanete dobri i savršeni ljudi koji odaju hvalu Onome koji ih je pozvao iz tame u svoje divno svjetlo. Bog poziva Kalebe i JoŹue, neustraŹive, odane ljude, koji ĉe raditi s vjerom i hrabroŹću. (R&H, 3. prosinca 1889.)

Ako BoŹja istina nije duboko ukorijenjena u naŹem srcu, mi nećemo proći ispit kuŹnji. Postoji samo jedna snaga koja nas moŹe odrŹati na nogama i u najteŹim okolnostima — BoŹja milost u istini. BezboŹnici orlovskim pogledom pokuŹavaju pronaći svaku naŹu nedosljednost, uvijek su spremni pokazati prijezir prema slabima i posustalima. Neka mladi visoko postavljaju svoje ciljeve. Neka u skromnim molitvama traŹe pomoć koju im je Krist obećao, da bi mogli na druge Źiriti utjecaj kojega se neće postidjeti u veliki dan konaĉnog obraĉuna i nagrada. Oni koji su se drŹali uzviŹenih krŹćanskih naĉela u svakom svojem poslovnom pothvatu i u vjerskom Źivotu dobit ĉe neizrecivu prednost, jer ĉe ući u BoŹji raj kao pobjednici. (YI, 10. studenoga 1886.)

Oklop pravednosti

“Dakle, stojte čvrsto! Opašite svoje bokove istinom, obucite oklop — pravednost.” (Efežanima 6,14.15)

Odjevena u oklop Kristove pravednosti, Crkva treba ući u svoju posljednju bitku. “Lijepa kao mjesec, sjajna kao sunce, strašna kao vojska pod zastavama” (Pjesma 6,10), ona treba krenuti u cijeli svijet, pobjeđujući i da pobijedi. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 462)

Samo pokrivalo koje nam je Krist osigurao može nas učiniti dostojnima da se pojavimo u Božjoj prisutnosti. To pokrivalo, ruho Kristove pravednosti, Krist će staviti na svaku pokajničku, vjernu dušu. On sam kaže: “Savjetujem te da kupiš u mene ... bijele haljine da se obučeš, da se ne pokaže sramota golotinje tvoje.” ...

“Sva naša pravda je kao prljava haljina.” Sve što mi sami od sebe možemo učiniti pokvareno je grijehom. Međutim, Božji Sin se pojavio “da uzme naše grijeha, ali u njemu nema grijeha”. Grijeh je definiran kao “prijestup zakona”. Ali Krist je bio poslušan svakom zahtjevu Zakona. ... Dok je bio na Zemlji, rekao je svojim učenicima: “Ja održah zapovijedi oca svojega.” Svojom savršenom poslušnošću omogućio je svakom ljudskom biću da bude poslušno Božjim zapovijedima. Kada se pokorimo Kristu ... mi živimo Njegovim životom. To znači biti odjeven u ruho Njegove pravednosti. I tada, kada Gospodin gleda na nas, ne vidi odjeću od smokvinog lista, ne vidi golotinju i izopačenost grijeha, već svoju odjeću pravednosti koja označava savršenu poslušnost Gospodnjem zakonu. (*Signs*, 22. listopada 1905.)

Bog je svakome uputio poziv da napregne svaki duhovni živac i mišić za vrijeme ispita koji će doći na sve nas. Povjerena mi je vijest: Obucite se u sve oružje Božje, u oklop Kristove pravednosti. ... I kad učinite sve što je u vašoj moći, na vas će se odnositi obećanje o pobjedi. Svakoj duši je obećana milostiva mogućnost da stane na Stijenu Spasenja. (*Letter* 32, 1906.)

Obujte noge spremnošću za Radosnu vijest — mir!

“Obujte noge spremnošću za Radosnu vijest — mir.” (Efežanima 6,15)

Gospodin će uskoro doći. Govorite o tome, molite se za to, vjerujte u to! Učinite to dijelom svojeg života. Morat ćete se suočiti s nepovjerljivim, prigovaračkim duhom, ali će se on povući pred čvrstim, dosljednim povjerenjem u Boga. Kad se pojave nevolje i smetnje, uzdignite dušu Bogu u pjesmama zahvalnosti. Opašite se kršćanskim oklopom istine i budite sigurni da su vam noge obuvane “spremnošću za Radosnu vijest — mir.” (7T, str. 237)

Mi živimo usred “epidemije kriminala”, pred kojim je razuman čovjek koji se boji Boga uvijek prestravljen. Ljudsko je pero nemoćno da opiše pokvarenost koja svakog novog dana donosi nova otkrića u pogledu na političke sukobe, podmićivanja i prijevare. Svaki dan donosi strašna izvješća o nasilju i nepoštovanju zakona, o ravnodušnosti prema ljudskim patnjama, o brutalnom, zvjerskom uništavanju ljudskih života. Svaki dan svjedoči o porastu rastrojstava, ubojstava i samoubojstava. Tko može posumnjati u činjenicu da sotonske sile rade još intenzivnije među ljudima s ciljem da pomute i izopače um, okaljaju i upropaste tijelo? ...

Posvuda srećemo srca koja vane za nečim što nemaju. Ona čeznu za silom koja će im dati pobjedu nad grijehom, za silom koja će ih izbaviti iz okova zla, za silom koja će im dati zdravlje, život i mir. Mnogi od onih koji su nekada poznavali silu Božje riječi i živjeli tamo gdje nitko ne priznaje Boga, sada čeznu za božanskom prisutnošću.

Svijetu danas treba ono što mu je trebalo i prije devetnaest stoljeća — Kristovo otkrivenje. (*Put u bolji život*, str. 79)

Evangelje je jedino sredstvo koje se može suprotstaviti grijehu i bijedi na ovome svijetu. (*Put u bolji život*, str. 78)

Štit vjere

“U svemu uzmite veliki štit — vjeru; njime ćete moći ugasiti sve goruće strijele Zloga!” (Efežanima 6,16)

Vjera u Božju riječ, proučavanu uz molitvu i praktično primijenjenu, bit će naš štit od sotonske sile i učinit će nas pobjednicima krvlju Kristovom. (1T, str. 302)

Kada se duše obrate Bogu, njihovo spasenje još nije dovršeno. One tek trebaju trčati utrku, njima tek predstoji teška bitka: “Bori se u dobroj borbi vjere!” — kaže apostol. One tek trebaju potrčati prema cilju, prema nagradi gornjega zvanja u Isusu Kristu. Nema odmora u ovoj borbi, bitka traje cijeloga života, mora se voditi odlučno i snažno u skladu s vrijednošću cilja za kojim težimo, a to je vječni život. U pitanju su neizmjerne veliki interesi. Mi smo postali dionici Kristove žrtve ovdje u ovom životu, ali smo dobili i obećanje da ćemo biti dionici svih blagoslova budućeg besmrtnog života, pod uvjetom da početak svoje vjere održimo čvrsto sve do kraja. Mislite o tome.

Obećanje glasi: “Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.” Sačuvajte sve do kraja svoje kršćansko poštenje i nemojte gundati protiv Boga. ... Imajte na umu da su ovdje u pitanju vječni interesi. Ne možete sebi dopustiti da postanete obeshrabreni ili da odbacite svoje povjerenje. Gospodin vas voli, oslonite se na Njega. Gospodin Isus Krist je vaša jedina nada. Osigurajte svoje djelo za vječnost. Ne smijete gundati, prigovarati ili osuđivati sebe. Nemojte zanemariti nijedno sredstvo milosti. Ohrabrite svoju dušu da *vjeruje i uzda se* u Boga. (Letter 33, 1895.)

U Gospodinu imamo pravednost i jakost. Oslonite se na Njega i Njegovom ćete snagom moći ugasiti sve raspaljene strijele neprijatelja i postati više nego pobjednikom. (4T, str. 213)

Kaciga spasenja

“Pravednost je obukao kao oklop, stavio na glavu kacigu spasenja. Osvetom se odjenu ko haljom, ogrnu se revnošću kao plaštem.” (Izaija 59,17)

Mnogi imaju nejasnu sliku o obraćenju. Često su slušali riječi s propovjedaonice: “Valja vam se nanovo roditi”, “Morate imati novo srce”. Ovi izrazi su ih zbunjivali. Nisu mogli shvatiti plan spasenja.

Mnogi su posrnuli i pali zbog pogrešnih doktrina koje su zastupali propovjednici, govoreći o promjeni prigodom obraćenja. Neki su godinama žalosni jer očekuju neki uvjerljiv dokaz da ih je Bog primio. U velikoj mjeri odvojili su se od svijeta i nalaze zadovoljstvo u druženju s Božjim narodom, a ipak se ne usuđuju reći da su Kristovi jer se boje da bi bilo drsko reći da su oni djeca Božja. Oni i dalje čekaju na tu čudnovatu promjenu koja, navodno, dolazi s obraćenjem.

Nakon izvjesnog vremena neki od ovih doista dobiju očekivani dokaz da su ugodni Bogu i to je za njih razlog da sebe smatraju dijelom Božjeg naroda. Oni se od tog trenutka smatraju obraćenima.

Ali ... oni su još prije toga bili primljeni u Božju obitelj. Bog ih je prihvatio pod svoje okrilje još kad su se umorili od grijeha i, izgubivši želju za svjetovnim zadovoljstvima, odlučili iskreno tražiti Boga. Ali ne uspjevši shvatiti jednostavnost plana spasenja, izgubili su mnoge prednosti i blagoslove koje su mogli dobiti da su u trenutku kad su se prvi put obratili Bogu, povjerovali da ih On prima.

Drugi padaju u još opasniju zabludu. Njima upravljaju pobude. Njihovi osjećaji su uzburkani i taj izljev osjećaja smatraju dokazom da ih Bog prima i da su obraćeni. Međutim, načela njihovog života nisu se izmijenila. Dokazi pravog djelovanja milosti na srce nisu u osjećajima, već u životu. (*Evangelizam*, str. 217,218)

Mač Duha

“Prihvatite kacigu — ono čim se spašava — i mač Duha, to jest riječ Božju.” (Efežanima 6,17)

Mi znamo da opasnosti i kušnje koje navaljuju na mlade našeg vremena nisu ni malobrojne ni male. ... Mi živimo u vremenu kada moramo biti neprestano budni i na molitvi da bismo se oduprli kušnji. Božja dragocjena Riječ je mjerilo za mlade koji žele biti odani Kralju Neba. Neka zato proučavaju Pisma. Neka pamte redak po redak i neka stječu znanje o kojemu je Gospodin rekao. ... U nevolji neka mladi stave pred sebe Božju riječ i neka skromno i u vjeri potraže od Gospodina mudrost da otkriju Njegov put i snagu da njime hode. ...

Neka naši mladi ljudi objave rat svakoj navici koja i u najmanjoj mjeri odvodi dušu od dužnosti i vjernosti. Neka odrede sebi vrijeme molitve i neka ga nikad ne propuštaju ako je to ikako moguće. Ako se budu borili protiv svojih zlih navika kojima popuštaju isto onako kao što su to činili prije sklapanja zajedništva s Kristom, vrlo brzo će pasti kao lak plijen Sotoninih lukavstava. Međutim, ako se naoružaju Božjom riječju, ako je stave u svoje srce i svoj um, nikakvi napadi Božjeg i ljudskog neprijatelja neće im moći nauditi. ...

U Božje ime podignite zastavu istine i pravednosti — Zapovijedi Božjih i vjere Isusove. Nama je upravo sada potreban savršeni oklop istine, mač Duha, čija se oštrica nikada neće istupiti, već će prosijecati svoj put kroz slojeve grijeha i nepravednosti. (YI, 3. kolovoza 1887.)

Neka uzmu Riječ istine kao svoj savjetnik, i postanu vješti u uporabi “mača Duha”. Sotona je mudar vojskovođa, ali skromni, odani vojnici Isusa Krista mogu ga pobijediti. (R&H, 28. veljače 1888.)

U Kristu je snaga

“Ili u moje nek dođe okrilje, neka sklopi mir sa mnom, mir neka sklopi sa mnom.” (Izaija 27,5)

Neprijatelj ne može pobijediti skromnog Kristovog učenika; one koji s molitvom izlaze pred Gospodina. Krist je sebe stavio kao zaklon, kao utočište od napada Zloga. Objavljeno nam je i obećanje: “Ako neprijatelji navale kao rijeka, Duh Gospodnji će podignuti zastavu nasuprot njima.” ...

Sotoni je bilo dopušteno da kuša samouvjerenog Petra, kao što mu je bilo dopušteno da ustane na Joba; ali kada je to bilo učinjeno, morao se povući. Da je Sotoni bilo dopušteno da učini po svojem, ne bi bilo nikakve nade za Petra. On bi doživio potpuni brodolom vjere. Ali neprijatelj nije smio otići ni za dlaku dalje od onoga što mu je bilo dopušteno. Nema takve sile u cijeloj sotonskoj vojsci koja bi mogla onesposobiti dušu koja se uzda s jednostavnim povjerenjem u mudrost koja dolazi od Boga. (YI, 15. prosinca 1898.)

Krist je naša čvrsta kula i Sotona nema moći nad dušom koja hodi u poniznosti uma pred Bogom. Obećanje glasi: “Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom, i učinit će mir sa mnom.” U Kristu je savršena i potpuna pomoć svakoj kušanoj duši. Opasnosti vrebaju na svakom koraku, ali cjelokupni nebeski svemir stoji na straži da nitko ne bude kušan više nego što može izdržati. Neki imaju snažne karakterne osobine koje se stalno moraju suzbijati. Ako ostanu pod upravom Božjega Duha, te osobine mogu poslužiti na blagoslov; ali ako ne budu, mogu se pokazati kao prokletstvo. ... Ako se nesebično bacimo na rad, nikada ni najmanje ne odstupajući od načela, Gospodin će raširiti nad nama svoje ruke i pokazati se kao moćni pomagač. Ako budemo gledali na Isusa kao na Onoga na koga se možemo osloniti, On nas ni u jednoj nevolji neće iznevjeriti. (YI, 22. prosinca 1898.)

U Kristu je pobjeda

“A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospođinu Isusu Kristu!” (1. Korinćanima 15,57)

Krist je od svoga Oca dobio vlast da dijeli ljudima svoju božansku milost i snagu, omogućujući im tako da pobijede u Njegovo ime. ...

Svi smo mi izloženi kušnjama koje je Krist pobijedio, ali nam je svima na raspolaganje stavljena snaga u ime svemogućeg velikog Pobjednika. I svatko mora pobijediti za sebe osobno. (*R&H*, 8. rujna 1874.)

On zna svaku nevolju i svaku tugu djetinjstva i mladosti. On je nekada bio našeg uzrasta. Kušnje i napasti koje napadaju nas, i Njega su napadale. Žalosti koje dolaze k nama, i k Njemu su dolazile. Ali kušnje Njega nikada nisu svladale! U Njegovom životu nije bilo ničega nečistog i neplemenitog. On je naš Pomoćnik, naš Otkupitelj. (*YI*, 22. kolovoza 1901.)

Njegovo srce u kojem prebiva božanska ljubav i sućut najviše privlači ona duša koja je najbeznadnije zapletena u zamke neprijatelja. Svojom vlastitom krvlju On je potpisao dokument za oslobođenje ljudskog roda.

Isus ne želi da oni koji su otkupljeni takvom cijenom postanu metom neprijateljskih kušnji. On ne želi da nas neprijatelj svlada i da tako propadnemo. Onaj koji je obuzdao lavove u jami i koji je sa svojim odanim svjedocima hodio posred razjarena ognja, isto je tako spreman pomoći i nama da obuzdamo svako zlo u sebi. On danas stoji pred oltarom milosti prinoseći Bogu molitve onih koji traže Njegovu pomoć. On ne odbija nijednu skrušenu dušu. ... Duše koje Mu se obraćaju radi zaštite Isus podiže iznad optužbi i razdora ljudskih jezika. Nijedan čovjek ni zli anđeo ne mogu nanijeti zlo ovim dušama. Isus čini da oni postanu jedno s Njegovom ljudskom naravi. (*Put u bolji život*, str. 45,46)

Volja je odlučujuća snaga

“Nemojte se prilagođivati ovomu svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno.” (Rimljanima 12,2)

Ništa vas ne može udaljiti od Boga osim vaše buntovne volje. (YI, 9. ožujka 1893.)

Volja je upravljačka snaga u čovjekovoj naravi. Ako je volja na strani pravde, cijeli ostatak bića povest će se za njom. Volja nije ni ukus ni sklonost, već je to izbor, snaga odlučivanja, kraljevska snaga koja djeluje u sinovima ljudskim i navodi ih na poslušnost ili neposlušnost Bogu.

Vi ćete biti u stalnoj opasnosti dok god ne shvatite pravu snagu volje. Vi možete vjerovati sve i obećati sve, ali vaša obećanja i vaša vjera neće ništa vrijediti ako svoju volju ne stavite na pravu stranu. Ako borbu vjere budete vodili snagom svoje volje, nema sumnje da ćete pobijediti.

Vaš je zadatak da svoju volju stavite na Kristovu stranu. Kada svoju volju pokorite Njegovoj, On vas smjesta prihvaća kao svoje vlasništvo i djeluje u vama da hoćete i da činite što je Njemu ugodno. Vaša narav dolazi pod utjecaj Njegovog Duha. Čak su i vaše misli dovedene u pokornost Kristu. Ako niste u stanju vladati svojim pobudama i svojim osjećajima kao što biste željeli, ipak ste u stanju gospodariti svojom voljom i tako ostvariti potpunu promjenu u svojem cjelokupnom životu. Kada svoju volju pokorite Kristovoj, vaš život je sakriven s Kristom u Bogu. On se povezuje sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Tada dobivate snagu od Boga koja vas ujedinjuje s Njegovom snagom i novi život, život vjere, postaje stvaran u vašem životu.

Nikada se nećete uspjeti uzdići ako vaša volja nije stala na Kristovu stranu, ako ne surađuje s Božjim Duhom. Nemojte misliti da to ne možete, već recite: “Mogu i hoću!” A Bog je odredio svoga Svetoga Duha da vam pomogne u svakom odlučnom naporu. (CTBH 147,148)

Prve pobjede postižu se u domu

“Ti se, dakle, sine moj, jačaj milošću Krista Isusa! ... Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Krista Isusa!” (2. Timoteju 2,1-3)

U svemu što se može smatrati uspjehom u Božjem djelu, prve pobjede u životu trebaju biti izvojevane u domu. (6T, str. 254)

Nakon discipline u domu i školi, svi se moraju suočiti sa strogom disciplinom života. Kako da se s njome mudro suoči, to moramo objasniti svakom djetetu i svakom mladom biću. Istina je da nas Bog ljubi, da nas želi učini sretnima i da mi nikad ne bismo morali upoznati patnju da smo uvijek poštovali Njegov Zakon; ali je jednako tako istina da na ovom svijetu, kao posljedica grijeha, svatko mora podnositi patnje, nevolje i terete. Djeci i mladima cijelog će života služiti na dobro ako ih naučimo da se hrabro suoče s ovim nevoljama i teretima. Iako prema njima moramo pokazati suosjećanje, ono nikada ne smije biti takvo da ih navede da sami sebe sažalijevaju. Njima je potrebno ono što će ih poticati i jačati, a ne ono što će ih slabiti.

Oni moraju naučiti da ovaj svijet nije mjesto za održavanje svečanih smotri, već bojno polje. Svi su pozvani da podnose teškoće kao dobri vojnici. Moraju biti jaki i ponašati se kao ljudi. Učite ih da se prava snaga karaktera vidi u spremnosti da nose terete, da izdrže na teškom mjestu, da obave posao koji se mora obaviti iako ne donosi nikakvo zemaljsko priznanje ili nagradu. (Odgoj, str. 262,263)

Nema većeg prokletstva za neki dom nego da roditelji dopuste svojoj djeci da čine što god žele. (Signs, 6. travnja 1888.)

Kad se jednom odupremo nekoj kušnji, to nam daje snagu da se drugi put odupremo još odlučnije; svaka nova pobjeda nad samim sobom poravnat će put za veće i plemenitije pobjede. Svaka pobjeda je sjeme posijano za vječni život. (5T, str. 120)

Budite čvrsti, nepokolebljivi

“Prema tome, braćo moja ljubljena, budite čvrsti, nepokolebljivi, uvijek napredujte u djelu Gospodnjem, svjesni da vaš trud u Gospodinu nije uzaludan!” (1. Korinćanima 15,58)

Oni koji ustaju u obranu Božje časti i neporočnosti istine po svaku cijenu, morat će se suočiti s mnogobrojnim nevoljama, kao što je to doživio i naš Spasitelj u pustinji kušnje. Popustljivi karakteri, koji nemaju hrabrosti da osude zlo, već ostaju nijemi kada je potreban njihov utjecaj da se obrani ono što je pravo bez obzira na pritisak, mogu izbjeći mnoge glavobolje i sebe poštediti mnogih nedoumica, ali i ostati bez vrlo bogate nagrade, a možda i svoje duše.

Oni koji u skladu s Bogom i vjerom u Njega dobivaju snagu da se odupru zlu i ustanu u obranu dobra, uvijek će prolaziti kroz teške sukobe i često će se morati boriti skoro sami. Ali će izvojevati dragocjene pobjede jer se oslanjaju na Boga. Njegova milost bit će njihova snaga. Njihovo moralno prosuđivanje ostat će oštro, jasno i osjetljivo. Njihove moralne snage bit će dovoljne da se odupru pogrešnim utjecajima. Njihovo poštenje, slično Mojsijevom, ostat će neokaljano. (*R&H*, 26. srpnja 1873.)

Čovjek mora imati moralnu snagu da bi Božje djelo obavljao bez oklijevanja. Oni koji to čine neće ostavljati mjesta samoljublju, sebičnim probicima, častoljublju, ljubavi prema uživanjima, želji da izbjegnju križ. ... Hoćemo li mi poslušati Njegov glas ili ćemo slušati umirujući glas Zloga i biti uljuljkani u kobni drijemež, upravo u predvečerje vječnih stvarnosti? (*R&H*, 7. veljače 1893.)

Naš Spasitelj želi spašavati mlade. ... On želi na njihovu glavu staviti krunu života i čuti njihove sretne glasove kako se ujedinjuju u izricanju časti i slave i veličanstva Bogu i Janjetu u pjesmi pobjede koja će bez prestanka odjekivati u nebeskim dvorima. (*R&H*, 26. kolovoza 1884.)

Hodite u svjetlu

“Pošlji svjetlost svoju i vjernost: nek me vode, nek me dovedu na tvoju svetu goru, u šatore tvoje!” (Psalam 43,3)

U ove dane, tako pune opasnosti, moramo biti izuzetno oprezni da ne odbacimo zrake svjetla koje nam Nebo u svojoj milosti šalje, jer samo uz njihovu pomoć možemo prepoznati neprijateljeve zamke. Nama je svjetlo s Neba potrebno svakoga trenutka da bismo mogli vidjeti razliku između onoga što je sveto i onoga što je obično, onoga što je vječno i onoga što je prolazno. Prepušteni sami sebi, mi bismo se spoticali na svakom koraku, naginjali bismo svijetu, odbijali bismo samoodricanje i ne bismo vidjeli nikakvu potrebu za stalnom budnošću i molitvom, i postali bismo zarobljenici Sotone kada god on to poželi. Neki su već danas u takvom položaju. Budući da su odbacili svjetlo koje im je Bog poslao, nemaju pojma na što će se spotaknuti.

Svi oni čija će se imena na kraju naći zapisana u Janjetovoj knjizi života, morat će se muški boriti u Gospodnjim bitkama. Oni će ozbiljno nastojati prepoznati i odbaciti kušnje i sve što je zlo. Oni će osjećati da je Božje oko na njima i da se od njih zahtijeva najstroža vjernost. Kao vjerni stražari oni će čuvati prolaze da Sotona ne prođe preobučen u anđela svjetla i nastavi svoje smrtonosno djelo u njihovoj sredini. ...

Oni koji su odjeveni u bijele haljine i koji okružuju Božje prijestolje ne pripadaju skupini koja više voli uživanja nego Gospodina i koji se prepuštaju matici umjesto da plivaju protiv valova protivljenja. Svi koji ostanu čisti i nepokvareni od duha i utjecaja koji prevladavaju u ovo naše vrijeme, morat će proći kroz oštre sukobe. Oni će doživljavati velike nevolje; ali će oprati haljine svoga karaktera i ubijeliti ih u krvi Janjetovoj. Oni će pjevati pjesmu pobjede u kraljevstvu slave. (R&H, 16. listopada 1883.)

Drži čvrsto

“Drži čvrsto ono što imaš, da ti nitko ne ugrabi vijenca!” (Otkrivenje 3,11)

U samo jednom trenutku može se donijeti odluka koja će odrediti nečiju vječnu budućnost. ... Ali imajte na umu da će biti potreban cijeli život truda i rada da se ponovno stekne ono što je odbačeno trenutačnim popuštanjem kušnji i nepromišljenosti. ...

Trenutačnom odlukom volje vi sebe možete staviti pod vlast Sotonine sile, ali će biti potrebno mnogo više od trenutačne odluke volje da raskinete okove i uzdignete se prema višem, svetijem životu. Namjera se može pojaviti, djelo se može započeti, ali će njegovo dovršavanje zahtijevati težak napor, vrijeme, ustrajnost, strpljenje i žrtvu. Čovjek koji svojevoljno odluta od Boga, iako je obasjan potpunim svjetlom istine, ustanovit će, kada se poželi vratiti, da su trnje i korov narasli na njegovom putu, pa ne smije biti iznenađen ili obeshrabren ako bude primoran putovati dugo po trnju okrvavljenih nogu. Najstrašnji i najužasniji dokaz čovjekovog pada u grijeh je činjenica da se za povratak mora platiti tako visoka i bolna cijena. Povratak se može ostvariti samo uz tešku borbu, stopu po stopu, iz sata u sat. ...

Oni koji zadobiju Nebo, uložili su svoje najplemenitije napore i dugotrajan i strpljiv trud da bi poželi plod svoga rada. Jedna ruka će širom otvoriti vrata Raja onima koji su prošli ispit kušnji i održali čistu savjest odbacujući svijet i njegove časti i odobravanja radi Kristove ljubavi, priznajući na taj način Njegovo ime pred ljudima i strpljivo čekajući da i On prizna njih pred svojim nebeskim Ocem i pred svetim anđelima. (NL, sv. 1, br. 24)

Čuvajte oštrinu svoje savjesti da biste mogli čuti i najtiši šapat glasa koji je govorio kao što nijedan čovjek nije govorio. (MS 121, 1898.)

Kristova pobjeda je isto tako potpuna kao i Adamov pad

“Jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,19)

Krist je nazvan drugim Adamom. U neporočnosti i svetošti, povezan s Bogom i u ljubavi s Bogom, On je počeo tamo gdje i prvi Adam. Dragovoljno je prošao tlom na kojemu je Adam pao i tako otkupio Adamov pad.

Međutim, prvi Adam je bio u mnogo povoljnijem položaju od Krista. Bog koji ga je volio, savršeno se pobrinuo za njega u Edenu. Sve u prirodi je bilo čisto i nepokvareno. ... Nikakva sjenka nije se spustila između Adama i Eve i njihovog Stvoritelja. Oni su poznavali Boga kao svojeg dobrog Oca i njihova volja je u svemu bila usklađena s Božjom voljom. ...

Međutim, stanovnicima Edena približio se Sotona i unio sumnju u Božju mudrost; optužio je Njega, njihovog nebeskog Oca i Vladara, da je sebičan zato što im je, da bi okušao njihovu odanost, zabranio da jedu ploda s drveta spoznaje dobra i zla. ...

Sotona je kušao Krista na stotinu puta okrutniji način nego Adama i u okolnostima koje su bile višestruko teže. Kušać se predstavio kao anđeo svjetla, ali je Krist uspio izdržati njegove kušnje. On je otkupio Adamov sramotni pad i spasio svijet. ...

U svojoj ljudskoj naravi On je zadržao neporočnost svoga božanskog karaktera. On je živio po Božjem zakonu i poštovao ga u svijetu punom prijestupa, otkrivajući tako cijelom nebeskom svemiru, Sotoni i svim grešnim Adamovim sinovima i kćerima da uz pomoć Njegove milosti ljudski rod može držati Božji zakon. On je došao udijeliti svoju božansku narav, svoje obličje svakoj pokajničkoj, vjernoj duši. (YI, 2. lipnja 1898.)

Kristova pobjeda je bila isto tako potpuna kao što je bio potpun Adamov pad. Zato se i mi možemo oduprijeti kušnjama i natjerati Sotonu da se udalji od nas. (MS 15, 1908.)

Krist je pobijedio svijet

“Ovo vam rekoh, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!” (Ivan 16,33)

Prije posljednjih trenutaka Kristova poniženja, kad je najdublja tuga obuzimala Njegovu dušu, rekao je učenicima: “Jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” “Osuđen [je] knez ovoga svijeta.” “Sad će on biti bačen van.” (Ivan 14,30; 16,11; 12,31) Proročkim okom Krist je prelazio preko prizora koji će se dogoditi u Njegovom posljednjem velikom sukobu. Znao je da će cijelo Nebo slaviti pobjedu kad bude uzviknuo: “Svrši se!” Do Njegova uha dopirala je glazba i pobjednički usklici iz nebeskih dvorova. Znao je da će se tada oglasiti posmrtno zvono sotonskom carstvu, a Kristovo ime objaviti kroz cio svemir od svijeta do svijeta.

Krist se radovao što za svoje sljedbenike može učiniti više nego što oni mogu tražiti ili zamisliti. Govorio je s čvrstim pouzdanjem, znajući da je veličanstvena odluka donesena prije nego što je svijet stvoren. Znao je da će istina, naoružana sve-moćnom silom Svetoga Duha, pobijediti u borbi sa zlom i da će se krvlju umrljana zastava pobjedonosno zalepršati iznad Njegovih sljedbenika. Znao je da će život Njegovih vjernih učenika biti sličan Njegovom, nizu stalnih pobjeda, do kojih se ovdje nije držalo, ali koje će se prepoznati u velikoj budućnosti. ...

“Ovo vam rekoh”, rekao je, “da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se; ja sam pobijedio svijet!” Krist nije pretrpio neuspjeh niti je bio obeshrabren, pa Njegovi sljedbenici trebaju pokazati istu ustrajnu vjeru. ... Premda očite nemogućnosti priječe njihov put, Njegovom milošću moraju ići naprijed. ... Oni trebaju imati silu da se odupru zlu, silu koju neće svladati ni zemlja, ni smrt, ni pakao, silu koja će ih pripremiti da pobijede kao što je i Krist pobijedio. (*Isusov život*, str. 564,565)

Sotona drhti i bježi pred najslabijom dušom koja nađe utočište u tom moćnom imenu. (*MS 15*, 1908.)

Kršćani svih vremena bili su pobjednici

“Jer sve što je od Boga rođeno pobjeđuje svijet. A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera.” (1. Ivanova 5,4)

Apostoli su gradili na sigurnom temelju, na Vječnoj Stijeni. K ovom su temelju donosili kamenje izvađeno iz kame-noloma ovoga svijeta. Graditelji nisu gradili bez prepreka. Njihov je rad bio izuzetno otežan protivljenjem Kristovih neprijatelja. Morali su se boriti protiv vjerskog sljepila, predrasuda i mržnje onih koji su gradili na lažnom temelju. ...

Kraljevi i upravitelji, svećenici i knezovi nastojali su uništiti Božji hram. Ali unatoč zatvaranju, mučenju i smrti, vjerni ljudi nastavljali su posao i građevina je rasla, lijepa i skladna. ...

Nakon osnivanja kršćanske Crkve uslijedila su stoljeća žestokog progonstva, ali nikad nije nedostajalo ljudi koji su izgradnju Božjeg hrama smatrali važnijom od samog života. ...

Neprijatelj pravednosti činio je sve kako bi zaustavio djelo povjereno Gospodnjim graditeljima. No Bog “ne ostavi sebe neposvjedočena” (Djela 14,17 — DF). Podizao je radnike sposobne da brane vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima. Povijest bilježi izvještaje o moralnoj snazi i junaštvu tih ljudi. Poput apostola, mnogi od njih pali su na položaju, ali je gradnja hrama stalno napredovala. Radnici su ubijani, ali je djelo napredovalo. Valdenzi, John Wycliffe, Hus i Jeronim, Martin Luther i Zwingli, Cranmer, Latimer i Knox, hugenoti, John i Charles Wesley i mnoštvo drugih donosili su k temelju građu koja će trajati za svu vječnost. ... Možemo se osvrnuti kroz stoljeća i vidjeti živo kamenje kojim se gradi kako svjetluca kao zrake svjetla u tami zabluda i praznovjerja. Tijekom cijele vječnosti ovi blistavi dragulji će sjati sa sve većim sjajem, svjedočeći o sili Božje istine. (*Djela apostolska*, str. 375,376)

Pavlov usklik pobjede

“Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač? ... Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio.” (Rimljanima 8,35-37)

Pavao je stradao zbog svoje vjere, a ipak s njegovih usana ne čujemo ni riječ prigovora. Kada govori o svojem životu punom teškog rada, briga i žrtava, kaže: “Mislim da stradanja ovoga sadašnjega vremena nisu ništa kada se usporede sa slavom koja će se pokazati u nama.” Pobjedonosni usklik Božjeg vjernog sluga odjekuje kroz vjekove sve do našeg vremena: “Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač? ... Ali u svemu ovom sjajno pobjeđujemo po onome koji nas je ljubio. Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.”

Iako je Pavao na kraju ležao u rimskoj tamnici, lišen svjetla i nebeskog zraka, odvojen od aktivnog rada u djelu Evanđelja i neposredno očekivao da bude osuđen na smrt — nije se prepustio sumnji ili očaju. Iz te mračne tamnice čuje se njegovo predsmrtno svjedočanstvo, puno duboke vjere i hrabrosti koja je nadahnjivala srca svetih i mučenika u svim prohujalim vjekovima. Njegove riječi dobro opisuju rezultate ... posvećenja. ... “Već se moja krv izljuje u Božju čast, vrijeme je moje smrti blizu. Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak.” (SL 68,69)

Poput Pavla, rane i ožiljci iz našeg rata bit će naši trofeji pobjede. (HS 130)

Jeremijina izjava zahvalnosti

“Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. Oni se obnavljaju svako jutro: tvoja je vjernost velika!” (Plač Jeremijin 3,22.23)

Međutim, vjerni prorok je svakoga dana dobivao novu snagu da izdrži. “Sa mnom je Jahve kao snažan junak! Zato će prognitelji moji posrnuti i neće nadvladati, postidjet će se veoma zbog poraza, zbog nezaboravne vječne sramote. Pjevajte Jahvi, hvalite Jahvu, jer on izbavi dušu sirote iz ruku zlikovaca.” (Jeremija 20,11.12) Iskustva kroz koja je prolazio u danima svoje mladosti i u kasnijim godinama službe, naučila su ga da “put čovjeka nije u njegovoj vlasti”, da “čovjek koji hodi ne može upravljati korake svoje”. Naučio je moliti: “Kazni me, Jahve, ali po pravici, ne u gnjevu, da nas ne zatreš.” (Jeremija 10,23.24) ...

Kad je bio pozivan da ispije čašu nevolja i boli, kad je bio u kušnji da u svome jadu kaže: “Dotrajao je život moj i nada koja mi od Jahve dolazi”, prisjećao se Božjih blagoslova koje je dobivao i pobjedonosno uzvikivao: “Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. Oni se obnavljaju svako jutro: tvoja je vjernost velika! (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 266)

Mnogi koji sebe smatraju kršćanima previše se bave mračnom stranom života iako bi se mogli radovati na svjetlosti Sunca; oni plaču kada bi trebali biti radosni; govore o nevoljama kada bi trebali upućivati hvalu Bogu za bogate blagoslove koje su dobili. Gledaju na ono što je neugodno, zbrajaju razočaranja i uzdišu zbog žalosti pa su zbog toga žalosni i teška srca, iako bi, da su nabrajali mnogobrojne blagoslove koje su dobili, zaboravili na svoje muke. Kada bi svakoga dana pamtili dobra koja su im učinjena, kada bi punili svoj um dragocjenim uspomjenama na ljubaznosti koje su primili, koliko bi prilika našli da upute zahvalnost i slavu Darovatelju svih dobara! (*Signs*, 12. veljače 1885.)

Job je znao da je njegov Izbavitelj živ

“Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će on nad zemljom ustati. A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga.” (Job 19,25.26)

U svačijem iskustvu javljaju se trenuci dubokog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja — dani kad nas obuzima tuga, kad nam postaje teško vjerovati da je Bog i dalje onaj isti ljubazni dobročinitelj svoje zemaljske djece; dani kad nevolje muče dušu, sve dok nam smrt ne postane milija od života. Upravo tada mnogi gube oslonac u Bogu i pretvaraju se u robove sumnje, okovane nevjerovanjem. Kad bismo u takvim trenucima duhovnim očima mogli shvatiti veličinu Božje providnosti, mi bismo vidjeli anđele koji se trude da nas spase od nas samih, koji pokušavaju naše stope postaviti na temelje postojanije od vječnih gora, i nova vjera, novi život prostrujali bi našim bićem.

Vjerni Job, u danima svoje nevolje i mraka, izjavljuje: ...

“Smrt mi je od patnja mojih draža.

Ja ginem i vječno živjet neću;

Pusti me, tek dah su dani moji!”

Ali iako je bio umoran od života, Jobu nije bilo dopušteno da umre. Bilo mu je ukazano na prilike koje će mu se pružiti u budućnosti, i tako mu je upućena poruka nade:

“Čvrst ćeš biti i bojati se nećeš.

Svojih se kušnja nećeš sjećat više

kao ni vode koja je protekla.” ...

Iz dubina obeshrabrenja i očaja Job se uzdigao do vrhunaca beskrajnog povjerenja u milost i spasonosnu Božju snagu. Pobjednički je uskliknuo: “On me ubit može: nade druge nemam.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 104,105)

Nitko nije bio veći od Ivana Krstitelja

“Zaista, kažem vam, između rođenih od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja.” (Matej 11,11)

Visoka trska koja je rasla pokraj Jordana, povijajući se na svakom povjetarcu, bila je vjerna slika rabina koji su stajali kao kritičari i suci Krstiteljeve zadaće. Njih su i u jednom i u drugom pravcu kolebali vjetrovi omiljenog narodnog mišljenja. Nisu se željeli poniziti i prihvatiti Krstiteljevu vijest koja ispituje srca, a ipak iz bojazni od naroda nisu se usudili otvoreno usprotiviti njegovom djelovanju. Međutim, Božji vjesnik nije bio tako strašljiva duha. Mnoštvo koje se okupljalo oko Krista bilo je svjedok Ivanova rada. Čuli su njegovo neustrašivo ukoravanje grijeha. Samopravednim farizejima, saducejima, kralju Herodu i njegovom dvoru, knezovima i vojnicima, carinicima i seljacima Ivan je govorio s podjednakom otvorenosću. Nije bio trska koja se ljulja, povijajući se na vjetrovima ljudskog veličanja i predrasuda. U tamnici je bio isti u svojoj vjernosti Bogu i u revnosti za pravdom kao kad je propovijedao Božju vijest u pustinji. U svojoj vjernosti načelu bio je čvrst kao stijena. ...

U objavljivanju Ivanova rođenja Zahariji, anđeo je izjavio: “Bit će doista velik pred Gospodinom.” (Luka 1,15) Po ocjeni Neba, što to čini veličinu? Ne ono što svijet smatra veličinom. ... Moralna vrijednost je ono što Bog cijeni. Ljubav i čistoća osobine su koje On najviše vrednuje. U Gospodnjim očima Ivan je bio velik kad se pred poslanicima Velikog vijeća, pred narodom i svojim učenicima suzdržao od traženja počasti za sebe i uputio na Isusa kao na Obećanoga. Njegova nesebična radost u Kristovoj službi predstavlja najuzvišeniju plemenitost koja je ikada otkrivena u jednom čovjeku. (*Isusov život*, str. 167,168)

Poštenje

“Nikomu ne vraćajte zlo za zlo! Marljivo nastojte činiti dobra djela pred svima ljudima!” (Rimljanima 12,17)

U svakom poslovnom pothvatu kršćanin će se ponašati upravo onako kako želi da njegova braća misle da će se ponašati. Njegovo se ponašanje rukovodi načelima. On nema prikrivenih planova i misli, pa, prema tome, nema što skrivati ni zataškavati. Njega mogu kritizirati, njega mogu iskušavati, ali će njegovo neograničeno poštenje sjati kao čisto zlato. On je blagoslov za sve koji posluju s njime jer je njegova riječ vjerodostojna. On je čovjek koji nikada neće iskoristiti svoga bližnjega. On je prijatelj i dobročinitelj svima, i njegovi bližnji imaju povjerenja u njegov savjet. ... Istinski častan čovjek nikada neće iskoristiti slabost ili nesposobnost drugih da napuni svoj novčanik. On određuje poštenu protuvrijednost za ono što prodaje. Ako ima nedostataka u prodanoj robi, on to otvoreno kaže svojem bratu ili bližnjemu iako zbog toga može raditi protiv svojih interesa.

U svim pojedinostima života moraju se primjenjivati najstroža načela poštenja. To nisu načela po kojima se upravlja svijet jer Sotona, varalica, lažov i tlačitelj, vlada njime pa ga njegovi podanici slijede i izvršavaju njegove namjere. Međutim, kršćani služe drugom gospodaru i njihova djela moraju biti u skladu s Božjom voljom, a ne sa sebičnim probojima. Udaljavanje od savršenog poštenja u poslovnim pothvatima nekima izgleda potpuno nevažno, ali naš Spasitelj ne misli tako. ...

Čovjek ne mora imati privlačan izgled, može imati nedostataka na mnogim područjima, ali ako uživa ugled nepokolebljivog poštenja, bit će poštovan. ... Čovjek koji se ustrajno drži istine, zadobit će sveopće povjerenje. Neće u njega imati povjerenja samo njegova braća u vjeri, već će ga i nevjernici biti prisiljeni priznati kao časnog čovjeka. (*Letter 3, 1878.*)

Istinoljublje

“Oni neće više činiti nepravdu, neće više govoriti laži; u njihovim ustima neće se više naći jezik prijevarni. Moji će pasti i odmarati se, i nitko im neće smetati.” (Sefanija 3,13)

Istinoljubivost i časnost božanske su osobine i onaj tko ih posjeduje, posjeduje nepobjedivu snagu. (MS 139, 1898.)

Nikada ne okolišajte; nikada ne recite neistinu propisom ili primjerom. ... Budite poštteni i ne zastranjajte. Nemojte sebi dopustiti čak ni najmanju neiskrenost. (MS 126, 1897.)

Spasitelj je duboko prezirao svaku prijevaru. To pokazuje stroga kazna koja je zadesila Ananiju i Safiru. (R&H, 13. travnja 1905.)

Odvratne su Mu lažljive usne. On objavljuje da u Sveti Grad “neće unići ništa nečisto i nijedan tko čini gadost i laž” (Otkrivenje 21,27 — DF). Ne uzimajmo istinu olako. Neka ona postane dijelom života. Igrati se njome i prikazivati je onako kako to odgovara vlastitim sebičnim planovima znači brodolom vjere. ... Tko govori neistinu, jeftino prodaje dušu. Njegove laži mogu naizgled korisno poslužiti u slučajevima nužde; može izgledati da će uspjeti u poslu koji ne bi mogao ostvariti na pošten način; ali na kraju dolazi do stanja u kojem više nikome ne može vjerovati. Budući da je sam krivotvoritelj, ne vjeruje riječima drugih. (Djela apostolska, str. 47)

Nitko se ne može hvalisati svojom istinoljubivošću, jer ako nije postao pobjednik, ne zna što je prava istinoljubivost. Nitko ne može upoznati čvrstinu svoje istinoljubivosti i poštenja dok nije prošao vatreni ispit kušnji da stekne dobitak na sumnjiv način. (Letter 110, 1897.)

Onaj čije je srce ispunjeno ljubavlju koja potječe od Boga neće dopustiti da samouzvišenje ili nepoštenje nađe mjesta u njegovom životu. Onaj tko je “nanovo rođen” Duhom, otkrivat će Krista u svojem svakidašnjem životu. Takav će biti častan u svim svojim postupcima. Neće se baviti lukavim, prepredenim i podmuklim djelovanjem. Dobri rodovi koji će se pokazati u njegovom životu bit će svjedočanstvo o stanju njegovog srca. (R&H, 4. svibnja 1905.)

Poniznost

“Oholost ponizuje čovjeka, a ponizan duhom postiže čast.”
(Izreke 29,23)

Čovjek može uzdizati sebe, oholo se hvališući svojom snagom, ali za tren oka Bog ga može vratiti u ništavilo. Sotonino je djelo da čovjeka navede da slavi sebe i sposobnosti koje je dobio. Svaki čovjek preko kojega djeluje Bog mora naučiti da je živi, sveprisutni i svedjelatni Bog iznad svega i da mu je na uporabu dao sposobnosti i talente — intelekt da stvara, srce da bude sjedište Njegovog prijestolja, osjećaje da poteku kao blagoslov svima s kojima se druži, savjest preko koje će ga Sveti Duh osvjedočivati u grijeh, u pravdu i u sud. (YI, 28. ožujka 1905.)

Oholost, neznanje i ludost prate jedna drugu. Gospodin je nezadovoljan kada se oholost pokaže među onima koji govore da su Njegov narod. (4T, str. 634)

Roditelji ... znam da vam je mnogo lakše da svoju djecu naučite oholosti nego poniznosti! (1T, str. 134)

Prije časti ide poniznost. Da popuni visoko mjesto pred ljudima, Nebo bira djelatnika koji ... pred Bogom zauzima nisko mjesto. Učenik koji najviše sličići djetetu najuspješniji je u radu za Boga. Nebeska bića mogu surađivati s onim koji ne želi uzvisiti sebe, već spasiti ljude. ... Nakon susreta s Kristom poći će raditi za one koji umiru u svojim grijesima. On je pomazan za svoju službu i imat će uspjeha tamo gdje bi mnogi učeni i umni pretrpjeli neuspjeh. ...

Jednostavnost, zaboravljanje na sebe i dječja ljubav ispunjena povjerenjem — osobine su koje Nebo cijeni. To su osobine prave veličine. (Isusov život, str. 358)

Salomon nikad nije bio tako istinski bogat, ni tako mudar, ni tako velik kao kad je priznao: “Ja sam još sasvim mlad te ne znam vladati.” (Izraelski proroci i kraljevi, str. 18)

Velikodušnost

“Tko dijeli obilato, sve više ima, a tko škrtari, sve je siromašniji. Podašna duša nalazi okrepu, i tko napaja druge, sam će se napojiti.” (Izreke 11,24.25)

Bog je taj koji ljude blagoslivlja imetkom i On to čini da bi mogli dati za napredovanje Njegova djela. On šalje sunce i kišu. On čini da bilje raste. On daje zdravlje i sposobnost da privrijedimo sredstva. Svi blagoslovi potječu iz Njegove darežljive ruke. Zauzvrat želi da ljudi pokažu svoju zahvalnost vraćanjem dijela u obliku desetine i darova — darova zahvalnosti, dragovoljnih darova, darova za prijestup. Kad bi u riznicu potekla sredstva u skladu s božanskim planom — desetina svih prihoda i dragovoljni darovi — bilo bi ih u obilju za napredovanje Gospodnjeg djela.

No srca ljudi sebičnošću otvrdnu i, kao Ananija i Safira, nađu se u kušnji da zadrže dio vrijednosti pretvarajući se da ispunjavaju Božje zahtjeve. Mnogi su rastrošni u zadovoljavanju svojih želja. Muškarci i žene misle na svoja zadovoljstva i zadovoljavaju svoj ukus, dok Bogu, gotovo nevoljko, donose zakinuti dar. Zaboravljaju da će Bog jednog dana zahtijevati točan račun kako su upotrijebili Njegova dobra. (*Djela apostolska*, str. 47)

Stalna spremnost na samoodricanje i dobročinstvo pravi je Božji lijek za razornu bolest grijeha sebičnosti i lakomosti. Bog je uredio sustavno dobročinstvo da bi osigurao svoje djelo i zadovoljio potrebe napaćenih i siromašnih. On je odredio da davanje postane navikom koja će spriječiti opasni i prijevorni grijeh lakomosti. Neprekidno davanje izgladnjuje lakomost do smrti. ... Bog zahtijeva stalnu primjenu dobročinstva kako bi sila navike činjenja dobra mogla slomiti silu navike suprotnog smjera. (*3T*, str. 548)

Ljubav

“Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrostiva; ljubav ne zavidi, ne hvasta se, ne oholi se.” (1. Korinćanima 13,4)

Oni koji otvaraju svoja srca i svoje domove i pozivaju Krista da stanuje u njima, trebaju održavati moralno ozračje neokaljano sukobima, gorčinom, gnjevom, zlobom ili neljubaznim riječima. Isus neće prebivati u domu u kojem vladaju sukobi, zavist i ogorčenost. ...

Pavao je stekao zdravo vjersko iskustvo. Kristova ljubav bila je njegova glavna tema, sila koja je upravljala njime.

Kada bi se našao u obeshrabrujućim okolnostima koje bi imale poražavajući utjecaj na polovične kršćane, on bi ostajao čvrst u srcu, pun hrabrosti, nade i radosti uzvikujući: “Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!” Ista nada i radost vide se na palubi broda dok u njega udaraju olujni vjetrovi, dok se brod skoro raspada. On daje naloge zapovjedniku broda i uspijeva sačuvati živote svih putnika. Iako zatvorenik, on je zapravo kapetan broda, najslobodniji i naj sretniji čovjek na palubi. Kada se brod razbio i bio izbačen na obalu barbarskog otoka, on je bio najspokojniji, najuspješniji u spašavanju svojih bližnjih iz vodenog groba. Njegove su ruke donijele drva da se upali vatra na dobrobit svih prozeblih brodolomaca. Kada su vidjeli otrovnu zmiju kako se savija oko njegove ruke, bili su puni užasa; ali ju je Pavao smireno otresao u vatru znajući da mu ona ne može nauditi, jer ima neograničeno povjerenje u Boga.

Kada bi se našao pred zemaljskim kraljevima i dostojanstvenicima koji su mislili da drže njegov život u svojoj ruci, nije se uznemirivao jer je svoj život predao Bogu u ruke. ... Poput anđela milosti, milost je činila da njegov glas postane blag i jasan dok je ponavljao poruku o križu, o neizmjernej Kristovoj ljubavi. (*R&H*, 8. rujna 1885.)

Djela ljubavi imaju divnu moć jer su božanska. (*Odgoj*, str. 102)

Riječi i djela nalik Kristovim

“Tvoje će te riječi opravdati, tvoje će te riječi osuditi.”
(*Matej 12,37*)

Kada djelo koje vam je povjereno obavljate bez rivalstva ili kritiziranja drugih, tada će ga pratiti sloboda, svjetlost i sila koje će dati karakter i utjecaj ustanovama i poslovima s kojima ste povezani.

Imajte na umu da se nikada ne nalazite u povoljnom položaju kada se hvališete ili kada sebi uzimate pravo da se okomljujete na svaku dušu koja vam se približi. Ako popustite kušnji da kritizirate bližnje, da ukazujete na njihove slabosti i rušite ono što oni grade, možete biti sigurni da djelo koje je vama povjereno nećete obaviti na plemenit i dobar način.

Ovo je vrijeme kada svaki čovjek na odgovornom položaju i svaki vjernik Crkve treba dovesti svaku pojedinost svoga rada u potpuni sklad s naukom Božje riječi. S neumornom budnošću, vatrenom molitvom, riječima i djelima nalik Kristovim, trebamo pokazati svijetu kakvu Crkvu Bog želi. ...

Krist se ponizio i stao na čelo ljudskog roda da se suoči s kušnjama i da izdrži nevolje s kojima se ljudi suočavaju i koje moraju izdržati. On je morao saznati što ljudski rod mora pretrpjeti od palog neprijatelja da bi znao kako će pomoći onima koji se suočavaju s kušnjom.

Krist je postavljen za našeg suca. Otac nije sudac. Ni anđeli to nisu. Nama treba suditi Onaj koji je uzeo ljudsku narav, koji je u ovom svijetu živio savršenim životom. Samo On može biti naš sudac. ... Nitko od nas nije postavljen da sudi bližnjima. Sve što vi možete učiniti jest da sebe pokorite i disciplinirate. ...

Mi trebamo izgraditi karakter, ali to treba biti Kristov karakter. ... Neka nam Bog pomogne da umremo sebi i da se nanovo rodimo da bi Krist mogao živjeti u nama kao živo, aktivno načelo, kao sila koja će nas učiniti svetima. (*Sp. Test.*, Series B, br. 4, str. 19—23)

Mir

“S Bogom ti se sprijatelji i pomiri, i vraćena će ti opet biti sreća.” (Job 22,21)

Ukricali smo se na mali brod koji nas je trebao prevesti preko Kanala i dovesti nas do danske obale. Imala sam kabinu s dva kreveta zaštićena teškim zavjesama — udobnost koju smo smatrali prevelikom za jednodnevno putovanje u trajanju od jedva šest sati. Međutim, morali smo promijeniti svoje mišljenje prije nego što smo stigli na cilj. Prvi sat smo proveli na palubi, u ugodnoj i udobno namještenoj prostoriji za dame. Vrijeme je bilo dobro, more mirno i svi smo očekivali udobno putovanje. Međutim, uskoro je kapetan, prolazeći kroz prostoriju, rekao da sidemo u svoje kabine i da odmah legnemo jer nam se približava oluja. Pokorili smo se iako bez volje. Za kratko vrijeme brod je počeo silovito posrtati, i mi smo se jedva uspijevali održati na posteljama. Meni je bilo vrlo loše, imala sam teškoća s disanjem, kao da se svaki organ bori s nekom teškom bolešću i da popušta pred njezinim smrtonosnim nartajima. ...

Smrt mi je izgledala vrlo blizu, ali sam se uhvatila čvrstim zahvatom vjere za Isusovu ruku. Onaj koji drži sve vode na dlanu svoje ruke, može nas održati u svakoj oluji. Vode velikih dubina slušaju Njegov glas: “Dotle, ne dalje, rekao sam njemu, tu nek se lomi ponos tvog valovlja!” Sjetila sam se kako je Isus utišao strah svojih učenika kada je smirio oluju na Galilejskom jezeru; pa zar bih se ja trebala plašiti i sumnjati u Njegovu zaštitu koju mi je uvijek davao u mojem poslu? I moje srce je obuzeo savršeni mir jer sam našla utočište u Njemu. Pouka o povjerenju koju sam naučila tijekom tih nekoliko sati bila mi je vrlo dragocjena. Ustanovila sam da nam svaka nevolja koja u životu naiđe pruža novu pouku o našoj ovisnosti i povjerenju u našeg nebeskog Oca. Mi trebamo vjerovati da je Bog s nama na svakom mjestu i da se u svakom teškom trenutku možemo čvrsto uhvatiti za ruku u kojoj je sadržana sva moć. (HS 221)

Nijedna riječ Njegovog obećanja nije ostala neispunjena

“Blagoslovljen Jahve, koji je narodu svome Izraelu dao mir u svemu kako je obećao; nije propalo nijedno od njegovih lijepih obećanja koja je dao sluzi svome Moj-siju.” (1. o kraljevima 8,56)

Imali smo prednost promatrati najslavniji zalazak sunca koji smo ikada vidjeli. Jezik je nedovoljan da opiše njegovu ljepotu. Posljednje zrake sunca na zalasku, srebrne i zlatne, purpurne, boje jantara i tamnocrvene, bacale su svoj odsjaj na nebu, postajući sve svjetlije i svjetlije, podižući se sve više i više na obzoru, dok nije počelo izgledati da su se vrata Neba širom otvorila i da zrake njegove unutrašnje slave sjaje prema nama. Dva sata čudesni prizor obasjavao je hladno nebo na sjeveru — bila je to slika koju je naslikao Veliki Umjetnik na pokretnom platnu nebesa. Izgledalo je kao da se Bog smiješi svim zemaljskim domovima, stjenovitim ravninama, nazupčanim planinama, usamljenim šumama kroz koje smo putovali.

Anđeli milosti kao da su šaptali: “Podigni svoj pogled! Ova slava je samo jedna zraka svjetla koja dolazi od Božjeg prijestolja. Nemoj živjeti samo za ono što se događa na ovoj zemlji. Podigni svoj pogled i promatraj vjerom stanove u nebeskom domu.” Ovaj prizor je bio za mene kao duga obećanja Noi, pomogao mi je da shvatim sigurnost Božje neizmjerne brige, da pogledam naprijed prema luci sigurnosti koja čeka vjernog radnika. Nakon tog prizora uvijek sam osjećala da nam je Bog dao taj zalag svoje ljubavi da bi nas ohrabrio. Dokle god bude trajalo moje pamćenje, uvijek ću se sjećati te ljepote, utjehe i mira koje mi je donijela ta slika. (HS 220,221)

Ljudski um ne može shvatiti sva bogatstva i svu veličinu samo jednog Božjeg obećanja. Jedan vidi njegovu slavu s jedne strane, a drugi ljepotu i milost s druge strane i duša se ispunjava nebeskom svjetlošću. (TM 111)

U njima nam se On obraća pojedinačno. ... U tim nam obećanjima Krist govori o svojoj milosti i moći. (Put u bolji život, str. 65,66)

Božja obećanja upućena su meni

“Pjevajte Jahvi, vjernici njegovi, zahvaljujte svetom imenu njegovu! Jer samo za tren traje srdžba njegova, a čitav život dobrota njegova. Večer donese suze, a jutro klicanje.” (Psalam 30,5.6)

Izbrisati Božja obećanja iz Božje riječi bilo bi isto kao ukloniti sunce s nebeskog svoda. Ne bi nam ostalo ništa čime bismo mogli rasvijetliti svoje iskustvo. Bog je stavio svoja obećanja u svoju Riječ kako bi nas naveo da razvijemo vjeru u Njega. Preko tih obećanja On povlači u stranu veo koji nam sakriva vječnost, omogućuje nam pogled u mnogo veću i sjajniju slavu koja očekuje pobjednike. I zato, otpočnimo u Gospodinu. Slavimo Ga što nam je dao tako slavna otkrivenja svojih namjera.

Uzduž svih naših putova Bog stavlja cvijeće svojih obećanja da bi uljepšao naše dane. Ali mnogi ne obraćaju pozornost na to cvijeće, birajući umjesto njega trnje i korov. Na svakom koraku oni plaču i nariču iako bi se mogli radovati u Gospodinu i zahvaljivati Mu što je put prema Nebu učinio tako ugodnim.

Dok promatramo Božja obećanja, nalazimo utjehu, nadu i radost jer nam ona prenose riječi Beskonačnoga. Da bismo pravilno cijenili ova dragocjena obećanja, moramo ih pomno proučavati i istraživati u pojedinosti. Koliko radosti bismo mogli unijeti u svoj život, koliko dobrote u svoj karakter kada bismo ta obećanja prihvatili kao da su upućena nama! I dok putujemo prema Nebu, razgovarajmo o blagoslovima koji su razasuti uzduž puta. Kada bismo razmišljali o stanovima koje Krist priprema za nas, zaboravili bismo male smetnje s kojima se suočavamo svakoga dana. Činilo bi nam se da udišemo ozračje nebeske domovine prema kojoj putujemo i bili bismo utješeni i umireni. ... Proslavimo Boga time što ćemo Isusa i Nebo utkati u svoj život. (YI, 23. siječnja 1902.)

Pouzdana Božja obećanja sačuvat će naša srca u savršenom miru. (Letter 27, 1886.)

Prosinac VJEČNI ŽIVOT

1. prosinca

Pripremanje za vječni život

Učvrstite svoj poziv i izbor

“Zato, braćo, to ozbiljnije nastojte da u vlastitu korist učvrstite svoj poziv i izbor! Radeći tako, sigurno nećete nigda pasti. Tako će vam se, naime, pružiti sve što je potrebno za ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista.” (2. Petrova 1,10.11)

Ovdje nam je ponuđena policica životnog osiguranja kojom nam je osiguran vječni život u Božjem kraljevstvu. ... Hvatajući se za Životodavca koji je dao svoj život za nas, mi primamo vječni život. (MS 99a, 1908.)

Svatko odlučuje o svojoj vječnoj budućnosti i samo o nama ovisi hoćemo li steći vječni život. Hoćemo li provesti u život pouke objavljene u Božjoj riječi, u tom velikom Kristovom udžbeniku? To je najveća, a ipak najjednostavnije napisana i najlakše razumljiva knjiga koja je ikada pripremljena i koja pruža obrazovanje o pravilnom ponašanju, govoru, navikama i sklonostima. To je jedina knjiga koja priprema ljudska bića za život koji se može usporediti s Božjim životom. A oni koji svakoga dana budu proučavali tu Riječ, bit će jedini dostojni primiti diplomu koja im daje pravo da odgajaju i obrazuju djecu za ulazak u višu školu, da budu okrunjena kao nadmoćni pobjednici.

Isus Krist je jedini sudac koji će ocjenjivati osposobljenost ljudskog oruđa da primi vječni život. Vrata svetoga Grada otvorit će se za one koji su bili ponizni, krotki i skromni sljedbenici Isusa Krista, koji su sve naučili od Njega, koji su od Njega primili policicu svojeg životnog osiguranja, koji su oblikovali svoj karakter po ugledu na božanski. (MS 3, 1906.)

Kada otkupljeni budu izbavljeni sa Zemlje, vrata Božjega grada otvorit će se za njih. ... U njihove će ruke biti stavljena harfa i njihov će glas odjeknuti u pjesmi hvale Bogu i Janjetu čijom su velikom žrtvom postali dionici božanske naravi i dobili besmrtnu baštinu u Božjem kraljevstvu. (MS 99a, 1908.)

Držite zapovijedi

“Blago onima koji tvore zapovijesti njegove da im bude vlast nad drvetom života i da uđu na vrata u grad.” (Otkrivenje 22,14 — DK)

Sukob je pred nama. Jedina sadašnja sigurnost bilo koga od nas je jedinstvo s Kristom u Bogu. Mi moramo nastojati ući na vrata u Grad. Međutim, ova vrata se neće lako pokrenuti na svojim šarkama. Ona neće propustiti sumnjive karaktere. Mi već sada moramo težiti za vječnim životom revnošću koja je u skladu s vrijednošću nagrade koja je pred nama. Neće novac, imanje ili položaj, već posjedovanje karaktera nalik na Kristov otvoriti pred nama vrata Raja. Neće dostojanstvo ili intelektualna dostignuća zadobiti za nas krunu besmrtnosti. Jedino će krotki i ponizni, koji su Boga učinili svojim jedinim blagom, dobiti taj dar. ...

Ponovno stvoriti dušu, izvesti svjetlo iz tame, ljubav iz neprijateljstva, svetost iz pokvarenosti, to može učiniti samo Svemogući Bog. Ovo djelo Beskonačnoga u kojemu On, uz pristanak ljudskog bića, čini da život postane potpun u Kristu, da karakter bude savršen, znanost je vječnosti.

Koja je čast ukazana Kristu? Da bez služenja silom, bez uporabe nasilja sjedini volju ljudskog bića s Božjom voljom. To je istinska znanost iznad svih znanosti, jer se uz njezinu pomoć obavlja velika promjena u umu i karakteru — promjena koja se mora dogoditi u životu svakog ljudskog bića koje želi proći kroz vrata Božjega grada. (*Letter 155, 1902.*)

Tada će oni koji su držali Božje zapovijedi udisati dah besmrtnosti ispod drveta života, i tijekom beskrajnih vjekova stanovnici bezgrešnih svjetova će u vrtu radosti promatrati uzor savršenog djela Božjeg stvaranja, netaknutog prokletstvom grijeha — uzor onoga što bi postala cijela zemlja da je čovjek ispunio Stvoriteljev slavni plan. (*Patrijarsi i proroci, str. 41*)

Hodite neprestano s Bogom

**“Henok je hodio s Bogom, potom iščeznuo; Bog ga uze.”
(Postanak 5,24)**

Kada Bog uzme vjernike svoje Crkve na Nebo, bit će to zato što su ovdje na Zemlji živjeli s Njime, primajući s Neba snagu i mudrost i osposobivši se da Mu ispravno služe. Oni koji budu uzeti na Nebo, bit će muškarci i žene koji se sada mole skrušeno i ponizno, čija srca nisu puna taštine. U svojem postupanju prema vjernima i nevjernima oni su predstavljali Krista. (*MS 11, 1901.*)

Oni koji ne nalaze nikakvog uživanja u razmišljanju i razgovorima o Bogu u ovom životu, ne bi u tome uživali ni u životu koji će doći, kada će Bog biti uvijek prisutan i boraviti sa svojim narodom, dok će oni koji rado razmišljaju o Bogu doći na svoje udišući čisto nebesko ozračje. Oni koji na Zemlji vole razmišljati o Nebu, bit će sretni u svetom okruženju i zadovoljstvima. ...

Dok su bili na svijetu, nisu smatrali da pripadaju sebi pa je Bog stavio svoj pečat na njih kao znak da pripadaju Njemu. Nebo će pripadati onima koji čeznu za njim svim srcem, koji ulažu napore u skladu s vrijednošću cilja za kojim teže. Oni koji će zadobiti Nebo usmjerit će svoje misli prema onome što je na Nebu. (*R&H, 13. svibnja 1890.*)

“Blago onima koji su čista srca jer će Boga gledati.” (Matej 5,8) Henok je tri stotine godina čistio svoju dušu da bi bio u skladu s Nebom. Tijekom tri stoljeća on je hodio s Bogom. On je stajao na pragu svijeta vječnosti, i samo ga je korak dijelio od zemlje blagoslova, a sada su se portali otvorili i hod s Bogom, koji je tako dugo trajao na Zemlji, nastavio se kad je prošao kroz vrata Svetoga Grada, kao prvi čovjek koji je tamo ušao. (*Patrijarsi i proroci, str. 64*)

Hodite u vjeri

“Krećemo se, naime, u području vjere, a ne u području gledanja.” (2. Korinćanima 5,7)

Mi trebamo živjeti ne zato da uzdižemo sebe, već da bismo, kao Božja mala djeca, na najbolji mogući način obavili posao koji nam je On povjerio. Naš je zadatak da ostavimo pravi dojam na svoje bližnje. Mi se pripremamo za vječnost, za nebesko oporavište, u kojemu će Veliki Liječnik obrisati suze s naših očiju, gdje će lišće s drveta života poslužiti za liječenje svih naroda.

Uхватimo se za Isusa Krista živom vjerom i živimo u poniznosti uma. Tada će nam se pokazati Božja milost i mi ćemo vidjeti Njegovo spasenje. Pozdravit ćemo i veliku obitelj otkupljenih. ... Zasvirat ćemo u svoje zlatne harfe i Nebo će odjeknuti bogatom glazbom. Staviti ćemo svoje blistave krune kraj Njegovih nogu i odati slavu Onome koji je pobijedio radi nas.

Možda ovdje ima nekih pojava koje ne razumijemo. Neki tekstovi u Bibliji možda nam izgledaju tajanstveni jer nadmašuju moć našeg ograničenog razumijevanja. Ali kada nas naš Spasitelj povede uzduž obala rijeke žive vode, razjasnit će nam sve što dotad nismo mogli jasno sagledati.

Dok razmišljam o budućoj slavi na Nebu, osjećam duboku želju da svaka živa duša sazna o njoj. ... Njega želim uzdići kao moćnog Iscjelitelja. ...

Veoma je značajno za nas nalazimo li se u utrci za onim što je na Nebu ili za onim što je na Zemlji. Zemaljsko će uskoro proći. U ove naše dane dolazi do velikog uništavanja zemaljskih riznica. Događaju se “potresi zemlje u raznim mjestima” i nevolje i teškoće vide se na sve strane. Međutim, mi se pripremamo da postanemo pripadnici nebeske obitelji, djeca nebeskog Kralja. (*R&H*, 8. kolovoza 1907.)

Budite spremni i čekajte

“I reći će se u onaj dan: Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdasmu, on nas je spasio; ovo je Jahve u koga se uzdasmu! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu.” (Izaija 25,9)

Dok slušam o strašnim nesrećama koje se događaju iz tjedna u tjedan, pitam se: Što sve to znači? Najuzasnije katastrofe slijede jedna za drugom u kratkim razmacima. Koliko često slušamo o potresima i orkanskim vjetrovima, o razornim požarima i poplavama uz velike gubitke života i imovine! Očito je da su ove nesreće hiroviti izljevi naizgled neorganiziranih, poremećenih sila, ali se u njima može pročitati Božja namjera. One su samo jedno od sredstava kojima On nastoji probuditi muškarce i žene da shvate opasnost u kojoj se nalaze. ...

Božji sudovi se izljevaju na Zemlju. Oni upućuju svečanu opomenu govoreći: “Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.”

Živimo u vremenu završnih događaja zemaljske povijesti. ... Nemamo više vremena — ni trenutka — za gubljenje. Neka nas ne nađe da spavamo na straži. ... Uvjeravajmo muškarce i žene posvuda da se pokaju i pobjegnu od gnjeva koji dolazi. Pokrenimo ih da se smjesta pripreme jer tako malo znamo o svemu što nas čeka. ...

Gospodin će uskoro doći i moramo biti spremni i čekati Njegovo pojavljivanje. O, kako će biti slavno vidjeti kako Ga pozdravljaju oni koje je On otkupio! ... Kad bismo samo uspjeli vidjeti Kralja u svoj Njegovoj ljepoti, bili bismo zauvijek blagoslovljeni! Osjećam da moram glasno uzviknuti: “Idemo kući!” Približavamo se vremenu kad će Krist doći u sili i velikoj slavi da uzme svoje otkupljene u njihov vječni dom. ...

U velikom završnom djelu suočit ćemo se sa zbunjujućim okolnostima s kojima se nećemo znati snaći; ali ne smijemo zaboraviti da djeluju tri velike nebeske sile, da je božanska ruka na upravljaču i da će Bog ostvariti svoja obećanja. On će iz ovoga svijeta prikupiti narod koji će Mu služiti u pravdi. (8T, str. 252—254)

Božji narod oslobođen

“Otkupljeni od Gospoda vratit će se po njemu i doći će u Sion pjevajući. Glavu će njihovu obasjavati radost vječna, veselje i radost prate ih, briga i uzdisanje bježe.”
(Izaija 35,10 — Šarić)

U ponoći Bog pokazuje svoju moć da izbavi svoj narod. Pojavljuje se sunce u punom sjaju. Znakovi i čudesa brzo se nižu. Zli s užasom i čuđenjem gledaju prizor, dok pravedni u svečanoj radosti promatraju znakove svog izbavljenja. Čini se da se sve u prirodi poremetilo. ... Pojavljuju se tamni, teški oblaci i bučno se sudaraju. Usred razbješnjelog neba svijetli je prostor neopisive slave, odakle dolazi Božji glas kao glas mnogih voda govoreći: “Svršeno je!” (Otkrivenje 16,17)

Taj glas potresa nebesa i zemlju. Nastaje silan potres, “kakav nikad ne bi otkada se ljudi pojavio na zemlji — tako velik bijaše taj potres, tako snažan” (Otkrivenje 16,17.18). Kao da se nebeski svod otvara i zatvara. Kao da na trenutak kroz njega bljesne slava s Božjeg prijestolja. Planine se tresu poput trske na vjetru, a odlomljene stijene padaju na sve strane. ...

Grobovi se otvaraju i bude se “mnogi koji snivaju u prahu zemljinu; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost” (Daniel 12,2). Svi koji su umrli u vjeri u poruke trećeg anđela izlaze proslavljeni iz svojih grobova da čuju Božji savez mira s onima koji su održali Njegov Zakon. ...

S neba se čuje Božji glas koji objavljuje dan i sat Isusova dolaska i proglašava vječni savez sa svojim narodom. Poput tutnja najjačeg groma prolamaju se Zemljom Njegove riječi. Božji Izrael stoji slušajući, pogleda uprtog prema gore. Njihova su lica obasjana Njegovom slavom i sjaje kao Mojsijevo lice kad je sišao sa Sinaja. Zli ne mogu gledati u njih. A kad je izrečen blagoslov nad onima koji su štovali Boga svetkujući Njegovu subotu, prolama se pobjednički usklik. (*Velika borba*, str. 547—550)

Sam Krist dolazi po nas

“Jer će sam Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkanđela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Stoga, tješite jedan drugoga tim riječima!” (1. Solunjanima 4,16-18)

Isus dolazi, dolazi na oblacima i s velikom slavom. Pratit će Ga mnoštvo blistavih anđela. Kada dođe, proslavit će one koji su Ga voljeli i držali Njegove zapovijedi i uzeti ih k sebi. Nije zaboravio ni njih ni svoje obećanje. (*R&H*, 22. studenoga 1906.)

Ubrzo se na istoku pojavljuje mali crni oblak. ... Božji narod zna da je to znak Sina Čovječjega. U svečanoj tišini oni ga netremice promatraju dok se približava Zemlji ... dok ne preraste u veliki bijeli oblak, kojemu donji dio slični na razgorjelu vatru, a nad kojim lebdi duga saveza. Isus se približava kao silni pobjednik. ...

Kako se živi oblak približava, svako oko vidi Kneza života. Trnov vijenac sad ne nagrđuje Njegovu svetu glavu, na njoj počiva kruna slave. Njegovo lice nadmašuje sjajem zasljepljujuću svjetlost podnevnog sunca. “Na svom ogrtaču — na boku — nosi napisano ime: ‘Kralj kraljeva’ i ‘Gospodar gospodara’.” (Otkrivenje 19,16) ... Nebesa se svijaju kao svitak, Zemlja drhti pred Njim, a sve se gore i svi otoci pokreću sa svojih mješta. ...

Usred posrtanja Zemlje, bljeskova munja i tutnjave gromova, glas Božjeg Sina poziva svete koji spavaju. ... Uzduž i poprijeko cijele zemlje mrtvi će čuti ovaj glas i oni koji ga čuju, oživjet će. ... Ali svi ustaju u svježini i snazi vječne mladosti. ...

Živi pravedni se preobražavaju “u jedan hip, u tren oka”. Na Božji su glas proslavljeni; sada su besmrtni i s uskrsnutim svetima odneseni u zrak u susret Gospodinu. (*Velika borba*, str. 550—554)

Kakav je to bio slavni sastanak! (*Rani spisi*, str. 232)

Dan Kristovog krunjenja

“Velika su i divna tvoja djela, Gospodaru, Bože, Sve-mogući! Pravedni su i ispravni tvoji putovi, Kralju na-roda!” (Otkrivenje 15,3)

Toga dana izbavljeni će blistati slavom Oca i Njegovog Sina. Svirajući u svoje zlatne harfe, nebeski anđeli ukazat će dobrodošlicu Kralju i trofejima Njegove pobjede — one koji su se oprali i ubijelili svoje haljine u krvi Janjetovoj. Odjeknut će i pjesma pobjede ispunjavajući cijelo Nebo. Krist je pobijedio. On ulazi u nebeske dvore u pratnji svojih otkupljenih, svjedoka da Njegove patnje i žrtva nisu bile uzaludne. (*R&H*, 22. studenoga 1906.)

Visoko iznad grada, na temeljima pretopljenog zlata stoji prijestolje, visoko i uzdignuto. Na njemu sjedi Božji Sin, a oko Njega su podanici Njegova kraljevstva. Nema jezika niti pera koje bi opisalo Kristovu moć i veličanstvo. Slava vječnog Oca okružuje Njegova Sina. Sjaj Njegove pojave ispunjava Božji grad i razlijeva se izvan vrata, preplavljujući cijelu Zemlju svojim blještavilom.

Najbliži prijestolju su oni koji su nekada revnovali za Sotoninu stvar, ali koji su, kao glavnje istrgnute iz ognja, pošli za svojim Spasiteljem u dubokoj, iskrenoj privrženosti. Do njih su oni koji su usavršili kršćanski karakter usred prijevara i nevjerstva, koji su štovali Božji zakon kada ga je kršćanski svijet proglasio ukinutim, i milijuni iz svih vremena koji su zbog svoje vjere podnijeli mučeničku smrt. A iza njih je “veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojiti, iz svakoga naroda i plemena, puka i jezika ... pred prijestoljem i pred Janjetom, obučeni u bijele haljine, s palmama u rukama” (Otkrivenje 7,9). Njihova je borba završena, a pobjeda izvojevana. Trčali su utrku i postigli cilj. ...

U nazočnosti okupljenih stanovnika Zemlje i Neba otpočinje završna krunidba Božjeg Sina. (*Velika borba*, str. 571,572)

Krist mi predaje krunu i harfu

“Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak.” (2. Timoteju 4,8)

Prije nego što će ući u Sveti Grad, Spasitelj svojim sljedbenicima daje simbole pobjede i oznake njihovog kraljevskog dostojanstva. Sjajni redovi su oblikovali savršeni četverokut oko svog Kralja, čiji se veličanstveni stas uzdiže visoko iznad svetih i anđela, a Njegovo ih lice obasjava dobrostivom ljubavlju. Svaki je pogled ovog bezbrojnog mnoštva spašenih uprt u Njega, svako oko promatra slavu Onoga komu je “lice bilo neljudski iznakaženo te obličjem više nije naličio na čovjeka”. Na glave pobjednika Isus svojom vlastitom desnicom stavlja vijenac slave. Za svakoga ima krunu na kojoj je ispisano njegovo “novo ime” (Otkrivenje 2,17) i natpis: “Posvećen Jahvi!” U svakoj se ruci nalazi pobjednička palma i blistava harfa. A onda, na znak anđela koji daju ton, svaka ruka vješto dodiruje žice budeći zanosnu glazbu s bogatim skladnim akordima. Neiskazani zanos obuzima svako srce i svaki se glas uzdiže u pjesmi zahvalnosti. “Njemu, koji nas ljubi i koji nas je otkupio od grijeha svojom krvlju, i učinio nas kraljevstvom svećenika za Boga, svog Oca — njemu slava i vlast u vijek vjekova!” (Otkrivenje 1,5.6) (*Velika borba*, str. 554,556)

O, kakva li je neizreciva radost vidjeti Onoga koga smo voljeli — vidjeti u slavi Onoga koji nas je tako volio da je dao sebe za nas — gledati te ruke koje su jednom bile probodene za naše spasenje kako se šire da nas blagoslove i pozdrave! (*Signs*, 2. studenoga 1882.)

Oni koji ... stavljaju sebe u Božje ruke ... gledat će Kralja u svoj Njegovoj ljepoti. Vidjet će Njegovu nenadmašnu privlačnost i udarajući u svoje zlatne harfe, ispunit će cijelo Nebo bogatom glazbom i pjesmama Janjetu. (*R&H*, 15. lipnja 1905.)

Bijela haljina pravednosti

“Moj gospodine — odgovorih mu — to znaš ti. Ovo su — nato mi reče — oni što dolaze iz velike nevolje; oni su prali svoje haljine i obijelili ih u krvi Janjetovoj.” (Otkrivenje 7,14)

Slavne će nagrade biti podijeljene kad se vjerni radnici okupe oko prijestolja Boga i Janjeta. ... Oni će stajati pred prijestoljem, prihvaćeni u Ljubljenome. Svi njihovi grijesi su izbrisani, svi njihovi prijestupi uklonjeni. I sada mogu gledati u nezaklonjenu slavu Božjeg prijestolja. ... U taj dan otkupljeni će blistati slavom Oca i Sina. Svirajući u svoje zlatne harfe, anđeli će dobrodošlicom dočekati Kralja i trofeje Njegovе pobjede — one koji su oprali i ubijelili svoje haljine u krvi Janjetovoj. (9T, str. 285)

Svi će biti sretna, ujedinjena obitelj, odjeveni u odjeću hvale i zahvaljivanja — u ruho Kristove pravednosti. Cijela priroda u svoj svojoj nenadmašnoj ljepoti, prinosit će Bogu stalni prilog hvale i obožavanja. Svijet će biti okupan u nebeskoj svjetlosti. Godine će prolaziti u radosti. Svjetlost Mjeseca bit će kao svjetlost Sunca, a svjetlost Sunca bit će sedam puta jača nego što je sada. Nad tim prizorom zajedno će pjevati jutarnje zvijezde, i svi sinovi Božji klicat će od radosti, dok će se Bog i Krist sjediniti u objavljivanju: “Smrti više neće biti!” ...

Sukob je završen. Sve nevolje i razdori su došli kraju. Pjesme pobjede ispunjavaju cijelo Nebo dok svi otkupljeni stoje oko Božjeg prijestolja. Svi prihvaćaju riječi radosne pjesme: “Dostojno je, dostojno je Janje zaklano i živo, pobjedonosni osvajač!”

“Poslije toga se, najedanput, pojavi pred mojim očima veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojiti, iz svakog naroda i plemena, puka i jezika. Stajali su pred prijestoljem i pred Janjetom obučeni u bijele haljine, s palmama u rukama, i vikali jakim glasom: ‘Spasenje je djelo našega Boga, koji sjedi na prijestolju’, i Janjeta!” (R&H, 26. studenoga 1903.)

Pobjeda nad smrću

“On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.” (Otkrivenje 21,4)

Mi imamo živog, uskrslog Spasitelja. On je polomio okove smrti pošto je ležao u grobu tri dana i pobjedonosno povikao iznad iznajmljenog Josipovog groba: “Ja sam uskrsnuće i život!” I On dolazi! Jesmo li Ga spremni dočekati? Jesmo li tako spremni da ćemo, ako budemo morali otići na počinak, otići u nadi u Isusa Krista? ...

Životodavac će uskoro doći ... da polomi okove groba. On će izvesti zarobljenike. ... Posljednja njihova misao je bila o grobu i smrti, a sada objavljuju: “Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?” Pandže smrti bile su posljednje što su osjetili. ... Kada su se probudili, boli je nestalo. “Gdje je, smrti, tvoja pobjeda?” I evo ih kako stoje; završni dodir besmrtnosti je na njima i oni odlaze u susret svojem Gospodinu na oblacima. Vrata Božjega grada otvaraju se na svojim šarkama ... i Božji otkupljenici ulaze u društvu serafina i kerubina. Krist im upućuje dobrodošlicu i daje im svoj blagoslov. “Dobro, valjani i vjerni slugo ... Uđi u veselje gospodara svoga!” Kakva je to radost? On vidi muku duše svoje i radostan je. ... Ovdje je onaj za kojega smo se po noći molili Bogu. Ovdje je onaj s kojim smo razgovarali na njegovoj samrtničkoj postelji, koji je svoju bespomoćnu dušu oslonio na Isusa. Ovdje je onaj koji je bio jadni pijanac. Mi smo njegove oči usmjerili prema Onome koji ga može spasiti i govorili smo mu da mu Krist može darovati pobjedu. I sada su krune besmrtnosti slave na njihovim glavama. (MS 18, 1894.)

Tamo nema razočaranja, nema tuge, nema grijeha, nema nikoga tko bi rekao: Bolestan sam! Tamo nema pogrebne porke, nema plača, nema smrti, nema razdvajanja, nema slomljenih srca; tamo je Isus, tamo je mir. ... U Njegovoj prisutnosti je obilje radosti, kraj Njegove desne ruke je obilje zadovoljstva. (Signs, 8. veljače 1892.)

Nema više grijeha

“Neće biti više ništa proketo. Prijestolje Božje i Janjetovo bit će u gradu. Sluge Božje klanjat će se Bogu i gledat će njegovo lice. A njegovo će ime biti na njihovim čelima.” (Otkrivenje 22,2-4)

Nestaje svaki trag prokletstva. ... Ostaje samo jedan podsjetnik: naš Otkupitelj će uvijek nositi ožiljke raspeća. Na Njegovoj izranjenoj glavi, na Njegovim rebrima, rukama i nogama vidljivi su jedini tragovi okrutnog djela što ga je grijeh počinio. Gledajući Krista u Njegovoj slavi, prorok kaže: “Zrake sijevaju iz njegovih ruku, ondje mu se krije sila.” (Habakuk 3,4) Ta probodena slabina iz koje je potekao grimizni mlaz koji je pomirio čovjeka s Bogom — u njoj je Spasiteljeva slava, “ondje mu se krije sila”. “Velik kad spašava”, zahvaljujući žrtvi otkupljenja, On je imao moć da izvrši kaznu nad onima koji su prezreli Božje milosrđe. Znakovi Njegova poniženja Njegova su najveća čast; kroz vječna će vremena rane s Golgote isticati Njegovu veličinu i objavljujati Njegovu moć. ...

Došlo je vrijeme koje su sveti ljudi s čežnjom očekivali otkako je plameni mač protjerao prve ljude iz Edena — vrijeme “za otkupljenje onih što su postali Božje vlasništvo” (Efežanima 1,14). Zemlja prvobitno dana čovjeku kao njegovo kraljevstvo, koja je izdajom prešla u Sotonine ruke i tako dugo držana pod vlašću ovog moćnog neprijatelja, velikim je planom otkupljenja čovjeku vraćena. Sve što je grijehom izgubljeno, ponovno je obnovljeno. ... Božja iskonska namjera pri stvaranju je ostvarena kad je učinjena vječnim obitavalištem otkupljenih. “Zemlju će posjedovati pravednici i živjet će na njoj do vijeka.” (Psalam 37,29) (*Velika borba*, str. 579,580)

Tada ćemo zajedno s Njime uživati u svoj slavi budućeg svijeta tijekom svih beskrajnih vjekova vječnosti. ... Ničega neće biti u Božjem kraljevstvu što bi moglo zasmetati ili uznemiriti. To je život obećan pobjednicima — život sreće i mira, život ljubavi i ljepote. ... Nema više grijeha, nema briga koje umaraju, ničega što bi ugrozilo mir njegovih stanovnika. (*Signs*, 10. studenoga 1887.)

Kao baštinici, baštinit ćemo kraljevstvo

***“Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!”
(Matej 25,34)***

Pred spašenim je mnoštvom Sveti Grad. Isus širom otvara biserna vrata i narod koji je sačuvao istinu ulazi u grad. U njemu gledaju Božji raj, Adamov dom dok je još bio nevin. Tada se čuje glas, ljepši od svake glazbe koju je ikada čulo smrtno uho: “Vaša je borba završena!” “Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta.”

Sad je ostvarena Spasiteljeva molitva za Njegove učenike: “Htio bih da oni koje si mi dao budu gdje sam ja.” “Neporočne i razdragane pred njegovom slavom” (Juda 24), Krist predstavlja Ocu otkupljene svojom krvlju govoreći: “Evo, ja i djeca koju si mi dao.” “Ja sam ih sačuvao!” Čudesne li otkupiteljske ljubavi, radosti trenutka kad vječni Otac, gledajući otkupljene, bude vidio svoje obličje, a nesklad grijeha bude uklonjen, njegovo prokletstvo izbrisano i ljudsko ponovno usklađeno s božanskim!” (*Velika borba*, str. 555)

I tada će otkupljeni biti dočekani dobrodošlicom u domu koji im Krist pripravlja. ... Oni će se družiti s onima koji su nadvladali Sotonu i božanskom milošću izgradili savršeni karakter. Svaka grešna sklonost i nesavršenstvo koji su ih ovdje mučili, uklonjeni su Kristovom krvlju i njima su darovani savršenstvo i sjaj Njegove slave koja daleko nadmašuje Sunčev sjaj. Iz njih zrači moralna ljepota i savršenstvo Kristova karaktera svojom vrijednošću daleko nadmašujući sve vanjsko blještavilo. Oni su bez mane pred velikim bijelim prijestoljem i uživaju dostojanstvo i anđeoske časti. (*Put Kristu*, str. 135; 2005.)

Obitelji će ponovno biti sjedinjene

“Ovako govori Jahve. Prestani kukati, otari suze u očima! Patnje će tvoje biti nagrađene: oni će se vratiti iz zemlje neprijateljske. Ima nade za tvoje potomstvo — riječ je Jahvina — sinovi tvoji vratit će se u svoj kraj.” (Jeremija 31,16.17)

Krist će doći s oblacima i velikom slavom. ... On će uskrisiti mrtve i preobraziti žive svete ljude iz slave u slavu. ... Karike obiteljskog lanca opet će se spojiti. (*Isusov život*, str. 523)

Predivnog li otkupljenja! Kako smo dugo o njemu govorili, dugo mu se nadali, razmišljali o njemu s nestrpljivim iščekivanjem. ...

Živi pravedni se preobražavaju “u jedan hip, u tren oka”. Na Božji su glas proslavljeni; sada su besmrtni i s uskrsnutim svetima odneseni u zrak u susret Gospodinu. Anđeli sakupljaju “svoje izabranike od četiri vjetra, od kraja zemlje do kraja neba” (Marko 13,27). Sveti anđeli donose malu djecu u naručje njihovim majkama. Prijatelji, dugo rastavljeni smrću, opet su sjedinjeni da se nikada više ne rastanu i s pjesmama radosti zajedno uzlaze do Božjega grada. (*Velika borba*, str. 554)

S neizrecivom radošću roditelji gledaju krune, ruho, harfe; sve to što su dobila njihova djeca. Dani nade i straha završeni su. ... Njihova djeca su spašena. (*Signs*, 1. srpnja 1886.)

Tamo ćemo gledati na svim stranama prekrasno rajsko drveće, a usred njega drvo života. Tamo ćemo promatrati neograničenim pogledom ljepote obnovljenog Edena. Tamo ćemo spustiti kraj nogu našeg Izbavitelja krune koje je On stavio na naše glave i udarajući u svoje zlatne harfe, upućivat ćemo hvalu i zahvalnost Onome koji sjedi na prijestolju. ... O, kad biste svi bili među onima koji će ući kroz biserna vrata u grad našega Boga! O, kada biste kao ujedinjena obitelj vječno boravili u utočištu za umorne! Neka vam svima Bog pomogne da uspijete u utrci za krunu života! (*R&H*, 3. rujna 1903.)

Prepoznat ćemo jedni druge

“Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, a onda ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.” (1. Korinćanima 13,12)

U nebeskim stanovima srest ćemo se da se više nikada ne rastanemo. Jedni druge ćemo poznavati u našem nebeskom domu. (Signs, 20. lipnja 1911.)

Otkupljeni će se sresti i prepoznati one koji su njihovu pozornost usmjerili na uskrslog Spasitelja. Kakve će blagoslovljene razgovore voditi s tim dušama! “Bio sam grešnik!” reći će, “bez Boga i bez nade u svijetu, a ti si došao k meni i usmjerio moju pozornost na dragog Spasitelja kao moju jedinu nadu!” ... Drugi će reći: “Bio sam neznabožac u neznabožачkoj zemlji. Ti si ostavio svoje prijatelje i svoj udobni dom i došao me naučiti kako naći Isusa i vjerovati u Njega kao u jedinog pravog Boga. Pobacao sam idole i služio Bogu, i sada Ga gledam licem u lice. Spašen sam, spašen za cijelu vječnost, i mogu stalno gledati Onoga koga volim. ...”

Drugi će izražavati svoju zahvalnost onima koji su hranili gladne i odijevali neodjevene. “Kada je očaj odveo moju dušu u nevjerovanje,” reći će takvi, “Gospodin te je poslao k meni da mi uputiš riječi nade i utjehe. Donio si mi hranu da zadovoljim svoje tjelesne potrebe, a onda si mi otvorio Božju riječ da postanem svjestan svojih duhovnih potreba. Postupao si prema meni kao prema bratu. ... Uporno si me poučavao da na Nebu imam Oca koji me voli. Čitao si mi dragocjena Božja obećanja. Nadahnuo si me vjerom da će me On spasiti. Moje srce je omekšalo i slomilo se dok sam razmišljao o žrtvi koju je Krist dao za mene. ... I sada sam ovdje, spašen, spašen za cijelu vječnost, da uvijek živim u Njegovoj prisutnosti i slavim Onoga koji je dao svoj život za mene.”

Kakva će to radost biti kada se ovi spašeni sretnu i pozdrave. Koliko će se oni koji su živjeli ne ugađajući sebi, već blagoslivljajući druge koji su bili u nepovoljnijem položaju od njih, radovati kada ih budu vidjeli. Njihovo srce će biti zadovoljno. (R&H, 5. siječnja 1905.)

Prelijepa domovina

“A da su pod tim još mislili na onu iz koje su izišli, još bi imali vremena da se vrate. A sad, oni teže za boljom, to jest za nebeskom (domovinom). Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je priprazio grad.” (Hebrejima 11,15.16)

Strah da buduća baština ne izgleda previše materijalno, naveo je mnoge na simbolično tumačenje upravo onih istina koje nas navode da u njoj vidimo svoj dom. Krist je svojim učenicima potvrdio da im ide pripremiti stanove u kući svog Oca. Oni koji prihvate učenja Božje riječi neće biti potpuno neupućeni u vezi s nebeskom domovinom. A ipak “što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog priprazio onima koji ga ljube” (1. Korinćanima 2,9). Ljudski jezik nije sposoban opisati nagradu pravednih. Ona će biti poznata samo onima koji je budu vidjeli. Nijedan ograničeni um ne može shvatiti slavu Božjeg raja.

U Bibliji je baština spašenih nazvana domovinom (Hebrejima 11,14-16). Tamo nebeski Pastir vodi svoje stado na izvore žive vode. Drvo života daje plod svakog mjeseca, a lišće stabla služi za lijek narodima. Tamo su potoci koji vječno žubore, bistri kao kristal, a uz njih lelujavu drveće baca svoje sjene na putove što ih je Gospodin priprazio za otkupljene. (*Velika borba*, str. 580)

Trava ima živu zelenu boju i nikada neće uvenuti. U zemlji će biti ruža, ljiljana i najraznovrsnijeg cvijeća. Ono nikada neće propasti, izbljedjeti ili izgubiti svoju ljepotu i miris.

Lav od kojega se ovdje moramo užasavati i plašiti, tamo će ležati zajedno s janjetom, a i sve ostalo na novoj Zemlji bit će u miru i skladu. Drveće na novoj Zemlji bit će ravno i dostojanstveno, bez mana. (*YI*, listopad 1852.)

Na novoj Zemlji neće biti hladnih vjetrova i nikakvih neugodnih promjena. Atmosfera će uvijek biti ugodna i zdrava. (*Diary*, 24. ožujka 1859.)

Jest ćemo plodove s drveta života

“Svuda između gradskog trga i rijeke rastu stabla života koja rađaju dvanaest puta: svakog mjeseca daju svoj plod. Lišće od stabala služi za lijek poganima.” (Otkrivenje 22,2)

Iz prijestolja je tekla bistra rijeka, a na objema obalama rijeke bilo je stablo života. ... Plod je bio prekrasan; izgledao je kao zlato pomiješano sa srebrom. (*Rani spisi*, str. 36)

Plod drveta života u Edenskom vrtu imao je nadnaravne osobine. Jest ga značilo je živjeti vječno. Ovaj plod je bio lijek protiv smrti. Njegovo lišće je davalo život i besmrtnost. ... Nakon pojave grijeha, nebeski Domaćin je presadio drvo života u nebeski raj. (*8T*, str. 288)

Otkupljeni sveti, koji su ljubili Boga i držali Njegove zapovijedi na Zemlji, ući će kroz vrata u grad i imat će pravo na drvo života. Oni će slobodno jesti ploda s njega, kao i naši praroditelji prije pada u grijeh. Lišće tog besmrtno razgranatog drveta služit će za iscjeljivanje narodima. Tada će nestati sve njihove nevolje. Bolest, tugu i smrt nikada više neće osjećati jer će ih lišće drveta života izlječiti. Isus će tada vidjeti trud svoje duše i biti zadovoljan kada se otkupljeni, koji su bili podložni žalosti, teškom radu i nevoljama, koji su stenjali pod prokletstvom, okupe oko drveta života da jedu njegove besmrtne plodove na koje su naši praroditelji izgubili svako pravo kršeći Božje zapovijedi. Neće više biti nikakve opasnosti da ponovno izgube pravo na drvo života, jer će onaj koji je naveo naše praroditelje da sagriješe biti uništen drugom smrću. (*YI*, listopad 1852.)

Na drvetu života raslo je najljepše voće koje su sveti mogli slobodno ubrati. ... Ni najuzvišeniji jezik ne može opisati nebesku slavu i neusporedivu dubinu Spasiteljeve ljubavi. (*Rani spisi*, str. 233)

Na svadbenoj večeri

“Blago onima koji su pozvani na Janjetovu svadbenu gozbu!” (Otkrivenje 19,9)

Nježna i sveta zajednica koja postoji između Krista i Njegova naroda i u Starom i u Novom zavjetu prikazana je bračnom vezom. Kristovo razumijevanje radosti svadbenih svečanosti upućuje na radost onoga Dana kad će On dovesti svoju zaručnicu u Očev dom i otkupljeni s Otkupiteljem sjesti na večeru svadbe Janjetove. On kaže: “I kao što se ženik raduje nevjesti, tvoj će se Bog tebi radovati. Neće te više zvati Ostavljenom ... nego će te zvati Moja milina ... jer ti si milje Jahvino.” “On će se radovati tebi pun veselja, obnovit će ti svoju ljubav, kliktat će nad tobom radosno.” (Izaija 62,5.4; Sefanija 3,17) Kad je Ivan primio viđenje o nebeskim događajima, zapisao je: “Uto čuh nešto kao glas golemog mnoštva, kao šum velikih voda, kao prasak jakih gromova: Alleluja! Jer se domognu kraljevstva Gospodin, naš Bog, Svemogućí. Veselimo se, kličimo od veselja i zahvalimo Bogu, jer dođe Janjetova svadba! Njegova se zaručnica opremila. Blago onima koji su pozvani na Janjetovu svadbenu gozbu!” (Otkrivenje 19,6.7.9)

U svakoj duši Isus je vidio čovjeka kome treba uputiti poziv za Njegovo kraljevstvo. (*Isusov život*, str. 110,111)

Kad primi kraljevstvo, doći će u svojoj slavi kao Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima na spasenje svom narodu, koji će “sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom” (Matej 8,11; Luka 22,30) da sudjeluje u Janjetovoj svadbenoj gozbi. (*Velika borba*, str. 367)

Ljepote našeg nebeskog doma

“Zidine su sagrađene od jaspisa, a grad od čistoga zlata, kao čisto staklo. Temelji su gradskih zidina ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem.” (Otkrivenje 21,18.19)

Slavni Božji grad ima dvanaest vrata, ukrašenih veličanstvenim biserima. Ima i dvanaest temelja različitih boja. Ulice grada su od čistoga zlata. U tom gradu je i Božje prijestolje, a čista, prekrasna rijeka izlazi od njega, bistra kao kristal. Njezina blistava čistoća i ljepota služe na radost Božjem gradu. Sveti će slobodno piti ljekovitu vodu iz rijeke života. ...

Sva lica će odražavati lik svojeg Otkupitelja. Neće, dakle, u njemu biti nijedno zabrinuto, nevoljno lice, već će sva biti vedra, nasmijana u neokaljanoj neporočnosti. Anđeli će biti tamo, ali i otkupljeni sveti s mučenicima, a što je najljepše od svega, najveću radost će nam pričinjavati prisutnost našeg dragog Spasitelja koji je patio i umro da bismo mi mogli uživati tu sreću i slobodu — Njegovo slavno lice sjat će jače od Sunca, obasjavat će prekrasni grad i odražavati slavu svuda unaokolo.

I djeca će biti tamo. Ona se nikada neće upuštati u sukobe i nesuglasice. Njihova će ljubav biti vatrena i sveta. I ona će imati zlatne krune na svojoj glavi i harfe u svojim rukama. Sva njihova mala lica, koja su danas ovdje još uplakana i zbunjena, zračit će svetom radošću izražavajući njihovu savršenu slobodu i sreću. ...

Sveti će imati krune slave na svojoj glavi i zlatne harfe u svojim rukama. Svirat će na svojim zlatnim harfama i stvarati melodiju u čast Bogu. Njihove nekadašnje nevolje i patnje u ovom svijetu bit će zaboravljene i izgubljene usred ljepota nove Zemlje. Njima će uvijek biti upućivan odobravajući smiješak Isusa Krista i njihova sreća bit će nenadmašna. ... Buduće boraviše svetih bit će puno slave. (YI, listopad 1852.)

Rad iz zadovoljstva i uživanja

“Gradit će kuće i stanovati u njima, saditi vinograde i uživati rod njihov. Neće se više graditi da drugi stanuju, ni saditi da drugi uživa: vijek naroda moga bit će ko vijek drveta, izabranici moji dugo će uživati plodove ruku svojih.” (Izaija 65,21.22)

Tamo se prostrane ravnice protežu u prekrasne brežuljke, a Božje gore uzdižu svoje uzvišene vrhove. Na ovim će mirnim ravnicama tih živahnih potoka Božji narod, toliko dugo tuđinci i putnici, naći dom.

“Narod će moj prebivati u nastambama pouzdanim, u bezbrižnim počivalištima.” (*Velika borba*, str. 580)

Na obnovljenoj Zemlji otkupljeni će se baviti svime onim što je donosilo radost Adamu i Evi u početku. Živjet će eden-skim životom, životom u vrtovima i poljima. “Gradit će kuće i stanovati u njima, saditi vinograde i uživati rod njihov.” ...

Tamo će svaki talent biti razvijen, svaka sposobnost povećana. Izvodit će se najveličanstveniji pothvati, ostvarivati najplemenitije želje, postizati najuzvišenije težnje. Ali još uvijek će biti novih visina za svladavanje, novih čuda za divljenje, novih istina za shvaćanje, svježih tema za proučavanje, i sve će to poticati snage tijela, uma i duše. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 465,466)

Na Nebu ćemo uvijek biti nečim zaokupljeni. Cijela obitelj otkupljenih neće živjeti u nekom stanju dremaljive dokolice. Još ostaje odmor narodu Božjemu. Na Nebu aktivnosti neće biti zamorne i teške; bit će to odmor! Cijela obitelj otkupljenih naći će svoje zadovoljstvo u služenju Onomu komu pripada po stvaranju i po otkupljenju. (*Letter 11*, 1899.)

Umornima i teško natovarenima, onima koji su se borili u dobroj borbi vjere, bit će to slavan počinak; jer mladost i snaga besmrtnosti bit će njihova, a više se neće morati boriti protiv grijeha i Sotone. (*CTBH 99*)

Skladan društveni život

“Na divnu zemlju padoše mi konopi, vrlo mi je mila moja baština.” (Psalam 16,6)

Tamo će osjećaji ljubavi i sućuti što ih je sam Bog usadio u dušu doći do najstvarnijeg i najljepšeg izražaja. Čista zajednica sa svetim bićima, skladan društveni život s blagoslovljenim anđelima i s vjernima svih vremena koji su prali svoje haljine i obijelili ih u Janjetovoj krvi, svete veze koje povezuju svu “čeljad i na nebesima i na zemlji” (Efežanima 3,15) — sve to pridonosi sreći otkupljenih. (*Velika borba*, str. 581,582)

Usred otkupljenog mnoštva nalaze se i Kristovi apostoli: junački Pavao, gorljivi Petar, omiljeni Ivan pun ljubavi i njihova vjerna braća, a s njima golemo mnoštvo mučenika. (*Velika borba*, str. 574)

Nebo je puno radosti. Ono odjekuje hvalom Onome koji je prinio prekrasnu žrtvu za otkupljenje ljudskog roda. Zar ne bi i Crkva na Zemlji trebala biti puna hvale? Zar ne bi i kršćani po cijelom svijetu trebali objavljivati radost služenja Kristu? Oni koji će se na Nebu pridružiti anđeoskim zborovima u njihovoj pjesmi hvale, moraju već ovdje na Zemlji naučiti nebeske pjesme čiji je osnovni ton zahvaljivanje. (*7T*, str. 244)

Na Nebu je sve plemenito i uzvišeno. Svi teže dobru i sreći drugih. Nitko ne gleda samo za sebe niti se brine samo o sebi. Najveća radost svih svetih bića jest što su svjedoci radosti i sreće onih koji se nalaze oko njih. (*2T*, str. 239)

Ako ovdje imate nevolja, ako se osjećate usamljeni, podignite pogled iznad tog mračnog svijeta i pogledajte blistavu ljepotu Neba! Uživajte u nebeskim radostima i tada nećete osjećati tako duboko nevolje i razočaranja ovog života, jer ćete osjećati da tamo imate dom u slavi, krunu, harfu i dragog Spasitelja. Težite za tom blaženom baštinom koju je Bog obećao svima koji Ga ljube i drže Njegove zapovijedi. (*YI*, listopad 1852.)

Proučavanje Božje mudrosti kroz vječnost

“Da Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, dadne duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate; da vam dadne prosvijetljene oči vašeg srca.” (Efežanima 1,17.18)

Znanost o otkupljenju je znanost nad svim znanostima, znanost koju izučavaju anđeli i bezgrešni svjetovi, znanost koja zaokuplja pozornost našega Gospodina i Spasitelja, znanost koja ulazi u namjere kojima su prožete misli Svemogućega — namjere koje su “držane u tajnosti od vječnih vremena”, znanost koja će biti predmet proučavanja otkupljenih tijekom svih beskrajnih vjekova vječnosti. To je najuzvišenije proučavanje kojim se čovjek može baviti. Kao nijedno drugo proučavanje, ono će oživjeti um i uzdići dušu. ... Otkupljenje je tajna u koju bi i anđeli željeli zaviriti; ta će tajna biti znanost i pjesma otkupljenih tijekom beskrajnih vjekova vječnosti. Nije li onda dostojna pomnog proučavanja i razmišljanja već danas? ...

Ova tema je neiscrpna. Proučavanje Kristovog utjelovljenja, Njegove žrtve pomirenja i posredničkog djelovanja zaokupljat će um marljivog učenika koliko god vrijeme bude potrajalo; i gledajući u Nebo s njegovim nebrojenim godinama, on će uzviknuti: “Uzvišena je tajna prave vjere!”

Tijekom vječnosti naučit ćemo i ono što bi, da smo primili prosvjetljenje koje se tada moglo steći na Zemlji, još ovdje prosvijetlilo naš razum. Zato će teme o otkupljenju zaokupljati srca, um i jezik otkupljenih tijekom beskrajnih vjekova. Oni će razumjeti istine koje je Krist želio objasniti svojim učenicima, ali za koje nisu imali dovoljno vjere da bi ih shvatili. Uvijek i dovijeka pojavljivat će se novi pogledi na savršenstvo i slavu Isusa Krista. Tijekom beskrajnih vjekova vjerni Domaćin iznositi će iz svoje riznice nova i stara blaga. (*Signs*, 18. travnja 1906.)

Budući da je Bog beskrajn i da se u Njemu nalaze sve riznice mudrosti, mi ćemo moći istraživati tijekom cijele vječnosti, učiti uvijek nešto novo i nikada nećemo iscrpiti bogatstvo Njegove mudrosti, Njegove dobrote i Njegove moći. (*Signs*, 25. travnja 1906.)

Krist će poučavati otkupljene

**“U prorocima stoji pisano: ‘Svi će biti učenici Božji!’”
(Ivan 6,45)**

U Kristovoj školi učenici nikada ne diplomiraju. Među učenicima su i stari i mladi. Oni koji slušaju pouke božanskog Učitelja neprestano rastu u mudrosti, uglađenosti i plemenitosti duše i tako se pripremaju za višu školu u kojoj će se napredovanje nastaviti tijekom cijele vječnosti. ...

Boraviti zauvijek u ovom domu blaženih, ne nositi na duši, duhu i tijelu mračne tragove grijeha i prokletstva, već imati savršenu sličnost s našim Stvoriteljem, i tijekom beskrajnih vjekova napredovati u mudrosti, znanju i svetosti, uvijek istražujući nova područja razmišljanja, uvijek pronalazeći nova čudesa i nove ljepote, uvijek jačajući u znanju, radosti i ljubavi, znajući da je i dalje izvan našeg domašaja beskrajna radost i mudrost — to je cilj prema kojemu upućuje kršćanska nada. (GH, kolovoz 1882.)

U budućem svijetu Krist će voditi otkupljene obalama rijeke života i učiti će ih prekrasne pouke istine. On će im otkrivati tajne prirode. Oni će vidjeti da Gospodarova ruka drži svijet u njegovom položaju. Oni će promatrati vještinu koju pokazuje veliki Umjetnik bojeći cvijeće u polju, otkrit će namjere velikog i milosrdnog Oca od kojega se širi svaka zraka svjetlosti, i zajedno sa svetim anđelima otkupljeni će priznati u pjesmama zahvalnog slavljenja Božju neizmjernu ljubav prema nezahvalnom svijetu. I tada će shvatiti da je Bog “tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (R&H, 3. siječnja 1907.)

Krist će podijeliti bogate riznice znanja. On će razotkriti tajne Božje promisli koju u ovom životu nismo bili u stanju shvatiti. (Letter 242, 1908.)

Mi moramo ovdje steći obrazovanje koje će nas osposobiti da živimo s Bogom tijekom vječnih vjekova. Obrazovanje koje smo započeli ovdje, usavršit će se na Nebu. Tamo ćemo se samo preseliti u viši razred. (MS 16, 1895.)

Putovanje na daleke svjetove

“Oni prate Janje kud god ono ide. Oni su otkupljeni od ljudi kao prvenci Bogu i Janjetu.” (Otkrivenje 14,4)

Otkupljenima će sva blaga svemira biti otvorena za istraživanje. Nevezani smrtnošću vinut će se neumornim letom na daleke svjetove — svjetove koji su bili obuzeti tugom gledajući ljudske jade, a odzvanjali pjesmama radosti na vijest o nekoj spašenoj duši. Neizrecivim će se oduševljenjem djeca ove Zemlje upoznati s radošću i mudrošću bića koja nisu pala. Ona će podijeliti bogatstvo znanja i razumijevanja što su ga stekla tijekom vjekova razmišljajući o Božjim djelima. Nezamagljenim pogledom promatrat će slavu stvaranja — Sunca, zvijezda i sustava, kako svi prema utvrđenom redu kruže oko Božjeg prijestolja. Na svemu, od najmanjeg do najvećeg, napisano je Stvoriteljevo ime i na svima se očituje bogatstvo Njegove moći.

I kako odmiču, godine će vječnosti donositi sve bogatija i slavnija otkrivenja o Bogu i Kristu. Kako napreduje znanje, tako će rasti ljubav, štovanje i sreća. Što ljudi više nauče o Bogu, to će biti veće njihovo divljenje prema Njegovom karakteru. Kako Isus pred njima otkriva bogatstvo otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikom sukobu sa Sotonom, srca otkupljenih plamte snažnijom predajom i s još većim ushitom diraju strune zlatnih harfi, a tisuće se tisuća i mirijade glasona udružuje i prerasta u silan zbor hvale. ...

Veliki je sukob završen. Grijeha i grešnika više nema. Cijeli je svemir čist. Bilo neizmjerne svemira kuca istim otkucajem sklada i radosti. Od Njega koji je sve stvorio teče život, svjetlost i radost kroz prostranstva beskrajnog svemira. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta ... u svojoj nepomućenoj ljepoti i savršenoj radosti objavljuje da je Bog ljubav. (*Velika borba*, str. 582,583)

Slušanje anđeoskih zborova

“Odjedanput se anđelu pridruži mnoštvo vojske nebeske koja je hvalila Boga: ‘Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!’” (Luka 2,13.14)

Nijedan čovjek koji je došao na ovaj svijet, pa čak ni onaj koji primio najviše darova među Božjom djecom, nije bio pozdravljen s takvim izljevom radosti kao Dijete u Betlehemu. (R&H, 5. travnja 1906.)

Anđeli ... su se pojavili pred skromnim pastirima, koji su te noći čuvali svoja stada na betlehemske pašnjacima. ... Anđeo Gospodnji prišao im je i rekao: “Ne bojte se, jer vam, evo, donosim radosnu vijest o velikom veselju za sav narod: Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj — Krist, Gospodin. I neka vam ovo služi kao znak: Naći ćete Djetešce povijeno u pelenice gdje leži u jaslama!” Još se njihove oči nisu ni navikle na slavnu prisutnost ovog jednog anđela kada je, gle, cijela ravnicica zasvijetlila čudesnom slavom mnoštva anđela koji su ispunili betlehemsku visoravan ... slaveći Boga i govoreći: “Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!”

I onda su uši smrtnika čule nebesku melodiju i nebeski zbor se vratio na Nebo pošto je završio svoju nezaboravnu pjesmu. Svjetlost je izbljedjela ... ali je u srcima pastira ostala najsvjetlija slika koju je oko smrtnika ikada ugledalo, i blaženo obećanje i uvjeravanje u dolazak Spasitelja ljudi na naš svijet, koje je radošću i veseljem ispunilo njihova srca, zajedno s vjerom i čudesnom ljubavlju prema Bogu. (R&H, 9. prosinca 1884.)

O, kad bi danas ljudski rod mogao prepoznati ovu pjesmu! Objava koja je tada dana, melodija koja se tada čula, razlijegat će se do kraja vremena i odjekivati do krajeva zemaljskih. Kad grane Sunce Pravde sa zdravljem na svojim zrakama, toj će se pjesmi vratiti odjek glasa mnogoga mnoštva kao glas mnogih voda govoreći: “Alleluja! Jer se domognu kraljevstva Gospodin, naš Bog, Svemogući.” (Otkrivenje 19,6) (*Isusov život*, str. 26)

Zajedničko bogoštovlje

“Jer, kao što će nova nebesa i zemlja nova, koju ću stvoriti, trajati preda mnom — riječ je Jahvina — tako će vam ime i potomstvo trajati. Od mladaka do mladača, od subote do subote, dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim — govori Jahve.” (Izaija 66,22.23)

U početku, nakon svog djela stvaranja, Otac i Sin su se odmarali u subotu. Kad se “dovrši nebo i zemlja sa svom svojom vojskom” (Postanak 2,1), Stvoritelj i sva nebeska bića radovali su se promatrajući slavni prizor. Tada “su klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani” (Job 38,7). ...

Ono što “nebo treba da pridrži do vremena sveopće obnove koju je Bog nagovijestio odavno preko svojih svetih proroka” (Djela 3,21), subota stvaranja, dan kad je Isus ležao i odmarao se u Josipovom grobu, bit će još uvijek dan odmora i radosti. Nebo i Zemlja sjedinit će se u slavljenju “od subote do subote” (Izaija 66,23) a mnoštvo spašenih u radosnom obožavanju klanjat će se Bogu i Janjetu. (*Isusov život*, str. 636)

Spašeni narodi neće poznavati drugoga zakona osim Zakona Neba. Svi će biti sretna, ujedinjena obitelj, odjeveni u odjeću slavljenja i zahvaljivanja. Iznad ovoga prizora zajedno će pjevati jutarnje zvijezde, a sinovi Božji klicat će od radosti. ...

“Od mladaka do mladača, od subote do subote, dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim — govori Jahve.” “Otkrit će se tada Slava Jahvina, i svako će je tijelo vidjeti.” “Učinit će Gospod da iznikne pravda i hvala pred svim narodima.” “U onaj dan, Jahve nad Vojskama postat će kruna slave i sjajan vijenac Ostatku svoga naroda.” (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 467)

Dokle god Nebo i Zemlja traju, subota će biti znakom Stvoriteljeve moći. Kad Eden bude ponovno procvao na Zemlji, Božji sveti dan odmora poštovat će svi pod Suncem. (*Isusov život*, str. 222)

Prednosti neposrednog razgovora s Bogom

“Hrama ne vidjeh u njemu. Njegov hram, naime, jest Gospodin, Bog, Svemogući, i Janje.” (Otkrivenje 21,22)

Božji narod uživa prednost neposredne zajednice s Ocem i Sinom. “Sad vidimo u ogledalu, nejasno.” (1. Korinćanima 13,12) Sad vidimo odraz Božjeg lika kao u ogledalu: u djelima prirode i Njegovom postupanju s ljudima; ali onda ćemo Ga vidjeti licem u lice, bez zasjenjujuće koprene među nama. Stajat ćemo pred Njim i promatrati slavu Njegova lica. (*Velika borba*, str. 581)

Mi Mu se možemo obratiti imenom od milja: “Oče naš!” — što je znak naše ljubavi prema Njemu i zalog Njegove nježne skrbi o nama i odnosa koji je uspostavio s nama. A Božji Sin, promatrajući baštinike milosti, “ne stidi se nazvati ih braćom”. Oni imaju još svetiji odnos s Bogom od anđela koji nikada nisu pali u grijeh.

Sva očinska ljubav koja se prenosila iz naraštaja u naraštaj preko ljudskih srca, svi izvori nježnosti koji su se otvarali u dušama ljudi, samo su kao potocić prema beskrajnom oceanu kada se usporede s beskrajnom, neiscrpnom Božjom ljubavlju. (*R&H*, 22. listopada 1908.)

Nebo je neprekidno približavanje Bogu kroz Krista. Što smo dulje u blaženstvu Neba, to će nam se sve više i više otvarati slava; i što više poznajemo Boga, utoliko će silnija biti naša sreća. (*Isusov život*, str. 265)

A što je nebeska sreća nego vidjeti Boga? Ima li veće radosti za grešnika koji je spašen Kristovom milošću nego vidjeti Božje lice i upoznati Ga kao Oca? (*8T*, str. 268)

Kolika nam je utjeha već sada i ovdje da Njega gledamo očima vjere i da gledanjem postajemo kao što je On; ali što će tek biti kada Ga budemo gledali kao što jest, bez vela koji bi Ga sakrивao? (*BE*, 15. siječnja 1892.)

Veo će biti povučen u stranu

“Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice.” (1. Korinćanima 13,12)

Kakvo li će se područje istraživanja tada otvoriti za nas kad bude uklonjena koprena koja sada zamračuje naš vidik, kad naše oči ugledaju svijet ljepote koji sada letimice gledamo mikroskopom; kad budemo gledali slavu nebesa koju sada izdaleka promatramo teleskopom; kad bude uklonjen zlokobni utjecaj grijeha, kad se cijela Zemlja pojavi “u krasoti Gospoda, Boga našega“! Tada će svaki istraživač znanosti moći čitati izvještaje o stvaranju i neće otkriti ništa što bi ga podsjetilo na zakon zla. Moći će slušati glazbu glasova prirode i da ne otkrije nijedan ton tugovanja, nijedan prizvuk žalosti. U svemu što je stvoreno, moći će pratiti samo jedan rukopis — u beskrajnom svemiru gledat će Božje ima napisano velikim slovima, a ni na zemlji, ni na moru ni na nebu neće vidjeti nijedan zaostali trag zla. ...

Tamo će se istraživaču otvoriti neograničeni vidici i neizreciva bogatstva povijesti. Ovdje, uz pomoć Božje riječi, istraživaču se dopušta pogled u prostrano područje povijesti i on može steći nešto znanja o načelima koja upravljaju razvojem ljudskih događaja. Ali njegovi vidici su i dalje zamračeni i njegovo znanje nepotpuno. Tek kad bude obasjan svjetlošću vječnosti, bit će mu sve objašnjeno. ... Koprena koja je bila stavljena između vidljivog i nevidljivog svijeta, bit će povučena u stranu i bit će mu dana divna otkrivenja. ...

Tamo će svi koji su nesebično radili, gledati plodove svoga rada. Tamo će se vidjeti ishod svakog pravog načela i plemenitog djela. ... Ali kako malo rezultata svoga rada vidi u ovom životu onaj koji obavlja najplemenitije djelo u svijetu! ... Roditelji i učitelji odlaze na svoj posljednji počinak, a sve što su u životu radili izgleda uzaludno; oni ne znaju da je njihova vjernost otpečatila izvore blagoslova koji nikada neće prestati teći ... i da će se njihov utjecaj umnogostručiti. ... U vječnosti će se vidjeti djelovanje i protudjelovanje svega. (*Odgoj*, str. 269—271)

Upoznat ću svojeg anđela čuvara

“Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebesima neprestano gledaju lice Oca moga nebeskog.” (Matej 18,10)

Kad Božju providnost budemo promatrali u svjetlu vječnosti, tek tada ćemo shvatiti što dugujemo brizi i zalaganju Božjih anđela. Nebeska su bića aktivno sudjelovala u poslovi-
ma ljudi. Ona su se pojavljivala u odjeći koja je sjala kao munja; dolazila su kao ljudi, u liku putnika. Prihvaćala su gostoprinstvo ljudskih domova; služila su kao vodiči putnicima koje je noć zatekla na putu. Ona su osujećivala namjeru otimača i skretala udarac zatirača.

Iako vladari ovoga svijeta to ne znaju, ipak su anđeli često govorili u njihovim vijećima. Ljudske su ih oči gledale. Ljudske su uši slušale njihove govore. U vijećnicama i sudnicama nebeski su glasnici zastupali progonjene i potlačene. Oni su obarali namjere i zaustavljali zla koja su mogla nanijeti štetu i patnje Božjoj djeci. ...

Svaki otkupljeni saznat će kakvu su službu u njegovu životu obavljali anđeli. Kako li će to biti kad bude razgovarao s anđelom koji je bio njegov čuvar od njegovih najranijih dana; s anđelom koji je bdio nad njegovim koracima i zaklanjao njegovu glavu u dan opasnosti; s anđelom koji je bio s njim u dolini smrti, koji je obilježio mjesto njegova počinka i koji će ga prvi pozdraviti u jutro uskrsnuća — kad bude doznao povijest božanskog miješanja u život pojedinca, povijest rada cijelog Neba u svemu što je učinjeno za ljudski rod!

Tada će biti objašnjene sve teškoće u životnom iskustvu. Tamo gdje smo gledali samo zbrku i razočaranje, osujećene namjere i izjalovljene planove, vidjet će se velika, vrhovna, pobjedonosna namjera, božanski sklad. (*Odgoj*, str. 270,271)

Zašto je velika borba dopuštena

“I da svima iznesem na svjetlo provedbu Tajne koja je od vječnosti bila sakrivena u Bogu, stvoritelju svega, da se sada po Crkvi saopći mnogolika Božja mudrost poglavarstvima i vlastima na nebesima.” (Efežanima 3,9.10)

Zašto je bilo dopušteno da velika borba traje vjekovima? Zašto Sotona nije prestao postojati čim se pobunio? Bilo je to zato da bi se svemir mogao uvjeriti da Bog pravedno postupava prema zlu; da bi grijeh mogao biti zauvijek osuđen. U planu spasenja postoje visine i dubine koje ni sama vječnost neće istražiti, čuda u koja i anđeli žele zaviriti. Samo su otkupljeni, među svim stvorenim bićima, stekli vlastito iskustvo u borbi s grijehom; oni su radili s Kristom i, više od samih anđela, upoznali zajednicu Njegovih muka. ...

Čak se i sada “poglavarstvima i vlastima na nebu” objavljuje “kroz crkvu ... mnogorazlična premudrost Božja”. I On nas “uskrse i posadi na nebesima ... da pokaže u vjekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Kristu Isusu”. (*Odgoj*, str. 273)

Kad spašeni pogledaju Otkupitelja i na Njegovu licu vide vječnu Očevu slavu; kad budu promatrali Njegovo prijestolje koje traje od vijeka do vijeka i kad shvate da Njegovom kraljevstvu nema kraja, uskliknut će u uzvišenoj pjesmi. ...

Vidi se da se milosrđe, nježnost i očinska ljubav stapaju sa svetošću, pravdom i silom. Dok promatramo veličanstvo Njegova prijestolja, visoka i uzvišena, vidimo najmilostivije očitovanje Njegova karaktera i shvaćamo kao nikada ranije značenje onog predragog naziva: “Naš Otac.” ...

Rezultat Spasiteljeva sukoba sa silama tame jest radost otkupljenih koja će kroz svu vječnost odjekivati u slavu Bogu. (*Velika borba*, str. 559,560)

Trčim prema cilju

“Braćo, ja još ne mislim da sam to dohvatio. Ali kažem samo jedno: zaboravlajući što je nazad, ispužavajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu — nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.” (Filipljanima 3,13.14)

Još jedna godina vašeg života danas se završava. Što možete vidjeti kad se osvrnete na nju? Jeste li napredovali u pobožnom življenju? Jeste li razapeli svoje “ja” sa svim njegovim sklonostima i strastima? Imate li više želje za proučavanjem Božje riječi? Jeste li izvojevali određene pobjede nad svojim osjećajima i svojevoljnosti? O, kakav je bio izvještaj o vašem životu u ovoj godini? Koji su to izvještaji o vašem životu tijekom protekle godine koja je sada otišla u vječnost, koje više ne možete opozvati?

Dok ulazite u novu godinu, neka to bude s čvrstom odlukom da idete naprijed i prema gore. Neka vaš život bude uzvišeniji i plemenitiji nego što je bio dosad. Postavite sebi cilj da ne tražite samo svoj probitak i svoje zadovoljstvo, već da unaprijedite djelo našeg Otkupitelja. Nemojte se naći u položaju u kojem ćete zahtijevati tuđu pomoć i gdje će vas drugi morati čuvati da ostanete na uskom putu. Trebate biti jaki i vršiti posvećujući utjecaj na druge. Trebate biti tamo gdje će vaša duša činiti dobro drugima, tješiti žalosne, jačati slabe i svjedočiti za Krista kad god vam se pruži prigoda. Slavite Boga u svemu, uvijek i svugdje. Unesite svoju vjeru u sve što činite. (2T, str. 261,262)

Pripremajte se za vječnost s takvim žarom kakav dosad niste pokazali. Odgajajte svoj um da voli Bibliju, da voli molitvene sastanke, da voli trenutke razmišljanja i, iznad svega, vrijeme kad je duša u zajednici s Bogom. Postanite nebeski istomišljenik ako se želite ujediniti s nebeskim zborom u nebeskim dvorovima. ... Nova stranica je okrenuta u knjizi anđela zapisničara. ... Neka u njoj budu zabilježena izvješća kojih se nećemo morati postidjeti kad budu otkrivena pogledu ljudi i anđela. (2T, str. 268)

Kratice za djela Ellen G. White

AA	The Acts of the Apostles (Djela apostolska)
AH	The Adventist Home (Temelji sretnog doma)
AUCR	The Australasian Union Conference Record
1BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1 (2BC itd. za sv. 2—7) (također i 1SDA BC)
BE	The Bible Echo
BTS	Bible Training School
CD	Counsels on Diet and Foods (Savjeti o životu i prehrani)
CE	The Colporteur Evangelist
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
Ch Ed	Christian Education
ChS	Christian Service
CM	Colporteur Ministry (Literarni evanđelist)
COL	Christ's Object Lessons (Isusove usporedbe)
CPT	Counsels to Parents, Teachers and Students
CS	Counsels on Stewardship
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CTBH	Christian Temperance and Bible Hygiene
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages (Isusov život, Čežnja vjekova)
Ed	Education (Odgovj)
Ev	Evangelism (Evangelizam)
EW	Early Writings (Rani spisi)
FE	Fundamentals of Christian Education
FLB	The Faith I Live By (Vjera kojom živim)
GC	The Great Controversy (Velika borba)
GCB	General Conference Bulletin
GH	Good Health
GW	Gospel Workers
HR	The Health Reformer

HS	Historical Sketches of SDA Missions
H to L	How to Live
IHP	In Heavenly Places
Letter	Ellen G. White Letter
LS	Life Sketches of Ellen G. White
MB	Thoughts From the Mount of Blessing (Misli s gore blagoslova, Isusov govor na Gori)
Med Miss	The Medical Missionary
MH	The Ministry of Healing (Put u bolji život)
ML	My Life Today (Moj život danas)
MM	Medical Ministry
MS	Ellen G. White Manuscript
MYP	Messages to Young People (Poruka mladim kršćanima)
NL	Notebook Leaflet
PHJ	The Pacific Health Journal
PK	Prophets and Kings (Izraelski proroci i kraljevi)
PP	Patriarchs and Prophets (Patrijarsi i proroci)
RC	The Remnant Church
Redem	Redemption: or The Teachings of Christ, the Anointed One
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ (Put Kristu)
SD	Sons and Daughters of God
1SG	Spiritual Gifts, sv. 1 (2SG itd. za sv. 2—4)
SL	The Sanctified Life
1SM	Selected Messages, knj. 1 (2SM za knj. 2)
SpT	Special Testimonies
SR	The Story of Redemption
ST	The Sings of the Times
SW	The Southern Watchman
1T	Testimonies for the Church, sv. 1 (2T itd. za sv. 2—9) (Svjedočanstva za crkvu)
Te	Temperance
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
1TT	Testimony Treasures, sv. 1 (2TT itd. za sv. 2 i 3)
WM	Welfare Ministry
YI	The Youth's Instructor

Bilješka o spisateljici

Ellen G. White (1827.—1915.) najviše je prevedena spisateljica u povijesti, najviše prevedeni autor iz Sjedinjenih Američkih Država i jedna od najutjecajnijih duhovnih autoriteta. Napisala je 5.000 članaka u različitim časopisima i četrdeset knjiga iz područja duhovnosti, odgoja, zdravlja i obiteljskog života. Iz 50.000 stranica njezinih rukopisa čitateljima je danas dostupno čak stotinjak naslova, koji su nastali uređivanjem njezinih spisa po temama. Knjige joj se prevode i tiskaju u milijunskim nakladama u više od dvjesto zemalja svijeta. Ellen G. White je uzdizala Sveto pismo kao temelj svoje vjere i kao pouzdanu Božju objavu. Njezina su djela osobiti Božji blagoslov čovječanstvu, a dvadesetak ih imamo na hrvatskom jeziku, neka i u više izdanja.

Više: www.whiteestate.org

Ako ste se ... predali Kristu, postali ste članovi Božje obitelji, pa vam stoji na raspolaganju sve što se nalazi u Očevoj kući. Sve Božje riznice su vam otvorene, i u sadašnjem i u budućem svijetu. Služba anđela, dar Njegova Duha, rad Njegovih slugu — sve vam je na raspolaganju. Svijet, sa svim onim što je u njemu, vaš je, sve dotle dok vam to može služiti na dobro. Čak će se i neprijateljstvo zlih pretvoriti u blagoslov, usavršavajući vas za Nebo. Ako "ste Kristovi", onda "je sve vaše" (1. Korinćanima 3,23.21).

— *Ellen G. White*

www.znaci-vremena.com